

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Budućnost donosi uzbudljiv napredak u znanosti. Među najizazovnijim i najfascinantnijim je DNK ili molekularno računalo. Zahvalni smo na velikodušnoj pomoći dr. Kathleen Foltz koja je podijelila s nama svoje vrsno znanje na tom području. Dr. Foltz je izvanredna profesorica na Odjelu za molekularnu, staničnu i razvojnu biologiju Kalifornijskog sveučilišta u Santa Barbari. Nedavno ju je Državna zaklada za znanost imenovala svojim članom. Članica je i Instituta za pomorsku znanost.

Robert Ludlum OPCIJA PARIZ
Naslov izvornika THE PARIS OPTION
Copyright © 2002 by MY

Urednik
Predrag Tomljanović

Pariz, Francuska

Ponedjeljak, 5. svibnja

Prvi su topli proljetni vjetrovi puhali uskim mračnim pariškim ulicama i širokim bulevarima, pozivajući zimom iscrpljene stanovnike da izađu u noć. Ispunili su pločnike, šetali su, držali se za ruke, punili stolce oko stolova na terasama kavana, posvuda se smijali i brbljali. Čak su se i turisti prestali žaliti - to je bio očaravajući Pariz iz turističkih vodiča.

Zauzeti čašama vin ordinaire pod zvijezdama, slavitelji proljeća na bučnoj rue de Vaugirard nisu ni primijetili veliki crni Renaultov kombi sa zatamnjenim prozorima koji je iz zakrčene ulice krenuo na Pasteurov bulevar. Kombi je kružio oko četvrti pa otišao prema rue du Dr Roux i na kraju ušao u tihi rue des Volontaires gdje se samo neki mladi par ljubio u mračnoj veži.

Crni kombi zaustavio se ispred Pasteurova zavoda, ugasio motor i isključio svjetla. Ostao je ondje, tih, sve dok je mladi par, koji nije vidio ništa od svoje sreće, nestao u zgradi s druge strane ulice.

Vrata su se kombija otvorila i pojavila su se četiri lika odjevena u crno. Lica su im bila prikrivena maskama. Noseći strojnice Uzi i naprtnjače, utopili su se u noć, gotovo nevidljivi. Lik se stvorio iz sjene Pasteurova zavoda i poveo ih u podrum, dok je ulica iza njih ostala tiha, napuštena.

Vani, na rue de Vaugirard, počeo je svirati saksofonist. Glazba mu je bila grlena i sladunjava. Noćni povjetarac unosio je glazbu, smijeh, miris proljetnog cvijeća kroz otvorene prozore brojnih zgrada Pasteurova zavoda. Slavno istraživačko središte okupljalo je više od dvije tisuće petsto znanstvenika, tehničara, studenata i činovnika, a mnogi su radili još dugo u noć.

Uljezi nisu očekivali toliku aktivnost. Oprezno su izbjegavali staze, slušajući, gledajući prozore i donji dio, držeći se drveća i zgrada dok su se zvuči proljetnog veselja iz rue de Vaugirard pojačavali.

Ali sva ta vanjska aktivnost promakla je dr. Emileu Cham-bordu koji je sjedio sam za tipkovnicom svoga računala u laboratoriju, na inače praznom drugom katu. Njegov je laboratorij bio velik, kao stvoren za jednog od najvažnijih istraživača zavoda. Imao je vrhunsku opremu uključujući robotizirani genetički čitač čipa i mikroskop sa skenerom koji je mjerio i pomicao pojedine atome. Ali mnogo osobnije i važnije za njega večeras bili su fascikli pokraj lijevog lakta, a na drugoj strani spiralna bilježnica otvorena na stranici na kojoj je pažljivo upisivao podatke. Prsti su mu nestrpljivo stali na tipkovnici koja je bila priključena na čudan aparat, sličniji hobotnici nego IBM-u ili Compaqu. Središte je bilo na staklenom pladnju u kojem se kontrolirala temperatura, a kroz njega su se mogla vidjeti srebrnastoplava pakiranja želatine poput svjetlećih jaja u želatinastoj, pjenastoj tvari. Krajnje tanke cijevi povezivale su želatinasta pakiranja jedno s drugim, a iznad njih bio je poklopac. Na mjestima gdje se poklopac spajao sa želatinastim pakiranjima bila je metalna ploča. Iznad toga bio je stroj veličine iMac sa

Ludlum Robert - Opcija Pariz

složenom kontrolnom pločom na kojoj su svjetla žmirkala poput nervoznih malih očiju. Iz toga je stroja izlazilo još cijevi koje su činile klupko, a žice i kabeli spajali su pladanj i stroj na tipkovnicu, monitor, pisac i razne druge elektronske naprave.

Dr. Chambord je utipkao naredbe, promatrao monitor, pročitao brojke na stroju veličine iMac i stalno provjeravao tempera-

turu želatinastih pakiranja u pladnju. Upisivao je podatke u svoju bilježnicu, a onda iznenada sjeo i stao promatrati cijelu postavu. Napokon je naglo klimnuo i istipkao odlomak koji se činio kao bezvezarija - slova, brojke i simboli te je aktivirao brojač.

Živčano je tapkao nogom i prstima bubnjao po klupi. Ali točno za dvanaest sekundi pisac je oživio i izbacio komad papira. Kontrolirajući uzbuđenje, zaustavio je brojač i napravio bilješku. Na kraju je uzeo ispis.

Dok je čitao, nasmijesio se - Mah, oui.

Dr. Chambord je duboko uzdahnuo i istipkao male skupine naredbi. Sekvencije su se pojavile na zaslonu toliko brzo da njegovi prsti nisu mogli držati korak. Radeći, mrmljao je jedva čujno. Trenutak poslije istegnuo se, približio monitoru i prošaptao na francuskom - ... još jedan... još... jedan... evo!

Glasno se nasmijao, trijumfalno i pogledao sat na zidu. Pokazivao je 21:55.

Zabilježio je vrijeme i ustao.

Njegovo je blijedo lice sjalo, nagurao je fascikle i bilježnicu u pohabanu aktovku i uzeo kaput iz staromodnog empire ormara pokraj vrata. Dok je stavljao šešir, još je jedanput pogledao na sat i vratio se svojoj napravi. I dalje stojeći, ubacio je još jedan kratki niz naredbi, gledao zaslon neko vrijeme i na kraju sve isključio. Otišao je oštro do vrata, otvorio ih prema hodniku i vidio da je mračan i prazan. Na trenutak, prčinio mu se kobnim znakom. Ali onda je odagnao tu misao. Ne, prisjetio se: to je bio trenutak koji je trebalo sačuvati, veliko postignuće. Širokog osmijeha, krenuo je tamnim hodnikom. Prije nego što je zatvorio vrata, okružila su ga četiri lika u crnoj odjeći.

Vesela terevenka na pločnicima, kavanama i tabacs nastavila se. Došlo je još uličnih glazbenika, a vin ordinaire teklo je poput Seine. Zatim je bez ikakva upozorenja zgrada u kojoj je bio laboratorij dr. Chamborda u legendarnom Pasteurovu zavodu eksplodirala i iz nje je rigala vatra. Zemlja se zatresla dok je plamen izlazio iz svakog prozora i gorio prema crnom noćnom nebu u crvenoj i žutoj erupciji strašne vrućine što se vidjelo kilometrima daleko. Dok su cigle, iskre, staklo i pepeo padali, masa je na okolnim ulicama vrištala u strahu i trčala u zaklon.

* * *

Nakon trideset minuta mišićavi vođa uljeza stajao je na straži dok su njegova tri sudruga završavala utovar u crni kombi na rue des Volontaires. Čim su se vrata sa strane zatvorila, još jedanput je provjerio mirnu ulicu i uskočio na sjedalo. Klimnuo je vozaču i kombi je kliznuo prema napućenoj rue de Vaugirard gdje je nestao u prometu.

10 ...

11

12

Pirwfi

Ništa nije pomoglo. U 6:58 sati u panici je obavijestio zapovjednika baze.

U 6:59 zapovjednik je obavijestio Pentagon.

Zatim čudno, neobjašnjivo, u 7:00 sati, pet minuta nakon što su tajanstveno nestale, sve su se veze sa zrakoplovima vratile, točno u istoj sekundi.

1

Otok Diego Garda, Indijski ocean

U 6:54 sati u vitalnoj bazi kopnene vojske, zrakoplovstva i mornarice Sjedinjenih

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Država na otoku Diego Garcia časnik koji je zapovijedao smjenom u kontrolnom tornju gledao je kroz prozor kako jutarnje sunce osvjetljava ugodno plave vode smaragdno zaljeva na lagunskoj strani atola u obliku slova U i požalio što je na dužnosti. Oči su mu sporo žmirkale, a um mu je lutao.

Mornarička logistička baza, zapovjedništvo ove strateški locirane baze nemjerljive vrijednosti, držalo ih je kao potporu morskim, zračnim i kopnenim letovima. Plača je bio sam otok, udaljeno mjesto neopisive ljepote, gdje su lagani ritmovi rutine uspavljivali ambiciju.

Ozbiljno je razmišljao o dugom kupanju čim ne bude više na dužnosti, kad je minutu kasnije, u 6:55 sati, kontrolni toranj izgubio vezu s cijelom flotom letjelica B-1B, B-52, AWACS-a, P-3 Oriona i U-2 koje su bile na raznim misijama, uključujući osjetljiva izviđanja i protupodmorničku potporu i nadzor.

Tropska mu je laguna nestala iz misli. Izdao je naredbe, maknuo tehničara s jedne od konzola i započeo dijagnozu. Sva pozornost bila je usmjerena na brojke, slova i zaslone dok su se borili da uspostave vezu.

Fort Cotlins, Kolorado

Utorak, 6. svibnja

Dok se sunce uzdizalo iznad nepreglednih prerija na istoku, rustikalni Foothitts Campus državnog sveučilišta u Koloradu svijetlio je zlatnom svjetlošću. Ovdje, u vrhunskom laboratoriju u neuglednoj zgradi, dr. Jonathan (Jon) Smith gledao je kroz mikroskop i pažljivo primicao finu staklenu iglu. Stavio je nevidljivu kap tekućine na ravni krug, manji od vrha igle. Pod mikroskopom visoke rezolucije ploča je djelovala iznimno i naizgled nevjerojatno, poput strujne ploče.

Smith je prilagodio mikroskop, fokusirajući sliku. - Dobro -promrmljao je i nasmiješio se. - Ima nade.

Stručnjak za virologiju i molekularnu biologiju, bio je također i časnik i vojni liječnik, zapravo potpukovnik, privremeno stacioniran između visokih borova i okruglih brežuljaka Kolorada u Središtu za kontrolu bolesti (CDC). Neslužbeno premješten iz Medicinskog istraživačkog instituta za zarazne bolesti vojske Sjedinjenih Država (USAMRIID), imao je zadatak nastaviti temeljna istraživanja novih virusa.

Samo što virusi nisu imali nikakve veze s osjetljivim radom koji je promatrao kroz mikroskop te zore. USAMRIID je bio istaknuto vojno istraživačko središte dok je CDC bio njegov vrlo hvaljeni civilni dvojnik. Bili su žestoki suparnici. Ali ne ovdje, ne sada, a ono što se radilo u ovom laboratoriju, imalo je samo perifernu vezu s medicinom.

Smith je bio u malo poznatom istraživačkom timu CDC-USA-MRIID, u svjetskoj utrci u stvaranju prvog svjetskog molekularnog DNK računala čime bi se iskovala neviđena veza između prirodnih

14

15

i računalne znanosti. Ta je zamisao zaintrigirala znanstvenika i bila izazov njegovoj stručnosti na području mikrobiologije. Zapravo, ono što ga je dovelo u laboratorij u ovaj rani sat, bilo je nešto što je trebalo biti važan pomak u molekularnim krugovima na bazi posebnih organskih polimera, na čemu su on i ostali istraživači radili danju i noću.

Budu li uspješni, njihovi novi DNK strujni krugovi mogli bi se rekonfigurirati mnogo puta i time omogućiti da silicij, ključni sastojak povezivanja računalnih strujnih krugova, postane nepotreban; što je i trebalo učiniti. Računalna industrija bila je ionako na granicama silicijske tehnologije dok su biološke stvari nudile logičan, iako težak, sljedeći korak. Kad DNK računala postanu operativna, bit će mnogo moćnija nego to javnost može zamisliti i tu su dolazili do izražaja vojni i USAMRIID-ovi interesi.

Smith je bio zadivljen istraživanjem i čim je čuo za glasine o tajnom zajedničkom CDC-USAMRIID-ovu projektu, sudio je da ga pozovu, željno se bacajući u tehnološku utrku gdje je budućnost možda samo jedan atom daleko.

- Hej, Jones - Larry Schulenberg, još jedan od vrhunskih bio

loga na projektu, stigao je u prazni laboratorij u invalidskim kolima. - Jesi li čuo za Pasteur?

- Smith je digao pogled s mikroskopa. - Kvrugu, nisam čuo ni da si otvorio vrata. - Primijetio je Larryjevo tmurno lice. - Pasteur - ponovio je. - Zašto? Što se dogodilo? - Poput USAMRIID-a i CDC-a Pasteurov zavod bio je istraživačko središte svjetskoga glasa.

Schulenberg je imao pedesetak godina, bio je preplanuo, energičan čovjek, obrijane glave s malom dijamantnom naušnicom i mišićavim ramenima od godina upotrebe kolica. Glas mu je bio tmuran. - Neka eksplozija. Grozno. Ima poginulih. - Izvukao je list iz gomile ispisa u svom krilu.

Jon je uzeo papir. - Bože, kako se to dogodilo? Nesreća u laboratoriju?

- Francuska policija ne misli tako. Možda bomba. Provjeravaju bivše zaposlenike. - Larry je okrenuo svoja kolica i krenuo prema vratima. - Mislio sam da te zanima. Jim Thrane iz Porton Downa poslao mi je e-mail tako da sam skinuo članak. Idem vidjeti tko je

još ovdje. Svi to žele znati.

- Hvala. - Dok su se vrata zatvarala, Smith je brzo čitao. Želudac mu se stisnuo i ponovno je pročitao...

Uništeni laboratoriji u Pasteurovu zavodu

Pariz - jaka eksplozija sinoć u 22:52 ubila je barem dvanaest ljudi i uništila trokatnicu u kojoj su bili laboratoriji i uredi uglednog Pasteurova zavoda.

Pronađeno je četvero preživjelih koji su u kritičnom stanju. Potraga za ostalim žrtvama u ruševinama nastavlja se.

Istražitelji tvrde da su pronašli dokaze o eksplozivu. Ni jedna osoba ili skupina nije preuzela odgovornost. Istraga se nastavlja, uključujući provjeru nedavno otpuštenih zaposlenika.

Među identificiranim preživjelim je dr. Martin Zellerbach, računalni znanstvenik iz Sjedinjenih Država koji je pretrpio ozljede glave...

Smithovo je srce zastalo. Dr. Martin Zellerbach, računalni znanstvenik iz Sjedinjenih Država koji je pretrpio ozljede glave. Marty? Dok je držao ispis, prošlo mu je glavom lice njegova starog prijatelja. Pokvareni osmijeh, jarkozelene oči koje su bljeskale u jednom trenutku, a u drugom odlutale, izgubljene u mislima ili možda unutar njem svemiru.

Marty, nizak, okrugao čovjek, koji je hodao kao da nikad nije naučio micati noge, imao je Aspergerov sindrom, rijedak poremećaj na manjem teškom spektru autizma.

Simptomi bolesti bili su opsesivnost, visoka inteligencija, krajnji nedostatak društvenih i komunikacijskih vještina i izuzetan talent na posebnom području - u matematici i elektronici. On je zapravo bio računalni genij.

Smith je progutao bolnu knedlu. Ozljede glave. Koliko je teško Marty ozlijeđen? To se nije spominjalo u članku. Izvadio je mobitel koji je imao posebnu zaštitu i nazvao Washington.

On i Marty zajedno su odrasli u Iowi gdje je štitio Martyja od podrugivanja ostalih đaka pa čak i učitelja kojima je bilo teško povjerovati da je netko tako pametan nenamjerno bezobrazan i da stvara nevolje. Asperger je dijagnosticiran Martyju kad je bio

16

17

stariji i naposljetku su mu dali lijekove koji su mu pomogli da funkcionira čvrsto s obje noge na zemlji. No, Marty je nerado uzimao lijekove i organizirao si je život tako da ih može što češće izbjegavati. Nije izlazio iz svog udobnog bungalova u Washington D.C.-u godinama. Ondje je bio siguran sa svojim vrhunskim računalima i softverom koji je stalno stvarao, a njegov um i kreativnost mogli su se slobodno razvijati. Poslovni ljudi, sveučilišni radnici, znanstvenici iz cijeloga svijeta dolazili su tamo da se savjetuju s njim, ali nikad osobno, samo elektronički.

Što je onda sramežljivi računalni čarobnjak radio u Parizu?

Marty je posljednji put pristao nekamo otići prije osamnaest mjeseci i trebalo je

Ludlum Robert - Opcija Pariz

mного više od običnog uvjeravanja da ga se nagovori. Bila je to kiša metaka i početak katastrofe s Hadesovim virusom koji su uzrokovali smrt Smithove zaručnice Sophie Rus-sell.

U dalekom Washington D.C.-u počeo je zvoniti telefon, a istodobno je čuo nešto što je zvučalo poput mobitela koji je zvonio pokraj vrata laboratorija. Imao je čudan osjećaj...

- Bok! - Bio je to glas Nathaniela Fredericka (Freda) Kleina.

Smith se naglo okrenuo i pogledao u vrata. - Uđi, Frede.

Šef iznimno tajne organizacije Tajne jedan, vješte u obavještajnim i protuobavještajnim stvarima, ušao je u laboratorij, tih poput duha, držeći i dalje mobitel u ruci. - Trebao sam misliti da ćeš čuti i zvati me. - Isključio je telefon.

- O Martu? Da, baš sam pročitao o Pasteuru. Što ti znaš o tome i što radiš ovdje?

Klein je bez odgovora prošao pored svjetlećih epruveta i opreme koja je bila na klupama laboratorija za kojima će uskoro biti ostali istraživači i pomoćnici CDC-USAMRIID-a. Stao je uz Smithov stol, podigao lijevi bok i sjeo na rub kamenog vrška, prekrivenih ruku, mrkog lica. Visok oko metar i devedeset, bio je obučen, kao i obično, u jedno od svojih zgužvanih odijela, ovaj put u smeđe. Koža mu je bila blijeda; rijetko je uopće viđala sunce. Fred Klein nije radio vani. Blago ćelav, s okvirima naočala pojačanim žicom te visokim inteligentnim čelom mogao je biti bilo što - od izdavača do krivotvoritelja. Gledao je pozorno Smitha, a glas mu je bio obziran dok je

govorio - Tvoj prijatelj je živ, ali je u komi. Neću ti lagati, pukovniče.

Liječnici su zabrinuti.

Smithu je strašna bol od Sophieine smrti još bila težak teret, a Martvjeva je ozljeda sve to vratila. Ali Sophie više nije bilo, a sad je Marty bio važan.

- Što je, dovraga, radio u Pasteuru?

Klein je izvadio lulu iz džepa i vrećicu s duhanom. - Da, i mi smo se to pitali. Smith je ponovno počeo govoriti. Zatim je zastao. Nevidljiva za javnost i za bilo koji dio vlade osim Bijele kuće, Tajna jedan radila je sasvim izvan službene vojne obavještajne birokracije i daleko od nadzora Kongresa. Njezin šef sjena nije se pojavljivao osim ako se nije dogodilo nešto potresno ili se moglo dogoditi. Tajna jedan nije imala formalnu organizaciju ili upravu, nikakvo stvarno sjedište i nikakve službene operativce. Umjesto toga, bila je sastavljena od stručnjaka u mnogim područjima, svi su imali iskustva na tajnim operacijama, većina ih je bila u vojsci i svi su zapravo bili neopterećeni - bez obitelji, veza s domom ili obveza, privremenih ili stalnih.

Kad su ga pozvali, Smith je postao jedan od tih elitnih operativaca.

- Nisi došao radi Martyja - zaustio je Smith - Pasteur je u pitanju. Nešto se događa. Što?

- Idemo prošetati - Klein je digao naočale na čelo i ugurao duhan u lulu.

- Ne smiješ to tu zapaliti - reče mu Smith - DNK se može onečistiti česticama koje lebde u zraku.

Klein je uzdahnuo - Samo razlog više da odemo van.

Fred Klein i Tajna jedan nisu vjerovali nikome i ničemu i ništa nisu uzimali zdravo za gotovo. Čak se i laboratorij koji službeno nije ni postojao mogao prisluškivati, a to je bio, znao je Smith, pravi razlog zašto je Klein želio otići.

Slijedio je obavještajnog maga u hodnik i zaključao vrata. Jedan do drugoga sišli su pokraj mračnih laboratorija i ureda koji su povremeno bili osvijetljeni. Zgrada je bila tiha osim jakog brujanja divovskog ventilacijskog sustava.

Vani je svjetlost zore nisko padala po jelama, osvijetljavajući ih

19

s istoka blistavom svjetlošću, dok su sa zapada ostale postojano crne. Visoko iznad kompleksa na zapadu uzdiže se stjenjak i zrcale se njegovi oštri vrhovi. Doline koje su presijecale padine bile su grimizne od noćne tame na izdisaju. Aromatični miris borova ispunjao je zrak.

Klein je prošao tucet koraka od zgrade i zastao da zapali lulu. Puhao je i uvlačio sve dok mu oblak dima nije skrio pola lica.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Nešto je dima uspio odmaknuti rukom.

- Prošetajmo. - Dok su išli prema cesti, Klein reče - Pričaj mi o svom poslu. Kako ide? Jesi li blizu stvaranja molekularnog računala?

- Da barem jesam. Istraživanje ide dobro, ali je sporo, složeno.

Vlade diljem svijeta žele biti prve koje će imati upotrebljivo

DNK računalo jer će moći probiti bilo koju šifru ili zaštitu za nekoliko sekundi. Strašna stvar, osobito što se tiče obrane. Svi američki projektili, tajni sustavi u NSA-i, NRO-ovi špijunski sateliti, mogućnost djelovanja cijele ratne mornarice, svi obrambeni planovi... sve i svašta što se oslanja na elektroniku, ovisit će o milosti prvog molekularnog računala. Čak ni najveće silicijsko superra-čunalo neće ga moći zaustaviti.

- Koliko će još proći prije nego što planet vidi jedno koje radi?

- Klein je želio znati.

- Nekoliko godina - reče Smith bez oklijevanja - možda više.

- Tko je najbliži?

- Praktički i operativno? Nitko za koga bih ikad čuo.

Klein je pušio, ponovno je gurao gorući duhan. - Ako ti kažem da je to netko već napravio, što misliš tko bi to bio?

Prototipovi su već sagrađeni, svake se godine sve više napredovalo, ali stvarni, potpuni uspjeh? Bio je barem pet godina daleko. Osim... Takeda? Chambord?

Smith je shvatio. Budući da je Klein ovdje, odgovor je Pasteur.

- Emile Chambord. Tvrdiš da je Chambord nekoliko godina

ispred svih nas? Čak i ispred Takede u Tokiju?

- Chambord je vjerojatno poginuo u eksploziji - Klein je puc kao svoju lulu, zabrinuta izraza lica. - Njegov je laboratorij u cijeleći upropašten. Ništa nije ostalo osim uništenih cigli, izgorjelog drva i razbijenog stakla. Provjerili su mu stan, kćer. Pogledali

sve. Njegov auto bio je na Pasteurovu parkiralištu, ali njega ne mogu naći. Nešto se priča.

- Priča, uvijek se priča.

- Ovo je drukčije. Dolazi iz visokih francuskih vojnih krugova, od kolega, od nadređenih.

- Da je Chambord bio tako blizu, netko bi znao.

- Ne nužno. Vojska ga je redovito provjeravala, ali tvrdio je da nije dospio mnogo dalje od ostalih. Što se tiče Pasteura, visoki istraživač Chambordova ugleda i položaja ne odgovara nikome.

Smith je klimnuo. Taj anakronizam bio je točan u slavnom zavodu.

- A njegove bilješke? Zapisnici? Izvješća?

- Ništa od prošle godine. Nula.

- Nema zapisa? - Smithov se glas pojačao. - Mora biti. Vjerojatno su u Pasteurovoj banci podataka. Nemoj mi reći da je cijeli računalni sustav uništen.

- Ne, središnje je računalo dobro. Nalazi se u prostoriji otpornoj na bombe, ali nije ubacio nikakve podatke više od godinu dana.

Smith je negodovao - Vodio je bilješke rukom?

- Ako ih je uopće vodio.

- Morao je voditi bilješke. Ne možeš obavljati temeljno istraživanje bez potpunih podataka. Laboratorijske bilješke, kretanje.

Bilješke moraju biti krajnje precizne, ili se tvoj rad ne može potvrditi ili ponoviti. Svaka slijepa ulica, svaka pogreška, svaki se korak mora bilježiti. Kvrugu, ako nije čuvao podatke u računalu, morao ih je voditi ručno. To je sigurno.

- Možda i jest, Jone, ali zasad ni Pasteur ni francuske vlasti nisu našli bilješke, a vjeruj mi, tražili su, temeljito.

Smith je razmišljao. Ručno? Zašto? Je li Chambord postao oprezan kad je shvatio da je blizu uspjeha? - Pomislio bih da je znao ili sumnjao da ga promatra netko u zavodu?

- Francuzi poput svih ostalih ne znaju što bi mislili - reče

Klein.

- Radio je sam.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Imao je pomoćnika u laboratoriju koji je na odmoru. Francuska ga policija traži. - Klein se zagledao na istok gdje je sunce

20

bilo više, divovski disk iznad prerije. - I mislimo da je dr. Zellerbach također radio s njim.

- Mislite?

- Što god da je dr. Zellerbach radio, čini se da je bilo potpuno neslužbeno, gotovo tajno. Bio je zabilježen samo kao promatrač pri Pasteurovu osiguranju. Nakon eksplozije policija je odmah otišla do njegove hotelske sobe, ali nisu našli ništa korisno. Živio je s jednim kovčegom i nije imao prijatelja ni ondje ni u Pasteuru. Policija je bila iznenađena koliko ga se malo ljudi uopće sjeća. Smith je klimnuo. - To je Marty - njegov osamljeni stari prijatelj tražio je da ostane što anonimniji. Istodobno je molekularno računalo bilo jedan od malobrojnih projekata koji bi ga izveo iz potpune izolacije u Washingtonu. - Kad dođe k svijesti, ispričat će ti o Chambordovu napretku.

- Ako se probudi. Ali čak i onda može biti prekasno.

- Jon je osjetio iznenadni bijes. - On će se probuditi iz kome.

- Dobro, pukovniče. Ali kada? - Klein je izvadio lulu iz usta i ljutito prozborio. - Imali smo gadno buđenje za koje moraš znati.

Sinoć u 7:55 po washingtonskom vremenu otok Diego Garcia izgubio je svaku komunikaciju sa svojim zrakoplovima. Bilo kakav napor da nađu zrakoplove ili da pronađu izvor gašenja propao je. Točno pet minuta poslije veze su se vratile. Nije bilo pogrešaka u sustavu, nije bilo problema s vremenom, nije bilo ljudske pogreške. Zaključak je bio da je to sigurno djelo računalnoga hakera, ali nikakvi otisci nisu nađeni i svi stručnjaci tvrde da ni jedno postojeće računalo to nije moglo izvesti, a da ne ostavi trag.

- Je li nastala šteta?

- U sustavima nije. Ali u našim brigama jest - strahovita.

- Kako se poklapa vrijeme s bombom u Pasteuru?

Klein se tmurno nasmiješio. - Nekoliko sati poslije.

- Možda je to bio test Chambordova prototipa, ako takav postoji. Ako ga je netko ukrao.

- Ne šalim se. Kako stvari stoje, Chambordov je laboratorij nestao. Chambord je mrtav ili je nestao. I njegov je rad uništen... Ili je nestao.

- Jon je klimnuo. - Misliš da je bombu postavio netko da pri-krije njegovo ubojstvo te krađu bilježaka i prototipa.

- DNK računalo u pogrešnim rukama nije lijep prizor.

- Već sam planirao ići u Pariz radi Martvja.

- To sam i mislio. To je dobra krinka. Osim toga, ti ćeš bolje prepoznati molekularno računalo od bilo koga u Tajnoj jedan.

Klein je podigao tjeskoban pogled prema golemom prerijskom nebu kao da vidi kako pada interkontinentalni balistički projektil. - Moraš saznati jesu li Chambordove bilješke, izvješća i podaci uništeni ili su ukradeni; postoji li doista negdje prototip koji radi. Djelovat ćemo na uobičajeni način. Ja ću biti tvoja veza, noću ili danju. Što god trebaš od bilo kojeg dijela vlade ili vojske s obje strane bare, samo traži. Ali moraš biti oprezan. Ne želimo paniku. Još gore, ne želimo da se neka zemlja drugog ili trećeg svijeta jednostrano dogovori s bombašima.

- Dobro. - Polovica nerazvijenih zemalja nije baš voljela sjedi njene države. A isto tako i različiti teroristi koji su pojačano napa dali Ameriku i Amerikance. - Kad krećem?

- Odmah - reče Klein. - I drugi stručnjaci Tajne jedan radit će na tome, naravno. Slijedit će druge tragove, ali ti ćeš biti glavni stup. CIA i FBI poslali su svoje ljude. A što se tiče Zellerbacha, i ja sam zabrinut kao i ti. Svi se nadamo da će se osvijestiti. Ali možda ima premalo vremena i mnogi, mnogi drugi životi više o koncu.

,,: 1

2

Pariz, Francuska

Bio je kraj njegove smjene i gotovo šest sati poslijepodne kad je Farouk al Hamid napokon skinuo svoju odoru i napustio L'Hopital Europeen Georges Pompidou kroz ulaz za zaposlene. Nije imao razloga primijetiti kako ga prate dok je hodao zakrčenim boulevardom Victor prema kavani Massoud skrivenoj u pokrajnjoj ulici.

Izmoren i potišten jer je cijelog dana ribao podove, nosio hrpetine prljave posteljine i radio tisuće drugih poslova čistača u bolnici koji uništavaju kraljeznicu, sjeo je za stol koji nije bio ni vani ni unutra, nego točno ondje gdje je niz prednjih staklenih vrata bio povučen, a svježi vanjski proljetni zrak miješao se s aromatičnim mirisima kuhinje.

Pogledao je oko sebe, ignorirao je svoje zemljake Alžirce kao i Marokance i one iz Sahare koji su često zalazili u kavanu. Uskoro je ispijao drugu šalicu jake kave i negodujući, gledao one koji su uživali u vinu. Bilo kakav alkohol je zabranjen, što je načelo islama koje zanemaruje previše njegovih sjevernoafrikanaca, koji misle da su daleko od Alaha kad su daleko od domovine.

Dok je u Farouku vrilo, za stolom mu se pridružio stranac.

Taj čovjek nije bio Arabe, ne s tim blijedoplavim očima. No, govorio je arapski. - Sallam alake koom, Farouk. Ti si marljivi čovjek. Promatrao sam te i mislim da zaslužuješ bolje. Stoga imam prijedlog. Zanima li te?

- wahs-tah-hahb? - promumljao je sumnjičavo. - Ništa nije besplatno.

Stranac je klimnuo potvrdno. - Istina. No, kako bi tebi i tvojoj obitelji odgovarao odmor?

- Ehs-mah-lee. Odmor? - Farouk upita ogorčeno. - Predlažete nemoguće.

Čovjek je govorio arapski više klase nego što je bio Farouk, ali s nekim čudnim naglaskom, možda iračkim ili saudijskim. Ali nije bio ni Iračanin, ni Saudijac, ni Alžirac. Bio je bijeli Europljanin, stariji od Farouka, čvrste građe i tamnije puti. Dok je stranac mahnulo konobaru da donese još kave, Farouk al Hamid je primijetio da je i dobro odjeven. No, nije ga mogao svrstati ni uz jedan narod, a poznavao ih je većinu. Bila je to igra kojom je nastojao odvući misli od umornih mišića i dugačkih sati bezumna rada, nemogućnosti da se uspne u ovom novom svijetu.

- Za tebe da - složio se stari stranac. - Za mene ne. Ja sam čovjek koji može nemoguće učiniti mogućim.

- ha. Ne, neću ubijati.

- Nisam to ni tražio. Niti da kradeš niti da sabotiraš.

Farouk je zastao, a interes mu je rastao. - A kako ću onda plaćati taj veliki odmor?

- Samo da napišeš vlastoručno poruku bolnici. Poruku na francuskom koja kaže da si bolestan i da si poslao svoga rođaka Mansoura da preuzme tvoje mjesto na nekoliko dana. U zamjenu dat ću ti novac.

- Ja nemam rođaka.

- Svi Alžirci imaju rođake. Zar nisi čuo?

- To je točno. Ali nemam ni jednog u Parizu.

Stranac se nasmijao kao da zna. - Tek je sad stigao iz Alžira.

Farouk je osjetio promjenu u sebi. Odmor za njegovu ženu, djecu. Za njega. Taj je čovjek imao pravo, nikoga u Parizu nije bilo briga tko dolazi raditi u mamutsku bolnicu Pompidou, samo da se posao obavi za malo novca. Ali što je ovaj tip htio, ili tko

drugi, nije bilo dobro. Možda da ukrade lijekove. S druge strane, sve su to nevjernici i to nije bila njegova stvar. Umjesto toga usredotočio se na užitak što će otići kući svojoj obitelji i reći im da idu na odmor... Kamo?

- Volio bih ponovno vidjeti Sredozemlje - reče Farouk oprezno, gledajući čovjeka izbliza radi znaka traži li previše. -

Capri, možda. Čuo sam da su plaže na Capriju prekrivene srebrnim pijeskom. To će biti jako skupo.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Neka bude Capri. Ili Porto-Vecchio. Ili još bolje Cannes ili Monako.

Kako su imena mjesta silazila sa strančeva jezika, čarobna, puna obećanja, Farouk al Hamid se nasmiješio duboko u svojoj umornoj, gladnoj duši i rekao - Reci mi što želiš da napišem.

Bordeaux, Francuska

Nekoliko sati poslije zazvonio je telefon u otrcanom pansionu između skladišta na obalama rijeke Garonne u blizini južnog dijela Bordeauxa. Jedinu stanovnik sobe bio je sitan muškarac bljedunjava lica u srednjim dvadesetima koji je sjedio na rubu omalene postelje gledajući u telefon što je zvonio. Oči su mu bile širom otvorene od straha, a tijelo mu se treslo. Povici i sirene s teglenica ulazili su u depresivnu sobu, a mladić, koji se zvao Jean-Luc Mas-senet, skočio bi poput plastične lutke na koncu svaki put kad se oglasio zvuk. Nije podigao slušalicu. Kad je zvonjava napokon prestala, uzeo je bilježnicu iz aktovke pod nogama i počeo pisati tresući se, a brzina se povećavala dok je žurio da zapiše sve čega se sjetio. No, nakon nekoliko minuta bolje je razmislio. Prokleo je u sebi, poderao list papira, zgužvao ga u kuglicu i bacio u koš za smeće. Bijesan i preplašen, bacio je bilježnicu na mali stol i zaključio da nema drugog rješenja nego da ode, da ponovno pobjegne.

Znojeći se, zgrabio je aktovku i pojurio prema vratima.

Ali prije nego što je mogao dohvatiti kvaku, začulo se kucanje. Smrznuo se. Promatrao je kako se kvaka pomiče polako desno i lijevo, kao kad miš promatra ljućanje kobrinih glave.

- Jesi li to ti unutra Jean-Luc? - glas je bio tih, francuski lokalnog stanovnika. Zasigurno, tko god da je govorio, nije bio više od dva i pol centimetara od vrata.

- Satnik Bonnard ovdje. Zašto ne odgovaraš na pozive? Pusti me unutra.

Jean-Luc se stresao od olakšanja. Pokušao je progutati, ali grlo mu je bilo suho poput pustinja. Nespretno hvatajući prstima kvaku, uspio je otključati vrata i otvoriti ih prema otužnom hodniku.

- Bonjour, mon Capitaine. Kako ste me... ? - počeo je Jean-Luc.

Ali nakon gestikulacije energičnog, čvrstog časnika koji je ušao u sobu, zašutio je poštujući moć čovjeka koji je nosio odoru elitne francuske padobranske postrojbe. Zabrinut pogled satnika Bon-narda prošao je svaki detalj jeftine sobe prije nego što se okrenuo Jean-Lucu koji je još stajao nepomično na otvorenom ulazu.

- Djeluješ preplašeno, Jean-Luc. Ako smatraš da si u tako veliku opasnost - reče hladno - predlažem da zatvoriš vrata. - Satnik je imao kockasto lice, ohrabrujuće u svom jakom, čistom pogledu. Njegova plava kosa bila je kratko ošišana oko ušiju na vojnički način, a iz njega je izbijalo samopouzdanje za koje se Jean-Luc zahvalno uhvatio.

Jean-Lucovo pepeljasto lice postalo je ružičasto. - Žao... žao mi je, satnice. Zatvorio je vrata.

- I treba ti biti. No, o čemu je riječ? Rekao si da si na odmoru. U Archachonu, točno? Zašto si sada ovdje?

- S-skrivam se, gospodine. Neki ljudi su me došli tražiti u moj hotel. Ne bilo koji ljudi. Znali su moje ime, gdje sam živio u Parizu, sve.

Zastao je, progutao knedlu. - Jedan od njih je izvukao pištolj i prijetio recepcionaru... sve sam čuo! Kako su znali da sam ondje? Što su htjeli? Izgledali su kao da su me došli ubiti, a čak nisam ni znao zašto. Iskrao sam se, otišao do auta i odvezao se. Sjedio sam u skrivenoj udubini koju sam pronašao slušajući samo radio i pokušavajući odlučiti hoću li se vratiti po ostatak prtljage kad sam čuo novosti o strašnoj tragediji u Parizu.

,,, 9.7

Da... da se misli da je dr. Chambord poginuo. Imate li kakvih novosti? Je li dobro? Satnik Bonnard tužno je klimnuo glavom. - Znaju da je te noći radio do kasno u laboratoriju i nitko ga otad nije vidio. Istražiteljima je prilično jasno da će im trebati još barem tjedan dana da pretraže ruševine. Danas popopodne su našli još dva tijela.

- To je strašno. Jadni dr. Chambord! Bio je dobar prema meni. Uvijek je govorio da previše radim. Dugo nisam bio na go

dišnjem i on je inzistirao da odem. Satnik je uzdahnio i klimnuo. - Ali nastavi sa svojom pričom. Reci mi zašto misliš da su te ti ljudi tražili.

Pomoćnik je dlanovima obrisao oči. - Naravno, kad sam saznao za Pasteur i dr. Chamborda... to je objašnjavalo zašto me progone. Tako sam opet počeo bježati i nisam stao sve dok nisam našao ovaj pansion. Nitko me tu ne poznaje i nije na uobičajenim putovima.

- Je comprends. I tada si me nazvao.

- Oui. Nisam znao što bih drugo napravio.

Ali sad je satnik djelovao zbunjeno. - Krenuli su za tobom jer je Emile Chambord stradao u eksploziji? Zašto? To nema smisla, osim ako ne tvrdiš da je ta eksplozija bila nešto drugo.

Jean-Luc je jako klimnuo. - Ja uopće nisam bitan osim što sam... bio sam... pomoćnik velikog Emilea Chamborda. Mislim da je bomba postavljena da ga se ubije.

- Ali zašto, za ime Božje? Tko bi ga želio ubiti?

- Ne znam tko, satnice, ali mislim da je to zbog njegova mole kularnog računala. Kad sam otišao, bio je devedeset pet posto siguran da je napravio operativno računalo. Ali znate kakav je bio, pravi perfekcionista. Nije želio da se pročuje, čak ni da bude naznaka, dok ne bude sto posto siguran da radi. Shvaćate li kako takav stroj može biti važan? Mnogo ljudi bi ubilo njega, mene i bilo koga drugoga da se dočepa pravog DNK računala.

Satnik Bonnard je iskrivio lice. - Nismo našli nikakav dokaz takva uspjeha. No, ondje je brdo praha visoko kao Alpe. Jesi li siguran u to što govoriš?

Klimnuo je. - Bien sur. Bio sam s njim svaki korak na putu. Mislim, nisam baš shvaćao veći dio toga što je radio, ali - oklijevao

je, a zatim ga je novi val straha ukočio. - Njegovo računalo je uništeno? Niste našli bilješke? Dokazi?

- Laboratorij je u ruševinama, a u glavnom računalu Pasteura nema ništa.

- Neće ni biti. Bio je zabrinut da se prelako može doći do njega, čak da u njega mogu upasti špijuni. Zato je držao svoje podatke u bilježnici, zaključanoj u sefu u laboratoriju. Cijeli projekt bio je u bilješkama u njegovu sefu.

Bonnard je urliknuo - To znači da nikad više ne možemo reproducirati njegovo djelo.

Jean-Luc reče oprezno - Možda možemo.

- Što? - Satnik ga je upitno pogledao. - Sto mi to govoriš, Jean-Luc?

- Da možda možemo reproducirati njegovo djelo. Možemo sastaviti DNK računalo bez njega. - Jean-Luc je oklijevao dok se borio s drhtanjem. - Mislim da su zato ti naoružani ljudi došli u Arcachon, tražeći me.

Bonnard se zagledao - Imaš li kopiju njegovih bilježaka?

- Ne, imam svoje. Nisu potpune kao njegove, priznajem.

Nisam shvaćao sve što je radio, a zabranio je i meni i čudnom Amerikancu da mu pomažemo sastavljati bilješke. Ali ja sam tajno kopirao gotovo sve po sjećanju do kraja prošlog tjedna. Tada sam otišao na odmor. Siguran sam da moje bilješke nisu potpune ili detaljne kao njegove, ali mislim da će biti dovoljne za još jednog stručnjaka s tog područja da ih prati, a možda čak i popravi.

- Tvoje bilješke? - Bonnard je djelovao uzbuđeno. - Ponio si ih na odmor? Imaš ih sada?

- Da, gospodine. - Jean-Luc je lupkao po aktovci pokraj nogu.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Nikad ih nisam ispustio iz vida.
- Onda bolje da krenemo, i to brzo. Možda su te pratili od sela i mogu biti samo nekoliko minuta odavde. - Krenuo je prema prozoru i pogledao dolje u mračnu ulicu. - Dođi, Jean-Luc. Izgleda li ti itko kao oni? Itko sumnjiv? Moramo biti sigurni tako da znamo hoćemo li kroz prednja ili stražnja vrata. Jean-Luc se približio satniku Bonnardu pokraj otvorenog prozora. Promatrao je komešanje dolje pod svjetlošću uličnih svjetiljaka. Trojica su muškaraca ušla u bar na obali, a dvojica su odla-

29

žila. Šestorica drugih kotrljala su bačve iz skladišta, jednu bačvu za drugom, i stavljala ih u kamion. Beskućnik je sjedio s nogama na ulici, glave nagnute prema naprijed kao da je zadrijemao. Jean-Luc je dobro promotrio svaku osobu. - Ne, gospodine, ne vidim ih. Satnik Bonnard je proizveo u grlu zvuk zadovoljstva - Bon. Moramo brzo krenuti prije nego što te propalice nadu. Uzmi aktovku. Moj džip je iza ugla. Idemo.
- Mercil - Jean Luc je požurio prema aktovci, zgrabio je i pojurio prema vratima. Ali čim se mladić okrenuo, Bonnard je zgrabio debeli jastuk s ležaja jednom rukom, dok je drugom posegnuo za opasačem i izvadio pištolj Le Frangais Militaire od 7.65 mm s posebno izrađenim prigušivačem. Bilo je to staro oružje, proizvodna linija iz kasnih 1950-ih. Serijski broj koji je bio pokraj desnog stražnjeg dijela cijevi sad je bio izbrisan. Nije imao osigurač tako da je onaj koji je nosio Militaire morao biti vrlo oprezan. Bonnard je volio osjećaj opasnosti pa je za njega takav pištolj bio samo izazov. Dok je slijedio Masseneta, zazvao ga je pažljivo - Jean-Luc! Mladolikog lica punog olakšanja i nade, Jean-Luc se okrenuo. Odmah je vidio oružje i jastuk. Iznenađen, i dalje ništa ne shvaćajući, digao je ruku u znak protesta. - Satnice?
- Zao mi je, sinko. Ali trebam te bilješke. - Prije nego što je pomoćnik mogao ponovno progovoriti ili se pomaknuti, satnik Darius Bonnard nabio mu je jastuk na zatiljak, gurnuo prigušivač na sljepoočnicu i povukao okidač. Čuo se praskav zvuk. Krv, tkivo i komadići lubanje prekrili su jastuk. Metak se probio i završio u žbuci na zidu. Koristeći se jastukom da zaštiti sobu od krvi, satnik Bonnard odnio je truplo na krevet. Izravnao je truplo, s jastukom ispod glave i skinuo prigušivač s pištolja. Stavio je prigušivač u džep, a pištolj u Jean-Lucovu lijevu ruku. Čim je namjestio jastuk, stavio je svoju ruku preko Jean-Lucove i još jedanput pritisnuo okidač. Buka je bila gromoglasna, potresla je sve u malenoj sobi, čak i satnika Bonnarda koji ju je očekivao. Bilo je to surovo lučko područje, ali pucanj je privukao pozornost. Imao je malo vremena. Prvo je provjerio jastuk. Drugi je

pucanj bio savršen, išao je tako blizu prve rupe da je izgledao kao velika rupa. A sad će i opekline od baruta biti na Jean-Lucovoj ruci da uvjere liječnike kako je od boli zbog gubitka voljenog dr. Chamborda počinio samoubojstvo. Krećući se brzo, satnik je našao bilježnicu s naznakama pisanja po prethodnom listu. Iz koša za smeće izvukao je jedini zgužvani papir te gurnuo papir i bilježnicu u džep odore ne trudeći se uopće dešifrirati to što piše. Provjerio je ispod kreveta i svakog drugog komada starog namještaja. Nije bilo ormara. Izvukao je prvi metak iz zida i stavio pohabani noćni stolić petnaest centimetara nalijevo da prikrije rupu. Čim je uzeo Jean-Lucovu aktovku, u daljini se začuo uzlazno--silazni zvuk policijske sirene. Srce mu je udaralo od adrenalina dok je analizirao zvuk. Oui, išao je prema njima. S uobičajenom odmjerenošću još jednom je pažljivo pregledao sobu. Zadovoljan što mu ništa nije promaknulo, otvorio je vrata. Dok je satnik Bonnard nestao u mraku gornjega hodnika, policijski je auto škripeći zakočio ispred pansiona.

Pariz, Francuska

Teretni mlazni zrakoplov C-17 napustio je zrakoplovnu bazu Bucklev rano ujutro po denverskom vremenu i krenuo na dogovorenu rutu do Miinchena, noseći jedinog putnika čije se ime nije pojavljivalo nigdje na popisu ili službenom dokumentu. Veliki mlažnjak neplanirano je sletio u Parizu dok je bio mrak, u 6:00 sati u utorak, naizgled da pokupi teret za Munchen. Automobil američkoga ratnog zrakoplovstva došao je do teretnog mlažnjaka i muškarac u odori potpukovnika američke vojske unio je praznu zapečaćenu metalnu kutiju u avion. Ostao je unutra. Ali kada je zrakoplov uzletio nakon petnaestak minuta, nepostojeći putnik više nije bio unutra. Nedugo nakon toga isti je automobil stao drugi put, sad pokraj stražnjeg ulaza izolirane zgrade na međunarodnom aerodromu Charles de Gaulle sjeverno od Pariza. Stražnja su se vrata vozila otvorila i pojavio se visoki muškarac također u odori američkog potpukovnika. Bio je to Jon Smith. Zgodan, atletski građen, u ranim četrdesetima, izgledao je vojnički od glave do pete. Imao je pravilno lice, a njegova tamna kosa, malo duža nego inače, bila je uredno počesljana ispod vojničke kape. Dok je stajao, njegove mornarskoplave oči pretraživale su sve uokolo.

Nije bilo ničega neobičnog na njemu kad je napokon došao do zgrade u tihe sate prije zore, samo još jedan časnik koji nosi torbu i IBM Thinkpad u čvrstoj aluminijskoj torbi. Pola sata poslije ponovno se pojavio, ovaj put bez odore. Sad je nosio uobičajenu odjeću koju je volio - jaknu od tvida, plavu pamučnu košulju, tamne pamučne hlače i baloner. Imao je i skriveni platneni opasač ispod sportske jakne u kojoj je bio njegov Sig Sauer od 9 mm. Hodao je oštro preko asfalta i prošao s drugim putnicima kroz carinsku kontrolu De Gaullea gdje su ga, s obzirom na iskaznicu američke vojske, propustili bez pretraživanja. Čekala ga je limuzina, otvorenih stražnjih vrata. Smith je ušao ne dopuštajući vozaču limuzine da mu uzme kovčeg ili laptop. Grad Pariz poznat je po joie de vivre u svim stvarima, uključujući vožnju. Na primjer, truba služi za komunikaciju: dugi zvuk znači - odvratio, makni mi se s puta; lagani znači prijateljsko upozorenje; nekoliko laganih znači veseli pozdrav, osobito ako je ritmički. A brzina, vještina, nemarni stav bili su potrebni osobito kod vozača iz cijelog svijeta koji su vozili brojne gradske taksije i limuzine. Smithov vozač bio je Amerikanac koji je volio držati nogu na gasu, što je Smithu odgovaralo. Htio je što prije stići u bolnicu da vidi Martvja. Dok je limuzina jurila južno po bulevaru Peripherique oko zagušenog grada, Smith je bio napet. U Koloradu je prekinuo uspješno molekularno istraživanje. Žalio je što je to morao učiniti, ali bilo je potrebno. Na dugom putu do Francuske zvao je da ponovno provjeri Martvjevo stanje. Nije bilo napretka, ali barem nije bilo ni pogoršanja. Još je telefonirao, ovaj put kolegama u Tokiju, Berlinu, Sydneyu, Bruxellesu i Londonu, taktično ih ispitujući o njihovu napretku u razvoju molekularnih računala. No, svi su bili oprezni, nadajući se da će biti prvi. Nakon što je profiltrirao podatke, stekao je dojam da nitko nije blizu uspjeha. Svi su komentirali tužnu smrt Emilea Chamborda, ali ne bez spominjanja projekta. Smithu se činilo da su neobaviješteni kao i on. Vozač je skrenuo limuzinu na avenue de la Porte de Sevres i uskoro stigao do europske bolnice Georges Pompidoua s osam-sto kreveta. Blistavi spomenik moderne arhitekture s oblim zido-

vima i staklenim pročeljem, uzdizao se poput diva koji je plegao nakon što je uzeo aspirin, točno preko puta parka Andrea Citroena. Uzevši torbe, Smith je platio vozaču i ušao u mramornu bolničku galeriju sa staklenim stropom. Skinuo je sunčane naočale, stavio ih u džep i gledao uokolo. Galerija je bila toliko prostrana, po dužini veća od dva nogometna igrališta, da su se palme njihale na unutarnjem povjetarcu. Bolnica je bila gotovo nova, otvorena

Ludlum Robert - Opcija Pariz

prije nekoliko godina uz fanfare koje su označile da je to bolnica budućnosti. Dok je Smith išao dalje prema informacijama, primijetio je dizala koja su izgledala poput dizala u robnim kućama, a vodila su do soba pacijenata na višim katovima. Svijetle strelice pokazivale su prema operacijskim dvoranama, dok je zrak podsjećao na lagani miris poput Johnsonova Lemon Waxa.

Na savršenom francuskom zamolio je za upute kako da dođe do intenzivne njege gdje se liječio Marty te je krenuo dizalom prema gore. Vladala je tiha užurbanost dok su se smjene mijenjale, a sestre, tehničari i činovnici, bolničari dolazili i odlazili. Sve je teklo glatko, tiho i samo bi iskusno oko moglo primijetiti smjene koje su značile predaju dužnosti.

Jedna od teorija zašto je ova bolnica - model drukčija bila je da su usluge grupirane pa su specijalisti išli pacijentima, a ne obrnuto. Pacijenti su ulazili na jednu od dvadeset i dvije recepcije gdje su se susreli s osobnim hostesama koje su ih vodile do privatnih soba. Ondje je bilo računalo pri dnu svakog kreveta, sve su bilješke bile u cyberspaceu pa ako je bio potreban kirurški zahvat, roboti su često obavljali dijelove toga posla. Golema je bolnica imala čak i bazene, salone za masazu i kafiće.

Iza stola koji je bio ispred intenzivne njege dva su žandara stajala pokraj vrata. Smith se predstavio sestri na francuskom kao američki liječnik obitelji dr. Martina Zellerbacha. - Želim razgovarati s glavnim liječnikom dr. Zellerbacha.

- Znači trebate dr. Dubosta. Bio je na viziti i već je vidio vašeg prijatelja ujutro. Pozvat ću ga.

- Merci. Možete li me odvesti do dr. Zellerbacha? Pričekat ću ga ondje.

- Bien sur. S'il vous plait! - Nasmiješila mu se odsutno i nakon

što je jedan od žandara pregledao njegovu vojnu liječničku iskaznicu, uveo ga je iza teških dvokrilnih vrata.

Bolnička buka i užurbani ambijent nestali su i on je išao u tihi svijet mekih koraka, liječnika i sestara koji su šaptali te prigušenih svjetala, zvona i treperavih strojeva za koje se činilo da glasno dišu u tišini. Na intenzivnoj njezi strojevi su bili vlasnici svemira, a pacijenti su im pripadali.

Smith se zdvojno približio Martvu koji je bio u trećoj sobi lijevo. Ležao je nepomično u podignutim tračnicama uskog kreveta kojim je upravljao stroj, nemoćan između cijevi, žica i monitora, poput novorođenčeta koje odrasli drže za svaku ruku. Smith je pogledao prema dolje, srce mu se steglo. Martvjevo lice smrznuto u komi bilo je kao od voska, ali disanje je bilo jednolično.

Smith je dotaknuo računalni zaslon na kraju kreveta i pročitao Martvjev karton. Marty je još bio u komi. Ostale ozljede bile su manje, većinom ogrebotine i modrice. Koma je zabrinjavala, mogla je uzrokovati oštećenje mozga, iznenadnu smrt ili, još gore, stalno stanje ni života ni smrti. Ali prema cyber kartonu postojalo je i nekoliko dobrih znakova. Sve su autonomne funkcije radile -disao je bez vanjske pomoći, povremeno je kašljao, zijevao, žmirkao i koketirao očima što je značilo da je moždano deblo, vitalni dio koji je kontrolirao te aktivnosti, još funkcioniralo.

- Dr. Smith? - mali muškarac sijede kose i maslinasta tena krenuo je prema njemu. - Koliko shvaćam, došli ste iz Sjedinjenih Država. - Predstavio se, a Smith je primijetio slova na njegovoj dugoj bijeloj liječničkoj kuti - Edouard Dubost. On je bio Martvjev liječnik. - Hvala što ste došli tako brzo - rekao mu je Smith. - Recite mi nešto o stanju dr. Zellerbacha.

Dr. Dubost je klimnuo. - Imam dobre novosti. Čini se da je našem prijatelju bolje. Smith je osjetio kako mu smiješak dolazi na lice. - Što se dogodilo? Nisam vidio ništa na njegovu kartonu od jutra.

- Da, da. Vidite, nisam još završio. Morao sam ići iza ugla na trenutak. Sad ćemo razgovarati, a ja ću istodobno tipkati. - Liječnik se nagnuo iznad računala. - Imamo sreće s dr. Zellerbachom. Još je u komi, kao što vidite, ali jutros je progovorio nekoliko riječi i pomaknuo ruku. Odgovorio je na stimulaciju.

Smith je udahnuo s olakšanjem. - Znači da je bolje nego što ste ranije mislili.

Moguće je da će se probuditi i biti dobro.

Klimnuo je dok je tipkao. - Da, da.

Smith reče - Prošlo je više od dvadeset i četiri sata od eksplozije. Naravno, sve nakon toga zabrinjava hoće li će se opet potpuno osvijestiti.

- Točno. Prirodno je biti zabrinut. I ja sam.

- Dat ćete sestrama da rade s njim? Postavljaju pitanja? Pokušati da se još pomakne?

- Upravo to radim. - Utipkao je još tucet riječi i digao se. Proučio je Smitha. - Ne brinite se, doktore. Znamo što radimo. Vaš je prijatelj u odličnim rukama. Tjedan dana od danas, uz malo sreće, žalit će se glasno na razne bolove, a koma će u potpunosti biti zaboravljena. - Podignuo je glavu - On je vaš dobar prijatelj, vidim to. Ostanite koliko želite, ja moram nastaviti vizitu. Pun nade da će Marty ne samo izaći iz kome nego imati i očuvane moždane funkcije, Smith je sjeo pokraj kreveta, među svjetlećim tipkama i instrumentima monitora i promatrao ga, prisjećajući se Council Bluffs-a i srednje škole gdje su se on i Martv prvi put susreli i gdje je Jonov stric prvi dijagnosticirao Martvju Aspergerov sindrom... do ubojstva Sophije i pandemije virusa Hades kad je trebao Martvjev genij u svim elektroničkim pitanjima.

Uzeo je Martvjevu ruku i stegnuo je. - Jesi li čuo liječnika? Misli da će biti dobro. Mart, čuješ li me? - Čekao je promatrajući mirno lice. - Sto se, za ime Božje, dogodilo u Pasteuru, Mart? Jesi li pomagao Chambordu da stvori molekularno računalo?

Martv kao da se prenuo iz sna, a usne su mu drhtale kao da pokušava govoriti.

Uzbuden, Jon je nastavio - Što je? Reci mi, Mart, molim te! Obojica znamo da ti nikad nije uzmanjkalo riječi. - Zastao je, nadajući se, ali kad Martv nije dao nikakav drugi znak, glas je dobio poticajnu toplinu i nastavio - Ovo je jako čudan način na koji se ponovno nalazimo, Mart. Ali znaš kako je, trebam te. I sad sam tu da te zamolim da mi još jedanput posudiš taj svoj izvanredni um...

Pričajući i prisjećajući se, ostao je s Martvjem sat vremena. Stegnuo je Martvju ruku, protrljao ruke, izmasirao stopala. Ali tek kad je spomenuo Pasteur, Martv se pokušao probuditi. Smith

se naslonio na stolac i protegnuo, odlučivši nastaviti s istragom o molekularnom računalu dr. Chamborda, kad se visoki muškarac u uniformi čistača pojavio na vratima Martvjeve sobe.

Muškarac je bio taman, tamne puti, s velikim crnim brkovima. Gledao je u Smitha.

Njegove su smeđe oči bile tvrde i hladne, inteligentne i smrtonosne.

I na djelić sekunde kad su se Smithov i njegov pogled susreli, činio se zbunjen.

Šok u živim očima bio je samo kratak, a zatim samo trenutak prije nego što se muškarac okrenuo i požurio natrag, učinilo mu se da ima u njima naznaka nedjela ili zabave ili zlobe... nekako poznate.

Taj lagani osjećaj poznatosti zaustavio je Smitha na jedan otkucaj srca, a zatim je ustao i krenuo za čistačem, uzevši svoj Sig Sauer iz opasača pod jaknom. Nisu samo muškarčeve oči i izraz lica bili čudni, nego i način na koji je nosio posteljinu preko svoje desne ruke. Možda je ispod nje skrivao oružje. Je li došao ubiti Martvja?

Izvan intenzivne sve su oči bile uperene u Smitha koji je bjesomučno proletio kroz vrata, a baloner mu se vijorio. Ispred njega, čistač je rušio ljude nakon što je ubrzao i projurio niz hodnik, bježeći.

Teško dišući u potjeri, Smith je vikao na francuskom - Zaustavite tog čovjeka!

Naoružan je!

S tim poklikom krinka je spala i čistač je izvukao ministrojnicu ne veću od Smithova Sig Sauera. Okrenuo se, stručno trčeći unazad i podigao terorističko oružje bez panike ili užurbanosti. Micao ga je naprijed-nazad kao da mete hodnik. Tip je bio profesionalac, puštao je da prijetnja oružjem učini svoje bez ispaljivanja metka.

Nastupila je erupcija vriska dok su sestre, liječnici i posjetioci padali na pod, do vratke i po hodniku.

Smith je odgurnuo kolica za doručak s puta i jurio dalje. Ispred njega, muškarac je prošao kroz ulaz i zalupio vratima. Smith ih je udario nogom i protrljao pored preplašenog tehničara, pa kroz druga vrata, zatim pokraj toplog spremnika za terapiju u kojem je sjedio goli čovjek, a sestra ga je na brzinu pokrila ručnikom.

- Gdje je - vikao je Smith - kamo je pobjegao čistač?
Sestra je pokazala na jednu od triju soba, lica bliznoga od

straha i on je čuo kako vrata treskaju u tom smjeru. Krenuo je naprijed, otvorio jedina vrata u toj prostoriji i skliznuo u drugi hodnik. Pogledao je lijevo i desno niz hodnik, svjetlucau od novog kroma. Uplašeni ljudi stisnuli su se uz zid i zurili desno kao da je pokraj njih prošao smrtonosni tornado, jedva ih ostavljajući žive. Smith je otrčao u smjeru u kojem su gledali ubrzavajući, dok je dalje niz hodnik, čistač gurnuo prazna bolnička kolica punom dužinom da mu blokira put. Smith je opsovao. Duboko je uzdahnuo, pokušavajući doći do zraka. Ako stane da makne kolica, muškarac će zasigurno pobjeći. Ne zaustavljajući se Smith je skupljao energiju. Govoreći si da to može, preskočio je kolica. Osjetio je da su koljena slaba dok je letio, ali zadržao je ravnotežu i potrčao dalje, ostavljajući iza sebe još jednu skupinu preplašenih ljudi. Znoj je curio s njega, ali napokon je sustizao čistača koji je bio usporen guranjem kolica. Smith je ponovno ubrzao, pun nade. Ne gledajući unazad, muškarac je zalupio još jedna vrata. Na njima je bio znak za izlaz. Požarno stubište. Smith je pojurio za njim. Ali krajičkom oka uhvatio je sjenku nekoga tko se skrivao lijevo od vrata nakon što je upao. Imao je vremena samo da spusti pojačanje za rame. U sjenovi-tom stubištu čistač je iskočio i bacio se na njega. Udarac ga je pro-tresao, ali uspio je ostati na nogama. Udarilo je ramenom čistača, poslavši ga unazad prema stubama. Čistač je zateturao. Udarilo je zatiljkom o čeličnu balustradu. Nije se odupro Smithovu udaru te je brzo uspostavio ravnotežu, a Smith je, s obzirom na to da je naišao na manje otpora nego što je očekivao, ispustio Sig Sauer i izgubio ravnotežu. Spotaknuo se, udario o cementni pod, zadobivši jak udarac u leđa kad je lupio o zid. Zanimajući bol, osovio se na noge i zgrabio pištolj gledajući muškarčevu sjenu kako se nadvija nad njim. Smith je skočio, ali prekasno. Peckava bol eksplodirala je u lubanji, spustila se tišina i mrak.

4

Kad je jutarnji ekspresni vlak iz Bordeauxa stao tog utorka na Gare d'Austerlitz, satnik Darius Bonnard bio je treći putnik koji je sišao, gurajući se kroz gomilu Parižana, ljudi iz unutrašnjosti i turista koji su dolazili i odlazili kao da i ne postoje. No pratio je i najmanji znak zanimanja upućenog njemu. Bilo ih je previše koji bi pokušali zaustaviti njegov rad ako ga otkriju, neprijatelja i prijatelja, podjednako.

Ostao je usredotočen, prikrivajući pozornost. Krenuo je prema izlazu; čvrst, krupan muškarac, plave kose, besprijekorno odjeven u odoru francuskog časnika. Proveo je cijeli život, otkad je odrastao, u službi Francuske, a njegov trenutačni zadatak možda je najvažniji u cijeloj slavnoj državnoj povijesti. U svakom slučaju, najvažniji za njega. I najopasniji.

Izvukao je mobitel iz džepa, nazvao broj, a kad se glas javio, rekao - Tu sam. - Čim je poklopio, nazvao je drugi broj i ponovio poruku.

Vani je zaobišao redove taksija te četiri službena i neslužbena vozača željna posla i ušao u taksi koji je upravo stao preko reda.

- Salaam alake koom - hrapavi ga je glas pozdravio na stražnjem sjedalu. Još dok se smještao pokraj omotanog čovjeka, satnik Bonnard odgovorio je uobičajenim odgovorom - ha bahs hamdilih. -Zalupio je i zaključao vrata.

Na cesti su ostali vozači psovali ovo kršenje poslovnog bontona taksija. Kako je vozilo odmicalo, vozeći jugozapadno uskim pokrajnjim ulicama, satnik Bonnard okrenuo se muškarcu koji je govorio. U osjenčanoj unutrašnjosti sunčana se svjetlost poigravala povremeno preko zakukuljenih zeleno-smeđih očiju. Većina muškarčeva lica bila je prikrivena golemim bijelim ruhom i zlatom optočenom planom za glavu pustinjačkog beduina, ali Bonnard je razaznao da muškarac ima satenski crnu kožu. Znao je da se zove Abu Auda i da je iz plemena Fulani iz područja Sahela na južnom rubu Sahare gdje se suha, negostoljubiva pustinja spaja s bogatom šumom i travnatim područjima. Zeleno-smeđe oči odavale su da je negdje u obiteljskom stablu bio plavooki Berber ili antički vandal.

- Donio si ih? - Fulani je pitao na arapskom.

- Naam - klimnuo je francuski satnik. Otkopčao je odoru, otvorio košulju i izvadio zatvorenu kožnu aktovku veličine pisma.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Abu Audin pogled pratio je svaki pokret dok je Bonnard predavao aktovku i javljao - Chambordov pomoćnik je mrtav. Sto je s Ame rikancem Zellerbachom?

- Nismo našli nikakve bilješke, kao što se i očekivalo, premda smo sve dobro pretražili - rekao mu je Abu Auda.

Muškarčeve čudne oči bile su uprte u Bonnarda kao da mogu prodrijeti u Francuzovu dušu. Oči koje nisu vjerovale nikome, čak ni Bogu kojem se molio pet puta na dan, što god bilo. Klanja se Alahu, ali ne vjeruje nikomu. Kako je lice satnika Bonnarda ostalo mirno, nepomično pod težinom beduinova ispitivačkog pogleda, tvrde su oči napokon skrenule pozornost na aktovku.

Abu Auda ju je ispipao dugim prstima punim ožiljaka, zatim gurnuo pod odjeću. Glas mu je bio snažan i odmjeran kad je rekao - Javit će se.

- Nema potrebe. Naći ću se s njim uskoro. - Bonnard je pri stojno klimnuo - Zaustavi taksi.

Pustinjski beduin izdao je naredbu, vozilo je stalo uz pločnik i Francuz je izašao. Čim su se vrata za njim zatvorila, taksi je otišao.

Satnik Bonnard otišao je do najbližeg ugla, ponovno govoreći na mobitel - Pratio si?

- Oui. Nema problema.

Nekoliko sekundi kasnije veliki Citroen sa zatamnjenim prozorima usporio je približavajući se uglu. Stražnja su se vrata otvorila i satnik je ušao. Skupi se automobil polukružno okrenuo, odvezavši ga u ured gdje je trebao telefonirati prije nego što se susretne s Abu Audinim šefom.

* * *

Dok je Jon Smith dolazio k svijesti na stubištu goleme bolnice Pompidou, slika mu je prolazila glavom. Bilo je to lice koje ga je gledalo postrance. Tamno, debeli crni brkovi, crne oči i trijumfa-listički široki smiješak. Ali oči... Usredotočio se na oči i smiješak, a zatim je sve počelo iščezavati... Glasovi su govorili, što? Francuski? Da, Francuski. Gdje se, kvragu, nalazi?

- Jeste li dobro? Monsieur?

- Kako se osjećate?

- Tko je bio čovjek koji vas je napao? Zašto je...?

- Odmaknite se, idioti. Zar ne vidite da je još bez svijesti?

Napravite mjesta da ga mogu pregledati...

Smithove su se oči otvorile. Ležao je na leđima na tvrdom betonu, a sivi cementni strop bio je iznad njega. Prsten zabrinutih lica gledao je odozgo - bolničari i sestre, liječnik je klečao nad njim, žandari i uniformirani ljudi iz osiguranja bili su nad njim i odostraga.

Smith je sjeo, a glava mu je pucala od boli. - Kvragu!

- Morate leći, monsieur. Dobili ste gadan udarac u glavu.

Recite kako se osjećate.

Smith nije ponovno legao, ali dopustio je liječniku u bijeloj kuti da mu baterijom pogleda oči. Izdržao je pregled s vrlo malo strpljenja. - Odlično. Osjećam se apsolutno odlično. - To je bila laž. Glava mu je pucala kao da ga je tko udario maljem. Iznenada se sjetio. Zgrabio je liječnikovu ruku poput ključa, odgurnuo svjetlo i pogledao uokolo. - Gdje je on? - upitao je - onaj arapski čistač. Gdje je on? Imao je strojnicu. On...

- Nije on jedini bio naoružan. - Žandar je držao Smithov Sig Sauer. Izraz mu je bio oštar, nepovjerljiv i Smith je osjetio da je

/in

blizu da ga uhite. Žandar je nastavio - Jeste li ga kupili tu u Parizu? Ili ste možda našli neki drugi način da ga prokrijumčarite u zemlju?

Smith je pretražio džep sakoa. Bio je prazan, što je značilo da je iskaznica nestala. - Imate li moju iskaznicu? - Kad je žandar klimnuo, Smith je nastavio - Onda znate da sam ja pukovnik američke vojske. Izvadite iskaznicu iz omota. Ispod nje je posebna dozvola da unesem oružje i da ga nosim.

Policijajac je učinio kako je zatraženo dok je bolničko osoblje sumnjičavo promatralo. I napokon je žandar polako klimnuo i vratio iskaznicu.

- I moj Sig Sauer. S'il vous plazi. - Čuvar mu ga je predao, a Smith reče - Pričajte mi o tom »čistaču« sa strojnicom. Tko je

to bio?

- Liječnik je pogledao čovjeka iz osiguranja - Drugi muškarac je bio čistač?

- Sigurno je to bio Farouk al Hamid - reče čuvar. - Ovo je njegov odjel.

Drugi čuvar se nije složio. - To nije bio Farouk. Vidio sam ga kako bježi i to nije bio Farouk.

- Morao je biti. Ovo je njegov odjel.

Sestra je upala u razgovor - Poznajem Farouka. Taj je muškarac bio previsok da bi bio Farouk.

- Dok oni pokušaju razriješiti taj misterij, ja ću završiti pregled

- liječnik je objavio Smithu. - To će biti začas gotovo. - Uperio je svjetlo u jedno Smithovo oko, a zatim u drugo.

Smith se borio da prikrije frustraciju. - Dobro sam - reče ponovno, ali ovaj put je to i mislio. U glavi mu se raščistilo, a bol je jenjavala.

Liječnik je maknuo svjetlo i ustao. - Vrte li vam se?

- Ni najmanje - što je bila istina.

Doktor je slegnuo ramenima i ustao. - Koliko znam vi ste liječnik, pa znate za opasnosti ozljeda glave. Ali čini se da ste pomalo nagli. - Nije se slagao i zabrinuto je promatrao Smitha. - Očito želite što prije otići odavde i ne mogu vas zaustaviti. Ali, barem su vam oči bistre i usmjerene, boja kože je dobra i razmišljate racionalno tako da ću vas samo upozoriti da se pazite i izbjegavate

daljnje ozljede. I ako se počnete osjećati lošije ili ponovno izgubite svijest, odmah se vratite. Znaite opasnosti od potresa mozga. Možda ste ga pretrpjeli.

- Da, doktore. - Jon je teško ustao. - Hvala. Cijenim vašu

brigu. - Odlučio je zanemariti komentar da je nagao. - Gdje je šef osiguranja bolnice?

- Odvest ću vas - reče jedan od čuvara.

Poveo je Smitha po stubištu za nuždu do zabitog ureda s nekoliko soba koje su bile opremljene najnovijom elektronskom opremom za motrenje i računalima. Ured šefa osiguranja gledao je na parkiralište, a na zidu je bilo nekoliko privatnih uokvirenih fotografija. Jedna je bila crno-bijela fotografija petorice iscrpljenih muškaraca, ispijenih očiju s prkosnim licima u ratnim odorama. Sjedili su na drvenim sanducima, a uokolo je bila gusta džungla. Smith je na trenutak promatrao fotografiju, a zatim prepoznao Dien Bien Phu gdje su Francuzi 1954. poraženi u brutalnoj, ponižavajućoj opsadi koja je označila kraj dugogodišnje francuske kontrole nad tim područjem.

Čuvar je objasnio - Šefe, ovo je gospodin koji je pokušao zaustaviti naoružanog čistača.

Smith je ispružio ruku - Potpukovnik Jon Smith, američka vojska.

- Pierre Girard. Sjednite, pukovniče.

Girard nije ustao iza čistih linija modernog stola da bi se rukovao sa Smithom, ali je klimnuo prema jednom od stolaca. Debeli, jaki muškarac srednje visine, šef osiguranja nosio je masno sivo odijelo i olabavljenu kravatu. Izgledao je više kao dugogodišnji detektiv Smete CID nego netko iz privatnog osiguranja.

Smith je sjeo. - Čistač ili tko god to bio, a čini se da postoje određene sumnje, došao je na intenzivnu da ubije Martina Zeller-bacha, mislim.

Girard je pogledao prema čuvaru. - Taj čovjek nije bio čistač?

Na tom mjestu radi Farouk al Hamid - objasnio je čuvar - ali neki svjedoci kažu da to nije bio on.

Šef je posegnuo za telefonom. - Dajte mi kadrovsku. - Pričekao je neutralnog izraza lica. Bivši detektiv, nedvojbeno, priviknut na birokraciju. - Imate čistača koji se zove Farouk al Hamid koji

47.

.43

radi u... da, intenzivnoj. Je li? Dobro. Hvala vam. - Girard je zaklopio i rekao Smithu - Napisao je da je bolestan, da će ga zamijeniti rođak i poslao je obavijest

Ludlum Robert - Opcija Pariz

zajedno s rođakom, koji je, čini se, bio taj naš visoki čistač s oružjem.

- I koji - reče Smith - nije uopće bio čistač, a možda čak ni Alžirac.

- Maska - Girard je klimnuo sam sebi. - Možda. Mogu li pitati zašto bi netko želio ubiti g. Zellerbacha? - Šef osiguranja napravio je uobičajen š kao svi Francuzi kad hoće izgovoriti nje mačko ime.

- On je dr. Zellerbach, računalni znanstvenik. Radio je s dr. Emileom Chambordom u Pasteuru one noći kad je bila eksplozija.

- Gubitak Chamborda je velika šteta. - Girard je zastao. - Znači, moguće je da je taj vaš dr. Zellerbach vidio ili čuo nešto sumnjivo. Možda atentatori pokušavaju spriječiti dr. Zellerbacha da se probudi i da nam taj podatak.

Bio je to odgovor policajca i Smith nije smatrao da ga treba dalje razrađivati. - Rekao bih da je to više nego moguće.

- Obavijestit ću policiju.

- Bio bih vam zahvalan da vi ili policija pojačate stražu na intenzivnoj i da, ako ga maknu s intenzivne, stave stražu gdje god on bude.

- Kontaktirat ću sa Surete.

- Dobro - Smith je ustao. - Hvala vam. Imam sastanak pa moram ići. - To baš nije bila istina, ali bilo je blizu.

- Naravno. No, mislim da će policija željeti razgovarati s vama.

Smith je dao Girardu naziv i broj telefona svoga hotela te je otišao. U intenzivnoj Martyjevo se stanje nije promijenilo. Ponovno je sjeo pokraj Martyjeva kreveta, promatrajući okruglo, uspavano lice i brinući se. Marty je izgledao tako ranjivo da se Smithovo grlo stegnulo od emocija.

Na kraju je ustao, još jednom stisnuo Martyjevu ruku i rekao mu da će se vratiti. Napustio je intenzivnu, ali je ostao na istom katu, vrativši se do požarnih stuba. Na stubištu je pretražio sve što bi moglo otkriti ubojicu, bilo kakav trag. Nije pronašao ništa osim traga krvi na stupu ograde, dokaz da je doista ranio ubojicu što će biti zanimljiva informacija ako se muškarac ikad ponovno pojavi.

Dok je još bio na pustom stubištu, uključio je mobitel s posebnim scramblerom i nazvao. - Netko je pokušao ubiti Martyja u bolnici - javio je.

Šef Tajne jedan Fred Klein odgovorio je preko Atlantskog oceana s uobičajenim gundanjem. - Znamo li tko?

- Čini se profesionalac. Bila je to dobra namještaljka. Tip je bio prerušen kao čistač i da nisam bio ondje, uspio bi.

- Francusko osiguranje nije ništa našlo o njemu?

- Ne, ali možda će Surete - reče Smith.

- Još bolje, razgovarat ću s Francuzima, tražiti da pošalju specijalce da čuvaju Zellerbacha.

- To mi se sviđa. Postoji još nešto što trebaš znati. Tip je imao ministrojnicu. Nosio ju je skrivenu među posteljinom.

Na drugoj strani linije nastupio je muk. Klein je znao kao i Smith da je strojnica promijenila cijelu sliku. Pretvorila je ono što se činilo kao najobičniji pokušaj ubojstva u nešto mnogo složenije. Kad je Klein ponovno progovorio, postavio je pitanje - što to zapravo znači, pukovniče?

Smith je bio siguran da Klein savršeno zna na što je mislio, ali je ipak rekao - Imao je vatrenu moć da ubije Martyja otamo gdje je stajao. To što sam ja bio ondje ne bi ga odvratilo, ako je bio voljan ubiti me, kao i možda sve ostale na intenzivnoj. Njegov je početni plan vjerojatno bio da koristi nož, nešto tiho, tako da ne privuče pozornost. Strojnica je bila samo za krajnju nuždu.

-I?

- I to pokazuje da je shvatio kako bi ako otvori vatru i pobije tucet ljudi, njegov bijeg iz bolnice bio mnogo teži. Znači da nije htio riskirati da ga uhvate, mrtvog ili živog. Što nadalje pokazuje da eksplozija nije bila slučajan čin ili osveta otpuštenog zaposlenika, nego dio pažljivog plana ljudi s određenim ciljem koji će ići do krajnjih granica samo da ih ne otkriju.

Klein je ponovno bio tih. - Misliš da je sad jasnije da je dr. Cham-bord bio meta? I stoga i Marty jer je radio s Chambordom.

- Je li bilo koja skupina ili pojedinac preuzela odgovornost za eksploziju?
- Još nije.
- I neće - zaključio je Smith.

44

Klein se hladno zahihotao. - Oduvijek sam smatrao da se tvoj talent samo trati na medicinu i istraživanje, Jone. Dobro, isto mislimo, ali zasad svi tapkaju u mraku nadajući se da je Chambor-dova smrt samo uzgredna šteta od eksplozije, nesreća. - Na drugom je kraju došlo do dubokog uzdaha. - Ali to je moj posao. Tvoj je da kopaš dublje i nabaviš te bilješke i bilo koji tip prototipa računala koje je razvio. - Glas mu je postao oštiji - I ako ih se ne možeš dočepati, moraš ih uništiti. To su ti naredbe. Ne možemo riskirati da takva moć ostane u pogrešnim rukama.

- Shvaćam.
 - Kako je Zellerbach? Ima li kakvih promjena?
- Smith je javio napredak - Dobro je, ali još nema jamstva da to znači puni oporavak.
- Onda ćemo se nadati.
 - Ako išta zna ili je uzeo bilješke, možda je sačuvao podatke na glavnom računalu u Washington D.C.-u. Pošalji računalnog stručnjaka iz Tajne jedan.
 - Već jesam, pukovniče. Strahovito je teško ušao u njega, a kad je i ušao, nije ništa našao. Ako je Zellerbach vodio bilješke, oponašao je Chamborda i nije ih stavljao u računalo.
 - To je bila samo jedna ideja.
 - Cijenim to. Sto sad namjeravaš?
 - Idem u Pasteur. Ondje je američki biokemičar s kojim sam radio. Vidjet ću što mi može reći o Chambordu.
 - Budi oprezan. Sjeti se, nemaš službeni položaj u ovoj operaciji. Tajna jedan mora ostati skrivena.
 - To samo prijatelj ide prijatelju, ništa više - uvjerio ga je Smith.
 - Dobro. Još nešto... Želim da se nađeš s generalom Carlosom Henzeom, Amerikancem koji zapovijeda NATO-ovim snagama u Europi. On je jedina osoba ondje koja zna da si dobio zadatak da istražuješ, ali misli da radiš za vojnu obavještajnu službu. Pred sjednik ga je osobno nazvao da mu to kaže. Henzeove veze rade na tom i on će ti reći sve što je pronašao. Ne zna ništa o meni ili Tajnoj jedan, naravno. Upamti ovo: Pension Cezanne, točno dva sata popodne. Traži M. Wernera. Lozinka je Loki.

5

Washington D.C.

Bilo je rano jutro, a proljetni je povjetarac nosio miris višnjinih cvjetova po Tidal Basinu i kroz otvorena francuska vrata Ovalnog ureda. No, predsjednik Samuel Adams Castilla bio je previše zaokupljen da bi to primijetio ili da bi ga bilo briga. Ustao je iza stola od masivne borovine koji mu je služio kao radni stol i promatrao troje ljudi koji su sjedili čekajući da on nastavi. Posljednja stvar koja je Castilli trebala u prvoj godini drugog mandata bila je vojna kriza. Drugi mandat bio je trenutak da učvrsti svoja dostignuća, provede ostatak programa u podijeljenom Kongresu i izgradi svoj povijesni ugled.

- Znači, tako stoje stvari - mrmljao je. - Nemamo dovoljno dokaza da ustanovimo postoji li molekularno računalo i ako postoji, tko ga ima. Znamo samo da nije u našim rukama, kvragu. - Bio je krupan čovjek s jakim ramenima i širokim strukom. Uobičajeno ugodan, gledao je kroz naočale od titana i radio na kontroliranju svoje frustracije. - Zrakoplovstvo i moji računalni stručnjaci tvrde da nemaju drugo objašnjenje za ono što se dogodilo na Diegu Garciji. Moj savjetnik za znanost kaže da se savjetovao s vrhunskim ljudima na tom području i oni tvrde da može biti mnogo razloga za prekid komunikacija, počevši od kakve rijetke

46.

...,...47

atmosferske anomalije. Nadam se da znanstvenici imaju pravo.

- I ja - složio se odmah admiral Stevens Brose.

- I svi mi - dodala je savjetnica za nacionalnu sigurnost Emily Powell Hill.

- Amen - reče šef kabineta Charles Ouray naslonjen na zid uz kamin.

Admiral Brose i savjetnica za nacionalnu sigurnost (NSA) Powell Hill sjedili su u kožnim naslonjačima ispred predsjednikova stola koji je on donio iz Santa Fea. Poput svih predsjednika, sam je uredio interijer. Trenutačni interijer odražavao je njegov ruralni jugozapadni ukus modificiran tijekom pet godina kozmopolitske sofisticiranosti koju je neočekivano zavolio na najvišem položaju savezne vlade uz službena putovanja u glavne gradove, muzeje i bankete diljem planeta. Pokuštvo je iz guvernerske rezidencije u Novom Meksiku smanjeno, a pridruženi su mu elegantni francuski stolici i udoban britanski naslonjač pokraj kamina. Crvene i žute draperije naroda Navajo i indijanske vaze, koševi i maske za lice miješale su se sa senegalskim maskama, nigerijskim drvorezima i štitovima plemena Zulu. Predsjednik je uznemireno hodao oko stola. Naslonio se, prekrižio ruke i nastavio - Svi znamo da teroristički napadi dolaze od ljudi čiji je glavni zadatak privući pozornost na vlastiti cilj i razotkriti ono što smatraju zlim. Ali ovo što se dogodilo, ima barem dvije začkoljice: nije bilo upereno protiv uobičajene simbolične mete - veleposlanstva, vladine zgrade, vojne građevine, poznatog spomenika, a usto, to nije bio neki usamljeni bombaš samoubojica koji je dignuo u zrak prepun autobus ili pretrpani noćni klub. Umjesto toga meta je bila istraživačko i obrazovno središte, mjesto koje pomaže čovječanstvu. Točnije, zgrada u kojoj se stvaralo molekularno računalo. Emily Powell Hill, bivši brigadni general američke vojske, podignula je svoje savršene obrve. U pedesetima bila je mršava, dugonoga i vrlo inteligentna. - S dužnim poštovanjem, gospodine predsjedniče, čini se da su podaci koje imate, da je završeno DNK računalo, utemeljeni na spekulacijama, stvorenim na temelju nedostatnih podataka, zapravo čisto nagađanje. Temelje se na glasinama o onome što može biti slučajna eksplozija sa slučajnim

žrtvama. Je li moguće da je izvor vašeg scenarija katastrofe neka paranoja? - zastala je. - Da se finije izrazim... svi znaju da protu-obavještajna služba voli skakati i na najmanju sjenku. Sve ovo zvuči kao jedna od njihovih uobičajenih ideja.

Predsjednik je uzdahnuo - Pretpostavljam da želite reći nešto drugo o toj temi.

- Zapravo, gospodine predsjedniče, i želim. Moji znanstvenici me uvjeravaju da je računalna DNK tehnologija stala u ranim razvojnim fazama i da je na klimavim nogama. Upotrebljiv stroj ne očekuje se još barem jedno desetljeće, možda i dva. To je samo jedan razlog više da se posumnja na preburnu reakciju.

- Možda imate pravo - reče predsjednik - ali mislim da će se vaši znanstvenici također složiti da ako postoje ljudi koji mogu napraviti takav skok, onda je Chambord na vrhu te liste.

Charles Ouray, šef predsjednikova kabineta, namršti se - Može li tko objasniti tako i da stari konj poput mene može razumjeti što DNK stroj čini tako posebnim i tako velikom prijetnjom?

Predsjednik je klimnuo Emily Powell Hill, a ona se usredotočila na Ouraya. - Radi se o prelasku sa silicija, temelja računala, na ugljik, temelj života - rekla mu je. - Strojevi su ropski brzi i precizni, a život se stalno mijenja i suptilan je. DNK računala ujedinjit će najmoćnije dijelove obaju svjetova u tehnologiji koja je mnogo moćnija nego što većina ljudi danas može zamisliti. A velikim dijelom i stoga što smo smislili kako iskoristiti molekule DNK umjesto mikročipova. Ouray je napravio grimasu. - Spajanje života i strojeva - zvuči kao priča koju mogu pročitati u stripovima.

- Sigurno si je pročitao u stripovima - složio se predsjednik. - većina tehnologije koja je danas uobičajena davno se pojavila u znanstvenoj fantastici i stripovima. Istina je, istraživači godinama rade ne bi li otkrili kako iskoristiti prirodnu sposobnost DNK

da se preustroji i ponovno iskombinira u složenim, predvidljivim šablonama.

- Izgubio sam se, gospodine predsjedniče - reče Ouray. Predsjednik je klimnuo. - Oprosti, Chuck. Recimo da želiš pokositi tratinu poput one na šetalištu. - Mahnuo je velikom rukom nejasno u tom smjeru. - Elektronsko rješenje bilo bi da

..4.8.

49

upotrijebiš nekoliko divovskih kosilica i svaka bi sjekla tisuću vlati trave u sekundi. Tako rade superračunala. Eh, sad, DNK rješenje upravo je suprotno. Upotrebljava milijarde malih kosilica koje kose samo jednu vlat. Trik je da te male DNK kosilice kose vlati istodobno. To je ključ - prirodni masovni paralelizam. Vjeruj mi, molekularno će računalo upatljiviti moć najvećih superračunala današnjice.

- Usto gotovo i neće trošiti energiju i bit će jeftinije za upravljanje - dodala je Emily Powell Hill. - Kad se stvori. Ako se stvori.

- Krasno - progundao je admiral Stevens Brose, zapovjednik stožera iz drugog kožnog naslonjača gdje je u tišini slušao. Sjedio je čudno, prekrivenih gležnjeva, a velika brada naginjala se prema naprijed.

Sigurnost i briga borili su se na njegovu kockastom licu. - Ako ta DNK stvar stvarno postoji i ako je nadzire netko tko nas ne voli ili želi da damo nešto što ne želimo dati, a to je vjerojatno barem pola svijeta... ne želim čak ni misliti o budućnosti. Naša se vojska pokreće, bori, živi i diše na elektronici, zapovjednim i komunikacijskim šiframa. Kvragu, računala sad vode sve, uključujući naručivanje pića za koktele u združenom stožeru. Ja na to gledam ovako: željeznica je bila ključ građanskog rata, zrakoplovi Drugog svjetskog rata, a šifrirana i zaštićena elektronika bit će odlučujući faktor budućih ratova, Bog nam pomogao.

- Obrambene posljedice tvoja su zadaća, Stevens - reče mu predsjednik - pa naravno da najprije na to pomisliš. Ja moram uzeti u obzir i druge probleme, civilne naravi.

- Kao na primjer? - upita Chuck Ouray.

- Rečeno mi je da DNK računalo može zaustaviti naftovode i plinovode i tako nam ode opskrba gorivom. Može zaustaviti kontrolu zračnog prometa po cijelom kontinentu, svuda od New Yorka do Chicaga i Los Angelesa. Broj poginulih koji bi se od toga mogao očekivati je katastrofalan. Naravno, može imati pristup prijenosu sredstava u Saveznim rezervama, što znači da se naša blagajna može isprazniti za sekundu. Može otvoriti Hooverovu branu. Tada možemo očekivati smrt stotina tisuća ljudi od utapljanja.

Lice je Chucka Ourava problijedjelo. - Šalite se. Recite mi da

se šalite. Čak je i Hooverova brana dostupna?

Predsjednik reče jednostavno - Da. Kompjutorizirana je, a računalo je povezano sa zapadnim elektranama.

U sobi je nastupila strašna tišina.

Predsjednik se pomaknuo. Njegov je pogled prešao po trojici savjetnika - Naravno, kao što je Emily rekla, još nismo sigurni da postoji DNK računalo koje u potpunosti radi. Idemo korak po korak. Chuck, vidi što nam CIA i NSA mogu reći. Kontaktiraj s Britancima i saznaj što oni znaju. Emily i Stevens, saznajte najnovije podatke od svojih ljudi. Sastat ćemo se ponovno poslije.

Čim su se zatvorila vrata iza ravnatelja NSA-e, zapovjednika združenog stožera i šefa kabineta, otvorila su se pokrajnja vrata koja su vodila do predsjednikove privatne radne sobe. Fred Klein je ušao u Ovalni ured, u zgužvanom sivom odijelu zvaćući praznu lulu.

Klein je izvadio lulu iz usta i izgovorio šaljivo - Mislim da je dobro prošlo.

Predsjednik je uzdahnuo i vratio se velikom kožnom stolcu. - Moglo je biti i gore.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Sjedi, Frede. Znaš li što više od svoje intuicije i Diega Garcije o ovom neredu? Klein je sjeo u sjedalo u kojem je bio admiral Brose. Prošao je rukom po svojoj pročelavoj glavi. - Ne više - priznao je - ali saznat ću.

- Je li Jon Smith štogod saznao?

Klein je ispričao predsjedniku o napadu na Martina Zeller-bacha koji je Smith spriječio. - Kad smo prekinuli vezu, Smith je krenuo u Pasteur da razgovara s kolegom. Nakon toga ide generalu Henzeu.

Predsjednik je stisnuo usne - Smith je očito dobar, a još nekoliko ljudi bilo bi bolje. Znaš da ću odobriti što god i koga god trebaš.

Klein je klimnuo glavom. - Teroristička je ćelija mala i brzo se kreće. Primijetit će veliku akciju, što znači ako CIA i MI6 podignu uobičajenu prašinu, više nisu korisni. Stvorili smo Tajnu jedan za

51

kirurške situacije poput ove. Dajmo Smithu priliku da bude muha na zidu, da se stopi s okolinom, da ga nitko ne primjećuje. U međuvremenu, kao što znate, imam operativce Tajne jedan na posebnim zadacima. Ako Smith treba pomoć, javit ću vam i zatim ćemo postupiti prema situaciji.

- Trebamo nešto od njega... od nekoga... brzo, dovraga.

Predsjednikove su se obrve spojile od brige. - Prije nego što dobijemo udarac gori od Diega Garcije.

Pariz, Francuska

Privatan i neprofitan, Pasteurov zavod bio je jedno od velikih znanstvenih središta svijeta, s dvadesetak ograna smještenih na pet kontinenata. Prošlo je barem pet godina otkad je Smith bio u njegovu sjedištu u Parizu na konferenciji Svjetske zdravstvene organizacije o molekularnoj biologiji, jednom od Pasteurovih primarnih područja istraživanja. Razmišljao je o tome, kao i o onome što će pronaći dok se taksu zaustavljao na rue du Docteur Roux 28, nazvanoj po jednom od prvih istraživača zavoda. Platilo je vozaču i otišao do aneksa.

Smješten u istočnom dijelu petnaestog arondismana, Pasteurov se zavod prostirao s obje strane jako prometne ulice. U jednoj od životnih ironija, zgrade na istoku zvale su se jednostavno zavod ili stari kampus, a zgrade na zapadu, iako bitno veće, bile su poznate kao aneks. Cijelo mjesto djelovalo je poput dražesnog fakulteta i Smith je mogao vidjeti brojne građevine, od kićenih palača iz devetnaestog stoljeća do staklenih zgrada dvadeset prvog stoljeća, kako se uzdižu među stablima s obje strane ulice. Također je vidio francuske vojnike kako patroliraju ulicama i pločnicima zavoda, neobičan prizor, ali nesumnjivo odgovor na strašnu eksploziju.

Smith je pokazao svoju iskaznicu osiguranju Pasteura pokraj kioska aneksa gdje je jedan od vojnika čuvao stražu s puškom FAMAS od 5.6 mm u rukama. Iza čovjeka izdizali su se sivi oblaci dima iznad vrhova krovova.

Smith je maknuo iskaznicu i klimnuo prema dimu te pitao čuvara u Pasteuru na francuskom - Je li ondje bio laboratorij

dr. Chamborda?

- Oui. Malo je toga ostalo. Nekoliko vanjskih zidova i velika

tuga - muškarac je tužno, galski slegnuo ramenima.

Smith je htio prošetati. Trebalo je još mnogo toga srediti, a Martyjevo stanje stalno mu se vrtjelo po glavi. Pogledao je prema gore. Kao da je jeka njegovih misli, dan je postajao tmurniji, a sunce se izgubilo iza debelog oblaka koji je bacao monokromatsku paletu boja. Čekao je auto da se doveze do aneksa, zatim je prešao ulicu na pločniku, idući prema dimu koji je bio prvi fizički znak katastrofalnog napada.

Uskoro je vidio drugi znak, sivi prah i pepeo koji je naprašio biljke i građevine. Lužnati smrad peckao mu je nos. I na kraju, ondje su bili ptičji leševi - vrapci, sokolovi, sojke koji su ležali razasuti po tratini, poput lutaka palih s neba, uginuli od udara eksplozije ili vatre koja je slijedila nakon eksplozije.

Što je išao dalje, bilo je više pepela, strašni je pokrivač bio preko zgrada, drveća, grmova, znakova... svega i svačega. Ništa nije bilo pošteđeno, ostavljeno netaknutim. Naposljetku je skrenuo iza ugla te se pojavilo samo mjesto, veliko, uokolo zidine, pocrnjele cigle i prah iznad kojeg su tri vanjska zida čuvala opasni, turobni okvir sivog neba. Ruke je stavio duboko u džepove balonera i stao

Ludlum Robert - Opcija Pariz

na mjestu gdje je želio proučiti bezdušni prizor.

Zgrada je zasigurno bila prostrana, veličine skladišta. Psi su njuškali ruševine. Spasioci i vatrogasci kopali su žestoko, a naoružani vojnici bili su u ophodnji. Pougljenjeni ostaci dvaju automobila ostali su na pločniku. Pokraj njih, neki metalni znak otopio se u izobličenu čeličnu šaku. U blizini su čekala kola hitne pomoći ako se nađe još koji preživjeli ili se neki od radnika ozlijedi.

Smith je čekao s tugom u srcu, a vojnik je oprezno pristupio i zatražio iskaznicu. Predao ju je i upitao - Ima li traga dr. Cham-bordu?

- Ne mogu o tome govoriti, gospodine.

Smith je klimnuo. Imao je druge načine da to sazna, a sad kad je vidio devastaciju, shvatio je da nema ništa što bi mogao saznati ovdje. Tko god je preživio, imao je sreće, sreće kao Marty. Dok je odlazio, razmišljao je o čudovištima koja su to učinila. Ljutnja mu se skupljala u grudima.

Vratio se do rue du Dr Roux i prešao ulicu prema starom kam-pusu. Smirujući se, pokazao je iskaznicu na kiosku gdje su još jedan Pasteurov čuvar i naoružani vojnik kontrolirali pristup. Nakon detaljnog pregleda uputili su ga u ured i laboratorij njegova starog prijatelja i kolege Michaela Kernsa.

Dok je prolazio uz staru zgradu gdje je živio i radio Louis Pasteur i gdje je i pokopan, bio je zapanjen koliko se dobro osjećao što se vratio u ovu kolijevku čiste znanosti, unatoč okolnostima. Naposljetku, tu je Pasteur u devetnaestom stoljeću provodio svoje sjajne pokuse s fermentacijom koji nisu vodili samo do pionirskog istraživanja u bakteriologiji već i do sterilizacije koja je zauvijek izmijenila shvaćanje bakterija i spasila milijune života.

Nakon dr. Pasteura drugi su istraživači nastavili s važnim znanstvenim probojima koji su doveli do kontrole zaraznih bolesti kao difterije, gripe, kuge, polija, tetanusa, tuberkuloze pa čak i žute groznice. I ne čudi što je zavod imao više nobelovaca nego većina država. S više od stotinu istraživačkih jedinica i laboratorija kompleks je imao petstotinjak stalnih znanstvenika dok je još šesto iz svih krajeva svijeta radilo povremeno na posebnim projektima. Među njima je bio i dr. Michael Kerns.

Mikeov ured bio je u zgradi Jacquesa Monoda u kojoj je bio odjel molekularne biologije. Vrata su bila otvorena. Kad je Smith ušao, Mike je pogledao sa stola na kojem je bila rasprostrta gomila papira s izračunima.

Kerns je pogledao Smitha i skočio. - Jone! Blagi Bože, čovječe! Što radiš tu? - Bijela laboratorijska kuta je vijorila, Kerns je prišao s lakoćom medvjeda koji se vraća u brlog. Nekoliko centimetara niži od metar osamdeset i plećat, čvrsto je stisnuo Smithovu ruku. - Pa, Jone, koliko je prošlo?

- Barem pet godina - Smith ga je podsjetio sa smiješkom. -

Kako ide posao?

- Tako blizu, a opet tako daleko - nasmiješio se Kerns - kao i obično, zar ne? Što te vodi u Pariz? Još virusa koje treba uhvatiti za USAMRIID?

Smith je protresao glavom - Moj prijatelj Marty Zellerbach. Ozlijeđen je u eksploziji.

- Onaj dr. Zellerbach za koga kažu da je radio s jadnim Cham-

bordom? Nisam ga nikad upoznao. Žao mi je, Jone. Kako je on?

- U komi.

- Prokletstvo. Kakva je prognoza?

- Nadamo se. Ima gadnu ozljedu glave, a i dalje je u komi. Ali pokazuje znakove da bi se mogao izvući. - Smith je ponovno zatresao glavom, izraz mu je bio tužan. - Ima li novosti o Cham-bordu? Jesu li ga pronašli?

- Još traže. Eksplozija je srušila zgradu. Trebat će im dani prije nego što sve prekopaju. Našli su neke dijelove tijela koje pokušavaju identificirati. Jako tužno.

- Jesi li znao da je Marty radio s Chambordom?

- Zapravo ne. Ne, sve dok nisam pročitao u novinama - Kerns se vratio za stol i pokazao Smithu na stari naslonjač u neurednom uredu.

- Samo baci te papire na pod.

Smith je klimnuo, maknuo hrpu registratora i sjeo.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Kerns je nastavio - Rekao sam da nisam nikad upoznao Zeller-bacha, je li tako? Ali da budem precizniji, nikada nisam ni čuo da je ovdje. Nije bio zaposlenik, a nisam nikada ni vidio njegovo ime. Da je detaširan ili gostujući znanstvenik, znao bih. To je morao biti neki privatni aranžman s Chambordom. - Kerns je zastao - Vjerojatno ti to ne bih smio reći, ali bio sam zabrinut za Emilea. Ove godine ponašao se čudno.

Smith je usredotočio pozornost. - Chambord se ponašao čudno? Kako?

- Pa - Kerns je razmišljao, a zatim se nagnuo poput urotnika, ruke su mu bile sklopljene na papirima. - Bio je veseo čovjek, znaš što mislim? Ugodan, otvoren, druželjubiv. Marljiv radnik koji nije shvaćao svoj rad ozbiljno unatoč važnosti. Vrlo razuman. Ekscen tričan, poput većine nas, ali na sasvim drukčiji način od prošle godine. Imao je pravo stajalište, njegov ego nikad nije bio velik. Za pravo, kad smo se svi okupili na picu, rekao je - svijet može i bez nas. Uvijek će se naći netko drugi da radi.

- Skromno i na mnogo načina točno. I odjednom se promijenio?

- Da. Kao da je nestao - na hodnicima, na sastancima, u kafi ćima, druženjima, zabavama zaposlenika i svim ostalim. I to se

dogodilo samo tako. - Pucnuo je prstima. - Kao da nas je sve odsjekao, oštrim rezom noža. Nestao je, što se većine nas ticalo.

- Je li to bilo prije godinu dana, otprilike u isto vrijeme kad je prestao unositi podatke o napretku u računalu?

Kerns je bio zaprepašten. - Nisam to čuo. Prokletstvo, znači li to da nemamo pojma što je postigao u posljednjih dvanaest mjeseci?

- Da, to znači to. Znaš li na čemu je radio?

- Naravno, svi su znali - na molekularnom računalu. Čuo sam da je napravio velike korake, da će možda čak stići prvi, za manje od deset godina. To nije bila tajna, dakle...

- Dakle?

Kerns se naslonio. - Dakle čemu tajnovitost? To je bilo čudno kod njega: tajnost, povučenost, zbunjenost, izbjegavanje kolega. Dođe na posao, ode doma, vrati se na posao, ništa više. Katkad je bio tu nekoliko dana za redom. Čuo sam čak da je ondje imao i krevet. Mi smo to samo pripisali istraživačkom žaru.

Smith nije želio ispasti prezainteresiran za Chamborda ili njegove bilješke ili DNK računalu. Naposljetku, bio je u Parizu zbog Martvja. Ništa više, što se tiče Kernsa ili bilo koga drugog. - On nije prvi koji je toliko zaokupljen svojim radom.

Znanstvenik koji nije tako zaokupljen ne treba se baviti znanstvenim istraživanjem.

- Zastao je i upitao ležerno - Znači, koja je tvoja teorija?

Mike se nasmijeo - Pa, onako možda kako mi mašta radi, krađa istraživanja.

Špijuni. Industrijska špijunaža, možda. Neke tajne operacije.

- Zar se dogodilo nešto što bi te navelo na tu pomisao?

- Pa tu je uvijek pitanje Nobelove nagrade. Tko god stvorio prvo molekularno računalu, bit će glavni. Naravno, to ne znači samo novac, nego i prestiž, uspon na Olimp prestiža. Nitko u Pasteuru ne bi ga odbio. Vjerojatno nitko u svijetu. Pod takvim uvjetima svatko od nas može postati nervozan i tajnovit, štiteći rad sve dok bude spreman izaći u javnost.

- To si dobro rekao. - Ali krađa je jedna stvar, a masovno ubojstvo uzrokovano eksplozijom druga. - Tu mora biti još nešto zbog čega si pomislio da je Chambord bio zabrinut da će mu ukrasti rad. Nešto neobično, možda čak sumnjivo, što te je navelo

na tu pomisao.

- Sad kad si spomenuo... Pitao sam se katkad koji su to ljudi koje sam primijetio s Chambordom jedanput ili dvaput ispred Pasteura. Isto vrijedi i za auto koji ga je katkad znao pokupiti ovdje.

Smith je dopustio da se samo djelić zanimanja pokaže na njegovu licu. - Kakvi ljudi?

- Ma dovoljno obični. Francuzi, dobro obučeni. Bili su uvijek u civilu, ali rekao bih da su vojnici. Ali ako je Chambord napredo

Ludlum Robert - Opcija Pariz

vao s DNK računalom, to bi imalo neko značenje. Vojska bi sigurno htjela imati prste u svemu što je radio ako bi im dopustio.

- Prirodno. A što je s autom? Sjećaš li se godine i marke?

- Citroen, noviji. Ne znam točnu godinu. Bio je velik i crn.

Vidio bih ga kad bih radio do kasno. Ja sam išao prema svom autu, a on bi prošao nekoliko puta. Stražnja bi se vrata širom otvorila, Chambord bi se pognuo i ušao, on je jako visok, znaš, i odve zao se. To je bilo čudno jer je imao svoj mali Renault. Mislim, pri mijetio bih Renault parkiran na parkiralištu nakon što bi ga veliki auto odvezao.

- Nikada nisi vidio tko je bio s njim u Citroenu?

- Nikada. Ali bio sam umoran i razmišljao sam samo kako da dođem kući.

- Je li ga Citroen dovezao natrag?

- Ne bih znao.

Smith je razmislio. - Hvala, Mike. Vidim da imaš puno posla i ne želim ti više oduzimati vrijeme. Samo sam došao provjeriti što je Marty radio u Parizu da dobijem procjenu njegova zdravlja prije eksplozije. Oprosti što smo skrenuli s teme s Chambordom. Marty ima Aspergerov sindrom i obično je dobro, ali kako nisam s njim razgovarao neko vrijeme, samo želim potvrditi. Sto mi možeš reći o Chambordovoj obitelji? Možda znaju nešto više o Martvju.

- Emile je bio udovac. Žena mu je umrla prije sedam godina.

Nisam bio u Pasteuru tada, ali čuo sam da ga je to jako pogodilo.

Zakopao se u posao, bio je izgubljen neko vrijeme, rekli su mi.

Ima jedno dijete, odraslu kćer.

- Imaš njezinu adresu?

Kerns se okrenuo računalu i dao mu adresu. Okrenuo je glavu

prema Smithu. - Zove se Therese Chambord. Mislim da je uspješna glumica, uglavnom u kazalištu, ali snimila je i nekoliko francuskih filmova. Odlična je, prema onome što sam čuo.

- Hvala, Mike. Javit ću ti kako je s Martyjem.

- I moramo otići na piće prije nego što odeš kući. A uz malo sreće i Marty.

- Dobra ideja. Sviđa mi se. - Ustao je i otišao.

Izašavši van, Smith je pogledao preko velikog kampusa prema dimu koji je tanko lebdio prema oblacima. Klimnuo je glavom, okrenuo se i krenuo natrag ulicom misleći na Martyja. Mobitelom je nazvao bolnicu Pompidou i razgovarao sa sestrom na intenzivnoj koja je javila da je Martyjevo stanje i dalje stabilno, na sreću još je povremeno pokazivao znakove da se može probuditi. To nije bilo mnogo, ali Smith se nadao da će se njegov dugogodišnji prijatelj izvući.

- A kako se vi osjećate? - upita ona.

- Ja? - sjetio se udarca u glavu kad je pao. Sad se činilo da je prošlo puno vremena i u usporedbi s devastacijom u Pasteuru bilo je nebitno. - Ja sam dobro. Hvala na pitanju.

Kad je poklopio, pojavio se na rue du Dr Roux i razmislio o onome što je saznao od Mikea Kernsa. Tijekom prošle godine Emile Chambord se ponašao kao čovjek u žurbi, kao netko tko ima veliku tajnu. I viđan je s dobro odjevenim muškarcima koji bi mogli biti vojnički tipovi bez odore.

Smith je raščlanjivao te podatke kad je osjetio da ga promatraju. Kako god to nazvali - obuka, iskustvo, šesto osjetilo, podsvjesno stvaranje slike, paranoja ili parapsihologija... ali postojao je taj osjećaj, lagano nabiranje kože na stražnjoj strani vrata.

Te oči koje su ga motrile bile su tu negdje. Počelo je čim je stao na pločnik.

6

Satnik Darius Bonnard gotovo je mogao namirisati deve, datulje koje trule na suncu, smrad jarčeve masti kus-kusa, čak i usahli, ali čudesni miris ustajale vode. Promijenio je svoju satničku odoru i sad je nosio civilno odijelo, lagano, ali još uvijek predebelo za stan gdje je stigao. Već se znojio ispod plave košulje tankih pruga.

Gledao je uokolo. Stan je izgledao kao unutrašnjost svih beduinskih šatora u kojima je sjedio prekrivenih nogu, od Sahare do pustinjskih uporišta Bogu iza leđa bivšeg

Ludlum Robert - Opcija Pariz

carstva gdje je nekoć služio. Marokanski sagovi prekrivali su svaki prozor i ležali na podu zajedno s jastucima. Alžirske, marokanske i berberske tapiserije i umjetnine ukrašavale su zidove, a kožno i drveno pokućstvo bilo je nisko i tvrdo. Uz uzdah satnik se spustio na stolac koji je bio nekoliko centimetara od poda, zahvalan što se barem nije očekivalo da sjedi prekriženih nogu na podu. Za trenutak dej'a vua nekako je očekivao da topli pijesak prodre ispod šatora i da mu opeče noge.

Ali Bonnard nije bio u Sahari, ni u šatoru i imao je važnije stvari na pameti nego slike deva i letećeg pijeska. Njegov je izraz bio oštar kad je upozorio na francuskom - slanje toga čovjeka da ubije Martina Zellerbacha u bolnici bio je glup potez, M. Mauri-tanija. Idiotarija! Kako ste mislili da ćete to izvesti i izvući se? Uхватili bi ga i izvukli istinu iz njega. A ondje je bio i Zellerbachov prijatelj liječnik. Merdel! Sad je smete udvostručila budnost i bit će

deset puta teže eliminirati Zellerbacha.

Dok je satnik Bonnard bjesnio, drugi muškarac u prostoriji, kojeg je satnik zvao M. Mauritanija, jednim imenom pod kojim je bio poznat u međunarodnom podzemlju, svijetu špijuna i kriminalaca, ostao je bezizražajan. Bio je to zdepast lik, okrugla lica i mekih, dobro manikiranih ruku ispod manšeta bijele košulje prekrivene besprijelekovim rukavima bisernosivog engleskog odijela, nabavljenog izravno od nekog krojača sa Savile Rowa. Njegovo malo lice i plave oči promatrale su Bonnarda i njegov bijes dugom strpljivošću nekoga tko je prisiljen slušati neprekidno lajanje psa.

Nakon što je satnik napokon završio svoju tiradu, Mauritanija, koji je nosio francusku kapu, zabacio je pramen smeđe kose iza uha i odgovorio na francuskom, glasom koji je bio tvrd koliko i njegove ruke mekane. - Podcjenjujete nas, satnice. Nismo mi budale. Nismo nikoga poslali da ubije dr. Zellerbacha u bolnici ili bilo gdje drugdje. Bilo bi glupo to napraviti bilo kada, a još gluplje sada, kad znamo da najvjerojatnije nikad neće doći k svijesti.

Bonnard je ostao zapanjen. - Ali odlučili smo da ne možemo dopustiti da preživi. Možda zna previše.

- Vi ste odlučili. Mi smo odlučili čekati. To je naš izbor, a ne vaš. - Mauritanija je to rekao tonom koji je završavao diskusiju. -

U svakom slučaju, vi i ja imamo važnijih stvari za razmatranje.

- Kao na primjer, ako vi niste poslali ubojicu, tko je? I zašto?

Mauritanija je malo nagnuo urednu glavu. - Nisam na to

mislio. Ali, da, to je problem i saznat ćemo sve što možemo u vezi s tim. U međuvremenu, proučili smo bilješke pomoćnika koje ste nam dali. Pronašli smo da se podudaraju, ali samo grubo, s Chambordovim podacima i izvješćima. Ništa nije zaboravljeno ili izgubljeno. Sad kad ih imamo, ne bi smjelo biti problema s te strane. Uništene su.

- To će naše aktivnosti održati tajnim, kao što sam vam rekao

- reče Bonnard sigurno, s dozom kolonijalne bahatosti. Čuo je to, ali nije ga bilo briga. Ali nisam baš siguran da trebamo pustiti Zellerbacha da živi. Predložio bih...

- A ja - Mauritanija ga je prekinuo - predlažem da ostavite Zellerbacha nama. Morate paziti na veće opasnosti, kao što je poli-

cijska istraga o »samoubojstvu« Chambordova pomoćnika. S obzirom na okolnosti, neće samo policija postavljati pitanja. Kako teče službena istraga o samoubojstvu?

Mauritanac je povukao Bonnarda unazad i na trenutak se satnik borio sa svojim gađenjem. No, s druge strane, poslovao je s ovim vođom podzemlja jer je trebao nekoga čvrstog i lukavog, beskrupuloznog poput njega. Što bi drugo očekivao? Osim toga, vidio je logiku pitanja.

Prisilio se da bude susretljiviji. - Nisam čuo ništa. Ali nakon što je pomoćnik pobjegao primijetivši vaše ljude, stao je da kupi benzin. Ljudi na pumpi rekli su da je pomoćnik čuo za smrt Emi-lea Chamborda i da je bio potresen, zapravo u suzama. Ubitačna bol, to bi trebalo dati motiv. Nije mogao nastaviti bez svoga mentora.

- Ne znate ništa više? Čak ni iz vašega stožera francuske voj-
ske?

- Ni riječi.

Mauritanija je razmislio - To vas ne brine?

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Nema vijesti i to su dobre vijesti. - Bonnard se hladno nasmiješio na taj kliše.
Mauritanijin se nos naborao od gađenja. - To je zapadnjačka poslovice koja je opasna koliko i glupa. Šutnja u ovakvoj stvari daleko je od toga da zлата vrijedi. Samoubojstvo je teško lažirati tako dobro da prevari policijske detektive bilo kakvog mozga ili iskustva, a da ne kažem Deuxieme Bureau. Predlažem da vi ili vaši ljudi saznate što policija i tajna služba zapravo znaju o smrti pomoćnika i da to saznate brzo.
- Pobrinut ću se za to - Bonnard se složio gundajući. Prilagođeno je težinu, pripremajući se da ustane.
Ali Mauritanija je podigao svoju malu ruku i uz uzdah, Bonnard je ponovno sjeo na nizak, tvrdi stolac.
- Još jedna stvar, satnice Bonnard. Taj Zellerbachov prijatelj... što znate o njemu? Uskoro će na poslu primijetiti da nema Bonnarda pa je želio krenuti. Kontrolirao je svoju nestrpljivost i rekao - Taj se čovjek zove potpukovnik Jonathan Smith. On je stari Zellerbachov prijatelj, liječnik i poslala ga je Zellerbachova obitelj. To je barem ono

.61

što je Smith rekao u bolnici, a ono što sam uspio doznati iz svojih drugih izvora potvrđuje da je to točno. Zellerbach i Smith odrasli su zajedno u nekom mjestu zvanom Iowa - teško je to izgovorio.

- Ali iz onoga što ste mi rekli o atentatu na Zellerbacha u bolnici, taj dr. Smith je postupio više kao čovjek s vojnim ili policijskim iskustvom. Rekli ste da je došao u bolnicu naoružan?

- Jest i slažem se da su njegovi postupci daleko od liječničkih.

- Možda je agent? Stavio ga je u bolnicu netko tko nije uvjeren u našu paradu?

- Ako i jest, onda nije ni CIA ni MI6. Poznati su mi svi njihovi ljudi u Europi kao i oni zaduženi za Europu u Langleyu i Londonu skoj tajnoj službi. On je sigurno Amerikanac, dakle malo je vjerojatno da je Mossadov ili ruski agent. I nije naš. To bih sigurno znao. Moji izvori u američkoj obavještajnoj službi kažu da je vojni istraživač dodijeljen istraživačkom centru američke vojske.

- Pravi Amerikanac?

- Odjeća, način, govor, držanje, plus potvrda od mojih izvora - jamčim to svojim ugledom.

- Možda je iz Tvrtke, a da ga ne poznate? Langley laže o takvim stvarima. Njihov posao je da lažu. Postali su prilično dobri u tome.

- Moji izvori ne lažu. Osim toga, nije ni u jednom od naših dosjeka.

- A da nije agent organizacije koju ne poznajete ili nemate izvore u njoj?

- Nemoguće. Za koga nas držite? Ako Drugi ured ne poznaje takvu organizaciju, ona ne postoji.

- Dobro - Mauritanija je klimnuo - bolje da nastavimo motriti, vaši ljudi i moji. Ustao je u jednom, laganom pokretu.

S olakšanjem je satnik Bonnard pokušao ustati s niskog stolca. Noge su mu bile gotovo paralizirane. Nikad nije razumio kako ti pustinjski ljudi nisu postali bogalji. - Možda - reče, masirajući koljeno - Smith nije ništa više nego što se čini. Sjedinjene Države ponose se kulturom oružja.

- Ali teško da bi mu dopustili da nosi oružje u Europu na putničkom letu bez dobrog razloga i to vrlo važnog razloga - istaknuo je Mauritanija. - No, možda imate pravo. I tu se može kupiti oru-

žje, uključujući i strance, zar ne? Budući da mu je prijatelj žrtva nasilja, Smith se možda došao osvetiti. U svakom slučaju, Amerikanci se uvijek osjećaju manje ranjivima kad nose oružje. Prilično budalasto.

Sve rečeno, satniku je dalo naslutiti da enigmatički i lukavi teroristički šef uopće nije smatrao da Bonnard ima pravo.

Uzbunjen, Jon Smith hodao je Pasteurovim bulevarom, pretvarajući se da traži taksi

da ga zaustavi. Okretao je glavu lijevo i desno, kao da proučava promet, da nađe prijevoz, ali zapravo je tražio tko ga to promatra. Ispuh iz automobila punio je zrak. Okrenuo se prema ulazu u zavod gdje su čuvari provjeravali dokumente. Na kraju je odlučio da postoje tri mogućnosti: mlađa žena, u srednjim tridesetima ili slično, tamne kose, nedojmljive figure, nezgrapna lica, nezamjetna, u dosadnoj crnoj suknji i vesti na kopčanje. Stala je da se divi sablasnoj Samt Jean Baptiste de la Salle, građenoj od kamena i opeke. Druga mogućnost bio je sredovječni, jednako bezlični muškarac koji je nosio tamnoplavi sportski kaput i samterice unatoč toplom svibanjskom vremenu. Stajao je ispred kolica uličnog prodavača premećući predmete kao da traži izgubljeno remek-djelo. Treća osoba bila je visoki starac koji se oslanjao na štap od crne slonovače. Stajao je u sjeni stabla pokraj pločnika promatrajući kako dim iz Pasteura ide prema gore. Smith je imao otprilike dva sata do sastanaka koji je predsjednik Castilla dogovorio s generalom Henzeom, zapovjednikom NATO-a. Neće mu trebati toliko da izgubi onoga tko ga prati, što znači da bi prvo mogao dobiti neke informacije. Cijelo vrijeme se nastavio praviti kao da traži taksi. S dramatskim slijeganjem ramenima u preziru, nastavio je prema Pasteu-rovu bulevaru. Na križanju je skrenuo desno, prema prometnom Hotelu Arcade sa staklom, čelikom i žbukom. Promatrao je izloge trgovina, provjerio sat i napokon stao u kafiću gdje je odabrao stol vani. Naručio je demi i kad je stiglo pivo, otpio je malo te gledao

62

šetače s opuštenim smiješkom netom pristiglog turista. Prvi od trija koji se pojavio bio je visoki starac koji se naslanjao na štap u sjeni stabla, promatrajući dim iz bombardirane zgrade, što je samo po sebi moglo biti sumnjivo. Poznato je da se kriminalci vraćaju na mjesto zločina, iako je ovaj čovjek izgledao pre-starog i prenemotno da bi se prihvatio podmetanja bombi. Šepao je, upotrebljavajući stručno štap i pronašao mjesto u kafiću točno preko puta Smitha. Izvadio je primjerak Le Mondea iz džepa i nakon što mu je konobar donio kavu i kolač, odmotao ga. Čitao je pijuckajući gutljaj po gutljaj i jeo, čini se bez ikakva zanimanja za Smitha. Zapravo je gledao samo u svoje novine. Druga je stigla mlada žena grubog lica, tamne kose i bezličnog izgleda koja je iznenada prošla pokraj kafića, ni metar i pol od mjesta gdje je sjedio Smith. Pogledala je u njega i nastavila ne pokazujući ni najmanji interes, kao da je prazan prostor. Kad je prošla, zastala je kao da razmišlja hoće li se zaustaviti na piće. Čini se da je odbacila tu misao i nastavila, nestajući u gužvi hotela Arcade. Treća osoba, muškarac koji je kupovao s tolikom koncentracijom kod kolica uličnog prodavača, nije se pojavio. Nakon što je popio pivo, Smith si je ponovno dočarao što je primijetio na visokom starcu i bezličnoj ženi - njihov izraz lica, ritam pokreta, način na koji su držali glavu i upotrebljavali ruke i noge. Nije otišao sve dok nije bio siguran da ih je zapamtio. Zatim je platio i krenuo oštro natrag bulevarom prema stanici metroa Pasteur na križanju s rue de Vaugirard. Starac sa štapom uskoro se pojavio, dobro se krećući s obzirom na dob i privid nestabilnosti. Smith ga je odmah zamijetio. Pratio ga je krajičkom oka i nastavio pratiti svakoga tko se činio sumnjivim. Bilo je vrijeme da primijeni stari trik zanata: iznenada se spustio u metro, promatrajući. Čovjek sa štapom nije ga slijedio. Smith je čekao sve dok vlak nije stao i zatim se pridružio rijeci putnika koja je izlazila na ulicu. Blok dalje, pod olovnom nebom, stari je još šetao. Smith je požurio za njim, držeći se samo toliko blizu da promatra sve dok čovjek nije skrenuo u knjižaru s natpisom NA RUČKU na francuskom, postavljenim na staklenim vratima. Imao je već ključ u ruci i otključao je vrata. Kad je bio unu-

tra, okrenuo je natpis na OTVORENO, stavio štap u stalak pokraj vrata i skinuo sako.

Nije imalo smisla navaljivati, smatrao je Smith. Naposljetku, tip je imao ključ. S druge strane, želio je biti siguran. Stao je ispred staklenog izloga i gledao kako muškarac stavlja ruke u bež vestu te je pažljivo zakopčava odozgor prema dolje. Kad je muškarac završio, sjeo je na visoki stolac iza blagajne, pogledao prema gore, vidio Smitha, nasmiješio se i pozvao ga da uđe. Očito je bio vlasnik ili je radio u

knjižari. Smith je osjetio duboko razočaranje.

Ipak, netko ga je pratio pa je suzio mogućnosti na tamnokosu ženu i muškarca koji je provjeravao robu uličnog prodavača. S druge strane, tko god da je bio od njih dvoje, on ili ona su također prepoznali Smithovu sumnju i napustili lov.

Prijateljski je mahnuo knjižaru i požurio do postaje podzemne željeznice. Ali ponovno je osjetio kako se dlake na stražnjem dijelu vrata dižu. Netko je još bio blizu, promatrao ga. Frustriran, zabrinut, stajao je na stanici i gledao uokolo. Nije vidio ništa. Trebao je zagubiti trag. Nije ih mogao odvesti na sastanak s generalom. Okrenuo se i požurio do stanice.

* * *

Na ulazu djelomično zaklonjenom grmom žena bezlična izgleda u crnom kostimu prodavačice proučavala je Smitha dok je pozorno promatrao područje. Njezino skrovište bilo je skriveno i tamno, što je bilo savršeno, jer je dopuštalo njezinoj tamnoj tkanini da nestane u mraku. Potrudila se da drži lice u sjeni, jer iako je bila tamnije puti, blijeda boja njezine kože može reflektirati dovoljno svjetlosti da pažljivi Smith to primijeti.

Izgledao je nemirno i sumnjičavo. Bio je zgodan, pomalo s crtama lica američkog Indijanca - visoke lične kosti, pravilno lice i vrlo tamne plave oči. Oči su bile skrivene iza crnih sunčanih naočala, ali sjetila se boje. Stresla se.

Naposljetku, čini se da je odlučio. Požurio se u metro. Nije bilo dvojbe. Shvatio je da ga prate, ali nije znao da je to baš ona, jer bi je slijedio nakon što je prošla pored stola i zurila ravno u njega.

64

65

Uzdahnula je, iznervirana situacijom. Bilo je vrijeme da se javi. Izvadila je mobitel iz džepa ispod teške crne suknje. - Shvatio je da ga se prati, ali nije me otkrio - rekla je vezi. - Čini se da je doista došao jer je zabrinut za svog ozlijeđenog prijatelja. Sve što je radio otkad je stigao ovamo, slaže se s tim. - Slušala je i rekla bijesno - To je tvoj problem. Ako misliš da je vrijedno toga, pošalji nekog drugoga da ga prati. Ja imam svoj zadatak... ne još ništa točno, ali mogu nanjušiti nešto veliko. Mauritanija ne bi došao ovamo osim ako je to bitno... Da, ako ga on ima.

Isključila je mobitel, pogledala pažljivo uokolo i izašla iz sjene. Jon Smith nije se pojavio iz metroa pa je požurila do kafića gdje je sjedio. Pretražila je pločnik ispod njegova stolca. Klimnula je sama sebi, zadovoljna. Nije bilo ničeg.

Smith je četiri puta promijenio vlakove, izašao brzo na cestu te se vratio dvije stanice. Promatrao je sve dok nije bio siguran da je zameo trag nakon što je prošlo sat vremena. S olakšanjem, ali ipak zabrinut, uzeo je taksu do adrese koju mu je dao Fred Klein.

Ispalo je da je to privatni pansion u trokatnici od cigle prekrivene bršljanom u malom dvorištu pokraj rue des Renaudes, odvojen od ulice i buke grada. Pokraj elegantnih ulaznih vrata, con-cierge je bila diskretna poput same zgrade. Matrona s čeličnim očima i licem koje nije ništa odavalo, nije pokazala nikakav znak kad je zatražio M. Wernera, ali izašla je iz recepcije da ga povede stubištem odlučnim nedamskim koracima. Posumnjao je da je još metala osim ključeva kuće skriveno ispod veste i pregače.

Nije trebao pogađati tko je laka kategorija koja je sjedila na stolici na hodniku na drugom katu i čitala detektivski roman Mi-chaela Collinsa. Concierge je nestala niza stube poput mađioniča-reva zeca, a mali je nadglednik proučio Smithovu iskaznicu bez dizanja. Nosio je tamno poslovno odijelo, no imao je ispupčenje ispod ramena koje se činilo Smithu poput starije serije poluautomatskog colta 1911.

Čovjekovi ukočeni i precizni pokreti odavali su nevidljivu vojnu obuku koja je bila gotovo tetovirana na njegovoj koži. Očito je bio profesionalni vojnik, možda časnik. Zapravo,

bio je povlašten profesionalac jer je još nosio stari Colt .45. Vjerojatno je bio generalov pobočnik.

Vratio je Smithu iskaznicu, lagano je naklonio svoju kockastu glavu kao pozdrav

činu i rekao - Koja je lozinka, pukovniče?

- Loki.

Kockastoglavu je pokazao - General čeka. Treća vrata dolje.

Smith je došao, pokucao i kad se začuo grleni »uđite«, otvorio je vrata i ušao u sunčanu sobu s velikim prozorom i pogledom na guste, procvjetale vrtove kakve je Monet volio slikati. Unutra je bila još jedna laka kategorija, ali deset godina starija i dvadeset kila lakša nego ona na hodniku. Bio je mršav, okrenuo je leđa Smithu i zagledao se u vrtove koji su djelovali poput akvarela.

Smith je zatvorio vrata, a general je pitao - Što će se dogoditi s tom novom tehnologijom koja se nalazi, Bog zna gdje, pukovniče? Tražimo li nešto poput nuklearne bombe ili je to čorak? Ili možda ništa? Što planiraju? - Bio je malen, ali glas mu je bio kao da ima metar devedeset i pripada teškoj kategoriji. Bio je oštar poput kore sekvoje i grub vjerojatno od mladosti provedene u izdavanju naredbi pod paljbom.

- Zato sam došao ovamo, gospodine.

- Imate neki predosjećaj?

- U Parizu sam tek nekoliko sati. Neki je ubojica strojnicom prijetio meni i dr. Martinu Zellerbachu, koji je radio s dr. Chambordom.

- Čuo sam za to - priznao je general.

- I pratio me netko tko zna svoj posao. I tu je još naravno, incident na Diegu Garciji. Rekao bih da se to sve zasigurno ne može nazvati ništa.

General se okrenuo. - To je sve? Nema teorije. Nema znanstvenih nagađanja? Vi ste znanstvenik, pravi doktor. O čemu se moram brinuti? Armagedon u rukama tko zna koga ili samo malo raskrvavljeni nos i pogođen naš poznati američki ego?

Smith se službeno nasmiješio - Znanost i medicina nas ne uče da teoretiziramo ili nagađamo pred generalima, gospodine.

General se glasno nasmijao - Ne, valjda ne.

General Carlos Henze iz vojske Sjedinjenih Američkih Država, bio je vrhovni zapovjednik zajedničkih NATO-ovih snaga za

66

Europu (SACEUR). Žilav poput spiralne opruge, Henze je nosio kratku sijedu frizuru, što se naravno i očekivalo u vojsci. Ali to nije bila frizura iz vojarne kakvu su nosili generali marinaca i ostale glavešine iz stožera da pokažu da su obični, pravi vojnici koji su se probijali kroz blato poput bilo kojeg drugog heroja. Umjesto toga, njegova je kosa išla prema dolje oko dva i pol centimetra od ovratnika njegova besprijekorno skrojenog, antracitnosmeđeg dvodijelnog odijela koje je nosio kao da je generalni direktor jedne od 500 najvećih kompanija. Bio je to novi soj generala, integriranih i u potpunosti spremnih za dvadeset i prvo stoljeće.

General je klimnuo. - Dobro, pukovniče. Reći ću vam što znam, dobro? Sjednite. Može na onaj kauč.

Smith je sjeo na ukrašeni baršunasti kauč iz doba Napoleona III., a general se vratio prozoru i bukoličkom prizoru, leđima ponovno okrenut Smithu koji se zapitao je li to Henzeov način privlačenja pozornosti pune sobe divizijskih i pukovnijskih zapovjednika o određenoj temi. Bio je to dobar trik. Smith je pomislio da ga može iskoristiti na nekom sastanku s kolegama znanstvenicima poznatim po neorganiziranosti.

General reče - Znači, imamo možda neku novu vrstu stroja koja može doći do softvera i hardvera iz cijelog svijeta i nadzirati ga, uključujući šifre bilo koje zemlje, elektronske ključeve za lansiranje projektila, zapovjedne strukture i naredbe. To otprilike sažima što ta naprava može pod pretpostavkom da postoji?

- U vojne svrhe, da - složio se Smith.

- I to je sve što zabrinjava mene, i trenutačno, vas. Povijest se može baviti ostalim. - I dalje leđima okrenut Smithu, general je pogledao prema teškim oblacima koji su skrivali svibanjsko nebo kao da se pitao hoće li sunce ikad zasjati. - Sve upućuje na to da je čovjek koji ga je konstruirao mrtav, a njegove su bilješke pre tvorene u pepeo. Nitko nije preuzeo odgovornost za bombu koja ga je ubila, što je neobično za teroriste, ali nije nepoznato. - Ovaj

Ludlum Robert - Opcija Pariz

put Henze je jednostavno prestao govoriti, a njegovo gotovo nevidljivo kočenje leđa i ramena pokazivalo je da je očekivao odgovor, bilo da, bilo ne.

Smith je potisnuo uzdah. - Da, gospodine, osim što možemo dodati vjerojatnog ubojicu nepoznate povezanosti koji je jutros

pokušao ubiti dr. Zellerbacha u bolnici. To sam vam rekao.

- Dobro - sad se Henze okrenuo. Otišao je do brokatne stolice, sjeo i promatrao Smitha kako to rade samo generali. - U redu, imam i ja neke podatke za vas. Predsjednik je rekao da vam moram pružiti svu pomoć i šutjeti o vama, a nemam naviku ignorirati zapovijedi. Ovo su moji ljudi i CIA saznali: u noći kad se dogodila eksplozija, viđen je crni kombi ispred Pasteurova aneksa na rue des Volontaires. Nekoliko minuta prije eksplozije napustio je područje. Znaite da je Chambord imao pomoćnika?

- Da. Posljednje što sam čuo jest da ga traže francuske vlasti. Jesu li ga našli?

- Mrtvog. Samoubojstvo. Ubio se prošle noći u bijednom malenom hotelu pokraj Bordeauxa. Bio je na odmoru u selu na obali, slikao ribare, između ostalih gluparija. Prema nekom pari škomo prijatelju toga momka, Chambord mu je rekao da radi pre više, neka ode na odmor, a tako se on zabavljao. Ti Francuzi. Što je radio u rupčazi na pogrešnoj strani Garonne?

- Sigurni su da je samoubojstvo?

- Tako kažu. CIA mi je javila da se vlasnik rupčage prisjeća da je pomoćnik nosio aktovku kad se prijavio. Primijetio je aktovku jer je to obično više prtljage nego većina njegovih takozvanih gostiju ima. Znaite što mislim - to je onaj tip »hotela«. Stvar je bila u tome što je pomoćnik bio sam, bez djevojke, bez momka. A ako je i imao aktovku, sad je nestala.

- Mislite li da su atentatori ponovno napali, prikazali ubojstvo kao samoubojstvo i uzeli aktovku i sve što je bilo u njoj?

Henze je skočio i odmarširao do svog omiljenog mjesta pokraj prozora. - Razmišljati o tome - reče predsjednik - vaš je posao. Ali mogu reći da CIA smatra da samoubojstvo malo smrdi, iako se čini da je surete zadovoljna.

Smith je duboko razmišljao - Pomoćnik bi znao za Chambordov napredak, ali to samo za sebe nije dovoljan razlog da ga se ubije. Nakon Chambordove smrti i glasina o uspjehu moramo se ponašati kao da je Chambord napravio uspješan molekularni stroj. Stoga bih rekao da mora postojati više razloga. Vjerojatno aktovka, kao što vi sumnjate. Pomoćnikove bilješke... možda Chambordove bilješke... nešto u njima što su smatrali opasnim ili važnim.

- Da - Henze je progundao i okrenuo se prema Smithu zlo kobnim pogledom. - Budući da se dogodio Diego Garcia, čini se kao da su atentatori imali podatke o svemu što je Chambord stvorio, a vi mislite da je stvorio pravo pravcato operativno molekularno superračunalo...

- Prototip - ispravi ga Smith.

- Što to znači?

- Vjerojatno je nezgrapan, teško prenosiv; staklo, cijevi i žice. Nisu to elegantni komercijalni modeli kakve ćemo imati u budućnosti.

General se namrštio - važno je pitanje radi li. - Uz sposobna upravitelja sigurno radi.

- Pa kakva je onda razlika? Imaju tu prokletu stvar, a mi imamo šipak. To je baš trn u oku.

- Da, gospodine. Zapravo, rekao bih da je to drvo u oku. Henze je klimnuo ozbiljno - Onda ga izvadite iz mog oka, pukovniče.

- Učinit ću sve što mogu, generale.

- Učinite još i više. Reći ću svom zamjeniku zapovjednika NATO-a, to jest generalu La Porteu, da vam se javi. On je Francuz. Prirodno, njihove su oružane snage zabrinute. Budući da je

ovo njihova zemlja, Bijela kuća želi da ostanu zadovoljni, ali ne želi im reći više nego što mora, razumijete? La Porte je već nju škao uokolo zbog vas i dr. Zellerbacha. Imam dojam da se osjeća ispuštenim iz igre, takvi su Francuzi. Rekao sam da ste ovdje kao prijatelj dr. Zellerbacha, ali primijetio sam da je sumnjičav. Čuo je za malu gužvu u bolnici Pompidou, pa budite pripralni na brdo osobnih pitanja, ali držite se svoje priče. – Henze je otišao prema vratima, otvorio ih i ispružio ruku. – Čut ćemo se. Ako vam bilo što zatreba, nazovite. Narednik Matthias će vas ispratiti. Smith se rukovao sa željeznom rukom. Na hodniku niski, ple-ćati narednik nije bio sretan što mora napustiti stražarsko mjesto. Otvorio je usta da proturječi generalu, ali pogledao je šefa i predomislio se. Bez ijedne riječi ispratio je Smitha po stubama i pokraj con-cierge koja je pušila Gitane iza šanka. Dok je prolazio, Smith je primijetio držak pištolja od 9 mm za pojasom njezine suknje. Netko

iz vojske Sjedinjenih Američkih Država nije htio riskirati s osiguranjem oko generala Carlosa Henzea.

Narednik je zastao na vratima i gledao kako Smith hoda dvorištem kroz luk koji je vodio na cestu i pločnik. Smith je zastao pokraj drveta i promatrao gust promet, malo pješaka... i pomislio da će mu srce stati. Zavrtjelo mu se. Ugledao je obris lica na stražnjem sjedalu taksija kako se okrenuo od ceste prema dvorištu. Prestravljeni Smith brojio je do pet i prikrio se da kroz grmlje vidi ulaz pansiona.

Iako je taj tip nosio šešir, Smith je prepoznao tamne crte lica, debele brkove, a zatim je prepoznao i mršav lik. Bio je to lažni čistač koji je došao u bolnicu da ubije Martvja. Isti čovjek koji je onesvijestio Smitha. Upravo je došao do vrata pansiona. Do istih vrata kroz koja je izašao Smith. Narednik je još stajao ondje. Pristojno se izmaknuo da propusti ubojicu. Kao pravi profesionalac, narednik je zaštitnički pogledao uokolo, vratio se i zatvorio vrata.

... 71

7

Težak proljetni suton pao je poput mračnog prekrivača na Seine-St Denis na sjevernoj strani Pariza, iza bulevara Peripheri-que. Smith je platio taksistu i izašao, udišući metalni miris ozona. Topli zrak bio je sparan, gotovo zagušljiv od vlage i prijeteće kiše.

Zastavši na pločniku, stavio je ruke u džepove kabanice i promatrao usku, bež trokatnicu. To je bila adresa Therese Chambord koju mu je dao Mike Kerns. Zgrada je bila osebujna, pitoreskna, sa šiljastim krovom i dekorativnim kamenom. Stajala je u nizu sličnih građevina koje su vjerojatno bile sagrađene u kasnim pedesetima ili ranim šezdesetima. Bila je podijeljena na tri stana, jedan na svakom katu. Svjetla su bila upaljena na prozorima na svakom katu.

Okrenuo se i pretražio ulicu gdje su automobili bili parkirani s dva kotača na pločniku, na francuski način. Prokrstario je sportski Ford, a njegova su svjetla bacala snopove bijele svjetlosti kroz sumrak. Blok je bio kratak, svjetla na trijemu i ulične svjetiljke plam-tjele su, a pri kraju, pokraj tračnica uzdizao se ultramoderni, osmerokatni hotel od armiranog betona, također oličen u bež boju, vjerojatno da se stopi s nižim stambenim zgradama.

Zabrinut, Smith se okrenuo i otišao do hotela. Stajao je pola sata u predvorju oprezno promatrajući kroz staklene zidove, ali nitko ga nije pratio na cesti ili u hotelu. Također, nitko nije ušao ili izašao iz zgrade Therese Chambord.

Pretražio je hotel sve dok nije našao ulaz za poslugu koji je izlazio na pokrajnju ulicu. Smugnuo je i požurio se prema uglu. Gledajući uokolo, nije vidio nikakav znak nadzora na ulazu ili bilo gdje blizu stana Therese Chambord. Bilo je malo, ako je uopće bilo, mjesta za skrivanje, osim automobila parkiranih s obje strane. Ali svi su se činili prazni. Klimajući sebi, krenuo je oštro natrag prema stanu Mile Chambord i dalje promatrajući oko sebe.

U tamnom ulazu bila je bijela kartica s imenom, stavljena među adresama na trećem katu. Pozvonio je i rekao svoje ime i svrhu posjeta.

Uspeo se dizalom i kad su se vrata dizala otvorila, stajala je na pragu, odjevena u

Ludlum Robert - Opcija Pariz

tanko bijelo večernje odijelo, visoki ovratnik, bijelu svilenu bluzu i salonke s visokim petama. Izgledala je kao slika Andvja Warhola, bijelo na bijelom, s dječičem jarke krvavo crvene boje u paru dugačkih naušnica koje su se njihale i punim usnama. Njezina je pak kosa, satenski crna, lebdjela u oblačku boje slonovače iznad ramena, teatralna i privlačna. Bila je prava glumica. No, njezin dar mogao je biti jednostavno odsjaj talenta i iskustva.

Velika crna ručna torba visjela je na lijevom ramenu kao da je na izlasku. Krenuo je prema njoj.

Govorila je besprijekoran engleski, bez tračka naglaska - Ne znam što bih vam mogla reći o ocu ili onom jadniku u bolnici za kojega kažu da je možda bio s njim u laboratoriju kad... kad je bomba eksplodirala, gospodine... Smith, je li tako?

- Da, dr. Jon Smith. Imate deset minuta za mene? Dr. Zeller-bach je stari i bliski prijatelj. Zajedno smo odrasli.

Promatrala je svoj sat grizući donju usnicu malim, izuzetno bijelim zubima, dok je kalkulirala u glavi. Naposljetku, klimnula je. - Dobro, deset minuta. Udite. Imam predstavu večeras, ali pre-skočit ću nekoliko minuta joge.

Stan nije bio onakav kakvog je očekivao prema starinskom pročelju zgrade. Dva su zida bila sva u staklu i odavala su vrlo moderan izgled. Na trećem zidu, visoka staklena vrata vodila su na balkon s ogradom od geometrijskih oblika od kovanoga željeza.

S druge strane, sobe su bile velike, ali ne prevelike, s mno-

JZ3.

j

štvom pokućstva iz elegantnog razdoblja, od Luja XIV. do Drugog carstva, nasumce pomiješanog u tipičnoj pariškoj sobi koja se nije činila pretrpana i djelovala je nekako nevjerojatno skladno. Smith je provirio u dvije spavaće sobe kroz poluotvorena vrata te kroz malenu, ali praktičnu kuhinju. Bila je sjajna, topla, udobna i suvremena.

- Izvolite - njezin brzi pogled promotrio ga je odozgor prema dolje i pokazala mu je na čvrst stolac iz Drugog carstva.

Nasmiješio se. Odmjerila ga je tim pogledom i smjestila. Naslonila se na finiji naslonjač. U daljini, stojeći na vratima, činila se visokom, snažnom i veličanstvenom ženom, ali sad kad je sjedila i bila blizu, shvatio je da je visoka jedva 165 cm. Pojava joj je bila veličanstvena. Ispunjavala je prolaz i sobu. Pretpostavljao je da se na pozornici mogla pojaviti kako je god htjela, bilo gruba bilo nježna, bilo mlada ili stara. Djelovala je veća nego što je bila, mogla je kontrolirati pozornicu kao što je mogla dnevnu sobu.

Zahvalio joj je i upitao - Jeste li znali da je Marty... dr. Zeller-bach radio s vašim ocem?

- Ne, sigurno ne. Moj otac i ja bili smo vrlo bliski, ali imali smo toliko posla i živjeli smo odvojeno da se nismo viđali koliko smo željeli. Cesto smo razgovarali telefonski i sjećam se da je jedanput spomenuo da ima najčudnijeg i najboljeg suradnika, ekscentričnog samotnjaka iz Amerike koji je imao čudan autistični poremećaj. Ali taj je momak bio računalni genij. Rekao je da je taj dr. Z., kako ga je zvao, samo došao jednog jutra, odmah s aerodroma i prijavio se da sudjeluje u istraživanju. Kad je tata shvatio tko je on i što može učiniti, sve mu je pokazao. Dr. Z. je ubrzo unaprijedio tatin posao najoriginalnijim inovacijama. No, to je sve što znam o vašem prijatelju - dodala je. - Zao mi je.

Bilo joj je doista žao. Smith je to mogao čuti u njezinu glasu. Zalila je Martvja, svog oca, sebe i Smitha. To je bilo u njezinim očima - utjecaj očeva šokantnog nestanka te zaključak da je vjerojatno ubijen. Hodala je stoga u duševnom limbu, ni u sadašnjosti ni u prošlosti, nego negdje između njih.

Vidio je bol u njezinim očima. - Vama je teže - reče on - Marty barem ima šanse.

- Da - klimne ona neodređeno. - Valjda je istina.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Je li vam otac išta rekao zašto bi ga tko htio ubiti? Netko za koga se bojao da bi mogao ukrasti njegovo djelo?

- Ne. Kao što sam rekla, dr. Smith, nismo se često viđali, ali još manje prošlih dvanaest mjeseci. Zapravo smo i telefonom manje razgovarali. Bio je jako zauzet u laboratoriju.

- Zna li na čemu je radio?

- Da, na DNK računalu. Svi su znali za taj projekt. Mrzio je tajne u znanosti. Uvijek je govorio da tu nema mjesta takvoj ego centričnoj gluposti.

- Prema onome što sam čuo, to je bilo točno do prošle godine.

Zna li što se dogodilo da se promijenio?

- Ne - nije bilo oklijevanja.

- A što je s novim prijateljima? Ženama? Zavidnim kolegama?

Potrebom za novcem?

Gotovo se nasmiješila. - Žene? Ne, ne vjerujem. Naravno, dijete, osobito kći, nikad ne zna točno, ali moj je otac jedva imao vremena za majku dok je bila živa, iako joj je bio privržen. Znala je to i to joj je omogućilo da se nosi sa svojim velikim tak-macem - njegovim laboratorijem. Otac je bio, kako vi Amerikanci kažete, radoholičar. Nije imao potrebu za novcem i nikad nije ni trošio svoju veliku plaću. Imao je malo prijatelja, samo kolege. Nitko nije bio osobito ljubomoran, koliko ja znam. Ali opet, nisu imali razloga biti. Svi njegovi suradnici imali su vlastiti ugled.

Smith joj je vjerovao. To je bio prevladavajući profil među znanstvenicima svjetske klase, osobito radoholičarima. Golema zavist bila je neobična, njihov ego bio je prevelik da bi ikomu zavi-djeli. Natjecati se, to da. Konkurencija je bila jaka i ništa ih nije veselilo više nego pogrešna polazišta, pogrešno zaključivanje i ostale pogreške takmaca. Ali, ako je konkurent uspio na istom projektu, vjerojatnije je da će to pozdraviti i zatim krenuti usavršavati uspjeh druge osobe. Upitao je - Kad ste razgovarali s njim, je li natuknuo da je blizu cilju?

Operativnom prototipu?

Zatresla je glavom, a gusta crna duga kosa prosula joj se po ramenima - Ne, sjetila bih se toga.

- A vaša intuicija? Kažete da ste vi i on bili bliski. - Razmišljala je o tome dovoljno dugo da je nervozno pogledala na sat.

74.

75.,.

- Nešto sam primijetila... osjećaj ushita posljednji put kad smo ručali. Bili smo u bistroru pokraj Pasteura.

- Kada?

- Možda prije tri tjedna, vjerojatno manje. - Pogledala je ponovno na sat i ustala. - Doista moram ići. - Nasmiješila mu se drskim, izravnim osmijehom. - Hoćete li doći u kazalište večeras? Da vidite predstavu i zatim da možda razgovaramo uz večeru poslije?

Smith je uzvratio smiješak - To bi bilo sjajno, ali ne večeras. Odgađa se zbog kiše, kako to mi Amerikanci kažemo.

Nasmiješila se. - Morate mi jedanput reći odakle dolazi ta fraza.

- Bit će mi zadovoljstvo.

- Nemate auto?

Smith je priznao da nema.

- Da vas povezem? Odvest ću vas kamo god želite. - Zaključala je vrata stana iza sebe i otišli su zajedno do dizala.

U malom prostoru mirisala je na proljetne ljiljane. Smith je otvorio glavna vrata zgrade i galantno ih pridržao.

Iz zahvalnosti Therese Chambord mu se blistavo nasmiješila sa savršenim bijelim zubima - i merci beaucoup - i prošla je.

Smith je promatrao kako korača u mračnu večer, elegantna i smirena u svom bijelom večernjem odijelu. Bio je to trenutak osobnog užitka za koji se ne bi bunio da

potraje. Prigušio je uzdah, nasmiješio se sam sebi i počeo je pratiti. Osjetio je pokret prije nego što ga je zapravo i primijetio. Vrata su se zalupila prema njemu. Jako. Nepripremljen, zateturio je i završio čudno na podu.

Negdje u noći Therese Chambord je vrisnula.

Izvadio je svoj Sig Sauer, skočio na noge i zabio se u vrata, srušivši ih kao da nisu postojala.

Izletio je na mračni pločnik trčeći, tražeći posvuda Theresu. Ispod nogu prsnulo je staklo. Podigao je glavu. Iznad njega ulazna rasvjeta bila je razbijena, a uz pločnik ulične su svjetiljke također bile ugašene. Tko god da su bili, bili su temeljiti. Zasiurno su imali prigušivače jer bi u protivnom čuo buku.

Kišni oblaci koji su se nakupljali blokirali su mjesecinu i svjetlost zvijezda.

Cijela je ulica bila mračna, puna sjenki.

Srce mu je tuklo i Smith je primijetio četiri lika. Od skijaških

naočala do tenisica bili su potpuno u crnome i stoga gotovo nevidljivi. Uguravali su Theresu Chambord i hrvali se s njom, a ona se snažno otimala u isto tako crnom kombiju. Bila je poput bijele crte, nalijepili su joj ljepljivu vrpcu preko usta, a ona se divlje pokušavala oduprijeti.

Promijenio je smjer i ubrzao, krećući prema kombiju i Theresi. Brže, govorio si je, brže!

Ali dok se približavao, prigušeni pucanj glasno je prasnuo u tihoj noći. Metak je proletio toliko blizu da mu je okrznuo obraz. U uhu mu je zazvonilo i mislio je da će mu se glava raspasti od boli. Treptao je bijesno dok je padao na ulicu, otkotrljao se i zatim skočio s ispruženim Sig Sauerom, spremnim da opali. Preplavio ga je val mučnine. Zar je ponovno ozlijedio glavu?

Jače je treptao, prisililo se da se koncentrira i vidio da su Theresu Chambord ugurali u kombi. Ponovno je potrčao, noge su mu bile teške, a bijes ga je tresao.

Podigao je Sig Sauer i ispalio hitac upozorenja u tlo pokraj nogu jednog od muškaraca koji su pokušavali oteti Theresu.

- Stanite! - vikao je Smith! - Stanite ili ću vas sve pobiti! - Glava mu je bružala. Žmirkao je očima.

Dva napadača stručno su se izmaknula, pognula i ispalila seriju pucnjeva, prisilivši Smitha da se ponovno baci na pod.

Dok se podizao, ciljajući Sig Sauerom, dvojica su uskočila u kombi do Therese, a treći je uskočio na putničko sjedalo. Čovjek na putničkom mjestu borio se da zatvori vrata dok je kombi ubacio u brzinu i izjurio iz prilaza. Vrata sa strane još su bila otvorena.

Smith je naciljao u gume, stišćući oprezno rafal. Ali tu je bio i četvrti čovjek.

Dok je trčao uz kombi, pripremajući se da uskoči kroz otvorena klizeća vrata, muškarac je uzvratio paljbu prema Smithu.

Dva otmičareva hica razbila su se o pločnik i poslala komadiće asfalta u Smithov zatiljak. Opsovao je, preokrenuo se i opalio. Njegov metak pogodio je četvrtog muškaraca u leđa baš kad se okrenuo da uskoči u kombi. Krv je šiknula u crnu noć, a muškarčevo se tijelo sklupčalo. Ruka mu je skliznula s mjesta gdje je zgrabio ručku vrata te je pao vrišteći dok su stražnji kotači prelazili preko njega.

Gume su zaškripale, kombi je odjurio na ulicu i dalje. Smith je trčao za njim, dašćući. Dok su mu noge bivale sve teže, mišići su

76

77

ga počeli boljeti. Trčao je i trčao, sve dok mu je srce počelo gromoglasno udarati, a kombi je skrenuo iza ugla i nestao. Dva crvena pozicijska svjetla ostala su jedini znak da je postojao i da to nije bila neka izopačena noćna mora.

Stao je i naslonio se hvatajući dah. Stavio je praznu ruku i onu s pištoljem na bedra dok je pokušavao napuniti pluća. Sve ga je boljelo. A Therese Chambord je nestala. Napokon je uhvatio dah. Napunio je pluća i stao uspravno na svjetlosti žute svjetiljke. Pištolj mu je visio na boku. Zatvorio je oči i udisao, provjeravao glavu i um. Nije ga boljelo i više mu se nije vrtjelo.

Pomislilo je da je dobio potres mozga zbog ubojice ujutro u bolnici. Morat će biti

oprezniji, ali nije kanio stati.

Oporavivši se, otrčao je do mjesta gdje je četvrti napadač ležao licem prema dolje i nepomičan na mračnom prilazu Seine-St-Denis dok je krv tekla ispod njega. Smith ga je pregledao. Bio je mrtav.

Uzdahnuvši, pretražio je muškarčeve džepove. Pronašao je francuske kovanice, čudan nož skakavac, kutiju španjolskih cigareta i zgužvane rupčice. Bio je bez lisnice, bez dokumenata. Mrtvačev pištolj ležao je na pločniku uz rub. Bio je to oštećeni, stari model Glocka, ali dobro podmazan i održavan. Promotrio ga je, usredotočivši se na držak. Koža je bila omotana oko prvobitnog drška, zbog udobnosti ili tišine, ili možda samo kao znak individualizacije. Smith je pobliže pogledao. Jedva vidljivo bio je izrezbaren crtež u koži: bilo je to drvo koje se širilo s tri točke plamena koje su se dizale ispod debla, proždirući ga.

Smith ga je proučavao kad su policijske sirene počele zavijati u daljini. Podigao je glavu, osluškujući. Ne smiju ga pronaći. Spremivši u džep mrtvačev Glock, požurio je dalje.

•3- II-. .A*

Hotel Giles bio je na lijevoj obali, nedaleko od živopisnih restorana i trgovina na bulevaru St-Germain. U tom diskretnom malom hotelu odsjeo je mnogo puta dok je bio u Parizu. Ušao je u maleno predvorje i uputio se prema recepciji iz devetnaestog stoljeća koja je bila u ručno izrađenom pozlaćenom kavezu od kovanoga željeza. Svakim korakom sve se više brinuo za Theresu Chambord.

Šef recepcije pozdravio ga je galskim povikom prepoznavanja, srdačnim zagrljajem i bujicom brzog engleskog - Pukovniče Smith! Baš mi je drago! Bez riječi sam. Ostajete duže kod nas?

- Drago mi je što vas vidim, Hectore. Bit ću ovdje tjednima, ali dolazit ću i odlaziti. Zadržite sobu bez obzira na to jesam li tu, sve dok se službeno ne odjavim. Dobro?

- Sređeno. Ja ne ispitujem rezervacije, to je za vas.

- Merci beaucoup, Hectore.

U ugodnoj starinski uređenoj hotelskoj sobi bacio je torbu i laptop na krevet. S mobitela koji je imao ugrađeni dekoder nazvao je Freda Kleina, čekajući da poziv odskoči po bezbrojnim stanicama po svijetu dok ga Fred ne pokupi gdje god bio.

- I? - reče Fred Klein.

- Oteli su Theresu Chambord.

- Upravo sam saznao. Jedan od njezinih susjeda podosta je toga vidio, uključujući nekog luđaka koji je pokušao spriječiti otmicu. Francuska policija dala je podatke. Na sreću, susjed nije baš dobro vidio tog čovjeka.

- Na sreću - Smith se složio oporo.

- Policija nema blage veze tko su otmičari ili zašto su izvršili otmicu, a to ih je jako oneraspoložilo. Zašto su ubili Chamborda, a samo oteli njegovu kćer? Ako otmičari imaju sve podatke o

molekularnom računalu, zašto su je uopće oteli? Jesu li je oteli isti ljudi koji su digli u zrak Pasteur i ubili Chamborda, ili neki sasvim drugi ljudi? Postoje li dvije skupine, jedna koja ima podatke i druga koja ih želi pa su pokupili Mile Chambord s nadom da će im što god reći?

- To baš i nije ugodna primisao. Još jedna skupina, kvragu.

- Nadam se da griješim - Klein je zvučao frustrirano.

- Da. Divno. Ali to moramo imati na umu. A što je s policijom skim izvješćem o meni i Theresi Chambord? Moram li uzeti novu krinku?

- Zasad si čist. Ispitali su taksista koji je odveo čovjeka koji odgovara tvom opisu do Champs Elyseesa gdje je izašao i ušao u noćni klub. Na sreću po nas nitko se u noćnom klubu ne sjeća točno kako izgledaš, a ti, naravno, nisi dao svoje ime. Policija nema drugih tragova. Dobro obavljeno.

- Hvala - reče Smith umorno. Trebam pomoć oko značenja

kao da će vatra progutati drvo. - Objasnio je kako je pronašao sliku lagano izrezbarenu na dršku otmičareva pištolja.

- Provjerit ću sliku. Kako su prošli sastanci s Mikeom Kernsom i generalom Henzeom?

Smith je prenio što je saznao od obojice, uključujući crni Citroen koji je viđan povremeno kako dolazi po Chamborda. - I ima tu još nešto što trebaš znati. Nadam se da to nije ono što mi je palo na pamet. Ispričao je šefu Tajne jedan o čistaču kojeg je primio narednik u dobro osiguranom pansionu gdje je odsjeo general Henze. Klein je opsovao potihlo - što se, kvragu, događa? Nije valjda general upleten. Nemoguće, s obzirom na njegovu biografiju. Bio bih šokiran ako je to nešto više od puke slučajnosti. Ali to treba provjeriti. Ja ću to srediti.

- Je li narednik možda problem? Nekakva krtica?

Kleinov je glas postao oštar - To je također nezamislivo. Kloni se toga. Ne želimo da bilo što uništi tvoju krinku. Ja ću sa svoje strane provjeriti narednika Matthiasa i saznati što simbolizira to drvo. - Klein je zaklopio.

Smith je uzdahnuo, iscrpljen. Nadao se da će ga objašnjenje crteža drveta dovesti do Therese. Ako ima malo sreće, teroristi nisu daleko. Maknuo je aktovku s kreveta i ispružio se na poznatom madracu. Krevet je bio elastičan, ali čvrst na francuski način i radovao se što će uživati na njemu, spavajući.

U kupaojici je skinuo odjeću i stao pod tuš. Bio je montiran na staru kadu otkad je posljednji put bio tu. Kad je isprao znoj i stres toga dana, omotao se u frotir, sjeo pokraj prozora i otvorio žaluzine da može gledati šiljaste vrhove pariških krovova.

Dok je sjedio tako umoran, a um mu je lutao, na crnom nebu iznenada se pojavila svijetla munja. Zagrmjelo je i spustila se kiša. Oluja koja je prijetila cijeli dan napokon je došla. Gurnuo je lice izvan prozora i pustio da ga poliju hladne kišne kapljice. Teško mu je bilo povjerovati da je još jutros bio u svom laboratoriju u Fort Collinsu dok je svitalo iznad širokih prerija istočnoga Kolorada.

Sve ga je to podsjetilo na Martvja. Zatvorio je žaluzine. Dok je kiša ritmično udarala, nazvao je bolnicu. Ako je tko prisluškivao,

mogao je čuti zabrinutog prijatelja kojeg su i očekivali i koji se nedužno služi telefonom, bez sumnji ili smicalica.

Sestra na intenzivnoj rekla mu je da je Martvjevo stanje zapravo nepromijenjeno, ali da ipak pokazuje naznake napretka. Osjećajući se zahvalno, rekao je bonne nuit, zaklopio te nazvao bolničko osiguranje. Šef je otišao, ali pomoćnik je rekao da se ništa alarmantno ili sumnjivo nije dogodilo, bilo u vezi s Martvjem, bilo u vezi s intenzivnom, od jutrošnjeg pokušaja ubojstva. Da, policija je pojačala osiguranje. Smith se počeo opuštati. Zaklopio je telefon, obrijao se, spremao se u krevet, kad je mobitel potihlo zazujao. Javio se.

Bez uvoda Fred Klein je javio - Drvo i vatra su amblem nestale baskijske separatističke skupine zvane Crni plamen. Navodno su uništeni prije mnogo godina u pucnjavi u Bilbau gdje su im pobijeni svi vođe ili poslije uhićeni. Svi osim jednog počnili su »samoubojstvo« u zatvoru. Nije se čulo za njih godinama, a baskijski teroristi obično preuzimaju odgovornost za svoja djela. No, nasilnije skupine obično i ne. Usredotočeni su više na stvarnu promjenu, a ne samo na promidžbu.

- I ja također - reče Smith i doda - ali imam jednu prednost.

- A što bi to bilo?

- Nisu me pokušali ubiti, što znači da ne znaju što zapravo radim ovdje. Moja krinka se održala.

- Dobro si primijetio. Naspavaj se. Vidjet ću mogu li saznati nešto više o tim tvojim Baskima.

- Može još jedna usluga? Možeš malo više prekopati prošlost Emilea Chamborda, njegovu cijelu povijest? Imam osjećaj da nešto nedostaje, a možda se nalazi ondje. Ili nešto vitalno što nam je možda mogao reći da je živ. Therese to također možda zna, a da ni sama ne sluti i možda su je zato oteli. U svakom slučaju, vri jedi pokušati - zaklopio je.

Sam u tamnoj sobi, slušao je zvuk kiše i guma na mokrim ulicama ispod sebe. Mislio je o ubojici, generalu i skupini baskijskih fanatika koji su se možda vratili radi osvete. Fanatici s ciljem. S dubokim osjećajem nemira pitao se gdje će ponovno udariti i je li Therese Chambord još živa.

80

Q1

8

Hipnotički ritmovi klasične indijske rage lebdjeli su u vrućem, teškom zraku, zatočeni debelim sagovima i tapiserijama koji su oblagali Mauritanijin stan. Sjedeći prekrivenih nogu točno u središtu glavne sobe, njihao se poput vijugavog Bude na nježan, ali škripav zvuk. Oči su mu bile zatvorene, a blaženi smijesak ispleo mu je lice. Osjetio je, iako nije vidio, negodujući pogled svoga pomoćnika Abu Aude koji je upravo ušao.

- Salaam alake koom - Mauritanijine oči ostale su zatvorene dok je govorio arapski i dalje se ljuljajući naprijed i nazad. - Oprosti mi, Abu Auda, to je moj jedini porok. Klasična indijska raga bila je dio bogate kulture mnogo prije nego što su Europljani razvili ono što nazivaju klasičnom glazbom. Uživam u toj činjenici gotovo kao i u ragi. Misliš da će mi Alah oprostiti takvo prepušta nje užicima i neumjerenost?

- Bolje on nego ja. Za mene je ovo samo buka koja smeta - prezirno je dobacio golem i snažan Abu Auda. Još je bio u istoj bijeloj odjeći i zlatom optočenoj kefiji što je nosio u taksiju kad mu je satnik Bonnard predao bilješke mrtvog laboratorijskog pomoćnika. No, sada mu je ruho bilo prljavo ne samo od smoga u Parizu nego i od oluje. Ni jedna od njegovih žena nije bila u Parizu da se brine za njega, što ga je ljutilo, ali tomu nije bilo lijeka. Pomaknuo je svoju kefiju i otkrio svoje dugo crno lice, jaku košćatu bradu, malen, pravilan nos i puna nepomična usta.

- Želiš li moje izvješće ili ćeš nastaviti tratiti moje vrijeme? Mauritanija se nasmiješio i otvorio oči. - Tvoje izvješće, svakako. Alah će mi možda oprostiti, ali ti sigurno nećeš, zar ne?

- Alah ima više vremena od mene - odgovori Abu Auda ozbiljnim izrazom lica.

- O, da, ima, Abu Auda. O, da, ima. Prelazimo dakle na taj tvoj vitalni izvještaj, je li tako? - Mauritanijine oči bile su nasmiješene, ali ispod površine bilo je svjetlucanje koje je skrenulo posje titelja s prigovaranja na posao.

Abu Auda mu reče - Moj promatrač u Pasteurovu zavodu javio mi je da se ta tvoja osoba, Smith, pojavila ondje. Smith je razgovarao s dr. Michaelom Kernsom, koji mu je, kako se čini, stari prijatelj. Moj je čovjek čuo samo dio razgovora o Zellerbachu. Poslije toga Smith je otišao iz Pasteura, popio malo pivo u kavani i zatim krenuo na metro gdje ga je naš bijedni nesposobnjaković uspio izgubiti. Mauritanija je prekinuo - Je li on izgubio Smitha ili je Smith uspio izgubiti njega?

Abu Auda je slegnuo ramenima. - Nisam bio ondje. No, priopćio je čudnu činjenicu. Čini se da je Smith besciljno lutao sve dok nije došao do knjižare gdje je promatrao neko vrijeme, nečemu se nasmiješio, nastavio do metroa, a zatim sišao na stanici.

- A? - Mauritanijine plave oči postale su svjetlije. - Kao da je možda primijetio da ga promatraju kad je napustio Pasteur?

Zeleno-smeđe oči su živnule. - Znao bih više da ga moj idiot nije izgubio na stanici metroa. Čekao je predugo da ga slijedi. Tako mi Alaha, platit će to! Mauritanija se namrštitio - I što zatim, Abu?

- Nismo pronašli Smitha sve do navečer kada je stigao u kćerkin stan. Naš ga je čovjek vidio ondje, ali ne vjerujemo da je Smith to znao. Smith je bio gore u njezinu stanu gotovo petnaest minuta, a zatim su zajedno sišli dizalom. Čim je izašao van, četiri napadača su napala. A kako je bio kvalitetan njihov rad! Tako mi Boga, da su barem naši. Izolirali su prvo Smitha unutra, odijelivši ga od te žene pa zatim odvukli ženu. Dok se Smith oporavio i krenuo za njima, imali su je u kombiju iako im se žestoko opirala. Ubio je

jednog, ali su ostali pobjegli. Smith je pretražio mrtvaca, uzeo nje-

gov pištolj i otišao prije nego što je došla policija. Pronašao je taksi pokraj obližnjega hotela. Naš čovjek slijedio ga je do Champs Ely-seesa gdje ga je opet izgubio.

Mauritanija je klimnuo, gotovo sa zadovoljstvom. - Taj Smith se ne želi petljati s policijom i sumnjičav je prema praćenju, vješt je u izbjegavanju pratnje, mirno reagira kad je napadnut i spretno rukuje pištoljem. Rekao bih da je naš dr. Smith više nego što se čini, baš kao što smo sumnjali.

- Barem ima vojnu obuku. No, je li Smith naša glavna briga?

Sto je s kćeri? Sto je s petoricom muškaraca, jer zasigurno je postojao vozač u kombiju? Nisi bio zabrinut za kćer prije nego što se ovo dogodilo? Sad su je ljudi koje ne znamo i koji su iskusni i dobro uvježbani oteli. To me brine. Sto oni žele? Tko su oni? Jesu li opasni za nas?

Mauritanija se nasmiješio. - Alah je uslišao tvoje želje. Oni su naši. Drago mi je što ti se sviđa njihova vještina. Očito, bilo je mudro s moje strane što sam ih unajmio.

Abu Auda se namrštitio. Pogled mu se suzio - Nisi mi rekao.

- Kaže li planina sve vjetru? Nije bilo potrebno da znaš.

- S vremenom se čak i planina može uništiti.

- Smiri se, Abu Auda. To nije bila pomisao na tebe. Imamo dugu i časnu zajedničku prošlost, i sad, naposljetku, možemo svi jetu pokazati istinu islama. S kim bih je inače podijelio? Ali da si znao za te ljude koje sam unajmio, želio bi biti samo s njima, ne sa mnom. Trebam te, kao što znaš.

Abu Auda se prestao mrštiti. - Valjda imaš pravo - reče gundajući.

- Dobro. Naravno da imam. Vratimo se Amerikancu, Jonu Smithu. Ako satnik Bonnard ima pravo, Smith nije pripadnik ni jedne poznate tajne službe. Za koga točno radi?

- Jesu li ga poslali naši novi saveznici? Neki njihov plan koji se uopće nisu potrudili priopćiti nam ga? Ne vjerujem im.

- Ti ne vjeruješ svom psu, svojim ženama ili svojoj baki - Mauritanija se lagano nasmiješio i razmišljao o svojoj glazbi. Zatvorio je oči na tren dok se ritam rage suptilno promijenio. - Ali imaš pravo što si oprezan. Izdaja je uvijek moguća, često neizbježna. Nije samo lukavi pustinjaški Fulani neiskren.

- Ima još nešto - Abu Auda je nastavio kao da nije čuo. Čovjek kojeg sam odredio da nadgleda Pasteurov zavod kaže kako nije siguran, ali misli da je još netko promatrao ne samo Smitha nego i njega. Žena. Tamnokosa, mlada, ali neatraktivna i loše odjevena.

Mauritanijine plave oči širom su se otvorile - Promatrali su Smitha i našeg čovjeka? On nema pojma tko je ona?

- Nema.

Mauritanija se ispravio i ustao. - Vrijeme je da se napusti Pariz.

Abu Auda je bio iznenađen. - Ne sviđa mi se odlazak dok ne znam više o Smithu i toj nepoznatoj ženi koja nas promatra.

- Očekivali smo pozornost, zar ne? Promatrat ćemo i biti oprezni, ali moramo i krenuti. Premještaj je najbolja obrana.

Abu Auda se nasmiješio, pokazujući blistav niz bijelih zuba kao kontrast crnoj koži. - Zvučiš kao da si i sam pustinjaški ratnik. Možda si nešto naučio nakon svih tih godina.

- Kompliment, Abu? - Mauritanija se nasmijao. - Svakako je to čast. Ne brini se za Smitha. Znamo dovoljno, a ako nas zapravo traži, mi ćemo to riješiti na svoj način. Javi našim prijateljima da je u Parizu prevelika gužva i da krećemo ranije. Možda će trebati pri lagoditi raspored, počevši od sada.

Golemi je ratnik klimnuo dok je slijedio malog terorista koji je bešumno klizio iz sobe jer se činilo kao da mu noge jedva dodiruju pod.

Folsom, Kalifornija

Napad je počeo u šest popodne u sjedištu kalifornijskog neovisnog upravitelja

Ludlum Robert - Opcija Pariz

sustava (Cal-ISO) u zatvorskom gradiću Fol-somu, istočno od Sacramenta. Cal-ISO je ključni dio državnog energetskog sustava i sastavni dio distribucije električne energije po Kaliforniji. Iako je bio svibanj, stanovnici Kalifornije brinuli su se da bi ljeta moglo donijeti povratak stalnih redukcija.

Jedan od operatera, Tom Milowicz, promatrao je brojke na velikoj koordinatnoj mreži. - Isuse Kriste - teško je disao.

- Što je - Betsy Tedesco je pogledala prema njemu.

Brojke padaju.

Što govoriš?

Previše, prebrzo. Mreža će pasti! Dovedi Harrvja!

Arlington, Virginia

U tajnom kompleksu preko rijeke Potomac pokraj glavnog grada države elitni računalni stručnjak FBI-eva cyber tima brzo je zaključio kako je katastrofa djelo hakera, zemlja podrijetla još nije otkrivena. Sad su se borili da kalifornijsku mrežu dalekovoda ponovno vrate i zaustave hakera. Ali kako je tim ustanovio, bilo je već prekasno.

Haker je sastavio složeni softver koji je njemu ili njoj omogućio da se probije kroz sigurnosne zidove koji su štitali najosjetljivije dijelove energetskog sustava Cal-ISO. Preskočio je zamke koje su trebale obavijestiti ljude iz osiguranja o neovlaštenom upadu, preskočio logiranja koja bi pokazala na uljeze dok su počinjali ilegalnu infiltraciju i otvorio je zatvorena vrata.

Zatim je izuzetno prilagodljiv hacker nastavio, napavši jedan opskrbljivač strujom za drugim jer su Cal-ISO-ova računala bila povezana u sustav koji je nadzirao tijekom električne energije kroz cijelu državu. S druge strane, kalifornijski sustav bio je povezan u prijenosnu mrežu za cijeli zapadni dio Sjedinjenih Država. Napadač se prebacivao sa sustava na sustav fenomenalnom brzinom, nevjerojatnom svakome tko to nije mogao vidjeti svojim očima.

Svjetla, štednjaci, klimatizacijski uređaji, bojleri, blagajne, računala, bankomati, respiratori... svi strojevi koji su trebali električnu energiju, od luksuznih do onih koji su davali život, prestali su raditi kad je iznenada nestalo struje u Seattleu, San Franciscu, Los Angelesu, San Diegu i Denveru.

Pokraj Rena, Nevada

Ulupljeni stari Chrysler Imperial Rickvja Hitomija ljuljao se od galame i smijeha njegovih pet najboljih prijatelja dok se noću kretao seoskim asfaltom. Našli su se u kući njegove djevojke Janis

Borotra i popušili nekoliko jointova u staji prije nego što su uskočili u Rickvjev krš. Sad su tražili još zabave kod Justina Harleva. Oni su posljednji razred srednje škole i maturirat će za tjedan dana.

Obuzeti divljom zabavom, umova otupljenih od trave, nisu ni čuli ni vidjeli teretni vlak što je jureći nailazio. Nisu primijetili da je rampa podignuta, da svjetla upozorenja ne rade i da zvana šute. Kad je Janis naposljetku čula vrišteći zvižduk teretnoga vlaka i škripu kočnica, viknula je Rickvju. Bilo je prekasno. Ricky je već prelazio prugu.

Teretni vlak udario je u njih i nosio automobil i njihova zdrobljena tijela još kilometar i pol prije nego što se uspio zaustaviti.

Arlington, Virginia

Panika se širila tajnim FBI-evim cyber kompleksom preko puta rijeke Potomac pokraj glavnoga grada države. Prije jednog desetljeća, telefoni, opskrba energijom i hitna pomoć, vatrogasci, bili su zasebni sustavi, samostalni, jedinstveni. Mogli su se probiti, ali jako teško i hacker zasigurno nije mogao prijeći iz jednog sustava u drugi osim pod vrlo čudnim okolnostima.

Ali, deregulacija je to promijenila. Danas postoji na stotine novih energetskih kompanija, kao i online trgovci strujom i sve je povezano brojnim telefonskim kompanijama čija je međusobna isprepletenost također rezultat deregulacije. Taj golemi broj elektronski povezanih osoba izgleda poput interneta, što znači da najbolji hackeri mogu iskoristiti jedan sustav kao vrata za drugi.

Poraženi snagom i brzinom hakera, FBI-evi stručnjaci nemoćno su promatrali kako prekidači idu gore-dolje i kako se zlo nastavlja. Brzina kojom su trgani sigurnosni zidovi i probijale se šifre šokirala ih je. Ali najgori dio te more bio je kako je hacker brzo mogao prilagoditi svoju pristupnu šifru.

Zapravo činilo se da je njihov protunapad prouzročio da se njegov kod razvija. Sto

Ludlum Robert - Opcija Pariz

su se više borili s njim i njegovim računalom, to je njegovo računalo postajalo pametnije. Nikad nisu vidjeli takvo što. To je bilo nemoguće... zastrašujuće. Stroj koji je mogao učiti i rasti brže nego ljudska misao.

87

Denver, Kolorado

U svom luksuznom stanu na vrhu raskošne dvadesetokatnice Aspens Towersa Carolyn Helms, osnivačica i direktorica Saddle Leather Cosmetics for Western Man, ugostila je svoje poslovne suradnike na privatnoj rođendanskoj večeri - četrdeset i drugoj. Bila je to vesela prigoda. Zahvaljujući njoj, zaradili su mnogo novaca i bili su odličan tim koji je očekivala još zanimljivija i unosnija budućnost. Baš kad joj je dugogodišnji bliski prijatelj i izvršni dopredsjednik George Harvev nazdravio treći put, zastenjala je, uhvatila se za srce i srušila se. George je pao na koljena da provjeri pokazuje li znakova života. Njezin financijaš Hetty Sykes nazvao je 911. George je počeo oživljavanje. Denverska hitna stigla je za četiri minute. Kako su ušli u zgradu, svjetla su se ugasila i dizala su stala. Cijela zgrada ostala je u tami. Zapravo, prema onome što su vidjeli, cijeli je grad bio u tami. Potražili su stubište. Čim su ga pronašli, počeli su trčati uz dvadeset katova do stana. Kad su naposljetku stigli, Carolyn Helms bila je mrtva.

Arlington, Virginia

Telefoni su zvonili u tajnom sjedištu jedinice za kibernetički kriminal u Virginiji.

Los Angeles - Sto se, kvragu, dogodilo?

Chicago - Možete li to popraviti? Jesmo li mi sljedeći?

Detroit - Tko stoji iza toga? Saznajete odmah, čujete? Da niste dopustili da se to dogodi i kod nas!

Jedan iz FBI-eve tima povikao je svim nazočnima: glavni je napad došao sa servera u Santa Clari, u Kaliforniji. Tražim.

Bitterroot Mountains na granici Montane i Idaha

Cessna koja je nosila kući skupinu lovaca s mesom i trofejima sletjela je glatko između dvostrukog reda plavih svjetala koja su označavala poljsku sletnu stazu.

Okrenula se i rulala prema osvijetljenoj limenoj baraci gdje su čekali topla kava i viski. U malom avi-

onu lovci su se šalili i prisjećali uspjeha s puta kad je pilot iznenada opsovao.

- Što se k...?

Posvuda je nestalo svjetla... Pista, mali terminal, limena baraka, trgovine i servisi, sve je bilo u mraku. Iznenada se začula buka koja se teško mogla razabrati od zvuka njihova motora. Zatim su vidjeli: Piper Cub koji je slijetao, vlasništvo lokalnog pilota, skrenuo je s kursa u tami. Pilot Cessne čvrsto je povukao svoj upravljač, ali Piper je išao tako brzo da nije bilo spasa.

Tom prilikom plamen je zahvatio Pipera i zapalio Cessnu. Nitko nije preživio.

Arlington, Virginia

Tucet FBI-evih računalnih forenzičara i specijalista analiziralo je početni napad na Cal-ISO tražeći znak hakera. Cyber detektivi skenirali su ekrane dok je njihov vrhunski softver analizirao otiske - trag pogodaka i pogrešaka koje su svi hakeri ostavljali iza sebe. Nije bilo ni jednog.

Dok su radili, struja se vratila neobjašnjivo, bez upozorenja. FBI-ev tim promatrao je svoje ekrane u nevjerici dok su se masivni kompleks elektrana zapadnih država i prijenosni sustavi polako vraćali u život. Olakšanje se širilo prostorijom.

Zatim je šef cyber tima opsovao iz sve snage: ubacuje se u satelitski telekomunikacijski sustav.

Pariz, Francuska

Srijeda, 7. svibnja

Divlje zujanje uzdrmalo je Smithov začas zaboravljeni san. Zgrabio je Sig Sauer ispod jastuka i sjeo, uzbunjen, u sobi crnoj kao ugljen, ispunjenoj stranim mirisima i zaboravljenim sjenkama. Vani se čuo slab štopot kiše. Siva svjetlost pokazivala se oko zastora. Gdje se nalazio? Shvatio je da je zujanje dolazilo od mobitela koji je bio na stolu pokraj kreveta. Naravno, bio je u svojoj hotelskoj sobi, nedaleko od bulevara Saint-Germain.

m

- Prokletstvo - zgrabio je telefon. Samo jedna osoba mogla je zvati u ovo doba. - Mislio sam da si rekao da se naspavam - požalio se.

- Tajna jedan nikad ne spava, a mi radimo po washingtonskom vremenu. Ovdje je tek večer - Fred Klein reče nehajno. Kako je nastavljao, tako mu je ton postajao ozbiljniji. - Imam loše vijesti. Čini se da Diego Garcia nije bio atmosferska pojava ili neka druga pogreška. Ponovno smo napadnuti.

Smith je zaboravio grubo buđenje - Kada?

- Napad još traje - ispričao je Smithu sve što se dogodilo otkad se ugasio Cal-ISO. - Petero djece poginulo je u Nevadi. Vlak je pogodio auto jer signal na prijelazu nije radio. Imam tu hrpu papira o civilima koji su ozlijeđeni ili poginuli zbog gubitka električne energije. Bit će još.

Smith je razmislio. - Je li FBI uspio ući u trag napadaču?

- Nije. Hakerova je obrana bila tako brza da se činilo da nje govo računalo uči i raste.

Jona je stegnulo u prsima - Molekularno računalo. Ne može biti ništa drugo. I imaju nekoga tko može njime upravljati. Provjeri jesu li nestali neki hakeri. Uzmi druge službe.

- Već jesam.

- Što je s Chambordom i njegovom kćeri? Imaš li štogod za mene?

- U ruci. Njegovu biografiju, ali ne čini mi se korisnom.

- Možda si nešto propustio. Daj mi glavne točke.

- Dobro. Rođen je u Parizu. Njegov otac bio je francuski padobranski časnik, ubijen je tijekom opsade kod Dien Bien Phua. Njegova majka bila je Alžirka i sama ga je odgojila. Rano je pokazivao talent za matematiku i kemiju, imao je stipendije za najbolje francuske škole, doktorirao je na Cal techu, poslijedoktorski studij završio je na Stanfordu kod vodećih genetičara, a poslije-poslijedoktorski na Pasteurovu zavodu. Zatim je radio u Tokiju, Pragu, Maroku, Kairu pa se prije deset godina vratio na Pasteur. Što se tiče privatnoga života, majka ga je odgojila kao muslimana, ali kao odrastao nije pokazivao neko zanimanje za religiju. Hobbiji su mu jedrenje, škotski viski, planinarenje i kockanje, uglavnom rulet i poker. Nema tu baš puno islama. To pomaže?

Smith je napravio stanku razmišljajući. - Znači, Chambord je volio rizik, ali ne krajnji rizik. Volio je opuštanje i nije bio protiv promjene. Zapravo zvuči kao da je mogao biti nemiran. Zasigurno, nije ga mučila potreba za stabilnošću ili kontinuitetom, za razliku od većine znanstvenika. Vjerovao je svojoj prosudbi te je mogao raditi velike korake. To su karakteristike poželjne za dobrog teorijskog i istraživačkog znanstvenika. Već znamo da nije baš poštovao pravila i postupke. Sve se slaže. Što je s kćeri? Je li ona isti tip?

- Jedinica, bliska ocu, osobito nakon majčine smrti. Imala je znanstvene stipendije, točno kao njezin otac, ali ne s njegovom ranom briljantnošću. Kad joj je bilo dvadesetak godina, zarazila ju je gluma. Studirala je u Parizu, Londonu i New Yorku, a zatim radila u provincijskim francuskim gradovima dok nije izazvala senzaciju u kazalištu u Parizu. Rekao bih da je osoba slična Chambordu. Neudana, navodno nikad nije bila ni zaručena. Govori se da je rekla: previše sam zanesena svojim poslom da bih se skućila s bilo kim izvan struke, a glumci su previše povučeni u sebe i nestabilni valjda kao i ja. To je ponovno Chambord - skroman, realan. Imala je mnoštvo obožavatelja i momaka. Znaš kako to ide.

Smith se nasmiješio u tamnoj sobi na Kleinovu pristojnost. Bio je to jedan od čudnih hirova dugogodišnjega tajnog agenta. Klein je vidio ili učinio gotovo sve što bi itko ikad mogao, nije donosio sudove, ali je povukao crtu kad je raspravljao o bilo čemu imalo živopisnom u ljudskom spolnom ponašanju unatoč tomu što je bio prilično spreman poslati agenticu da zavede metu, ako je to bilo potrebno.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Smith mu reče - To se poklapa s mojom procjenom o njoj. Ali ne uklapa se u njezinu otmicu. Razmišljao sam može li upravljati prototipom DNK računala. Ako se ne bavi znanošću godinama i nije vidjela oca već mjesecima, zašto su je oteli?

- Nisam sig... - Kleinov glas iznenada je nestao, odrezan u pola riječi.

Tišina u Smithovu uhu bila je duboka. Praznina koja je gotovo odjekivala - Šefe? - Smith je bio zbunjen. - Šefe? Halo! Frede, čuješ li me?

Ali nije bilo ni signala ni zujanja, ni znaka zauzeća. Smith je

20

91

maknuo mobitel s uha i proučio ga. Baterija je radila. Bila je napunjena do maksimuma. Ugasio ga je, upalio ga i nazvao Kleinov privatni broj u Tajnoj jedan u Washington D.C.-u.

Tišina. Ponovno nije bilo pozivnog tona. Nije bilo šuma. Ništa. Sto se moglo dogoditi? Tajna jedan imala je brojne sustave za potporu u slučaju prekida struje, neprijateljskog ometanja, gašenja satelita, ometanja sunčevih pjega. Za sve i bilo što. Osim toga, veza je prolazila kroz najtajniji komunikacijski sustav američke vojske koji se vodio iz Fort Meadea u Marylandu. Ipak, postojala je samo tišina. Kada je pokušao zvati ostale brojeve i nije ih uspio dobiti, uključio je laptop i sastavio e-mail nevina sadržaja: Vrijeme se naglo mijenja. Munje i gromovi su tako glasni da se ne čuješ. Kako je kod vas?

Čim ga je poslao, navukao je zavjese i otvorio žaluzine. Odmah je svježiji miris kišom opranog grada ispunio sobu, dok je blijeda svjetlost prije svitanja stvorila pozadinu za dramatično nebo. Htio je ostati i uživati u pogledu, ali previše je toga imao na umu. Navukao je ogrtač, stavio Sig Sauer u džep i vratio se računalu te ponovno sjeo za stol. Na zaslonu bila je poruka o pogrešci. Server nije radio. Klimajući glavom, zabrinut, ponovno je nazvao mobitel. Tišina. Vratio se, tjeskobni pogled lutao je sobom i ponovno ekranom laptopa.

Komunikacije na Diegu Garciji.

Zapadni energetska sustav.

A sada ultratajne, ultrasigurne bežične komunikacije američke vojske.

Sve se srušilo. Zašto? Prve salve onog tko je imao Chambor-dovo DNK računalo?

Testovi da se vidi radi li i mogu li oni, tko god bili »oni«, nadzirati taj stroj. Ili je možda, ako svijet ima sreće, to isključenje prouzročio izuzetno dobar haker na običnom silicijskom računalu.

Da. Vjerovao je baš u to.

Ako su oni koji su imali DNK računalo sumnjali u njega, onda ga mogu pronaći ovdje preko njegovih razgovora mobitelom s Fredom Kleinom.

Skočio je, obukao se i ubacio odjeću u torbu. Spremio je laptop, stavio Sig Sauer u korice i zgrabivši prtljagu, otišao. Dok je kaskao niz stube, promatrao je i osluškivao, ali nije bilo znaka da je u hotelu itko drugi budan ovako rano.

Projurio je pokraj prazne recepcije i kliznuo niz vrata. Pariz se počeo buditi. Brzo se gibao kroz uske pokrajnje ulice. Proučio je svaki prilaz, proučavao mračne prozore koji su ga promatrali poput stotina očiju grčkog čudovišta i napokon se stopio u rastućem prometu s nešto pješaka na bulevaru Saint Germain.

Naposljetku je uspio zaustaviti pospanog taksista koji ga je odveo na Gare du Nord gdje je ostavio torbu i laptop. Još promatrajući uokolo, uzeo je drugi taksi do bolnice Pompidou da posjeti Martvja. Čim se bežične komunikacije uspostave i prorade, znao je da će se Fred Klein javiti.

,32.

53.

Ijena, zastala je nepomična neko vrijeme, gutajući sve, dok nije napokon klimnula

glavom i počela raditi. Osluškujući, da bude sigurna da je sama, pretražila je svaki četvorni centimetar svake sobe.

9

U uobičajenim iznošenim cipelama i neurednoj odjeći tamnokosa je žena stidljivo hodala egzotičnom pariškom ulicom koja rano ujutro odiše mirisima sjeverne Afrike i Bliskog istoka.

Kako se ona pojavila, Mauritaniya je izašao iz trijema zgrade. Majušni terorist odjeven u raskopčani baloner i svijetle samtene hlače izgledao je poput bilo kojega pariškog radnika. Pogledao ju je i u tom pogledu bilo je oko sokolovo koje je imalo dva desetljeća iskustva bjegunca. Bio je oprezan. Budući da joj je odjeća bila izbljedadna i iznošena, cipele popravljene kod jeftinog postolara, a pohabana torbica izgledala kao da pripada ženi tripot starijoj od nje, doimala se kao mlado prestrašeno stvorenje pa je Mauritaniya bio uvjeren da nije opasna. Na svoj uobičajen oprezan način obišao je nekoliko uglova i vratio se, ali žena se više nije pojavila. Zadovoljan, ušao je u podzemnu željeznicu.

Žena je slijedila Mauritaniju nekoliko prvih skretanja sve dok je njegovi manevri nisu uvjerali da će brzo nestati. Požurila se natrag do njegove zgrade gdje su prozori ostali neosvijetljeni i nisu pokazivali nikakav trag aktivnosti. Sredila je bravu na prednjim vratima, popela se do stana na trećem katu gdje je Mauritaniya odsjeo i sredila i tu bravu.

Najprije je zakoračila u nešto što se činilo kao šator u divljinama Arabije ili u srcu Sahare. Sagovi su se micali pod nogama kao da su na pijesku. Sagovi na zidovima i stropu zatvarali su se klaustrofobično iznad nje, a sagovi na prozorima objašnjavali su zašto su prozori bili tamni cijelo vrijeme, i danju i noću. Zativ-

U bolnici Pompidou Smith je sjedio pokraj Martvja koji je još bio bez svijesti, ležao krhak i malen na prigušenoj svjetlosti intenzivne. Izvan sobe detektiv se pridružio paru žandara u odorama. Martvjevi pokrivači i plahte bili su stalno uređeni kao da se nije micao danima. Ali to je bilo daleko od istine. Marty se povremeno sam pomicao, a terapeuti su redovito dolazili da rade s njim. Smith je sve to znao jer je, čim je došao, to provjerio na Martvjevu računalnom kartonu. Karton je također pokazivao da mu se zdravstveno stanje stalno poboljšava. Zapravo, Martvja će uskoro maknuti iz intenzivne iako je i dalje u komi.

- Bok, Marty. - Smith mu se nasmiješio, uzeo ga za ruku koja je bila topla i suha i vratio se unatrag, prisjećajući se njihova dje tinjstva kad su rasli zajedno i koledža. Pokrio je isto područje kao i prije, ali s više detalja jer kako se prisjećao prošlosti, ona je postala jala životnija u njegovu duhu. Dok je čavrljao, ispunjavajući vrijeme, a što je još važnije, pokušao stimulirati Martvjev mozak, sje tio se nečega.

- Posljednji put kad smo zapravo razgovarali - reče Smith - bio si kod kuće u Washingtonu. - Proučavao je usnulo lice. -

Čuo sam da si se ukrcao na zrakoplov i sam stigao ovamo.

Čovječe, bio sam zadivljen. Jedini put kad sam te uspio nagovoriti da dođeš blizu aviona, bilo je kad smo imali profesionalnog ubo jicu za petama. Sjećaš se? A evo te sad u Parizu.

Čekao je, nadajući se da će ime grada izazvati odgovor. Ali Martvjevo lice ostalo je nepomično.

Smith je nastavio - I radiš na Pasteuru.

Prvi je put vidio da se Marty prenuo. Bilo je to kao da ga je prožeo val energije kad je spomenuo riječ Pasteur. Vjeđe su mu treperile.

- Sigurno se pitaš kako sve to znam - nastavio je Smith. Nada je rasla u njemu. - Kći Emilea Chamborda...

9.4.

Martyjeva je brada zadrhtala na spomen znanstvenikova prezimena.

- mi je rekla da si se pojavio nenajavljen u laboratoriju njezina oca. Samo si ušao i javio se za pomoć.

Činilo se da su se Martvjeve usne oblikovale u riječ.

Uzbuden, Smith se nagnuo bliže. - Što je, Marty? Znam da mi želiš reći nešto. O Pasteuru i dr. Chambordu, je li tako? Pokušaj, Marty. Pokušaj. Reci mi što se

Ludlum Robert - Opcija Pariz

dogodilo. Reci mi o DNK računalu. Ti to možeš!

Martvjeva su se usta otvorila i zatvorila. Njegovo se bucmasto lice zacrvenjelo. Borio se da posloži misli i riječi, a od napora mu se napinjalo cijelo tijelo. Smith je to vidio kod drugih žrtava kome. Katkad su se budili brzo, sve funkcije bile su nedirnite; katkada je to bio proces obnove. Za neke je to bio polagan proces, za druge brži, kao da su trenirali mišić koji je oslabio od nekretanja. I odjednom je Marty stisnuo Smithovu ruku. Ali prije nego što je Smith mogao uzvratiti stisak, Marty se omlohavio i lice mu se iscrpilo. Sve je bilo gotovo u sekundama, borba je bila hrabra, ali čini se nadmoćnija za ozlijeđenog muškarca. Smith je potihom prokleo atentatora, prokleo sve koji su stajali iza toga nasilja. Zatim, dok je sjedio držeći Martyjevu ruku, počeo je ponovno pričati. Antiseptična tišina sobe bila je narušena samo njegovim tihim glasom i neljudskim klikovima te zujanjem strojeva, žmirkajućim i svjetlećim displejima i instrumentima. Nastavio je, ubacujući ključne riječi u razgovor: Emile Chambord. Pasteurov zavod. Žena iza njega je prozborila - Gospodine Smith?

Okrenuo se - Oui?

Bila je to sestra s recepcije odjela intenzivne njege koja je držala jednostavnu, ali skupu bijelu omotnicu. - Ovo je za vas. Stiglo je nedavno, ali bila sam toliko zauzeta da sam zaboravila da ste tu. Oprostite. Da sam se sjetila, sami ste mogli razgovarati s glasnikom. Čini se da onaj tko ju je napisao nema pojma gdje ste odsjeli.

Smith joj je zahvalio i uzeo omotnicu. Dok se ona vraćala na recepciju, otvorio ju je. Poruka je bila jednostavna i konkretna:

Potpukovnik, dr. Smith

General grof Roland la Porte bit će i ujutro u svom domu u Parizu. Moli da mu se javite. Molim vas javite mi na donji broj tele-

fona vrijeme kada dolazite. Ja ću vas uputiti do generalova doma. Satnik Darius Bonnard, generalov pobočnik

Smith se prisjetio da mu je general Henze rekao kako može očekivati poziv na razgovor s francuskim generalom. Po onome što je Henze rekao, zvučalo je kao da je general La Porte u kon- taktu s lokalnom policijom i Deuxieme Bureauom i o eksploziji i o Emileu Chambordu. S malo sreće možda će uspjeti saznati nešto više o dr. Chambordu i neuhvatljivom DNK računalu.

Veličina Pariza proizlazila je najvećim dijelom iz veličanstvenih stambenih zgrada, razbacanih većinom po pokrajnjim ulicama, pod stablima širokih krošnji pokraj Haussmannova bulevara. Uspostavilo se da jedna od tih lijepih kuća pripada generalu Rolandu la Porteu. Sagrađena od sivog kamena bila je visoka pet katova, s veličanstvenim ulazom na stupovima i okružena balustradama te finim dekorativnim kamenom. Izgledalo je kao da je sagrađena 1800-ih tijekom opsežne carske rekonstrukcije Pariza što ju je izveo barun Georges Eugene Haussmann. U tim bi se danima vjerojatno zvala gradska palača.

Jon Smith je pokucao starinskom alkom. Vrata su bila teška i izrezbarena, mjedeni su se okovi sjajili.

Čovjek koji je otvorio vrata bio je u padobranskoj odori s činom satnika i oznakama francuskog glavnog stožera. Izjavio je na odrješitom engleskom - Vi ste zasigurno potpukovnik Jonathan Smith. Dobro došli. Izvolite ući. - Nizak, plavokos i zbijen, stao je sa strane i pozvao Smitha da uđe. - Ja sam Darius Bonnard. - Bio je vrlo poslovan, pravi vojni stil.

- Hvala, satnice Bonnard. Pogodio sam - po uputi nazvao je prije, a Bonnard mu je rekao kamo treba ići.

- General pije kavu. Zamolio je da mu se pridružite.

Satnik ga je proveo kroz prostrani foaje gdje je dražesno stubište vodilo na drugi i treći kat. Prošli su pored europskog prolaza bez okvira koji je bio u tapetama u istom francuskom ljljanskom stilu kao i glavni ulaz. Prostorija u koju je Smith ušao bila je velika, s visokim stropom na kojem su bile oslikane nimfe u naravnoj veličini i kerubini na svijetloplavoj pozadini. Tu su bile pozlaćene kar-

niše, zgodni vijenci i oplata te tanko, fino pokućstvo u stilu Luja XIV. Izgledalo je više kao plesna dvorana nego mjesto gdje bi se popila kava. Glomazan muškarac sjedio je pored prozora, sunčeve zrake plesale su mu iznad glave.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Klimnuvši Smithu prema jednostavnom stolcu protkanom zlatom, rekao je na dobrom engleskom, ali s naglaskom - Izvolite sjesti tamo, pukovniče Smith. Kakvu kavu volite?

- Sa šlagom bez šećera, gospodine, hvala vam.

General grof Roland la Porte nosio je skupo odijelo koje bi bilo preveliko hokejaškom braniku, ali njemu je stajalo savršeno. Imao je kraljevsko držanje, tamnu, gustu kosu koju je nosio onako dugu i ravnu kao mladi Napoleon pri opsadi Toulona te široko bretonsko lice s prodornim plavim očima. Oči su bile izuzetne, nepomične kao kod morskoga psa. Sve zajedno, zadivljujuća pojava.

- Zadovoljstvo mi je - reče pristojno, glatko. Njegove prego-
leme ruke umanjile su srebrni servis za kavu dok je točio i doda
vao porculansku šalicu Smithu.

- Hvala vam, generale - Smith ju je uzeo i rekao ne srameći se

- čast mi je što sam upoznao jednog od junaka Pustinjske oluje.

Vaš bočni manevar s francuskom četvrtom dragunskom bio je
odvažan. Bez njega saveznici nikada ne bi mogli osigurati lijevo
krilo. - Smith je potihom zahvaljivao Fredu Kleinu na detaljnom bri-
fingu koji je dobio prije nego što je poletio iz Kolorada, jer dok je
bio u Iraku i krpao ranjene na svim stranama, nikad nije čuo za La
Portea koji je tada bio potpukovnik.

General ga je upitao - Bili ste ondje, pukovniče?

- Da, gospodine, s kirurškom jedinicom.

- A, naravno - La Porte se nasmiješio prisjećajući se. - Naši
tenkovi nisu bili kamuflirani za zapadnu iračku pustinju tako da
smo mi Francuzi stršili poput polarnih medvjeda. Ali draguni i
ja smo se održali, jeli pijesak, kako mi to kažemo u Legiji, i ispalo
je da smo imali sreće - proučavao je Smitha - ali vi to sve razumi-
jete, zar ne? Zapravo, imali ste borbeno iskustvo i zapovijedali u
borbi, mislim?

Znači, La Porte je svojim ljudima naredio da pročačkaju nešto o njemu kao što ga je
general Henze upozorio. - Samo kratko, da. Zašto pitate?

Generalove ukočene plave oči fiksirale su ga poput leptira na

igli, a zatim su se povukle i dalje ne trepćući, ali uz lagani smiješak. -
Oprostite mi. To je vojnička taština. Ponosim se svojom procjenom ljudi. Pogodio
sam vašu obuku i iskustvo prema vašem držanju, pokretima, očima i postupcima u
bolnici Pampidou jučer. La Porteoov nepomični pogled skidao mu je slojeve kože.
-Malo njih ima vašu neobičnu kombinaciju liječničkog i znanstve-. nog iskustva te
vojničko umijeće i hrabrost.

- Vrlo ste ljubazni, generale. - No i vrlo je znatiželjan, ali opet,
kako je rekao general Henze, La Porte je sumnjao da se nešto
dogada, a trebao je štititi interese svoje zemlje.

- Sad nešto mnogo važnije. Ima li kakvih promjena u stanju
vašeg prijatelja u bolnici?

- Zasad ne, generale.

- A koja je vaša iskrena prognoza?

- Kao prijatelja ili kao liječnika?

Mala brazda izivciranoosti pojavila se među generalovim tvrdim očima. Nije volio
ograđivanje ili cjepidlačenje. - Kao prijatelja i kao liječnika.

- Kao liječnik kažem da koma upućuje na to da njegovu prog-
nozu treba uzeti s oprezom. Kao prijatelj znam da će se uskoro
oporaviti.

- Vaše osjećaje kao prijatelja zasigurno svi dijelimo. Ali bojim
se da vaše liječničko mišljenje najviše cijenimo. A to mi ne ulijeva
povjerenje da se možemo osloniti na dr. Zellerbacha da nam
pomogne oko informacija o dr. Chambordu.

- Mislim da je to mudro - Smith se složio sa žaljenjem. -
Recite mi, ima li novosti o dr. Chambordu? Provjerio sam novine
dok sam dolazio ovamo taksijem, ali rekli su da od sinoć nema
novosti.

General je napravio grimasu - Nažalost, našli su dio njegova tijela. - Uzdahnuo je
- koliko znam, to je bila ruka. Na ruci je bio prsten koji su njegove kolege s
tugom identificirali, a potvrđeno je da se otisci poklapaju s onima u dosjeu na

Pasteuru. To neće biti objavljeno u novinama nekoliko dana. Službene osobe još istražuju i zadržavaju za sebe što više mogu. Nadaju se da će naći krivce, a da ne moraju sve otkriti. Bio bih vam zahvalan kad biste taj podatak zadržali za sebe.

99

- Naravno - Smith je razmišljao o tužnoj potvrdi da je Emile Chambord doista mrtav. Kakva šteta! Unatoč svim znakovima koji upućuju u suprotno, nadao se da je veliki znanstvenik preživio. General je bio tih kao da je razmišljao o krhkosti ljudske sudbine. - Imao sam čast upoznati vašeg dr. Zellerbacha. Velika je šteta što je ranjen. Teško bi mi palo da se ne oporavi. Cijenio bih ako biste to priopćili njegovoj obitelji u Americi ako se dogodi ono najgore.

- Svakako. Mogu li vas pitati kako ste upoznali dr. Zellerbacha, generale? Ja uopće nisam znao da je Marty u Francuskoj ili na Pasteuru.

General se doimao iznenađeno. - Zar niste mislili da je naša vojska zainteresirana za istraživanje dr. Chamborda? Naravno da jest. Jako zainteresirana, zapravo. Emile me upoznao s dr. Zellerbachom prigodom mog posljednjeg posjeta laboratoriju. Naravno, Emile ne bi dopustio nikomu od nas da samo svrati. Bio je predan i marljiv čovjek tako da je poziv bio velik događaj. To je bilo prije nekih mjesec dana, a vaš dr. Zellerbach je tada tek stigao. Šteta što je Emileov rad uništen u toj nesretnoj eksploziji. Mislite li da je išta od toga očuvano?

- Nemam nikakvih osobnih spoznaja, generale. Zao mi je - poigravali su se. - Malo sam iznenađen što ste se osobno uključili. Ipak imate mnogo važnijih briga u NATO-u.

- I dalje sam Francuz, zar ne? Osim toga poznavao sam Emilea osobno mnoge godine.

- I bio je blizu uspjeha? - upita Smith, pazeći da mu glas bude neutralan. - Radno, operativno DNK računalo?

La Porte je raširio prste - To je pitanje, zar ne?

- To je možda ključ odgovora na pitanje tko je postavio bombu i zašto. Bez obzira na to što se dogodi Martvju, želim učiniti što mogu da se uhvati kurvin sin koji ga je ranio.

- Pravi prijatelj - klimnuo je La Porte. - Da, i ja bih volio da zločinac bude kažnjen. Ali nažalost, ne mogu vam pomoći. Emile je šutio o svom poslu. A ako je postigao, kako vi to Amerikanci zovete - »proboj«, nije me obavijestio. Niti su dr. Zellerbach ili jedni Jean-Luc Massenet rekli meni ili bilo komu drugom, koliko mi znamo.

- Pomoćnik? To je strašno. Što policija misli, zašto se ubio?

- Tragedija je što smo izgubili toga mladića. Navodno, bio je odan Emileu i kad je Emile poginuo, bio je uništen. Nije mogao zamisliti život sam. Barem mi je tako rečeno. Znajući karizmatičnu prirodu Emileove ličnosti, gotovo mogu razumjeti samoubojstvo toga mladića.

- Što mislite o eksploziji, generale?

La Porte je pokazao galsku gestu zbunjenosti, slijeganje raširenih ruku i pognute glave. - Tko zna koji je to suludi manijak učinio? Ili je to možda bio savršeno zdrav čovjek koji mrzi znanost ili Pasteurov zavod ili čak Francusku, kojem se postavljanje bombe pod zgradu punu ljudi činilo savršeno razumnim odgovorom. - La Porte je klimnuo svojom velikom glavom s prezirom. - Postoje vremena, pukovniče, kad mislim da civilizacija i kulture za koje svi tvrdimo da ih dijelimo, pucaju. Vraćamo se barbarizmu.

- Francuska policija i tajna služba ne znaju ništa više od toga?

La Porte je ponovio svoje osebujne kretnje šireći svoje dugačke prste. Njegove ukočene plave oči gledale su Smitha kao da će prodrijeti u njegove misli. - Policija i Drugi ured ne otkrivaju sve običnom generalu, osobito ne onom koji je, kao što ste istaknuli, na položaju u NATO-u. No, moj pomoćnik, satnik Bonnard čuo je glasine da naša policija ima dokaze da je napad na Pasteur djelo čudne baskijske separatističke skupine za koju se mislilo da je izbrisana prije mnogo godina. U pravilu, Baski ograničuju svoje akcije na Španjolsku, ali sigurno

Ludlum Robert - Opcija Pariz

znate da puno Baska živi u tri mala dijela Basse-Pyrenees na španjolskoj granici s Francuskom. Bilo je vjerojatno neminovno da se nešto prelije preko granice, čak do Pariza, prije ili kasnije.

- Što mislite, koja skupina?

- Mislim da se zovu Crni plamen - podigao je ono što se činilo kao TV upravljač, pritisnuo puce i satnik Bonnard je kročio u veliku sobu kroz pokrajnja vrata. - Darius, budite ljubazni pa pripremite kopiju dosjea koju je Surete poslala o eksploziji za pukovnika Smitha.

- Čekat će ga kadgod želi poći, mon general.

- Hvala vam, Darius. Što bih ja bez vas?

Salutiravši, ali uz smiješak, pobočnik je napustio pozlaćenu sobu. General La Porte uzeo je kavu. - Sada druga šalica, pukovniče, i recite mi nešto više o svom prijatelju. On je, rekli su mi,

100

genij, ali s nekom vrstom nesretne bolesti.

General im je natočio šalice, a Smith je opisao Martyjevu povijest. - Aspergerov mu sindrom onemogućava da funkcionira u našem svijetu. Izbjegava ljude, boji se nepoznatih i živi sam u D.C.-u. Ipak, on je elektronički genij. Kad nije na lijekovima i u maničnom stanju, ima pronicavost i skokove kreativnosti koji su zapanjujući. Ali ako predugo nije na lijekovima, to graniči s nekoherentnošću i na kraju jednostavno počinje mahitati. Lijekovi mu omogućuju da funkcionira s ljudima u svakodnevnim stvarima, ali kaže mi da se tada osjeća kao da je pod vodom, a njegova misao, iako briljantna, polagana je i bolna.

General La Porte činio se istinski dirnutim. - Koliko dugo ima tu bolest?

- Cijeli život. To nije poznato stanje, često se pogrešno dijagnosticira ili pogrešno shvaća. Marty je najsretniji kad nije na lijekovima, ali težak je za sve ljude oko sebe. To je jedan od razloga zašto živi sam.

La Porte je klimnuo glavom - Ali ipak je pravo bogatstvo? A u pogrešnim rukama, potencijalna opasnost?

- Ne, Marty ne. Nitko ga ne bi mogao prisiliti da čini što ne želi. Osobito zato što ne bi znali što on zapravo radi.

La Porte se nasmiješio - A, shvaćam. To je ohrabrujuće. - Pogledao je na sat u obliku hrama koji je stajao na bifeu, zeleni kamen, pozlaćeni stupici i kerubini. Stao je, nadvisujući Smitha. - Bilo je zanimljivo, pukovniče, ali imam sastanak i moram ići. Popijte kavu, satnik Bonnard će vam dati kopiju tog dosjea o Crnom plamenu i ispratiti vas.

Dok je Smith gledao kako krupni general odlazi, pogled su mu privukle razne slike, većinom francuski pejzaži, koje su visjele po sobi. Mnoge su mogle naći mjesto u muzeju. Prepoznao je dva odlična kasna Corota i mišićavog Theodorea Rousseaua, ali nikad nije vidio veliku sliku masivnog dvorca sagrađenog od tamnocrvene cigle. Slikar ga je prikazao u intenzivnim i turobnim nijansama crvene i grimizne boje, gdje je svijetla popodnevna svjetlost osvjetljavala uglove u kamenim zidovima i tornjevima. Smith nije mogao smjestiti sliku i nije prepoznao stil ni jednog francuskog pejzažista iz devetnaestoga stoljeća. Ali nešto u vezi s njom bilo je nezaboravno.

Stao je šireći ramena da se protegne, ne trudeći se da završi s kavom. Umjesto toga već je razmišljao o ostatku svoga dana. Nije čuo ništa od Freda Kleina, stoga je bilo vrijeme da provjeri radi li mu mobitel.

Krenuo je kroz prolaz kojim je ušao, ali prije nego što je napravio dva koraka, pojavio se satnik Bonnard s dosjeom pod rukama, tih i nenametljiv poput duha.

Satnikovo točno predviđanje da je na odlasku sledilo je Smitha. Je li satnik Bonnard prisluškivao cijeli razgovor? Ako je tako, bio je mnogo više nego suradnik od povjerenja, kako je Smith mislio, ili je možda samo želio saznati što je Smith rekao generalu.

S visoke plohe prozora generalove radne sobe Darius Bonnard promatrao je kako Smith ulazi u taksu. Nastavio je promatrati sve dok se vozilo nije stopilo s prometom i nestalo. Zatim je otišao do drugoga kraja sobe, kroz pravokutnike jutarnje suncane svjetlosti koji su radili kolaž na parketu. Sjedio je za svojim urešenim stolom, nazvao broj grickajući nestrpljivo donju usnicu.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Napokon se javio tihi glas - Naam?

- Smith je otišao. Ima dosje. A general je otišao na jedan od svojih sastanaka.

- Dobro - reče Mauritaniya - jesi li saznao što novo od generalova razgovora sa Smithom? Imamo li ikakvu naznaku tko je doista Smith i zašto je u Parizu?

- Držao se priče da je ovdje samo da se pobrine za prijatelja.

- I ti vjeruješ u to?

- Znam da Smith nije iz CIA-e niti je iz NSA-e.

Nastupila je stanka s druge strane linije i zvukovi velikog prostora punog užurbanih ljudi pokazali su da je Mauritaniya na mobitelu. - Možda. Ipak, bio je malo zaposleniji od toga, zar ne?

- Možda samo želi osvetiti prijatelja, kako je rekao generalu.

- Pa valjda ćemo saznati uskoro. - Čuo se hladni smijeh u teroristovu glasu kad je nastavio - Kad otkrijemo istinu o Jonu Smithu, neće više biti bitno. On... sve... bit će nebitno poput nekoliko zrnca pijeska u Sahari. Tkogod je on... štogod on ili oni namjeravaju... zakasnit će.

103

Tamnokosa je žena polako i pažljivo pretraživala cijeli Mauritanijin stan, ali nije našla ništa. Terorist i ostali koje je vidjela da dolaze i odlaze bili su oprezni. Zapravo nije našla ništa osobne naravi. Kao da nitko ne živi ovdje. Dok se okrenula prema vratima da ode, ključ se okrenuo u bravi. Srce joj je zakucalo i otrčalo je dalje. U dnevnoj sobi skliznula je u uski prostor iza saga koji je prekrivao zadnji prozor te prisluškivala kako se vrata otvaraju i netko ulazi. Koraci su stali naglo iza prolaza i nisu se micali nekoliko sekundi kao da je novo-pridošli osjetio da nešto nije u redu.

Ženi se činilo da je disanje nevidljive osobe poput polaganog kretanja repa zmije čegrtuše. Izvukla je Berettu od 9 mm ispod suknje, pazeći da ne dodirne sag koji ju je skrivao. Ne smije se pomaknuti.

Čula je pažljiv korak. I drugi. Išao je prema prozorima. Muškarac, niski.

Mauritaniya osobno? Osluškivala je u svom uskom prostoru. Mauritaniya je bio dobar, znala je to cijelo vrijeme, ali ne tako dobar kako je on mislio. Brži, normalni korak bio bi tiši i smrtonosniji. Teže bi bilo reagirati. Pogodio je najbolja mjesta za skrivanje, ali micao se presporo, dajući joj vremena da se pripremi. Gledajući oprezno uokolo, M. Mauritaniya je proučavao sobu, držeći u ruci stari ruski pištolj Tokarev TT-33 od 7.62 mm. Nije čuo ništa, nije vidio ništa neobično, ali bio je siguran da je netko ovdje ili da je bio ovdje jer je vidio tragove prtljanja po bravama na zgradi i stanu.

Opresno je prišao prvom prozoru i brzo povukao rub teškog saga koji ga je skrivao. Prostor odostrag bio je prazan. Ponovio je manevar na drugom i zadnjem ćilimu, a Tokarev je bio spreman da opali. Ali to je mjesto također bilo prazno.

Žena je pogledala prema dolje i vidjela da je to doista Mauritaniya. Beretta joj je bila u ruci, spremna ako pogleda prema gore. Visjela je u lopti s jedine titanske kuke koju je nosila pod suknjom i kad je spoznala opasnost, tiho se podigla preko gornjeg okvira visokog prozora. Nije bilo šanse da reagira dovoljno brzo, podigne pištolj i ubije je prije nego što ona ubije njega. Zadržala je dah da ne pogleda prema gore dok su joj se mišići naprezali da se održi u

čvrstom klupku. Nije ga htjela ubiti, to bi zakočilo njezinu istragu, ali ako bi morala...

Prošlo je nekoliko napetih sekundi ... Jedna... dvije... i on se pomaknuo i pustio da se sag vrati na mjesto.

Analizirala je njegove korake koji su se povlačili i ovaj put brzo u ostale dvije sobe. Zatim je nastupilo nekoliko trenutaka tišine i. Čula je kako se navlači nešto teško. Zvučalo je kao da se podni sag povlači prema nazad. Kad je daska zaškripala i zaštopotala, posumnjala je da je pomislio da je, tkogod provalio u stan, otišao i da može sigurno izvaditi nešto iz tajnog mjesta u podu koje je ona promašila. Čula su se dva mekana škljocaja kako su se vrata stana otvorila i zatvorila. Čekala je osluškujući još koji zvuk ili osjećaj pokreta. Nije bilo ničeg.

Spustila se na prozorsku dasku. Tijelo joj je bilo zgrčeno od višenja u klupku, ali

kako se ispravljala, pogledala je kroz prozor. - Mauritanija je stajao sam preko puta ulice gledajući zgradu, čekajući.

Zašto je još bio ondje? Zašto je promatrao zgradu? To joj se nije svidjelo. Ako je smatrao da mu je »posjetitelj« otišao, i on bi otišao... osim ako nije bio osobito svjestan sigurnosti s obzirom na svoje namjere...

Odjednom se sledila od pomisli: nije uzeo ništa, ostavio je nešto iza sebe.

Nepokolebljiva kakva je bila, nije oklijevala. Potrčala je preko dnevne sobe u stražnju sobu čudnoga stana, povukla sag da razotkrije stražnji prozor, podigla prozor i popela se na požarno stubište.

Bila je već gotovo pri dnu kad je kat iznad nje eksplodirao u plamenu.

Klizila je ostatak puta i potrčala lijevo kroz drugu zgradu do prednjega dijela gdje je izletjela na ulicu. Mauritanija je i dalje stajao preko puta zgrade koja je sad gorjela. Nasmiješila se mrko. Mislio je da je eliminirao trag. Umjesto toga napravio je pogrešku.

Kad se okrenuo i otišao na prvi zvuk vatrogasnih sirena, ona nije bila daleko.

104

.105.

10

Kavana Deuxieme Regiment Etranger bila je u rue Afrique du Nord, jednoj od ulica koje su vijugale oko veličanstvene katedrale Sacre Coeur. Smith je otkopčao svoj baloner i sjedio sam za malim stolom u kutu, ispijajući svoj demi i žvačući sendvič od govedine dok je proučavao dosje Drugog ureda o Crnom plamenu. Vlasnik kavane bio je bivši legionar čiju je nogu Smith spasio u ratnoj kirurškoj bolnici tijekom Zaljevskoga rata. Uz uobičajenu gostoljubivost pobrinuo se da nitko ne smeta Smithu dok čita dosje od prve do posljednje riječi. Zatim se nagnuo, naručio još jedan demi i mozgao o onom što je saznao.

»Mali« dokaz protiv Crnog plamena bio je da je Deuxieme Bureau, na dojavu doušnika, pokupio bivšega člana terorističke skupine u Parizu samo sat nakon eksplozije u Pasteuru. Prije manje od godine dana taj je muškarac pušten iz španjolskog zatvora gdje je bio zbog sudjelovanja u starim zločinima što su se pripisivali Crnom plamenu. Nakon što su on i njegovi suradnici uhićeni, Crni je plamen nestao i čini se da više nije bio aktivan.

Kad ga je Bureau šćepao u Francuskoj, bio je naoružan, ali zakleo se da više nije politički aktivan i da radi kao strojar u Toledu, u Španjolskoj. Tvrdio je da je u Parizu u posjetu stricu, nije znao ništa o eksploziji u Pasteuru i bio je sa stricem cijeli dan. Bila je tu fotokopija njegove fotografije. Prema datumu slikan je dok je bio u pritvoru. Imao je guste crne obrve, mršave obraze i upadljivu bradu.

106

Stric je potvrdio priču tog čovjeka, a kasnija policijska istraga nije dala dokaze koji bi ga izravno povezivali s eksplozijom. Ipak, bilo je nekoliko rupa jer se za nekoliko sati toga dana nije znalo gdje je bio i što je radio. Ured ga je držao izoliranog i ispitivao cijeli dan.

Povijesno gledano, središte operacija Crnog plamena bilo je uvijek pokretno, nikad nije ostajalo na jednom mjestu više od tjedan dana. Organizacija je najviše voljela baskijske pokrajine u zapadnim Pirenejima: Vizcavu, Guipuzcou i Alvu u Španjolskoj i samo povremeno, Basse Pvrenees u Francuskoj. Najčešći izbor bili su Bilbao i Guernica te njihova okolica gdje je živjela većina simpatizera Crnog plamena. Španjolski baskijski nacionalisti imali su kao pokret samo jedan cilj - odvajanje od Španjolske u Baskijsku Republiku. Ne uspjevši u tome, neke umjerenije skupine zadovoljile bi se vjerojatno autonomnom regijom u Španjolskoj. Baskijska želja za samostalnošću bila je toliko jaka da su se, unatoč izuzetnoj privrženosti katoličanstvu, borili protiv Crkve tijekom Španjolskoga građanskog rata i podupirali sekularnu ljevičarsku republiku jer im je obećala barem autonomiju, dok katolički fašisti to nisu učinili.

Smith se pitao kako se dizanje u zrak Pasteurova zavoda u Parizu uklapa u taj

Ludlum Robert - Opcija Pariz

dugotrajni cilj. Možda da se naudi Španjolskoj? Ne, vjerojatno ne. Ni jednoj od baskijskih akcija do sada nije bio cilj osramotiti Španjolsku. Možda su htjeli pobuditi trzavice između Španjolske i Francuske što bi im na kraju omogućilo da uvjere francusku vladu da pritisne Španjolsku kako bi popustila baskijskim zahtjevima. To je imalo više smisla jer je to bila taktika kojom su se koristili ostali revolucionari, iako s različitim uspjehom. Ili su se francuski Baski odlučili ujediniti sa svojom braćom i sestrama južno od granice, šireći terorizam u dvije zemlje s nadom da će stvoriti novu državu iz malenih područja obiju, potaknuti Francuze, koji bi izgubili manje, da prisilile Španjolce da se dogovore? Naravno, tu je bio dodatni poticaj da bi uključivanje dviju država moglo potaknuti Ujedinjene narode i možda Europsku uniju da pritisnu i Španjolsku i Francusku u traženju rješenja. Smith je klimnuo sam sebi, da, to bi moglo upaliti. A DNK

107

računalo bilo bi neprocjenjivo teroristima jer bi im dalo moćno oružje u mnoge svrhe, uključujući uvjeravanje vlada da kapituliraju pred njihovim ciljevima. Ali, pretpostavljajući da Crni plamen ima Chambordov molekularni stroj, zašto napasti Sjedinjene Države? To nije imalo smisla osim ako su Baski željeli prisiliti Sjedinjene Države da podupru njihov cilj i pojačaju pritisak na Španjolsku. Ali ako je bilo što od toga točno, trebao bi postojati kontakt i zahtjevi. No, nije bilo ni jednog.

Kako je Smith nastavio razmišljati o svemu, uključio je mobitel, nadajući se da će čuti ton. Čuo se. Nazvao je Kleinov tajni sigurni broj u D.C.-u.

- Klein ovdje.
- Rade svi sustavi?
- Da. Kakav nered, nije baš ohrabrujuće.
- Što je zapravo učinio? - upita Smith.
- Nakon što je srušio elektrane na zapadu, naš fantomski haker upao je u šifru jednog od naših telekomunikacijskih satelita i infiltrirao se u cijeli spektar, tucet satelita. FBI-ev tim forenzičara bacio je sve što su imali i znali na njega, ali probio je svaku šifru, saznao svaku lozinku, ponašao se kao da su sigurnosni sustavi i obrane šala te se usmjerio na vojni bežični prijenos. Brzina je bila munjevita. Nevjerojatno. Probio je šifre koje su trebale biti neprobojne. Smith je opsovao. - Što je, za ime Božje, htio?
- Naši ljudi misle da se samo igrao, gradio samopouzdanje. Elektrane su proradile nakon pola sata, a isto tako i mobilne komunikacije. Točno, kao da ih je tempirao.
- Vjerojatno, što znači da imaš pravo, sve je to bio test. Također i upozorenje, da se uznojimo.
- Uspio je. Reći da je naša tehnologija deklasirana, preblaga je riječ. Najbolja obrana jest da nađemo njega i taj stroj.
- Ne samo njega. To nije djelo usamljenog hakera, ne ako se uzme u obzir napad na Pasteur i otmica Therese Chambord. Još se nitko nije javio?

- Nitko.
Smith je pogledao svoje pivo. Bilo je to vrlo dobro pivo i sve dok nije nazvao Kleina, uživao je u njemu. Sad ga je gurnuo u

108

stranu. - Možda ne žele ništa od nas - reče tmurno. - Možda planiraju nešto učiniti, bez obzira na to što mi kažemo ili učinimo. Gotovo je mogao vidjeti Kleina, gdje god da jest, kako zuri u svemir i vidi viziju apokalipse. - I o tome sam razmišljao. Izravni napad bez upozorenja, nakon što završe s testiranjem prototipa. To je moja noćna mora.

- Što Pentagon misli?
- Drmatima je najbolje servirati stvarnost u malim dozama. Ali to je moj posao. Što ti još imaš?
- Dvije stvari. Prva je da je policija sparila otiske Emilea Chamborda s rukom koja se pojavila u ruševinama. General La Porte mi je to rekao jutros.
- Isuse - Klein je zadahtao - znači mrtav je. Chambord je

doista mrtav. Prokletstvo! Reći ću ministru pravosuđa da nazove i vidi znaju li još što.

- Oklijevao je - No to čini Zellerbacha još važnijim. Kako je on?

Smith ga je obavijestio. - Mislim da postoji odlična šansa da dobijemo Martvja u jednom komadu - zaključio je. - No, tako ja radim.

- Nadam se da imaš pravo. I osobito se nadam da će se oporaviti na vrijeme. Ne želim biti blesav, pukovniče. Znam koliko ti je drag Zellerbach, ali ono što zna može i te kako promijeniti stvari. Čuvaju li ga dobro?

- Najbolje koliko mogu. Čuvaju ga francuske specijalne snage, Surete ga promatra. Kad bi ih bilo još, spoticali bi se jedni preko drugih. Zastao je - Trebam rezervaciju za sljedeći let u Madrid.

- Madrid? Zašto?

- Da unajmim auto i dovezem se do Toleda. U Toledu ću pokupiti trag za Crni plamen. - Opisao je izvješće koje je satnik Bonnard dobio iz Surete i kopirao za njega. - Nakon što si pronašao da je simbol na dršku simbol Crnog plamena, Toledo je moj najbolji trag. Ako je Crni plamen doista odgovoran za otmicu The rese Chambord, onda se nadam da ću pomoću njih naći nju i pro totip DNK. - Zastao je - Bio sam u Toledu nekoliko puta, ali volio bih malo pomoći u vezi s tim. Možeš mi naći adresu Baska i detaljnu kartu grada? Netko u Surete mora je imati.

109

- Podaci, karta i rezervacija za let na tvoje ime čekat će te na De Gaulleu. Washington D.C., Bijela kuća

Predsjednik Sam Castilla nagnuo se u svom predsjedničkom naslonjaču zatvorenih očiju na neuobičajenoj proljetnoj toplini koja je ušla u Ovalni ured već ovako rano jer je zahtijevao da kli-matizacijski uređaj bude isključen, a francuski prozor otvoren. Po vlastitu zapazanju (kriomice je pogledao na sat) nacionalni savjetnik za sigurnost, admiral i tri generala su razgovarali, pokazivali na zemljovide i svađali se jedan sat i dvadeset i šest minuta. Unatoč težini situacije razmišljao je čeznutljivo kako bi Apači zavezali neprijatelje za stup raširenih ruku i nogu na jakom suncu da umiru vrlo, vrlo polako.

Napokon je otvorio oči. - Gospodo, opće je poznato da se samo egomanski idiot može kandidirati za ovaj posao koji ja obavljam, tako da ako ima netko tko mi može reći u nekoliko riječi, za koje ne trebam Netv York Times ili svoje znanstvene savjetnike da mi protumače, što se dogodilo i što to znači?

- Naravno, gospodine. - Nacionalna savjetnica za sigurnost

Emily Powell Hill prihvatila je izazov. - Nakon upada u sustav elektrana na zapadu i gašenja vojnog mobilnog komunikacijskog sustava haker je nastavio krasti naše zapovjedne šifre i šifre za elektronski nadzor. Sve do jedne. Ništa nam nije ostalo skriveno. Ništa nije ostalo da nam zaštiti hardver, softver ili ljude. Možemo ostati paralizirani tko zna koliko dugo, da se uopće ne možemo braniti protiv napada - slijepi, gluhi, glupi i bezubi.

Usprkos ranijoj neozbiljnosti, predsjednik je bio zapanjen razmjerom posljedica - vjerujem da je baš tako loše kako i zvuči.

- Zasad - reče ona - ono što je haker učinio, kratko je trajalo.

Više udari i bježi, nego dugotrajni napad. Ali kradući šifre, paka zao je da nije samo sposoban napasti nego i ratovati. Dok se šifre ne promijene, ne možemo se više boriti ili braniti. Čak i kad promijenimo šifre, on ih može ponovno ukrasti.

Predsjednik Castilla udisao je oštro. - Što smo zapravo izgubili

dok je bio u našem sustavu?

Sve vojne mobilne sustave koji idu preko Fort Meade i Fort Detricka - objasnio je admiral Steven Brose - NSA-ino svjetsko središte za nadzor u Menwith Hillu u Britaniji, FBI-eve komunikacije, CIA-ino svjetsko fotografsko i elektronsko izviđanje. NRO je doslovno bio slijep. I, naravno, Echelon je pao.

- Ništa nije bilo duže izvan upotrebe, gospodine, reče Emily Powell Hill, žureći predsjedniku isporučiti samo dobre vijesti. -

Ali...

Tišina u Ovalnom uredu bila je teška. Nacionalna savjetnica Powell Hill, četiri vojna zapovjednika i predsjednik sjedili su tiho razmišljajući svaki u svojim crnim mislima. Bijes, panika, odlučnost, briga i procjene prolazili su njihovim licima. Predsjednik je svakoga gledao naizmjenice svojim tihim, trezvenim pogledom. - Da upotrijebim jednu od svojih slavni sočnih domaćih metafora... Zasad smo vidjeli samo dimne signale u Dia-blosu, ali Apači mogu svaki čas presjeći žice. Steven Brose je klimnuo - Rekao bih da se to slaže, gospodine. Ako pretpostavimo da imaju DNK računalo, pitanja su sljedeća: Zašto to rade? Što planiraju? Ne možemo se nadati da samo vrše pritisak kako bi netko učinio ono što žele, jer nisu ništa tražili. S obzirom na vojne i komunikacijske mete koje su pogodili, čini se jasnim da žele to molekularno računalo za neki udar na nekoga ili nešto. Budući da smo bili glavna meta do sada, i budući da smo broj jedan na popisu gotovo svih, čini se vrlo vjerojatnim da idu na nas.

- Trebamo saznati tko su oni - ocijenila je Powell Hill iz NSA-e.

Admiral Brose je klimnuo glavom. - Zasad Emily, s dužnim poštovanjem, to je najmanje važno pitanje. Mogu biti bilo tko, od iračke vlade do skupina iz Montane, iz bilo koje zemlje ili terorističke bande. Najbitnije jest da ih se zaustavi. Poslije možemo razmijeniti posjetnice.

- Radi se o molekularnom računalu - reče predsjednik - i počelo je s eksplozijom u Pasteurovu laboratoriju. Sad mislimo da ćemo biti napadnuti, ali ne znamo što, kada i gdje.

Admiral Brose reče odmah - Točno, gospodine.

ML

- Onda trebamo naći to DNK računalo. - To je bila Kleinova zamisao. Predsjednik se borio protiv nje, ali na kraju se složio. Uz toliko malo opcija sada je to imalo još više smisla. Vojnici su eksplodirali u razgovoru - general pukovnik kopnenih snaga Ivan Guerrero je vodio. Žalio se - To je smiješno, da ne kažem uvredljivo. Nismo nemoćni. Zapovijedamo najmoćnijom vojnom silom na svijetu.

- I najsuvremenijim naoružanjem - dodao je zapovjednik zra koplovstva general Kelly.

- Možemo vam dati deset divizija da iskorijenite tu gamad, za ime Božje - istaknuo je general pukovnik marinaca Oda.

- A ni jedna vaša divizija, brod, tenk ili zrakoplov ne može zaštititi vaše elektronske šifre i sustave - predsjednik reče mirno.

- Činjenica da netko radi s DNK računalom prije nego što smo razvili odgovarajuću obranu čini nas nemoćnima.

Admiral Brose je klimnuo glavom - Ne baš. Nismo bili lijeni, g. predsjedniče.

Svatko od nas razvio je pričuvne sustave za naše snage koje djeluju izvan uobičajenih zapovjednih struktura i elektronskih mreža. Planirali smo to za slučaj nužde, a ovo je zasigurno takav slučaj. Staviti ćemo ih u pogon zasebno i instalirati najnaprednije zaštite. Već mijenjamo sve zapovjedne i komunikacijske šifre.

- Uz pomoć svojih britanskih prijatelja imamo slične sustave potpore u NSA-i dodala je Powell Hill. - Možemo djelovati za nekoliko sati.

Predsjednik se turobno nasmiješio. - Koliko ja shvaćam, u najboljem slučaju to će samo usporiti tog našeg neprijatelja. Dobro, promijenite šifre, prvo vojne. Neka taktički elektronski sustavi budu što samostalniji. Također javite ostalim vladama NATO-a pa koordinirajte obranu i podatke s njima. U međuvremenu naša obavještajna zajednica mora se usredotočiti da nađe računalo. Napokon, za ime Božje, ugasite što brže naše ofenzivne raketne sustave prije nego što ih počnu lansirati.

Svi su se složili i počeli napuštati Ovalni ured.

Predsjednik Castilla nestrpljivo je čekao sve dok svi nisu otišli. Naposljetku je Fred Klein ušao iza zatvorenih vrata koja su vodila u radnu sobu. Klein je izgledao umorno, imao je velike podoč-

njake. Odijelo mu je bilo zgužvanije nego inače.

Predsjednik je ispustio uzdah zabrinutosti. - Reci mi istinu, Frede. Hoće li išta

od ovoga što planiraju pomoći?

- Vjerojatno neće. Kao što ste rekli, možda ih usporimo. Ali kad jednom shvate kako radi DNK računalo, nećemo moći mnogo učiniti. Jednostavno je premoćno. Na primjer, ako imate modem na računalu i ako šaljete e-maile svojim unucima jedanput na mjesec, to je dovoljno da molekularno računalo upadne u vaš stroj, ukrade svaki djelić podataka u sekundi i izbriše cijelu memoriju.
- U sekundi? E-mail unucima? Bože. Nitko nije siguran.
- Nitko - Klein je ječao. - Kao što ste vi i Stevens Brose rekli, naša jedina šansa jest da ga nađemo. Kad ga budemo imali, imat ćemo i njih. Ali to moramo učiniti prije nego što započnu provoditi bilo što iz svoga glavnog plana.
- To je kao da se borite s grizljivim objema rukama zavezanim na leđima. Izgledi su jadni. - Predsjednik je proučavao šefa Tajne jedan. - Kako nas planiraju napasti? Kako i gdje?
- Ne znam, Sam.
- Ali saznat ćeš, zar ne?
- Da, gospodine. Hoću.
- I na vrijeme.
- Nadam se.

1X3.

11

Toledo, Španjolska

Smith je izašao iz Madrida brzom cestom N401, koja je išla južno prema Toledu. Kako mu je bilo obećano, kućna adresa Baska, karta i upute čekali su ga na aerodromu De Gaulle. Mali unajmljeni Renault vozio je brzo dok je prolazio zelenim poljima, natopljenim dugim sjenkama popodneva. Ovce su pasle u čipkastim sjenama jablana. Smith je spustio prozor, stavio ruku na okvir i topli je vjetar ulazio mrseći mu kosu. Nebo La Mancha gdje je melankolični vitez Miguela Cervantesa napadao vjetrenjače bilo je prostrano i plavo. Ali Smithov je um brzo otišao od pastoralnog pejzaža i zabludjelog Don Quijotea. Imao je svoje vjetrenjače za napad, s time da su njegove bile prave.

Dok se vozio, bio je stalno svjestan da ga netko može pratiti. Ali kako je vrijeme prolazilo i malo je drugih automobila na cesti dolazilo i prolazilo, kako se moglo i očekivati, pomislio je da ga ipak ne prate. Vratio je misli na novinske priče o elektronskim smetnjama koje je proučavao na letu iz Pariza. Usporedivši to s podacima koje mu je dao Fred Klein, novinski članci bili su površni i nisu davali naznake da su masovni problemi rezultat futurističkog računala. Zasad je to američka vlada uspješno skrivala.

Čak i bez cijele priče, članci su bili šokantni i depresivni, osobito jer je Smith znao što su značili. Dok je razmišljao o njima i pitao se što će pronaći u Toledu, ugledao je drevni grad, uzdizao se u ravnici ispred njega. Tornjevi katedrale i alhazar veličanstveno su stajali iznad krovova mrkih nebodera. Pročitao je da su začeci Toleda toliko stari da su izgubljeni u predrimskim keltskim vremenima. Kad su Rimljani stigli u drugom stoljeću prije Krista, učinili su ga svojim gradom i to je ostao sedamsto carskih godina, sve dok barbarski Vizigoti nisu upali i držali vlast sljedećih sto godina što je završilo 712. godine poslije Krista. To je bilo kad je, kako legenda kaže, kralj Rodrigo položio svoje razvratne ruke na Floridu, kćer grofa Juliana koju je primijetio kako se kupala u Rio Tajui. Umjesto da ga tuži sudu, razljućeni otac odmah je odjahao Arapima po pomoć. Budući da su već ionako planirali napad, Arapi su radosno prihvatili poziv. Tako je Toledo još jedanput prešao iz ruke u ruku i postao kozmopolitsko prosvjetiteljsko maursko središte. Napokon se vratio pod španjolsku vlast 1085. kad ga je pokorio kastiljski kralj.

Okružen s triju strana rijekom, grad je bio smješten visoko iznad krševitih ravnica. Bila je to prirodna tvrđava kojoj su trebala samo dva zida na otvorenoj sjevernoj strani da bude neosvojiva u tim davnim danima. Novije širenje bilo je iza tih zidina i prema jugu na drugu stranu rijeke. To novije znači sve što je izgrađeno u posljednja tri ili četiri stoljeća. Smith je nastavio vožnju po malo širim sjevernim ulicama približavajući se

sjevernim zidinama. Promatrajući uokolo, naposljetku je ušao u stari grad kroz kameni ulaz Puerta de Bisarga sagrađen u devetom stoljeću i odvezao se autom u labirint uskih vijugavih ulica i prolaza koji su slučajno vodili prema velikom gradskom ponosu, gotičkoj katedrali i njegovoj jednako velikoj tuzi, alkazaru, koji je bio razoren tijekom španjolskog građanskog rata, ali sada i obnovljen. Uz pomoć detaljne karte pozorno je pratio oznake koje ga mogu dovesti do baskijske kuće. Izgubio se u sumraku koji je padao na grad, promijenio smjer i otkrio da su mnoge ulice toliko uske da željezni stupici sprječavaju aute da uđu. Većina ih je bila jedva dovoljno široka za automobil. Dok je tako krstario u

114

,115

Renaultu, ljudi su se sklanjali u mračne ulaze da mu daju mjesta. Zgrade, spomenici, trgovci, crkve, sinagoge, džamije, trgovine, elegantni restorani i kuće, većina iz srednjega vijeka ispunjavali su svaki četvorni centimetar tog kršnog kraja. Pejzaž je oduzimao dah, ali bio je i opasan - davao je previše prilika za zasjedu.

Baskijska adresa bila je stambena zgrada pokraj Cuesta de Carlos V., u sjeni alkazara, ispod vrha Toleda. Upute koje su bile na karti upozoravale su da je adresa na osobito strmoj, uskoj uličici, kuda čak ni najmanji automobil ne može proći. Parkirao je dva bloka dalje i krenuo pješice držeći se duboke sjene. Čuli su se najrazličitiji jezici dok su turisti šetali prekrasnim starim gradom fotografirajući.

Čim je vidio kuću ispred sebe, usporio je. Bilo je to tipično jednolično pročelje od opeke s četiri kata i blago kosim krovom od crvenog crijepa. Prozori i vrata bili su jednostavne četvrtaste rupe u cigli, duboko postavljene, samo dva prozora po katu. Dok je prolazio, vidio je da su vanjska vrata otvorena. Uski hodnik bio je osvijetljen, pokazujući ograđeno stubište. Baski su, navodno, unajmili sobu na drugom katu.

Smith je nastavio do kraja četvrti gdje je bio malen trg okružen trgovinama i barovima. Ulice su dolazile iz četiriju smjerova. Zaustavio se u vanjskom kafiću gdje je sjedio na stol koji je gledao na ulicu. Zrak je mirisao na začine - dragušac, đumbir i čili. Otuda je mogao jasno vidjeti baskijsku zgradu. Naručio je pivo i tapas i čekao, a iz jednog od pokrajnjih klubova počeo je svirati bend. Bila je to sočna merengue glazba iz bivše španjolske kolonije Dominikanske Republike. Nježna glazba ispunjavala je noć i Smith je jeo, pio i promatrao. Činilo se da nitko ne obraća pozornost na njega.

Naposljetku je vidio trojicu muškaraca kako ulaze kroz otvorena ulazna vrata zgrade gdje se širila svjetlost. Jedan od njih izgledao je vrlo slično Basku na fotografiji u dosjeu Surete, iste jake crne obrve, uski obrazi i jaka brada. Smith je platio račun i vratio se u usku ulicu. Pala je noć i guste su se sjenke pojavile na kamenim pločama. Dok se kretao potihom prema zgradi, ponovno je imao osjećaj da ga promatraju. Živci su mu bili napeti i zastao je u dubokoj sjenci drveta.

Činilo se da se pištolj pojavio niotkud, hladna cijev bila mu je pritisnuta u zatiljak. Glas je bio grub šapat na španjolskom - Upozorili su nas da bi se ti mogao pojaviti.

Bilo je nekoliko pješaka u uskoj ulici, ali on i čovjek s pištoljem bili su gotovo nevidljivi ondje gdje su stajali. Uličnih svjetiljaka bilo je malo u starom gradu i bile su na velikoj udaljenosti.

- Očekivali ste me - reče Smith na španjolskom. - Zanimljivo.

Crni plamen vraća se s osvetom.

Cijev je zašla dublje. - Idemo preko ulice i kroz vrata koja si promatrao. - Držao je mali voki-toki koji je Smith uočio krajičkom oka i progovorio u njega - Ugasite svjetla, dovodim ga.

U tom trenutku teroristova pozornost bila je podijeljena, mislio je na Smitha i javljao je informaciju. Dok je muškarac gasio voki-toki, Smith je shvatio da ima malo mogućnosti. Morao je riskirati.

Udarilo je jako laktom čovjeka u trbuh i naglo se sagnuo. Čuo se tihi prasak kako je

Ludlum Robert - Opcija Pariz

momak stisnuo obarač oružja. Bio je to pištolj s prigušivačem, buka se izgubila u zvuku glazbe i prometu na trgu. Metak je neopasno proletio preko Smithovih leđa i zabio se u kamene ploče. Prije nego što se terorist oporavio, Smith je nastavio s napadom prema naprijed i opalio lijevom nogom. Udario je čovjeka u bradu. Začulo se gundanje kako se čovjek srušio.

Smith je provjerio daje li znakove života. Bio je živ, ali u nesvijesti. Uzeo je muškarčev Walther, dobar njemački pištolj, i prebacio ga preko ramena. Budući da su teroristi u stambenoj zgradi upozoreni, neće proći dugo prije nego što počnu tražiti. Smith je požurio ulicom noseći uteg natrag u auto. Terorist je zadržao i zastenjao kad ga je Smith bacio na prednje putničko sjedalo. Smith je požurio na vozačevu stranu i ušao na vrijeme da vidi snop svjetlosti. Terorist se probudio i podigao nož. Ali bio je slab i Smith ga je odbacio te promatrao crne oči u sjeni automobila.

- Bastardo - muškarac je zajecao.

- Sad ćemo razgovarati - Smith mu je to rekao na španjolskom.

- Ne vjerujem - lice mu je bilo neobrijano, a imao je divlji pogled. Žmirkao je brzo kao da se borio s mislima.

Smith ga je proučavao. Bio je nešto viši od metar osamdeset i

116

... 117

mišićav, gotovo gromada. Imao je gustu crnu i kovrčavu kosu pa se činio poput tamne mase u mračnom autu. Bio je mlad. Brada i veličina krili su njegove prave godine. Smith je nagađao da bi mogao imati dvadesetak godina. Mladić, pripadnik srednje klase u Americi, ali odrastao u svijetu terorista.

Oči su se proširile, zatim smanjile. Posegnuo je rukom nestabilno i protrljao bradu - I mene ćeš ubiti?

Smith je ignorirao pitanje - Kako se zoveš?

Mladić je razmislio, čini se da je zaključio da to može reći.

- Bixente. Ja sam Bixente.

Bez prezimena, ali Smith je to mogao tolerirati. Dok je držao pištolj u jednoj ruci, pomaknuo je drugi pištolj zajedno s nožem sve dok oštrica nije dotaknula Bixenteovu bradu. Zadržao je i odmaknuo glavu unatrag.

- Ime je dobar početak - reče mu Smith - reci mi o Crnom plamenu.

Tišina. Bixente se tresao, djelovao je mlađe.

Smith je pritisnuo ravnu oštricu duž Bixenteova obraza. Pomaknuo ju je gore, dolje jedanput i Bixente se rznuo.

Smith ga je uvjerio - Ne želim te ozlijediti. Idemo samo prijateljski razgovarati. Bixenteovo se lice izobličilo i činilo se da Smith bije neku unutarnju bitku. Smith je maknuo nož od mladićeve kože. Bila je to još jedna kocka, ali katkada je psihologija moćnija nego sila. Držao je nož tako da ga Bixente može vidjeti i rekao - Gledaj, želim samo neke podatke. Ti si ionako premlad da bi bio uključen u sve ovo. Reci mi nešto o sebi. Kako si se spetljao s Crnim plamenom? - spustio je nož.

Bixenteov ga je pogled slijedio prema dolje. Zatim je pogledao prema gore zbunjenog izraza. Nije to očekivao. Priznao je - Ubili su mog... mog brata.

- Tko je ubio tvoga brata?

- Civilna garda... u zatvoru.

- Tvoj brat je bio vođa Crnog plamena?

Bixente je klimnuo.

- Znači želiš biti kao tvoj brat. Za baskijsku domovinu.

- Moj brat je bio vojnik - ponos mu se osjetio u glasu i na licu.

- I ti želiš biti vojnik - Jon je shvatio. - Koliko imaš godina, devetnaest? Osamnaest?

- Sedamnaest.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Smith je potisnuo uzdah. Bio je čak mlađi nego što je mislio. Preodraslo dijete. - Jedanput ćeš biti dovoljno star da sam doneseš glupe odluke o važnim stvarima, ali ne sad. Igraju se s tobom, Bixente. Kladim se da nisi iz Toleda, zar ne? Bixente je imenovao daleko selo na sjeveru Španjolske, baskijsko uporište, poznato po ovcama, psima i visokim pašnjacima.

- Ti si pastir?

- Odgojen sam da budem, da - zastao je i u glasu se osjetio trenutak žaljenja - volio sam to.

Smith ga je proučavao. Bio je fizički jak, ali neiskusn. Odličan kandidat za ekstremiste. - Samo želim razgovarati s ljudima poput tebe, ništa više. Čim završimo, možeš ići kući i biti siguran do sutra.

Bixenteovo drhtanje je popustilo, ali nije ništa rekao.

- Kada se Crni plamen reaktivirao? - Prema službenim podacima ispali su s liste onih na koje vlasti paze nakon što je vodstvo poubijano ili strpano u zatvor.

Bixente je spustio glavu, a na licu mu se očitavala krivnja -kad je Elizondo izašao iz zatvora. On je jedini među starim vođama koji nije ubijen ili koji nije u zatvoru. Okupio je sve koji su ikad bili članovi i pozvao još neke nove.

- Zašto je Elizondo mislio da će eksplozija u Pasteurovu zavodu pomoći cilju baskijske neovisnosti?

Bixente i dalje nije gledao - Nisu mi nikad puno rekli, osobito ne Elizondo. Ali čuo sam da govore da rade s nekim tko će im dati mnogo novaca da se ponovno bore.

- Netko im je platio da stave bombu u Pasteur i otmu Theresu Chambord?

- Valjda. To sam shvatio od onoga što sam čuo. - Mladić je uzdahnuo. - Većina to nije htjela. Ako idu ponovno u akciju, htjeli su da to bude za Euskadija, ali Elizondo je rekao da treba mnogo novca da se vodi rat i da su zato izgubili prvi put. Ako se želimo boriti ponovno za Euskadija, doista moramo imati novac. Osim toga, dobro je da dignemo u zrak zgradu u Parizu. Dosta naših

119

Ljudi sad živi u Francuskoj. To je poruka našoj braći i sestrama preko planina da želimo da budu s nama i da možemo pobijediti.

- Tko je unajmio Elizonda da postavi bombu u Pasteuru?

Zašto?

- Ne znam. Elizondo je rekao da nije važno zašto treba postaviti bombu. Da je bolje tako. To je sve ionako zbog novca, za Euskadija, i što manje razumijemo, to bolje. To nije naš problem. Ne znam točno s kime je to poslovaio, ali čuo sam ime... Štit polu mjeseca ili nešto takvo. Ne znam što znači.

- Jesi li čuo išta o tome zašto su oteli ženu? Kamo su je odveli?

- Ne, ali mislim da je tu negdje. Nisam siguran.

- Je li tko od njih rekao štogod o meni? - upita Smith.

- Čuo sam da je Zumaia rekao da si ubio Jorgea u Parizu i mislili su da bi mogao doći u Španjolsku jer je Jorge pogriješio.

Zatim je Elizonda netko javio da bi mogao doći u Toledo, da se pripremimo.

- Jorgeov pištolj imao je izrezbaren držak?

- Da. Da ga nisi ti ubio, Elizondo bi ga ubio. Nije smio ni na što stavljati naš simbol, osobito ne na držak pištolja. Elizondo ne bi ni znao, ali Zumaia mu je poslije rekao.

To znači da se nisu brinuli za njega ili čak ni znali za njega sve dok se nije pojavio na mjestu otmice Therese Chambord. Namrgodio se na Bixentea koji još nije dizao pogled. Ramena su mu klonula.

- Kako si me prepoznao? - upita Smith.

- Poslali su tvoju sliku. Čuo sam kako govore. Jedan od naših ljudi u Parizu te je vidio ili čuo za tebe i slijedio te. Nisam siguran.

On je poslao sliku - izraz lica mu je bio bolan. - Planiraju te ubiti.

Izazivaš previše nevolja. Ne znam ništa više od toga. Rekao si da ćeš me pustiti. Mogu sad ići?

- Uskoro. Imaš li novca?

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Bixente je pogledao iznenađeno - Ne.

Smith je izvadio lisnicu iz jakne i dao mu sto američkih dolara - S tim ćeš se vratiti do obitelji.

Bixente je uzeo novac i stavio ga u džep. Strah mu je nestao, ali ramena su mu bila klonula i krivnja je ispunjavala njegovo lice. To je bila opasnost koju Smith nije želio. Možda se odluči upo-

riti prijatelje.

Smithov glas bio je oštar - Sjeti se, eksplozija i otmica bili su samo za novac, ne za baskijsku domovinu. I zato što me nisi odveo u onu kuću, trebaš se više bojati njih nego mene. Ako se pokušaš vratiti, posumnjat će. Ako posumnjaju dovoljno, ubit će te. Moraš se sakriti.

Progutao je knedlu - Idem u planine iznad svoga sela.

- Dobro - Smith je izvadio najlonski konac izolirajući vrpču iz svoje torbe. - Zavezat ću te, ali ostavit ću nož odostrag tako da se možeš osloboditi. To je samo da imaš malo vremena za razmišljanje, da vidiš da je moj savjet dobar. - A dat će i njemu vremena da pobjegne ako se Bixente predomisli i pokuša vratiti teroristima. Mladić je bio nesretan zbog toga rješenja, ali je klimnuo. Smith ga je zavezao, stavio mu vrpču na usta i nož iza stražnjeg sjedala. Mislio je da će tinejdžeru trebati barem pola sata da se prebaci preko sjedala, izvadi nož i oslobodi se. Smith je zaključao auto, sakrio torbu, laptop i baloner u prtljažniku, ključeve stavio u džep i brzo krenuo. Ako je Therese Chambord bila blizu i DNK prototip bi također mogao biti.

120

.121.

12

s prigušivačem. Ali pištolj nije bio dovoljan da ih zaustavi. Oni su se napeli, ali su nastavili, a krug se sužavao poput garote. No, ipak su pogledavali za naredbe prema žilavom starijem čovjeku koji je nosio drevnu baskijsku kapu.

Smith je proučavao četvoricu još sekundu, razmišljajući o šansama. Merengue glazba pulsirala je u sjenovitoj noći, on se okrenuo i počeo bježati. Dok je trčao, peti čovjek, stariji, iznenađa je izašao iz druge uličice desetak metara ispred njega da mu blokira put. Iza njega su koraci terorista odjekivali bliže po kamenim kockama. Srce mu je užurbano kucalo. Kliznuo je iza ugla do prve uličice do koje je stigao i potrčao po njoj, dalje od progonitelja.

* * *

Noć je pretvorila prekrasni mali grad u topao prizor iz prošlosti, s crnim sjenkama i žutom svjetlošću te španjolskom glazbom koja je lebdjela u ljetnom zraku. Smith je ušao na mali trg odakle je prije promatrao kuću, planirajući da skrene u pokrajnju ulicu koja bi mu dala drukčiji pristup. Sad kad je bio kasniji sat i gomile su iščezle, Toledo je postao drukčiji grad. Tih i starinski, podsjećao je na El Grecovu sliku obasjanu mjesecinom. Važni dijelovi njegove bogate arhitekture bili su obasjani svjetlošću uličnih lampi.

Ali nakon što je otišao s trga, vidio je četvoricu muškaraca koji su se pojavili iz kaosa ulica i prolaza. Prepoznao je jednog, debelog i kozičavog, iz noći kad je oteta Therese Chambord. Tu je također bio čovjek koji je podsjećao na sliku Baska uhićena u Parizu. Crni plamen - oni su ga tražili.

Dok je četvero baskijskih ubojica okruživalo Smitha, dovoljno je podigao glas da bi ga mogli čuti. Rekao je na španjolskom - Tko je među vama Elizondo? Želim samo razgovarati. Isplatit će vam se. Razgovarajmo, Elizondo!

Nitko nije odgovorio. Njihov izraz bio je odlučan, nastavili su se približavati, pištolji su im bili nisko pokraj njih, spremni da ih podignu i opale u tren oka. Povijesne zgrade nadvijale su se nad njima poput zlih duhova iz drugoga svijeta.

- Stanite gdje jeste - upozorio je Smith i opalio iz svog pištolja

122

visoki, postariji anglikanski svećenik skrivao se u mračnom ulazu zatvorenog estanca, prodavaonice duhana, iz koje su dopirali slabi, slatki mirisi robe. U noći je bio potpuno nevidljiv u svom crnom svećeničkom odijelu, samo je slabi odraz svjetlosti s njegova bijelog ovratnika upozoravao na njegovu nazočnost.

Slijedio je ljude od kuće Baska koji je uhićen u Parizu. Kad su Baski nestali, svaki bi prolaznik, da je bio dovoljno blizu, bio zapanjen, a možda i uvrijeđen, krajnje nesvećeničkim govorom - Sranje! Sto su sad smislili?

Lažni svećenik nadao se da će vidjeti sastanak na kojem će saznati ono što je i došao saznati u Toledo. Ali ono što je vidio, uopće nije bio sastanak. Baskijski militant kojeg je prepoznao u Parizu, Elizondo Ibarguengoita, prvo ga je doveo do San Seba-stiana, a zatim ovamo do Toleda, ali nije bilo ni znaka od otete žene. Niti ikakve potpore sumnjama svećenikovih šefova.

Postajao je izivciran tolikom glupošću, opasnom glupošću. Te je stoga još više stisnuo nesvećenički predmet, Glock od 9 mm s prigušivačem.

Ovaj put nije dugo čekao. Dugačak i vitak, atletski građen muškarac pojavio se iz smjera trga.

- Kvragu! - lažni svećenik promumljao je iznenađen.

Ubrzo nakon toga petorica Baska također su se pojavila na ulici, jedan za drugim. Svaki je nosio pištolj, diskretno prema dolje

123

po strani, prikladno za upotrebu, ali jedva vidljivo bilo kome drugome. Svećenik je napustio svoj zaklon iza ugla.

* * *

Na pola puta niz uličicu Smith se naslonio na zgradu, Sig Sauer mu je mirno stajao u obje ruke. Usredotočio se na početak ulice u koju je upravo ušao. Trio turista, dobro obučeni muškarac i dvije mlađe žene, plesali su po ulici u ritmu emocionalne glazbe. Dobro su se zabavljali, ne uviđajući napetu dramu oko sebe.

Kad su nestali, Smith je nastavio čekati. I čekati. Bilo je to samo nekoliko sekundi, ali činile su se kao sati. Čim je počela nova melodija, debeli Bask pojavio se iza ugla, oružje i lice u isto vrijeme. Smith je ispalio hitac namjerno visoko, nije htio pogoditi nedužne prolaznike. Buka se izgubila u glasnoj glazbi, a metak je udario baš onamo kamo je htio, u zid iznad Baskove glave.

S eksplozijom dima, oštri komadi cigle pali su na ubojicu. Ispustio je guturalni zvuk i pao unazad kao da je udaren uzicom, što je Smitha neveselo nasmijalo. A zatim je pobjegao.

Nisu ga pratili pucnji i on je naglo skrenuo u poprečnu uličicu. Naslonio se ponovno na zid. Ni jedna glava ili pištolj nisu ga pratili iza ugla. S olakšanjem ponovno je pobjegao, sada jako uzbrdo, gledajući posvuda dok se provlačio kroz džunglu napuštenih prolaza i put mu je bivao sve ravniji. Dok je glazba nestajala u pozadini, posljednjih je nekoliko nota zvučalo nekako zlokobno, kao da nešto najavljuju.

Znojeći se, trčao je dalje, naletio na čovjeka koji je šetao, udarajući kamen ispred sebe, ljuljajući se kao da je popio previše vina. Čovjek je pogledao i zagledao se u Smithov izgled opterećen brigama kao da gleda u prikazu. Naglo je skrenuo i nestao.

Kad Smith više nije vidio teroriste, počeo se nadati da ih je izgubio. Morat će pričekati pa će se vratiti u njihovu kuću. Pogledao je unazad još jedanput, očekujući da prolaz bude prazan. Zatim je čuo prasak pištolja s prigušivačem, a istodobno mu je metak proletio pokraj obraza. Prašina je izbila sa zida gdje je udario metak. Slijedio je još jedan prigušeni pucanj i odjeknuo je prodorni zvižduk dok se metak odbijao od zidova, pogodio kamene

124

kocke i zabio se u ugao, zaglavljen.

Dotad je Smith ležao na trbuhu pa se podigao na laktove. Opalio je nekoliko puta u dva neprepoznatljiva lika u noći.

Začuo se glasni vrisak koji je ledio krv u žilama. I ponovno je bio sam. Ulica je bila mračna, klaustrofobična. vjerojatno je pogodio jednog.

Ali nije bio baš sasvim sam. Sjenka, tamna poput noći, zidova i kamenih kocki, ležala je na praznoj ulici samo trideset metara dalje. Čučnuvši i ostavši dolje, oprezno se približio. Debeli lik čovjeka sad je dobio oblik, širom otvorene ruke,

Ludlum Robert - Opcija Pariz

krv se širila i činila da kamene kocke svjetlucaju na mjesecini. Prazne su oči gledale, ne vidjevši ništa. Smith ga je prepoznao, zdepasti, kozičavi čovjek kojeg je prvi put vidio u Parizu. Sad je bio mrtav. Čuo je krckanje na kamenim kockama i pogledao odakle dolazi. Ondje su bili ostali - išli su prema njemu. Smith se podigao i potrčao kroz još jedan labirint ulica i prolaza gore i dolje kroz guste zgrade gdje se činilo da se čak i najuže ulice bore za proboj prostora među zgradama. Došao je u širu ulicu gdje su se turisti izvijali da vide visoko diveći se nizu jednostavnih kuća sagrađenih za obične građane u srednjem vijeku. Blizu njega bila su dvojica terorista koji su pretraživali područje pogledom. Budući da nisu gledali kuće, stršili su poput vukova na snijegu. Smith se okrenuo i ponovno potrčao. Slijedili su njihovi povici dok je ubrzavao po još jednoj ulici kad se s drugog kraja pojavio auto. Neka je obitelj uskočila u ulaz da propusti sportski Fiat. Baski su bili preblizu. Očajan, podigao je slobodnu ruku preko očiju i jurnuo ravno na auto dok su ga lampe gotovo zaslijepljivale. Smith je izbacio povik upozorenja. Čuo je kako su kočnice zaškripile. Fiat je ostavio tragove guma u pokušaju zaustavljanja, a smrad guma osjećao se u zraku. Vozilo je stalo na manje od tri metra od njega, a Smith nije skočio u stranu. Pao je na poklopac motora. Njegove tenisice borile su se za oslonac, skližući se na svijetlu boju i na kraju je preskočio krov i prtljažnik. Bio je sav oznojen kad je sletio. Nastavio je trčati. Pucnji su fujukali uokolo dok su ga teroristi pokušali sustići. Išao je u cik-caku, uspuhan, cijelo mu se tijelo naprezalo. Prozorsko staklo iznad njega raspalo ..121.

se od zalutalog metka. Neka je žena vrisnula, a neka beba zaplakala. Smith je čuo kako Baski viču dok su jurišali preko Fiata, spotičući se i padajući. Posljednji zvuk koji je čuo iz ulice bio je topot njihovih nogu. Niti je bio na sigurnom, niti je saznao išta o Theresi Chambord ili molekularnom računalu. Ljutit, ponovno je promijenio smjer, ovaj put jureći novim uskim ulicama. Promatrao je divlje oko sebe. Napokon je vidio otvoreno osvijetljeno područje i čuo zvukove ljudi kako se smiju i razgovaraju. Usporio je, pokušavajući uhvatiti dah. Približio se oprezno području i shvatio da je to Plaža del Conde. Na drugoj strani bila je Časa y Museo del Greco. Bila je to Juderia, stara židovska četvrt u jugozapadnom dijelu grada, točno iznad rijeke. Iako nije odmah vidio nikog sumnjivog, znao je da teroristi ne mogu biti daleko. Elizondo se ne bi olako predao i na kraju, iako Toledo nije bio malen, bio je zbijen. Ni jedno mjesto nije bilo daleko od drugog. Trebao se provući po trgu. Trčanje bi privuklo pozornost. Naposljetku ga je iscrpljenost prisilila da se odluči. Polako se probio, pokušavajući djelovati opušteno dok se držao sjene gdje god je mogao. Napokon je došao do niza turista koji su s divljenjem gledali u zatvoreni muzej koji je udomio neke od El Grecovih poznatih slika. Bila je to rekonstrukcija tipičnog toledskog doma iz toga razdoblja, a turisti su mrmljali i pokazivali zanimljive karakteristike, dok je on hodao za njima. Došao je do daha kad je dosegao Calle San Juan de Dios, gdje je bilo manje turista, ali istodobno je znao da ne može duže nastaviti tim bijesnim korakom. Trčanje gore-dolje po brdima bilo je okrutno čak i za nekoga poput njega koji je imao dobru kondiciju. Odlučio je da će riskirati i ostao je na ovoj široj ulici. Proučavao je svako križanje prije nego što ga je prešao... i zatim se dosjetio. Ispred njega muškarac s kamerom oko vrata i flešom u ruci činio se kao da traži mjesne zanimljivosti. Polagano je ušao u jednu od ulica, glava mu je išla zdesna nalijevo, gore-dolje, tražeći pravu fotografiju. Bili su iste visine i grade. To je bila prilika. Momak se uputio drugom ulicom koja nije bila ništa šira od uličice. Bila je tiha, nikoga na vidiku. U posljednji

tren začuo je Smitha kako mu prilazi s leđa.

Okrenuo se polukružno. - Hej! - protestirao je na engleskom.

- Tko si ti? Što do...?

Smith je pritisnuo prigušivač na muškarčeva leđa. - Tiho. Ti si Amerikanac?

- Ti si prokleti...

Smith je ponovno pritisnuo pištolj - Tišina. Muškarčev glas pretvorio se u šapat. Ali bijes mu nije jenjavao - ... naravno da jesam! I sjeti se toga. Požalit ćeš...!

Smith ga je prekinuo - Trebam tvoju odjeću. Skinij je.

- Moju odjeću? Ti si lud. Što ti... - okrenuo se licem prema

Smithu. Zagledao se u Sig Sauer i strah mu je prešao preko lica.

- Isuse, što si ti?

Smith je podigao prigušivač prema muškarčevoj glavi. -Odjeću. Odmah.

Bez ijedne riječi ne skidajući pogleda sa Smitha, turist se skinuo do donjeg

rublja. Smith je zakoraknuo unatrag i skinuo vlastite cipele, košulju i hlače,

nišaneći muškarca Sig Sauerom cijelo vrijeme.

Smith mu je preporučio - Stavi samo moje hlače. Tvoja majica kratkih rukava bit će

umjesto košulje. Tako nećeš izgledati baš kao

ja.

Muškarac je problijedio dok je zakapčao Smithove hlače. -Jako me plašite, gospodine.

Obučen u čovjekove tenisice, sive sportske hlače, plavu havaj-sku košulju i bejzbol

kapu Chicago Cubsa, Smith reče - Kad se budeš vraćao u hotel, odaberi putove na

kojima možeš vidjeti druge ljude. Slikaj, ponašaj se normalno. Bit će ti dobro. -

Krenuo je. Kad se okrenuo, muškarac je još stajao u sjeni zgrada gledajući za njim.

Bilo je vrijeme da lovina postane lovac. Smith je nastavio laganim jednoličnim

korakom koji ga nije iscrpljivao sve dok nije čuo buku. Ovaj put našao se u

Monasterio de San Juan de los Reyes koji je sagrađen kao sveto pogrebno mjesto za

kraljeve i kraljice Kastilje i Aragona. Posjetitelji koji su platili noćnu turu

razgledavanja grada stajali su ispred crkve fascinirani vanjštinom na neobičan

način ukrašenom lancima što su ih nosili kršćanski zatvorenici

127

koje su Mauri držali do rekonkviste.

Smith je skrenuo i ušao u gostionicu koja je imala široki ulaz na ulicu. Uzeo je

stol unutra gdje je imao širok pogled, a dijelom tog pogleda dominirala je crkva.

Zgrabivši punu ruku papirnatih ubrusa obrisao je znojno lice, naručio cafe con

leche i čekao. Teroristi su znali opći smjer njegova kretanja i čuvali su se da se

ne vrati. Naposljetku će ga pronaći.

Jedva je popio kavu kad je ugledao žilavog starijeg čovjeka s crvenom baskijskom

kapom koji je prošao u društvu drugog čovjeka. Glave su im se stalno micale,

tražili su ga. Njihovi su ga pogledi mimošli. Nisu ni oklijevali. Bilo je to zbog

plave havaj-ske košulje, zadovoljno je zaključio Smith.

Ustao je, bacio eure za kavu na stol i slijedio ih dok ih nije izgubio na drugoj

strani crkve. Psujući u sebi, nastavio je oprezno. Nisu mogli biti daleko.

Napokon je stao na travnati brežuljak iznad rukavaca Rio Tajo. Sagnuo se, nisko i

neprimjetno, omogućujući očima da se prilagode. Lijevo, natrag u gradu mogao je

vidjeti obrise Sinagoge del Trdnisito i Sefardski muzej. Preko rijeke u modernijem

dijelu grada, treptala su svjetla soba elegantnog hotela Parador. Oko njega, grmovi

su točkasto ispunili travnatu obalu, dok je dalje tekla rijeka i dalje nabujala od

zimskih kiša. Njezin tih, užurbani zvuk upozoravao je na njezinu moć.

Njegov osjećaj užurbanosti je rastao. Gdje su? Zatim nalijevo i malo niže čuo je

tihi razgovor. Bila su dvojica. Čulo se škripanje kamenčića iza glasova kojima se

pridružio još jedan, drukčiji glas. Sada su bila trojica. Dok je Smith slušao,

pokušavajući uhvatiti što govore, osjetio je hladnoću i rast ushita - govorili su

na baskijskom. Čak i na toj udaljenosti, prepoznao je svoje ime. Govorili su o

njemu, tražili su ga. Bili su na jedva trideset metar od njega na djelomično

otvorenom usponu.

Četvrti muškarac popeo se prema trojici iz smjera rijeke i kad je došao do njih,

ponovio je Smithovo ime. Govorio je na španjolskom - Nije ovdje i znam da sam ga

vidio kako izlazi iz gostionice i slijedi Zumaiju i Iturbija. Mora biti tu negdje,

možda bliže mostu.

Razgovor se nastavio, ovaj put na mješavini baskijskog i špa-

njolskog. Smith je uspio razabrati da su neki koji se zovu Zumaia i Iturbi

pretraživali po rubu grada gdje ih je izgubio. Njihov vođa Elizondo pridružio im se

dalje uzvodno. Smatrali su da je Smith u blizini.

Kako su se raspršili da dobro pretraže područje, Smith se popeo po travi i pijesku

i skliznuo pod niže grane žalosne vrbe. koja se širila iznad malog brda prema

rijeci. Bio je na rubu živaca, legao je bliže deblu jedva dišući, držeći Sig Sauer,

siguran samo u tom trenutku.

Nakon što je večerao u La Venta del Alma, dražesnoj gostionici preko puta Rio Taja pokraj starog grada, M. Mauritaniya je izašao na terasu jednog od najluksuznijih hotela u Toledu, Parador Conde de Orgaz. Provjerio je koliko je sati. Još je imao vremena: odlazak je tek za jedan sat.

Mauritaniya je uživao gledajući biser u noći. Stari Toledo uzdizao se iznad rijeke osvijetljene mjesecom i svjetlucau u igri svjetla i sjene, tako ljubak da je možda oživio pjesničke kitice Arapske noći ili veličanstvenu perzijsku ljubavnu pjesmu. Glupava zapadnjačka kultura s uskim konceptom Boga i suhoparnim spasiteljem nije razumjela Toledo. A opet, pretvorili bi ženu u muškarca, kvareći istinu žene i istinu muškarca. Nigdje to nije bilo vidljivije nego u velikom Prorokovu gradu gdje se svaki spomenik i svaka slavna uspomena gleda kao bižuterija i izvor novca.

Pio je gledajući Toledo, gosteći se u njemu. Bilo je to božanstveno mjesto, živi podsjetnik toga slavnog doba prije gotovo tisuću godina kada su vladali Arapi, stvarajući ovdje usred neznanja i divljaštva dobrotvorno središte muslimanskog školstva. Znanost je cvjetala, a muslimani, kršćani i Židovi živjeli su u skladu i suradnji, učili jezike i proučavali kulture i uvjerenja jedni drugih.

Ali sada, mislio je ljutito, kršćani i Židovi nazivali su islam barbarskim i željeli su izbrisati svaki trag islama s lica zemlje. Neće uspjeti jer islam će se ponovno podići, ponovno vladati. On će im to pokazati.

128

129..

Podigao je ovratnik svoje kožne jakne zbog sve jače noćne studeni i razmišljao o bogatstvu ovoga, sada dekadentnoga grada. Svi su ga došli slikati i kupovati jeftine ostatke njegove prošlosti jer su imali više novca nego duše. Malo ih je došlo učiti, razmišljati kakav je Toledo bio, shvatiti što je svjetlost islama donijela kad je kršćanska Europa prolazila netolerantnim mračnim razdobljem. S gorčinom je pomislio na svoju vlastitu siromašnu, izgladnjelu zemlju gdje je danas pijesak Sahare polako zatrpavao život.

I nevjernici su se pitali zašto ih je mrzio, planirao ih uništiti, želio vratiti svjetlost islama. Vratiti kulturu gdje novac i pohlepa nisu uspjeli. Vratiti vlast koja je ovdje vladala stoljećima. On nije bio fundamentalist. Bio je pragmatičar. Prvo će naučiti Zidove lekciju. Zatim Amerikance. Dok Amerikanci čekaju, oznojit će se.

Mauritaniya je znao da je on nepoznanica zapadnjacima. Računao je s tim. Nježnih ruku i lica, okruglog tijela, čini se tako slabim i jadnim. Ali iznutra, u sebi, znao je istinu: on je junak.

Neko je vrijeme stajao u tišini noći na terasi hotela palače, proučavajući vrhove velike kršćanske katedrale i glomazne masivne i zdepaste tornjeve al-Qasra koje su prije gotovo tisuću petsto godina sagradili njegovi pustinjski ljudi. Dok mu je lice ostalo nepromijenjeno, bjesnio je iznutra. Bijes mu je plamtio i rastao, rasplamsan stoljećima ogorčenja. Njegov će narod ponovno ustati. Ali polako, oprezno, malim koracima koji će početi udarcem, on će uskoro udariti protiv Zidova.

13

Na uzvisini iznad mjesecom obasjanog Rio Taja, Smith je ležao skriven iza vrbe, osluškujući. Teroristi su potihom razgovarali, a iza njega grad je postajao tiši.

Ispod njega je zagraktala ptica i nešto je pljusnulo u rijeci.

Smith je izvukao Sig Sauer prema rijeci kad se pojavio i popeo plivač, siva prikaza na mjesecini. Drugi je bio u ophodnji na brdu ispod Smitha. Onaj iz rijeke promrmljao je nešto na baskijskom, pridružio se svom sudrugu i nastavili su izvan dosega Smithova sluha.

Smith je polako ispustio dah, čučnuo i slijedio ih, ostajući nisko na zemlji dok su ljudi nastavljali pretraživati uzvisinu. Sad ih je bilo pola tuceta i išli su u pravcu mosta Puente de San Martin. Kad se muškarac na vrhu uzvisine približio cesti koja vodi do mosta, skupina je izmijenila niz signala rukama i svi su se naglo okrenuli te počeli pretraživati vodu koja je nadolazila. Smith se otkotrljao iza velikog kamena, ogrebavši laktove da ga ne uoče.

Čučnuli su na obali rijeke, savjetujući se. Smith je čuo imena -Zumaia, Iturbi i Elizondo. Nije im mogao vidjeti lica. Govorili su tiho na brzom baskijskom i španjolskom i Smith je uhvatio bit: Elizondo je smatrao da ih je Smith, ako je bio ovdje, nekako izbjegao i da se vraća u grad gdje bi se mogao javiti mjesnoj policiji. To bi bilo loše za njih. Iako je Smith bio stranac, policija ne bi bila prijateljski raspoložena prema baskijskoj skupini.

131

Zumaia nije bio uvjeren u to. Svi su raspravljali o tome i napokon su došli do kompromisa. S obzirom na raspoloživo vrijeme, Zumaia, muškarac zvan Carlos i ostali pretražit će različita mjesta oko grada s nadom da će ugledati Smitha. Elizondo će odustati od lova jer treba biti na nekoj farmi preko rijeke na sastanku koji je vrlo bitan.

Dvije izgovorene riječi o sastanku prikovala su Smitha - štit polumjeseca. Ako je dobro razumio, Elizondo ide do farme naći se s predstavnicima skupine. Ići će pješice jer su im auti predaleko.

Smithova se sreća popravila. Ležeći nepomično, pokušao je kontrolirati svoju nestrpljivost dok su muškarci donosili posljednje planove i kretali prema gradu. Ako pokuša slijediti Elizonda preko mosta koji je bio dobro osvijetljen uličnim svjetiljkama, vjerojatno će ga spaziti. Morao je naći drugi način. Mogao ga je pratiti iz daljine, ali riskirao je da izgubi terorističkog vođu, a nije baš mogao postavljati previše pitanja domaćim ljudima. Rješenje je bilo da stigne na drugu stranu rijeke prije nego što je Elizondo prijede.

Kad su teroristi krenuli, Smith je skinuo košulju i hlače koje je uzeo od američkog turista. Skočio je i potrčao prema obali, a odjeću je zavezao u čvrsto klupko.

Pojasom je zavezao kuglu na zatiljak i ušao, oprezno da izbjegne pljuskanje. Voda je bila hladna i vonjala je po mulju i trulom raslinju.

Uskočio je u crnu rijeku. Glavu je držao visoko i plivao prsno. Ruke su mu išle prema dolje, gurale vodu prema natrag, a on je razmišljao o Martvju kako leži bez svijesti u bolnici Pompidou, o muškarcima i ženama koji su poginuli u Pasteuru, o Theresi Chambord. Je li još uopće živa?

Ljutit i zabrinut, odbacivao je vodu snažnim zaveslajima. Kada je pogledao na most, mogao je vidjeti Elizonda osvijetljenog uličnim svjetiljkama, a njegova crvena beretka lako se mogla prepoznati. On i Elizondo išli su gotovo istom brzinom. Nije bilo dobro.

Smith je bio umoran, ali nije mogao drukčije. Trebao je ići brže. Molekularno računalo bilo je tu negdje. Adrenalin mu je skočio. Vukao je i udarao jače, režući kroz muljevitv rijeku, boreći se s polaganom strujom. Pogledao je prema gore. Terorist je još bio ondje, hodajući mirno, ali ne brzo tako da ne privuče pozornost na sebe.

Smith je bio sprijeda. Nastavio je sprint, naprežući mišiće sve dok nije zapeo za obalu daščući, a noge su mu bile kao od gume. Ali nije bilo vremena za odmor.

Stresao je vodu, nabacio odjeću i provukao prste kroz kosu te potrčao na ulicu i prešao je. Prošao je između dva parkirana auta.

Stigao je na vrijeme. Elizondo je išao niz most. Ispod beretke njegovo lice preplanulo od sunca imalo je mrk, ljutit izraz. Izgledao je kao čovjek s problemom. Kad je skrenuo lijevo, Smith se provukao između automobila i pratio ga odostrag, držeći ga na oku. Elizondo ga je vodio kroz područje divnih ladanjskih kuća, cigarrales, gdje su živjeli bogatiji građani, pa na brdo iza hotela Parador i iza tipiziranih modernih kuća. Napokon su bili na selu, samo sa zvijezdama, mjesecom i poljima za društvo. Negdje je stoka mukala.

Naposljetku, Elizondo je ponovno skrenuo, ovaj put na blatnu cestu. Tijekom dugog hoda, gledao je iza sebe nekoliko puta, ali Smith je uspio iskoristiti drveće, grmlje i vozila da se sakrije od ispitujućeg pogleda. No, ta blatna cesta bila je previše usamljena i izolirana, s premalo zaklona. Smith je kliznuo u šumu, u zavjetrinu i hodao usporedno s cestom.

Budući da je njegova havajska košulja imala kratke rukave, grmlje mu je greblo izložene ruke. Mogao je omirisati sladunjavi miris nekog cvijeta što je cvjetao noću. Naposljetku je stao na kraju zavjetrine i ostao u šumi, proučavajući veliku čistinu koja se širila ispred njega. Tu su bile stajale, kokošinje i koral u obliku slova L sa seljačkom kućom, okupanom sablasno na mjesecini. To je bila njegova

sretna večer, trebao je izabrati samo jednu kuću. Proučavao je vozila. Tri automobila bila su parkirana na rubu otvorenog područja pokraj zgrada u obliku slova L. Jedan je bio stari džip Cherokee, a ostala dva koja su zaokupila njegovu pozornost bila su elegantni, najnoviji model crnog Mercedes sedana i jednako veliki novi crni Volvo karavan. Farma se činila skromnom, ne dovoljno bogatom da bi se moglo kupiti dva nova, skupa automobila. I sve je to navelo Smitha na pomisao da se Elizondo sastaje s više članova Štita polumjeseca. Kad je Elizondo došao do ulaznih vrata, otvorila su se prije nego što je uspio pokucati. Smith je gledao, a terorist je oklijevao, 133..

duboko udahnuo i nestao unutra. Nisko pri zemlji Smith je napustio zaklon i krenuo prema osvijetljenu prozoru na desnoj strani kuće. Kad je čuo oštro kvrcanje cipela na šljunku, uskočio je u zaklon staroga hrasta. Živci su mu bili napeti. Zvuk je dolazio s njegove lijeve strane.

Kršni crnac pojavio se iza ugla kuće, tih i poput fantoma, obučen u bijelo ruho pustinjaškog Arapina. Stao je ondje, jedva šest metara od Smitha, držeći britansku L24A1 jurišnu pušku od 5.56 mm dok je pretraživao u mraku. Izgledao je kao netko priviknut na oružje i daljinu. Pustinjaški ratnik, ali nije bio Arapin, ni Tuareg ni Berberin. Možda Fulani iz plemena žestokih nomada koji su nekoć vladali južnim rubom Sahare.

U međuvremenu stvorio se drugi muškarac iza drugog ugla kuće, s desne strane, dalje od Smitha. Nosio je stari kalašnjikov. Išao je prema dvorištu farme.

Čučajući ispod drveta, Smith je stisnuo držak svog Sig Sauera kad se čuvar s kalašnjikovom okrenuo hodajući prema koralu. Prošao je na tri metra od Smitha. Istodobno je visoki beduin govorio nešto na arapskom. Onaj s kalašnjikovom je odgovorio i stao tako blizu Smithu da je mogao osjetiti luk i kardamom na njemu. Smith je ležao nepomičan, dok su dvojica muškaraca još razgovarala.

Iznenada su završili. Čuvar naoružan kalašnjikovom okrenuo se i vratio istim putem natrag, prošao uz osvijetljeni prozor koji je bio Smithov cilj i nestao, možda na mjesto natrag u kući. Ali beduin u bijelom ruhu ostao je nepomičan, a glava mu se pomicala poput radarske antene dok je pretraživao u mraku. Nije bio svjestan da je sprečavao Smitha da se približi kući. Smith je zamislio da tako pustinjaški ratnici duboko u Sahari čuvaju noćnu stražu, ali na visokoj pješčanoj dini i čekaju strane postrojbe koje su pogriješile umarširavši u njihovu pustinju.

Naposljetku je beduin u bijelom ruhu izašao iz dvorišta i krenuo oko koralu, kokošinjca i automobila i dalje promatrajući. Zatim se vratio na farmu, glava mu je titrala sve dok nije stigao do ulaznih vrata. Otvorio ih je i ušao. Bio je to nevjerojatan prikaz kao i upozorenje o dvojici dobro obučених стражара на дућности. Oni ne bi promašili.

Smith je puzao na trbuhu od stabla sve dok nije stigao do zaklona. Kružio je široko oko raslinja i još jednom napustio zaklon, ovaj put u žurbi po otvorenom prostoru prema stražnjem dijelu kuće, gdje je bilo manje svjetla, manje prozora, samo tri i svi su bili s rešetkama. Deset metara dalje legao je privivši Sig Sauer na grudi i otpuzao prema lijevom prozoru. Iznad njega sivi su oblaci prelazili noćnim nebom, dok mu se ispod njega poneki kamen zabijao u meso. Stisnuo je zube.

Sada blizu kuće, podigao se i ogledao oko sebe, provjeravajući je li tu stražar sa starim kalašnjikovom. Nije ga mogao vidjeti. Smith je tražio dalje u mraku, čuo glasove i vidio žar dviju cigareta. Bili su na polju iza kuće, dva muškarca i iza njih zdepaste sjenke triju helikoptera. Štit polumjeseca bio je dobro organiziran i dobro opskrbljen.

Smith nije vidio druge stražare. Puzao je bliže i podigao se da pogleda kroz prvi prozor. Pogled je bio običan. Osvijetljena soba i kroz otvorena vrata vidjela se druga osvijetljena soba. U onoj daljoj, Elizondo je sjedio u tvrdom naslonjaču, njegov nervozni pogled slijedio je lik koji je hodao, pojavljivao se i nestajao u otvorenom prolazu.

Nizak i zdepast hodač nosio je besprijekorno tamnosivo poslovno odijelo engleskoga kroja. Lice mu je bilo nježno, okruglo, nekako zagonetno. Ne baš englesko lice unatoč odijelu, ali nije bio pripadnik ni jednog posebnog naroda koji bi Smith mogao identificirati. Bio je pretaman za sjevernoeuroljanina, svjetliji nego mnogi Talijani i Španjolci, ni orijentalnih ni polinezijskih crta lica. Nije izgledao ni kao Afganistanac, srednjoazijac ili Pakistanac. Vjerojatno Berberin, pomislio je

Smith, prisjećajući se beduinske odjeće stražara - kipa, kojeg je najprije vidio. Naprežući se da čuje, Smith je shvatio da sluša poliglota - čuo je francuski, španjolski, engleski, druge jezike. Čuo je »Maurita-nija«, »mrtav«, »nema više brige«, »odlično«, »u rijeci«, »računaj na to« i na kraju »vjerujem ti«. Posljednju je rečenicu izgovorio Elizondo na španjolskom dok se dizao na noge. Mali, okrugli muškarac prestao je hodati i pružio je ruku. Elizondo se rukovao. Činilo se kao da je dogovoren neki posao na prijateljskoj osnovi. Kako je Elizondo nestao i Smith je čuo da

135

se ulazna vrata otvaraju i zatvaraju, pitao se što bi značila riječ Mauritanija. Jesu li razgovarali o nekom iz Mauritanije? Smith je pomislio da je to moguće. Također je pomislio da je Elizondo izgovorio to ime, a njegov je ton pokazivao da je to, što god značilo, bila dobra vijest za njega. S druge strane, Smith je razmišljao da je Mauritanija mjesto kamo ide štit polumjeseca, ako su to oni, ili čak Crni plamen. I dalje razmišljajući o Elizondu i tom drugom čovjeku, Smith se bacio na pod i puzao kroz noćne sjene prema drugom prozoru koji je također bio pod rešetkama. Podigao se i pogledao unutra. Ovaj put soba je bila mala i prazna, spavaća soba s jednostavnim željeznim ležajem za spavanje. Bili su tu stol i stolac, a na ležaju je bio drveni poslužavnik s nedornutim jelom. Smith je čuo buku u sobi, ali sa strane, izvan vidnoga polja. Zvučalo je kao da se stolac vuče po podu. Maknuo se po strani prozora i slušao kako ječe koraci. Netko je hodao polako, teško prema ležaju. Uzbudjenje ga je potreslo. Bila je to Therese Chambord. Bojao se da je mrtva poput oca. Zrak kao da mu je zastao u grlu dok ju je proučavao. Bila je obučena jednako kako ju je i posljednji put vidio, u bijelom satenskom večernjem odijelu, ali bilo je sivo od prljavštine, a jedan je rukav bio poderan. Njezino lijepo lice bilo je također natečeno i prljavo, a duga crna kosa bila je zamršena. Prošlo je barem dvadeset i četiri sata otkad je oteta i sudeći po izgledu, borila se s otmičarima više nego jedanput. Njezino lice doimalo se starije, kao da je taj posljednji dan ukrao njezinu mladost i entuzijazam. Dok ju je promatrao, sjedila je potišteno na rubu željeznog ležaja. Odbacila je pladanj s večerom s kretnjom gađenja i nagnula se prema naprijed. Glava joj je pala u ruke, laktovi su joj bili na koljenima, slika očaja. Smith je provjerio u noć zabrinut da ga netko od stražara ne iznenadi. Jedini zvuk bilo je tiho uzdisanje vjetrova kroz daleku šumu. Iznad njega oblaci su se navlačili na mjesec, mrak je padao na dvorište. Dobrodošla pomoć protiv otkrivanja. Počeo je lupkati na prozor. I stao. Vrata su se sobe otvorila i ušao je niski zdepasti čovjek kojeg je Smith vidio da šeće u pred-

njoj sobi dok je razgovarao s Elizondom. Njegovo odijelo iz Savile Rowa bilo je elegantno, lice smireno, a držanje sigurno. Bio je čovjek koji je vodio, čije je mišljenje bilo bitno. Na licu mu je bio smiješak, ali to je bio hladni smiješak koji nije imao utjecaja na njegove oči. Smith ga je proučavao. Taj bezimeni čovjek bio je važan toj skupini u kući. Čim je čovjek zakoračio u sobu, drugi se pojavio iza njega. Smith je netremice gledao. Stariji čovjek, metar osamdeset šest. Bio je pognut kao da je cijeli život proveo razgovarajući s nižim ljudima ili pognut iznad stola... ili laboratorijske klupe. U ranim šezdesetima, imao je istanjenu crnu kosu, više od pola sijedu i dugo, mršavo lice ostarjelo u oštne brazde. Lice i pogrbljenost koje je Smith poznao samo s fotografija koje mu je dao Fred Klein, ali koje je zakopao u mislima zauvijek s eksplozijom u Pasteurovu zavodu. Therese Chambord zagledala se u njega dok je ulazio u sobu. Njezina desna ruka pretraživala je slijepo dok nije zgrabila kraj željeznog kreveta da se podupre. I ona je bila šokirana. Ali visoki čovjek nije. Čeznutljivost mu je ispunila lice i pojurio je prema Theresi. Veliki francuski znanstvenik dr. Emile Chambord povukao je svoju kćer na noge i snažno je zagrlio.

136

14

Afa nosaču zrakoplova Charles de Gaulle,
Sredozemno more

Tristo kilometara jugozapadno od Toulona u Francuskoj, ratni brod na nuklearni pogon Charles de Gaulle tiho je plovio noću, velika zvijer na moru, elegantan, dostojanstven i smrtonosan. Samo su obična svjetla bila upaljena i isti par PWR Tip K15 nuklearnih reaktora tjerao je nosač pod stalnih dvadeset sedam čvorova ostavljajući za sobom brazdu koja se prelijeva u duginim bojama ravna poput reza britvom.

Charles de Gaulle bio je najnoviji i najveći dodatak mornaricama zapadne Europe i svatko tko je promatrao, tko je poznao kakve-takve znakove, shvatio bi da se nešto važno događa na brodu te srijede navečer. Jer na nebu iznad broda lebđelo je deset Rafale M lovaca i tri E-2C Hawkeye zrakoplova za rano upozorenje stvarajući zračnu zaštitu, dok je posada na projektilima zemlja-zrak Aster 15 i s osam Giat 20F2, topovima od 20 mm, bila pod punom spremom.

Ispod palube, u maloj, sigurnoj sobi za sastanke, petero je vojnika s odorama generala vojski ključnih država Europske unije slušalo s različitim stupnjevima brige svoga domaćina koji nije bio samo francuski general nego i zamjenik vrhovnog savezničkog

14ft

zapovjednika u Europi za NATO - Le Comte Roland la Porte. Glomazan i kraljevskoga držanja, general je stajao s pokazivačem nad velikom kartom Europe dok je promatrao kolege generale svojim ukočenim bljedoplavim očima.

- Ovo, gospodo - reče, lupkajući na kartu s pokazivačem -pokazuje sve nove multinacionalne konzorcije koji su narasli diljem Europe radi proizvodnje naprednih vojnih oružja i sustava.

Protiv svoje volje obraćao se gostima na engleskom, što je bila uvreda francuskom, povijesnom jeziku diplomata, materinskom jeziku zapadne civilizacije. Ali, istina je bila da mnogi vojni zapovjednici u Europskoj uniji nisu govorili dovoljno dobro francuski da bi ga razumjeli.

Tako je na engleskom, ali zasigurno s francuskim naglaskom, masivni general nastavio - Sustavi BAE u Ujedinjenom Kraljevstvu, EADS u Francuskoj, Njemačkoj i Španjolskoj, Vinmeccanica u Italiji, Thales u Francuskoj i Ujedinjenom Kraljevstvu, Astrium u Švedskoj koji radi, kao što znate, zajedno s BAE-om i s EADS-om, europsko vojno zrakoplovstvo u Ujedinjenom Kraljevstvu i Italiji. Zasad su se te korporacije udružile međusobno, ali i s drugima, da proizvedu zrakoplov Eurofighter, NH-90 vojni transportni helikopter, borbeni helikopter Tigar, Stormshadow krstareći projektil i Meteor raketu zrak-zrak. U fazi pregovora koji će, nadam se, uroditi plodom, globalni je sustav za pozicioniranje Galileo i vojni zemljani sustav za nadzor Sostar. - La Porte je lupio pokazivačem po dlanu radi naglaska - Mislim da se slažete da je to zadivljujući popis suradnje i uspjeha. Dodajte tomu nedavnu političku potporu za skupljanje svih naših istraživačkih i razvojnih sredstava radi stvaranja Europskog programa jednakog Washingtonskom i mislim da tu vidimo pravu vojsku.

Nastala je tišina dok su se generali oprezno međusobno pogledavali. Napokon je general pukovnik Sir Arnold Moore svojim suhim, odsječenim, vrlo britanskim glasom upitao - Sto time dobivamo osim podizanja razine europske trgovine na uštrb Sjedinjenih Država, Rolande? - General Moore imao je mrežaste obraze, visoko čelo i usto dug, uzak, orlovski nos koji je podsjećao one koji su poznavali englesku povijest na prvog kralja loze Lancaster, Henrvja IV.

141

Francuski general pogledao je britanskoga generala odobravajući. Svidjelo mu se to pitanje i nadao se da će ga netko postaviti. - Vrlo jednostavno, Sir Arnolde, vjerujem da se brzo približavamo vremenu kad možemo i moramo imati u potpunosti zajedničku europsku vojsku, tako jaku da više neće trebati Amerikance, nikakve

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Amerikance. Bit ćemo u cijelosti neovisni o njima. Spremni smo preuzeti vodeću ulogu koja nam s punim pravom pripada.

Dok je Englez pokazivao sumnju u ono što je čuo, oči su se španjolskoga generala Valentina Gonzaleza suzile, bio je oprezan. Bio je dotjeran, crnomanjast muškarac s bezbrižno naherenom generalskom kapom. - Mislite, vojska veća od sadašnjih šezdeset tisuća zajedničkih postrojba koje imamo pod zapovjedništvom Snaga za brzo djelovanje, generale La Porte? Naposljetku, EU ih kontrolira. Zar nemamo već to što predlažete?

- Non! - La Porte reče netaktično. - Nije dovoljno. Snage za brzo djelovanje namijenjene su samo za humanitarne i spasilačke operacije te za održanje mira, a čak i to zahtijeva američko oružje, sustave za potporu i komunikacijske sustave kako bismo mogli djelovati. Osim toga, premalene su da se bave bilo kakvim važnim problemima. Ja se zalažem za punu integraciju vojski svih država članica, svih dvaju milijuna vojnika, tako da imamo samodostatnu vojsku, mornaricu i zrakoplovstvo.

- Ali zašto, Rolande? - želio je znati Sir Arnold. Prekrižio je ruke i namrštitio se. - Zašto? Zar nismo svi ionako NATO saveznici koji radimo za mirni svijet? Konkuriramo na mnoge načine, točno, ali sa zajedničkim vojnim neprijateljima.

- Naši interesi nisu uvijek jednaki onima Sjedinjenih Država. La Porte je zakoračio bliže skupini, njegova veličina djelovala je zastrašujuće. - Zapravo, po mom mišljenju, vrlo su različiti, kako pokušavam uvjeriti EU već nekoliko godina. Europa je bila i jest prevelika da bi bila samo satelit Sjedinjenih Država.

Sir Arnold je prikrio cerekanje - Podsjetite svoju zemlju na to, Rolande. Naposljetku, ovaj veličanstveni nosač aviona, ovaj futuristički francuski ratni brod koji nas prevozi, ima katapulte na paru i kabele za zaustavljanje made in the USA, jer se ne mogu nigdje drugdje nabaviti. A zrakoplovi Hawkeye za nadzor i rano uzbunji-

vanje koji kruže gore također su proizvedeni u Sjedinjenim Državama. To su kritične točke, zar ne?

Talijanski general Ruggiero Inzaghi slušao je pažljivo. Imao je velike tamne oči, čvrste poput kremenja i široka usta koja su obično bila u ravnoj crti. Proučavao je krupnog Francuza, ali sad se okrenuo Englezu. - Mislim da general La Porte ima pravo. Amerikanci često otresu naše kratkoročne i dugoročne potrebe, osobito ako se ne poklapaju s onim što oni misle i žele.

Španjolac, general Valentin Gonzalez, podigao je prst prema Talijanu - Ne mislite li pritom na svoj problem u Albaniji prije nekoliko godina, Ruggie? Koliko se sjećam, nisu samo Sjedinjene Države te koje nije zanimala takva sitna stvar. Nije zanimala ni ostatak Europe.

General Inzaghi je uzvratilo - S potpuno integriranom europskom vojskom, podupirali bi jedni druge u svim našim problemima.

- Kao i svaka od američkih država koje su nekoć bile toliko svadljive da su se među sobom borile u dugom, divljem građanskom ratu - istaknuo je La Porte. - Još se ne slažu, ali svi su kao jedan u važnijim pitanjima. Razmislite, gospodo, mi Europljani imamo gospodarstvo za trećinu jače od Sjedinjenih Država i većina naših građana uživa razinu medicinskih, obrazovnih i socijalnih prava koja su također bolja. Ima nas više i bolje nam je. Ali ipak ne možemo sami nastupiti u ključnim vojnim akcijama. To je bilo bolno jasno u našoj nemogućnosti da se nosimo s krizom na Balkanu. Još jedanput morali smo ići prositi u Washington. To je ponižavajuće. Hoćemo li zauvijek ostati nahoćad nacije koja duguje svoje postojanje nama?

Jedini general u sobi za sastanke koji se još nije uključio u raspravu i koji je više volio gledati i slušati bio je general Bundes-ivehra Otto Bittrich. Kao i obično, izraz na njegovu košatom licu bio je misaon. Njegova plava kosa bila je sada gotovo sijeda, ali njegov rumeni ten činio se desetljećima mlađim od njegove pedeset i dvije godine. Nakašljao se, a njegov pruski izraz bio je oštar.

- Vojna akcija na Kosovu dogodila se na području koje je Europu stajalo milijune mrtvih tijekom stoljeća - reče s dugim

Ludlum Robert - Opcija Pariz
pogledom ne bi li ih natjerao na nepodijeljenu pozornost. -

142

143

Nemirna regija, opasna za sve naše interese. Balkan je naposljetku naše bure baruta. Svi to znaju. Ali da bi se učinilo što je potrebno da se kontrolira borba na Kosovu i ponovno stabilizira Europa, Washington je dao osamdeset pet posto opreme i sustava. - Glas njemačkoga generala rastao je s ogorčenjem - Da, naše države članice imaju otprilike dva milijuna vojnika, u cijelosti operativno zrakoplovstvo i odličnu mornaricu, sve opremljeno za borbu... ali čemu služe? Ostaju kod kuće i pregledavaju prostor između svojih prstiju. Nekorisni! Možemo se vratiti u prošlost i ponovno voditi Drugi svjetski rat. Možemo čak bombardirati gradove. Ali bez Amerikanaca, kako je general La Porte točno rekao, ne možemo transportirati trupe i materijal za moderni rat, a još manje se boriti. Nemamo mogućnost operativnog planiranja. Nemamo zapovjedne strukture. Tehnički, elektronički, logistički i strateški mi smo mastodonti. Meni je, uistinu, neugodno zbog toga. Vama nije?

No Britanac, Sir Arnold držao se svoga stajališta upitavši veselo - Možemo li se mi doista složiti u ujedinjenoj europskoj vojsci? Možemo li doista planirati zajedno operacije, dopustiti multinacionalnu komunikaciju? Suočite se s time, prijatelji. Nemaju samo Amerikanci interese različite od naših. I mi se ne slažemo, osobito politički. A otuda treba doći odobrenje za takvu neovisnu vojsku.

General Inzaghi sjeo je uspravnije, izživciran. - Što se tiče slaganja, Sir Arnold - uzvratilo je - naši političari imaju poteškoća, ali uvjeravam vas da vojnici nemaju. Snage za brzo djelovanje već su stacionirane kod Mostara u Bosni - Divizija Salamander, sedam tisuća ljudi u talijanskim, francuskim, njemačkim i španjolskim borbenim skupinama. Zapovjednik je zemljak generala La Portea, general Robert Meill.

- I Eurocorp - istaknuo je španjolac Gonzalez. - Ne zaboravi te njih, pedeset tisuća španjolskih, njemačkih, belgijskih i francuskih postrojba.

- Trenutačno pod zapovjedništvom Bundesivehra - dodao je general Bittrich sa zadovoljstvom.

- Da - reče Inzaghi, klimajući - multinacionalne talijanske, španjolske, francuske i portugalske postrojbe pod jedinstvenim zapovjedništvom s ciljem zaštite naše sredozemne obale.

Dok su se nabrajale ostale države, postalo je vrlo jasno koja država nedostaje u svim tim multieuropskim vojnim organizacijama. Nastupila je grobna tišina u kojoj nitko nije spomenuo da je Britanija sudjelovala samo u zajedničkim operacijama s Amerikancima gdje su Britanci drugi najveći kontingent i stoga barem zamjenici zapovjednika.

Sir Arnold se samo nasmiješio. Političar i vojnik nastavio je veselo pričati - I te kombinirane jedinice predstavljaju vašu zamišljenu strukturu te paneuropske vojske? Komadići zalijepljeni školskim ljepljivom? Teško da bih to nazvao ujedinjenim.

La Porte je oklijevao, a zatim rekao oprezno - Točna struktura bilo kakve zajedničke europske vojske trebala bi se, naravno, tek napraviti. Predviđam više od jedne mogućnosti, Arnold. Prirodno, želimo puni prinos Britanije i ...

Otto Bittrich je prekinuo - Što se mene tiče, ja vidim središnje organiziranu i visokointegriranu vojnu silu u kojoj je utjecaj pojedinih država sveden na nulu.

Ukratko, istinski neovisna europska vojska pod rotirajućim zajedničkim zapovjedništvom koja ne odgovara pojedinoj državi nego samo Parlamentu EU-a. Na taj je način osigurana politička kontrola gdje sve nacije imaju predstavnike, a većina vlada. Sve manje od toga bio bi eunuh.

Ali general Gonzalez je djelovao zabrinuto. Požalio se sa španjolskim naglaskom - Govorite o nečemu što je više nego vojska, generale Bittrich. Zamišljate ujedinjenju Europu što je za neke od nas jako, jako različito od Europske unije.

- Ujedinjena Europa zasigurno će proizaći iz prave europske vojske, rekao bih - britanski je general primijetio otvoreno.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Bittrich reče ljutito - To nije sve što sam rekao, generale Moore. Govorim vojno, ne politički. Kao trgovinski blok i kao geografska jedinica, Europa ima zajedničke interese koji su gotovo nebitni Sjedinjenim Državama. Zapravo su često naši interesi protivni onima Sjedinjenih Država. EU dijeli sve, od valute do pravila lovu na ptice selice. Zasigurno je vrijeme da proširimo taj kišobran. Ne smijemo više ovisiti o proklesnoj američkoj vojsci!

- Što se mene tiče - La Porte reče osornim smijehom - a vjerujem da ćete svi priznati da nitko ne štiti više nacionalni identitet važnost od Francuza, osobito Francuza poput mene... vjerujem

144

145

da prava Ujedinjena Europa mora doći. Možda za tisuću godina, ali je neizbježna. Ipak sumnjam da bi ujedinjena vojska prisilila da se to dogodi prije.

- Pa - Britanac ih je prekinuo - stajališta moje države o tom pitanju su jasna. Nema potpuno integrirane europske vojske. Nema europskih znakova na odorama. Nema europske zastave. Ništa. Bilo kakav britanski doprinos Snagama za brzu reakciju ili samostalnoj vojsci mora biti čvrsto pod britanskim nadzorom, pod zapovjedništvom britanskoga premijera. - Sir Arnold je ljutito udahnuo i upitao - A odakle bi točno došao novac za transportne zrakoplove koje bi vojska »bez SAD-a« trebala? I teretni brodovi i zrakoplovi, komunikacijski sustavi i laserski vođeno streljivo, elektronske jedinice za ometanje, vojni sustavi za planiranje, u cijelosti modernizirana zapovjedna struktura? Sigurno ne iz Britanije!

La Porte reče samouvjereno - Novac će doći, Sir Arnolde, kad postane jasna potreba, pa čak ni političari ne mogu dugo izbjegavati budućnost kada shvate da je budućnost Europe na kocki.

Sir Arnold je intenzivno promatrao francuskoga generala. -Zamišljate li možda vrijeme kad ćete htjeti ratovati sa Sjedinjenim Državama?

Muk se širio sobom. Dok je La Porte hodao, njegovo se lice iznenada namrgodilo, a njegovo golemo tijelo bilo je zadivljujuće gipko - Mi već jesmo u ratu s Amerikancima u svakom području života i poslovanja osim vojno. Ali vojno ne možemo biti. Preslabi smo, preovisni o njihovim sustavima, opremi, čak i najmodernijem oružju. Imamo vojnike i opremu koje ne možemo pravilno opremiti, pomicati ili nadzirati bez Washingtona. - Prestao je koračati da bi se okrenuo prema njima, omogućujući svojim čvrstim ukočenim očima da ispituju svako lice. - Što bi se, na primjer, dogodilo da nastane neka teška kriza s Rusijom ili Kinom i američki sustavi o kojima ovisimo postanu nekorisni? Ili još gore - što ako Washington izgubi kontrolu nad svojim zapovjednim i kontrolnim sustavima? Što bi se tada dogodilo? Ako iz bilo kojeg razloga Amerikanci postanu nemoćni samo na kratko vrijeme, onda ćemo to biti i mi. Štoviše, postali bismo još nemoćniji.

Sir Arnoldove oči iznenada su se suzile na njegovu grubom licu

- Zate li vi nešto što mi ostali ne znamo, Rolande?

Roland la Porte ga je pogledao - Ne znam ništa više od vas, Sir Arnolde, i vrijeda me što ste uopće to pitali. Ako bi itko mogao znati nešto više, to ste svakako vi. Mi Francuzi nemamo posebne odnose s Amerikancima, za razliku od vas Engleza. Ali jučerašnji napad na američke energetske mreže mogao je biti i gori, što zasigurno potvrđuje ono što želim reći.

General Moore zurio je u La Portea punih trideset sekundi. A onda se učinilo da razmišlja o nečemu drugom. Opustio se, nasmiješio i ustao. - Vjerujem da smo završili. Što se tiče sudbine i budućnosti Europe, mi u Britaniji smatramo da je stalno vezana za onu Sjedinjenih Država, svidalo se to nama ili ne.

- A da - La Porte se nasmiješio neraspoloženo - koncept vašeg Georgea Onvella, ako se ne varam.

General Moore je pocrvenio, pogledao La Portea, zatim se okrenuo i izmarširao iz sobe za sastanke.

- O čemu se tu radi? - želio je znati general Inzaghi, a njegove mramorne crne oči bile su sumnjičave.

Otto Bittrich reče turobno - Engleski roman 1984. U njemu je Engleska Pista broj

Ludlum Robert - Opcija Pariz

jedan jedinice Panameričkog i Britanskog Commonwealtha, zvanog Oceanija, zauvijek ujedinjenog. Istodobno, Europa i Rusija su zajedno i čine Euroaziju. Ono što je preostalo zove se Istočna Azija - Kina, Indija, središnja Azija i orijentalne države. Osobno bih rekao da je Britanija već Pista broj jedan i mi moramo nastaviti bez njih.

- Kako ćemo to točno nastaviti? - upita Gonzalez.

La Porte je imao odgovor - Svaki među nama mora uvjeriti svoje države i delegate EU-a da je buduća europska vojska jedini način da se zaštiti europski identitet i naša veličina. Zapravo, to je naša sudbina.

- Govorite o načelu takve vojske, generale La Porte, zar ne? - upita general Gonzalez.

- Naravno, Valentine. - Pogled generala La Portea bio je sanjarski. - Ja sam idealist, to je točno. Ali načelo je ono na čemu moramo početi raditi odsad.

- Ako Amerikanci ne mogu zaštititi vlastite energetske sustave, kako mogu nastaviti štiti naše? Moramo narasti, biti svoji.

147

Satnik Darius Bonnard stajao je na noćnom vjetru dok se zadnji od pet generalskih helikoptera - onaj generala Inzaghija, uzdizao na mračnom nebu. Slani sredozemni zrak bio je svjež, okrepljujući i on je duboko disao dok je slušao glasni huk propelera.

Velika ptica odletjela je sjeverno, u smjeru talijanske obale. Kad je bila na sigurnoj udaljenosti, Charles de Gaulle je promijenio kurs, mirno klizeći morem u dugom luku dok se vraćao do francuske obale i Toulona. Ipak, Francuz je nastavio promatrati talijanski helikopter dok su mu svjetla bljedjela, a buka rotora jenjavala.

Ali nije toliko gledao, koliko vrtio poučan sastanak generala. Sjedio je na kraju sobe, tih i neupadljiv i nije mu ništa promak-nulo. Izuzetno snažni argumenti generala La Portea za europsku vojsku svidjeli su mu se, kao i otkriće da je većina drugih generala već o tome razmišljala. Ali generalova skrivena primisao da zna nešto više o posljednjim slomovima u američkim elektronskim sustavima nego što je to općepoznato, zabrinula ga je.

Bonnard je osjetio nevolju na obzoru. Povukao je misaono donju usnicu dok je razmišljao o britanskom generalu Sir Arnoldu Mooreu. Engleski buldog bio je tvrdoglav, očito američki pijun i usto previše paranoidan. Ono što je La Porte rekao uzbunilo je njegove engleske osječe i uskoro će vjerojatno javiti moguću zavjeru svom premijeru, ministarstvu obrane i MI6. Moraju se poduzeti mjere i to brzo.

Satnik je ponovno pogledao na more, gdje su helikopteri koji su se povlačili tvorili četiri male točke. Pobrinut će se za Sir Arnolda Moorea. Nasmiješio se. Ostala su samo još dva dana. Još dva dana da se kontroliraju svi aspekti. Ne dugo, ali možda ipak prava vječnost.

15

Toledo, Španjolska

Dok je Smith promatrao kroz prozor s rešetkama, Emile Chambord nježno je prislonio svoj izborni obraz na glavu svoje kćeri, zatvorio oči i nešto promrmljao, možda molitvu. Therese ga se držala kao da se vratio iz mrtvih, a na neki način i jest. Poljubio je njezinu kosu i okrenuo bijesne oči na niskog zdepastog muškarca koji je prvi ušao u sobu.

Smith je mogao jasno čuti Chamborda kroz staklo dok je režao - Ti prokleto čudovište!

- Istinski sam povrijeđen, dr. Chambord - reče drugi muškarac, nasmijanog okruglog lica. - Mislio sam da će vam se svidjeti društvo vaše kćeri jer ćete biti s nama neko vrijeme. Djelovali ste tako usamljeno da sam se bojao da će vas vaše emocije odvratiti od posla. To bi bila nesreća za sve nas.

- Gubi se odavde, Mauritanija! Imaj toliko pristojnosti da me ostaviš nasamo s kćeri!

Znači, to je značilo Mauritanija. To je bilo ime ovog nježnog muškarca koji se smijao, ali nije tako mislio, koji je bio pokretan nekom vrstom prštave vizije.

Mauritanija je slegnuo ramenima - Kako želite. Siguran sam da je dama gladna. Ponovno je zaboravila jesti večeras. - Pogledao je

1/10

na nedirnutu hranu na drvenom poslužavniku. - Brzo ćemo večerati, sad kad je naš posao ovdje završen i oboje nam se možete pridružiti. - Uljudno se naklonio i otišao, zatvorivši vrata za sobom. Smith je čuo da se zaključavaju. Emile Chambord pogledao je ljutito preko ramena i zatim se odmaknuo od Therese, njegove ruke bile su čvrsto na njezinim ramenima. - Daj da te pogledam, kćeri. Jesi li dobro? Jesu li te ozlijedili? Ako jesu, ja ću.. Zastao je kad se začula paljba. Divlje salve kratkog oružja negdje vani, ispred kuće. Unutra su odjekivale noge u trku i vrata su se treskom otvorila. U sobi s rešetkama dr. Chambord i Therese pogledali su najprije u vrata, a zatim jedno u drugo. There-sino je lice bilo preplašeno, dok se dr. Chambord činio više zabrinutim nego preplašenim. Prezirno je pogledao na vrata. Čvrst starac. Smith nije imao pojma što se događa, ali to je bilo odvratanje pozornosti koje je morao iskoristiti. Sad kad ih je pronašao oboje žive, mora ih izbaviti. Dosta su toga preživjeli, a bez Emilea Chamborda DNK stroj bit će nekoristan teroristima. Nije znao jesu li prisilili Chamborda da upravlja svojim molekularnim računalom za njih ili su možda imali drugog stručnjaka i oteli Chamborda da ne napravi još jedan.

Sto god da je istina, Smith je morao izbaviti Chambordove iz njihovih ruku. Kako se povukao iza željezne rešetke da vidi jesu li slobodni, Therese ga je ugledala.

- Jone! Sto ti radiš ovdje? Otrčala je do prozora i pokušala ga otvoriti. Dok se borila, okrenula se ocu - To je dr. Jon Smith, Amerikanac. On je prijatelj tvoga novog suradnika, dr. Zellerbacha. - Promatrala je prozor, a njezine oči razrogačile su se i zapanjile. - Prozor je zakucan, Jone, ne mogu ga otvoriti. Paljba se nastavila u daljini, a Smith je odustao od rešetki. Bile su čvrsto u željeznom okviru. - Sve ću ti poslije objasniti, Therese. Gdje je DNK računalo? - Ne znam.

Chambord je progundao. - Nije ovdje, što to ... Nije bilo više vremena za priču. - Mičite se. - Podigao je Sig Sauer. - Moram pucati u okvir da ga oslobodim.

Therese je promatrala oružje, pa Jonovo lice, a zatim natrag u pištolj. Klimnula je i otrčala da se makne s puta.

Ali prije nego što je Jon mogao pucati, otvorila su se širom vrata i niski, zbiti muškarac poznat kao Mauritanija je stao. -Kakva je to vika? - Njegov je pogled zastao na prozoru, na Smithu. Pogledali su jedan drugoga u oči. Mauritanija je izvukao pištolj, pao ravno na trbuh, opalio i povikao - Abu Auda! Trebam te! Smith se maknuo na vrijeme. Metak je probio staklo. Žarko je želio uzvratiti vatru, ali ako puca naslijepo u sobu, mogao bi pogoditi jedno od Chambordovih. Stišćući ćeljust, čekao je dok je još jedan metak probio prozor i zatim se brzo podigao, stavio Sig Sauer ispred sebe. Jednim je okom promatrao sobu, spreman da zapuca. Ali soba je bila prazna, a vrata širom otvorena pokazujući jednako prazan hodnik. Emile i Therese Chambord su nestali. Jednako brzo kako ih je i pronašao, tako su i nestali.

Smith je potrčao prema trećem prozoru. Možda su ih maknuli u tu sobu. Ali čim je došao do prozora i otkrio prazan ured, visoki Fulani u bijeloj dugoj halji koji je bio ranije u ophodnji, pojavio se iza kuće sa spremnim oružjem. Iza njega su došla još trojica u haljama, a svi su imali pogled vojnika u ratu.

Smith se otkotrljao čim su meci udarili o tlo, slijedeći ga. Uzvratio je vatru kroz tamnu noć, zahvalan na debelom proljetnom pokrivaču oblaka koji je blokirao mjesec. Jedan metak pogodio je jednog od muškaraca u sredini. Čovjek se sagnuo i pao i tih nekoliko sekundi Smithovi su progonitelji usmjerili svoju pozornost na ozlijeđenog sudruga. Smith je tada ustao i otrčao.

Još ga je metaka naganjalo, fijukalo pored njega padajući na tlo, komadići vlati letjeli su u zrak. Trčao je u cik-caku, brže nego ikad u životu. Streličačka vještina značila je više od toga da se puca ravno i pogodi meta. Bila je to psihologija, refleksi i dovoljno iskustva da se predvidi što će meta sljedeće učiniti. Krivudanje je bila dobra obrana. Dok se Smithovo premoreno tijelo žalilo, vidio je da se približava zaklonu.

Posljednjim ubrzanjem bacio se u raslinje. Mošusni miris lišća koje truli i mokro tlo ispunili su mu glavu. Ponovno se otkotrljao, 151...

čućnuo, okrenuo se i usmjerio Sig Sauer na svoje napadače. Ispalio je nekoliko puta paklenu kišu metaka i nije ga zanimalo gdje će završiti. Njegova baraža bila je dovoljna da visoki vođa i ostali padnu na zemlju u zaklon, a možda je i pogodio dvojicu. No, trčali su ravno na njega, savršene mete.

Smith se probijao kroz šumu, prema prednjem dijelu kuće gdje je prvotno počela pucnjava. Osluškiwao je. Pucnji su katkad bili pojedinačni, katkada intenzivni. Iza njega u drveću nije bilo nikakvog znaka potjere.

Zatim je primijetio: ispred dvorišta izbio je metež. Likovi su ležali na tlu, oružja usmjerenog na zaklon od drveća, barem dvadeset njih. Dok je Smith promatrao, brzi bljeskovi cijevi izbili su s druge strane debelog hrasta, a netko je u dvorištu vrištao u agoniji.

U bijelom burnusu glavni je ekstremist otrčao do otvorenog područja izvikujući zapovijedi. Čućnuo je do korala i uzviknuo naredbu na arapskom da se vrate natrag u kuću. Trenutak poslije sva su se svjetla ugasila, prozori su iznenada postali tamne crne rupe, a reflektor ispod lijevog ugla krova je oživio, osvjetljujući dvorište i okrećući se mehanički pomoću nekog daljinskog upravljača dok se nije usredotočio na hrast.

Sad kad ti muškarci nisu više bili osvijetljeni, vođa u bijeloj halji mahnuo im je da krenu naprijed.

Kao odgovor iz šume je izbila ljutita automatska paljba. Dva napadača su pala, mrmljajući, psujući; jedan se držao za ruku, a drugi za rame. Ostali su pali na zemlju i podigli se na laktove da uzvrate vatru. Samo je beduinski vođa ostao meta klečeći vidljiv dok je hladno pucao iz svoje stare britanske jurišne puške i psovao druge na živopisnom arapskom. Budući da je naoružani cijelu pozornost usmjerio na hrast okupan nemilosrdnom svjetlošću, Smith se sagnuo i popeo bliže da vidi tko je pucao odostraga.

Razmaknuo je listove juka i provirio te ugledao lik koji je klečao iza drveta

ponovno puneći kompaktnu strojnicu Heckler & Koch MP5K svježim streljivom.

Reflektor je osvjetljavao prednji dio i stranu drveta, ostavljajući stražnji dio u sjeni. Ipak, mogao je vidjeti dovoljno da bude šokiran treći put te noći: bila je to neatraktivna, tamnokosa žena koju je primijetio

jučer ispred Pasteurova zavoda, ista žena koja je poslije prošla točno pored njega dok je sjedio u kaficu, ali nije pokazivala zanimanje za njega.

Više nije nosila zapuštenu, neprikladnu odjeću i jadne cipele kao u Parizu. Umjesto toga bila je obučena u uski crni kombinezon, crnu vunenu kapu preko ušiju i udobne crne čizme. Promjena je otkrila mnogo više od neuglednih oblina i bila prikladna za njezinu trenutačnu aktivnost. Dok ju je Smith promatrao, micala se mirno i glatko kao da je na streljani pucajući po tri rafala dok je micala MP5K u polukrug ispred sebe. Isticala se preciznost, a u isto vrijeme kontrolirana opuštenost njezina posla. Kao da su joj instinkti izbrušeni kao i njezina zadivljujuća vještina. Kad je ispustila posljednji rafal, negdje nalijevo začuo se još jedan krik boli i ona je skočila i otrčala povlačeći se dublje u šumu.

Smith ju je pratio, brzo i nisko po zemlji, privučen činjenicom da se nisu samo ona i on borili na istoj strani, nego je iznenada shvatio da je u njoj bilo nešto poznato, nešto što je imalo malo veze s današnjim ili jučerašnjim događajima: njezina mirnoća i vještina, oblik tijela, intuitivno preuzimanje rizika, a u isti mah preciznost gotovo poput stroja, pravi potez u pravo vrijeme.

Dok je promatrao, ponovno je pala, ovaj put iza grmlja. Istodobna paljba i psovke pokazali su da su teroristi došli do hrasta i vidjeli da je pobjegla.

Smith je ostao nepomičan, skriven iza jablana dok mu je osjećaj poznatosti rastao.

Njezino lice bilo je krivo, kosa je bila kriva, ipak? Njezino tijelo u tankom kombinezonu, način na koji je držala glavu, sigurne, moćne ruke. I zatim - njezini pokreti. Sve je to već vidio. To je morala biti ona. Sto je radila? Našla se ovdje? CIA je to bila, to je bilo sigurno. Randi Russel.

Nasmiješio se nakratko osjetivši isti rast privlačnosti koji je iskusio svaki put kad ju je vidio pod bilo kojim okolnostima. Bilo je to zbog velike sličnosti s njezinom sestrom Sophijom. Naposljetku, uvijek je tako gledao na nju, znajući da nije sasvim iskren prema sebi.

Pogledala je preko ramena, jasno planirajući sljedeći potez. Vidio je ljutiti očaj na njezinu licu. Morao bi joj pomoći, usprkos činjenici da će, preživi li, ometati njegovu istragu. Zapravo, već

152

153

ometa. No njezine šanse da se izvuče sama bile su minimalne.

Teroristi su stali s frontalnim napadom i zaokružili je, dok su je držali pod vatrom sprijeda. Smith je čuo muškarce kako se vuku kroz gustu šumu na oba krila. Nervozno je pogledavala desno i lijevo također osluškujući, a njezin se očaj produbljivao. Bilo je to kao da se ralje zamke zatvaraju iznad nje i ako je uhvate samu, neće se spasiti.

Pojavio se prvi muškarac. Bilo je vrijeme da podsjeti Fulanija i njegove ljude da imaju posla s više od jednim protivnikom.

Smith je izvadio prigušivač Sig Sauera i otvorio vatru. Kako se zvuk njegova pucnja prolomio poput groma u tihom šumskom zraku, terorist se okrenuo, hvatajući se za ranjenu ruku kojom je pucao. Drugi se muškarac pojavio iznenada nadesno od prvog, još ne shvaćajući opasnost. Smith je ponovno brzo pucao. Dok je novi muškarac vrisnuo i pao, začuo se žubor krikova, noge u žurbi koje su tražile zaklon i ljutiti glas vođe. Gotovo istodobno Russel je ispucala tri metka prema napadačima na svojoj strani gdje Smith nije mogao vidjeti.

Slijedilo je još povika i još buke nogu koje su se povlačile. Smith je počeo trčati kad je bijeli bljesak privukao njegovu pozornost iz smjera farme. Pogledao je izbliza i vidio tamnog Fulanija kako se uzdigao u punoj visini i stajao prkosan u bijeloj halji na rubu zaklona. Glas mu je bio bijesan dok je režao na svoje ljude da drže položaje.

Zatim je čuo još jedan zvuk i ponovno se okrenuo. Randi Russel je jurila prema njemu. - Nikad ne bih pomislila da će mi biti drago što te vidim. - Njezin je šapat bio ispunjen olakšanjem i raz-dražljivošću. - Hajde. Idemo oдавде.

- Čini se da si svaki put u bijegu kad te vidim.

Razjareno ga je promatrala dok su pognuti bježali u smjeru glavne ceste.

Bio joj je za petama. - Sto si napravila s licem?

Nije odgovorila dok su se probijali kroz drveće. Njihovi goniči bili su trenutačno neorganizirani i to im je bila jedina stanka.

Trebali su iskoristiti vrijeme dok su mogli. Probijali su se naprijed, saginjući se ispod grana drveća, zaobilazeći šipražje, plašeći život u divljini svojim ostrim tempom.

Naposljetku su preskočili kameni zid, podigli se i potrčali dalje, hvatajući zrak, znojeći se, sve dok nisu našli glavnu asfaltnu cestu. Provirili su u šumu i proučavali put u oba smjera sa spremnim oružjem.

- Vidiš li išta? - upita ona.

- Ništa na dvije noge i naoružano.

- Pametnjaković - pogledala ga je u sjenovitom drveću. Imao je sjajno lice, takvo kakvo je voljela. Njegove visoke ravne lične kosti i pravilna brada bili su vrlo muški. Otjerala je to iz misli i nastavila proučavati cestu, šumu, sjene.

Jon reče - Bolje da se vratimo u Toledo da budemo ispred njih. I želio bih nešto znati o tvom licu. Nemoj mi reći da je to plastična operacija, to bi me uništilo. - Otkaskali su ponovno jedno pored drugog na mračnoj cesti.

- Izvadi ruku.

- Mislim da ne bih trebao. - Ipak je izvadio slobodnu ruku.

Posegnula je za gornjom usnom, lijeva strana, desna strana i maknula umetke. Pružila je ruku, namjeravajući mu to ispustiti na dlan.

On je maknuo ruku. - Hvala, ali ne...

Ona se nacerila, otkopčala džep na pojasu i ubacila ih unutra. - Perika ostaje. Već je dovoljno grozno što hodaš okolo s tom svjetlucavom havajskom košuljom. Barem je tamnoplava. Moja plava kosa bila bi kao reflektor.

Bila je stvarno dobra; znala je kako s malo kozmetičkih promjena postići veliki

Ludlum Robert - Opcija Pariz

efekt. S umecima njezine su crte bile kvrgave i široke, činilo se da su joj oči preblizu, a brada premalena. Ali sad je njezino lice bilo onakvo kakvog se sjećao. Njezine široke oči, ravni nos i visoko čelo zračili su bistrinom koja mu je bila zagonetna čak i kad je bila uobičajeno razdražljiva. Mislio je o svemu tome dok je promatrao teroriste. Očekivao je da će pun kamion doletjeti niz cestu, sa strojnicom na vrhu, kad je čuo kako grme motori iza njega u smjeru farme.

- Čuješ li to? - upita on.

- Nisam gluha.

Buka se promijenila i motorima je dodan zvuk rotora. Uskoro su se iza njih u smjeru farme dignula u noć tri helikoptera poput

154

...155

sjena velikih ptica jedan za drugim. Njihova crvena i zelena navigacijska svjetla svjetlucała su dok su kružili i kretali na jug. Vjetar je nosio nebom tamne oblake. Mjesec je provirivao i nestajao, a isto tako i helikopteri.

- Upravo su nas napustili - požalila se - prokletstvo!

- Ne bi li to trebalo biti amen? Zamalo nisi poginula.

Odbrusila je - Možda, ali slijedim M. Mauritaniju gotovo dva

tjedna i sad sam ga izgubila i ne znam tko su ostali, a još manje kamo su otišli.

- Oni su islamska teroristička skupina zvana Štit polumjeseca.

To su oni koji su digli u zrak Pasteurov zavod ili naručili da to netko učini da prikriju trag.

- Kako prikriju trag?

- Crni plamen.

- Nikad čula.

- Nije ni čudo. Ne djeluju već barem deset godina. Ova ope racija bila je pokušaj dobivanja novca kako bi se vratili u igru. Reci svojim ljudima i oni mogu obavijestiti španjolske vlasti. Crni plamen je oteo Chamborda i njegovu kćer. Drže ih zatvorenima, a imaju i Chambordovo DNK računalo.

Randi je prestala trčati kao da je udarila u zid - Chambord je živ?

- Bio je na farmi kao i njegova kći.

- Računalo?

- Nema ga.

Nastavili su kretati se, ovaj put su koračali u tišini, zamišljeni. Jon reče - I ti tražiš DNK računalo?

- Naravno, ali usput - reče mu Randi. - Naši ljudi istražuju sve poznate terorističke vođe. Ja sam nadzirala Mauritaniju jer se pojavio iz neke rupe gdje se skrivao protekle tri godine. Slijedila sam ga iz Alžira do Pariza. Zatim je Pasteur dignut u zrak. Ispalo je da je DNK računalo ukradeno i svi smo stavljeni na visoki stupanj opreza. Ali nikad nisam vidjela da kontaktira s bilo kojim poznatim teroristom osim onog velikog Fulanija, Abu Aude. Oni su prijatelji još od početaka Al Qaeda.

- Ali tko je ili što taj Mauritanija da je na CIA-inom popisu za motrenje?

156

- Čut ćeš da ga zovu Monsieur Mauritanija - ispravila ga je Randi. - To je znak poštovanja i on inzistira na tome. Mislimo da mu je pravo ime khalid al-Shanquiti, iako je katkad poznat kao Mahfouz Oud al-walidi. Bio je važan Bin Ladenov pomoćnik prije nego što je Bin Laden povukao svoje ljude u Afganistan. Mauritanija je vrlo diskretan, nikad se ne pokazuje na obavještajnim radarima i djeluje najviše po Alžiru, gdje smo ga i našli. Što ti znaš o skupini Štit polumjeseca?

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Samo ono što sam vidio na toj farmi. Djeluju vrlo iskusno, dobro istrenirano i učinkovito, barem njihovi vođe. Po broju jezika koje sam čuo rekao bih da su iz svih zemalja u kojima ima islamskih fundamentalista. Panislamski su orijentirani i pro kletu dobro organizirani.

- Sigurno ako im je Mauritaniya na čelu. Organizirani i pametni.

Svrnula je pogled poput rendgena na Smitha - A sad da razgovaramo o tebi. Očito si i ti sudionik lova na molekularno računalo jer se ne bi pojavio na toj farmi u pravo vrijeme da mi spasiš kožu i znao to što znaš. Kad sam te vidjela u Parizu, rekli su mi u Langlevu da si doletio u Pariz da pomogneš jadnom Martvju. Sad..

- Zašto me CIA prati?

Otpuhnula je - Znaš da službe špijuniraju jedna drugu. Mogao bi biti agent koji radi za stranu silu, zar ne? Ne radiš za CIA-u, FBI, NSA-u ili čak vojnu obavještajnu, bez obzira na to što bilo tko kaže, a priča »došao sam pomoći Martvju« očito je sranje... Prevario si me i u Parizu, ali ne ovdje, dakle, za koga, dovraga, radiš?

Smith je glumio zgražanje - Martyja zamalo nije ubila ta bomba, Randi. - U sebi je prokleo Freda Kleina i taj tajni život na koji je pristao. Tajna jedan je bila toliko tajna - crna šifra -da čak ni Randi, unatoč tomu što je bila iz CIA-e, nije znala za nju. - Znaš kako je sa mnom - nastavio je slijegajući ramenima sa samoomalovažavanjem - ne mogu saznati tko umalo nije ubio Martvja. I oboje znamo da me to neće zadovoljiti. Ja bih ih htio zaustaviti. A što bi pravi prijatelj trebao učiniti?

Stali su u podnožju dugačkoga niskog brda i zagledali se prema gore. To je bio tako blag uspon da ga Smith čak nije ni pri-

157

mijetio dok je pratio Elizonda. Ali sada, na povratku, penjanje mu se činilo dugo i teško. Promatrali su uspon kao da ga mogu otjerati.

- Gluposti - rekla mu je. Posljednje što sam čula jest da je Marty u komi. Ako te treba igdje, to je u bolnici da paziš, doktore.

Daj, molim te. Jedanput je bilo osobno kao s virusom Hades zbog Sophije. Ali sad? Za koga zapravo radiš? Sto ne znam, a trebala bih znati?

Već su dovoljno dugo stajali, smatrao je - Hajde, vratimo se. Moramo provjeriti farmu. Prazna je. Možda su ostavili nešto što će nas uputiti kamo su otišli. Ako je još netko ondje, bolje da ga ispitamo i saznamo što znaju. Okrenuo se, slijedio je korake, a ona je uzdahnula i sustigla ga. - Sve je to zbog Martvja - rekao joj je.

- Doista. Ti si presumnjičava. Zbog te obuke u CIA-i, valjda. Moja baka me upozoravala da ne tražim bale u čistom rupčiću. Tebi tvoja baka nije rekla ništa tako korisno?

Otvorila je usta da odgovori. No umjesto toga reče - Psssst! Slušaj! Okrenula je glavu.

I on je čuo tihi prr moćnog motora automobila. Ali bez svjetala. Maknuli su se s ceste među masline. Zvuk je išao prema njima, niz brdo, prema farmi. Iznenada, motor je stao i čuo je samo nešto čudno, nešto što nije mogao identificirati.

- Sto je to, kvragu? - prošapta Randi.

Onda je shvatio. - Kotači automobila - prošaptao je - Vidiš. To je ta crna masa u pokretu. Gotovo je možeš prepoznati.

Shvatila je; crni auto, bez svjetala, bez motora. Spuštao se niz brdo. Štit polumjeseca?

- Može biti.

Napravili su brze planove. Jon je jurnuo preko ceste do stabla masline koje je stajalo samo, vjerojatno odsječeno od malog maslinika kad je cesta sagrađena. Vozilo se pojavilo iz mraka poput mehaničkoga duha. Bilo je to veliko, staromodno vozilo koje su obožavali nacistički časnici u Drugom svjetskom ratu. Bilo je otvoreno i izgledalo kao da je izletjelo izravno iz starih filmskih novosti. Unutra je bila samo jedna osoba. Jon je podigao sig Sauer da signalizira Randi. Klimnula je. Štit polumjeseca ne bi poslao jednog čovjeka da ih napadne.

Dok je elegantni automobil nastavio kliziti, dobivao je na brzini i sad je bio na samo 30 metara od njih. Randi je pokazala na sebe, a zatim na Jona i klimnula prema

autu. Jon je dobio poruku: bila je umorna od hodanja. Nacerio se i klimnuo. Bio je i on.

Dok je auto prolazio, taman i tih, uskočili su na stare daske s obje strane. Slobodnom rukom Jon je zgrabio vrh vrata, a drugom je usmjerio svoj Sig Sauer u vozačev šešir. Čudno, vozač nije pogledao. Zapravo uopće nije reagirao. Zatim je Jon vidio da čovjek nosi crno odijelo i svećenički ovratnik. Bio je biskup - anglikanski.

Randi se nacerila preko puta. I ona je primijetila. Zakolutala je očima, jasna poruka: nije bilo dobro za međunarodne odnose da se ukrade auto svećeniku.

- Imate osjećaj krivnje, zar ne? - britanski glas naglo je zagrmio, ali još nije pogledao. - Pretpostavljam da biste sami na kraju došli u Toledo, ali to bi bilo prokleta dugo i kao što vi Amerikanci kažete, čisti gubitak vremena.

Nije bilo pogreške u tom glasu - Peter! - Jon je promumljao. - Postoji li uopće neka agencija koja ne hvata DNK računalo? - On i Randi sjeli su na stražnja sjedala.

- Nije baš vjerojatno, momče. Naš svijet nestaje. Nemoj ih kriviti. Gadan scenarij.

Randi je zahtijevala odgovor - odakle si se ti stvorio?

- Iz istog mjesta odakle i ti, Randice. Promatrao sam gužvu s brda iznad farme.

- Hoćeš reći da si bio ondje? Sve si vidio - eksplodirala je Randi - i nisi pomogao?

Peter Howell se nasmiješio - Držala si sve pod kontrolom i bez mene. Dala si mi priliku da promatram naše bezimene prijatelje i uštedio sam vam vrijeme da se vratite, a naravno bili ste na putu da se vratite.

Jon i Randi pogledali su jedno drugo. - Dobro - reče Jon - što se dogodilo nakon što smo mi otišli?

- Ubacili su na brzinu oružje, zalihe i streljivo u helikopter.

- Sišao si da pretražiš? - upita Randi.

- Naravno - reče Peter. - Još toplo jelo u kuhinji čekalo je da se posluži. Ali u kući nema ljudi, ni mrtvih ni živih i nema tragova

158,

159

tko je bio ondje ili kamo je otišao. Nema zemljovida u kući, papira, apsolutno ništa, osim velike hrpe spaljenog papira u kaminu. I naravno, ni traga tom zvjerskom stroju.

- Imaju ga - Jon ga je uvjeravao - ali nikad nije bio ondje ili je barem Chambord tako mislio. - Dok je Peter okretao auto na širokom mjestu na cesti, Jon i Randi su ga obavijestili o onome što su čuli o štitu polumjeseca, Mauritaniji, Chambordovima i DNK računalo.

16

Elizondo Ibarguengoita oblizivao je usne i spustio pogled. Njegovo žilavo tijelo bilo je pognuto, crvena beretka nabita naopako, a držanje izmučeno. - Mislili smo da napuštate Toledo, M. Mauritanija. Kažete da imate još jedan posao za nas? Mnogo novca?

- Ostali su otišli, Elizondo. Ja ću im se uskoro pridružiti.

Morao sam još dosta toga tu završiti. Da, nagrada za ovaj novi posao je fantastična, uvjeravam vas. Jeste li ti i tvoji ljudi zainteresirani?

- Naravno!

Nalazili su se u golemoj katedrali u slavnoj kapeli Bijele Bogorodice s bijelim kipovima, stupovima i rokoko kamenim i gipsanim ukrasima. Abu Auda se naslonio na zid do kršćanske ikone Marije i malog Isusa gdje je njegov bijeli burnus izgledao kao da oponaša kip.

Dok je Mauritanija razgovarao s trojicom Baska - Elizondom, Zumaijom i Iturbijem, smiješio se, naslonjen na štap i proučavao Elizondovo lice.

Elizondo je klimnuo nestrpljivo - Kakav posao?

- Sve u svoje vrijeme, Elizondo - reče Mauritanija - sve u svoje vrijeme. Prvo, molim te, opisi mi kako ste ubili američkog pukovnika Smitha. Sigurni ste da je njegovo truplo u rijeci? Sigurni ste da je mrtav?

160

.161.

Elizondo je djelovao kao da se kaje. - Kad sam ga ubio, pao je u rijeku. Iturbi je pokušao izvući njegovo truplo, ali struja ga je uhvatila i nestao je. Više bismo voljeli da smo ga mogli pokopati da ga ne nadu. S malo sreće, njegovo će truplo otplutati do Lisabona. Ondje nitko neće znati tko je on. Mauritanija je klimnuo ozbiljno kao da je razmišljao hoće li biti problema ako na kraju nadu truplo. - Sve je to čudno, Elizondo. Vidiš ondje Abu Audu - klimnuo je prema tihom teroristu - uvjerava me da je jedan od dvoje ljudi koji su nas napali na farmi nakon što si ti otišao, isti taj pukovnik Smith. Što znači da baš nije najvjerojatnije da si ga ubio.

Elizondovo lice postalo je beskrvno poput kipa - Griješi. Ubijen je. Mi smo... - Vrlo je siguran - prekinuo je Mauritanija zvučeći iskreno zbunjeno. - Abu Auda je susreo pukovnika Smitha u Parizu. Zapravo jedan od Abu Audinih ljudi bio je ondje kad ste oteli ženu. Dakle, vidiš...

Sad je Elizondo shvatio. Izvukao je nož iz pojasa i nasrnuo na Mauritaniju.

Istodobno je Zumaia izvukao pištolj, a Iturbi je počeo bježati.

Ali Mauritanija je lupio svojim štapom brzinom zmiје i kratka oštrica pojavila se na vrhu. Svjetlucała je u slabašnoj svjetlosti kapele i zatim nestala kad se Elizondo nabio na nju svojim slijepim jurišem. Mauritanija, lica crvenog od bijesa, okrenuo je oštricu i povukao je u obliku luka kroz vitalne organe. Elizondo je kolabirao, držeći vlastitu utrobu, gledajući u čuđenju u Mauritaniju. Pao je prema naprijed, mrtav.

U isto vrijeme Zumaia se uspio okrenuti napola, njegov je pištolj ispalio jedan neciljani hitac prije nego što mu je Abu Audina sablja prerezala vrat. Krv je šiknula, a on se izvalio prema naprijed.

Iturbi je pokušao pobjeći, no Abu Auda je vješto okrenuo snažnu ruku i zabio oštricu tako duboko u leđa Baska u bijegu da mu je oštrica izašla kroz grudi.

Objema rukama divovski je Fulani podigao mač nekoliko centimetara i s njim umirućeg Baska. Abu Audine crne oči plamtjele su od bijesa dok je promatrao Itur-

bija kako se izvija poput zeca na ražnju. Kad je čovjek pao mrtav na oštrici, Abu Auda je izvukao sablju.

Mauritanija je obrisao svoj uski mač bijelom oltarskom tkaninom i dodirnuo puce na štapu koje je vratilo oštricu. Abu Auda je oprao mač u svetoj vodi i osušio ga na svom burnusu. Njegova pustinja sada nije bila samo prljava već i krvava.

Abu Auda je uzdahnio - Prošlo je mnogo vremena otkad sam se kupao u krvi svojih neprijatelja, Khalide. To je dobar osjećaj.

Mauritanija je klimnuo, shvaćajući. - Ne smijemo se zadržavati. Treba još mnogo toga učiniti prije nego što udarimo.

Dva su muškarca preskočila mrtve Baske i jurnula kroz katedralu u crnu noć.

* * *

Sat vremena poslije Jon, Randi i Peter bili su na autocesti vozeći se iz Toleda.

Najprije su stali u gradu gdje je Jon uzeo lap-top i vreću iz prtljažnika unajmljenog Renaulta. Auto je bio nedinut, imao je samo prerezanu užad. Ako je imao sreće, Bixente je pobjegao u svoj život kao pastir. Kad je Jon utovarao svoje stvari u drugi auto, Peter i Randi su navukli krov i auto je odjurio. Peter je vozio. Kad su vrhovi i tornjevi bajkovitog El Grecova grada počeli blijedjeti u daljini, Peter je usporio ispod propisanog ograničenja brzine od 120 kilometara na sat. Nisu trebali privlačiti policijsku pozornost.

Randi se smjestila odostrag u klasičnom touring vozilu gdje je staro sjedalo još mirisalo na skupu kožu. Slušala je dok su Jon i Peter raspravljali ispred nje kojim putem ići u Madrid, gdje se mogu javiti i pregrupirati.

- Samo nemoj ići istim putem kojim je Jon išao, ako ga Baski prate. - Potiskivala je nervozu, a Peter je poslušao njezin savjet. Zašto ju je Jon tako iritirao?

Najprije ga je krivila za smrt svoga zaručnika Mikea u Somaliji, zatim za tragično ubojstvo Sophije, ali poslije ga je počela poštivati. Željela je zaboraviti prošlost, ali ona ju je progonila poput neispunjenog obećanja. Čudno je bilo što je osjećala da i on to želi zaboraviti. Bili su ukočeni zbog pre-

163

više toga što ih je povezivalo.

- Bog zna što ćemo naći sljedeće - reče Peter. - Nadaймо se da je molekularno računalo. - Umirovljeni SAS-ov padobranac i špijun MI6 bio je mišićav i mršav, možda malo premršav pod svojom svećeničkom odorom.

Ruke su mu bile izabrane kao smeđe pandže na upravljaču, a lice usko; boja i tkivo osušili su se od vjetra i sunca. Koža je bila tako izabrana da je izgledalo da su mu oči u kanjonima. Ali čak i noću te su oči ostale oštre i pažljive. Zatim su iznenada zažmirkale, zaokupljene nečim - I, Jone, prijatelju, dužan si mi zbog te ogrebotinice. Ali valjda sam ti i ja dužan za udarac u tvoju glavurdu.

Peter je podigao svoj crni crkveni šešir i otkrio zavoj oko vrha glave.

Jon je promatrao zavoj i klimnuo glavom dok je Peter namještao šešir natrag na glavu. - Da me vrug odnese. Znači, ti si bio alžirski čistač u Pompidou koji je prouzročio nevolje. - Prisjetio se kako mu se bolničar činio poznatim dok je trčao niz bolnički hodnik strojnicom ih sve držeći u šahu. To je Peterova glava ostavila tračak krvi na stupu ograde.

- Znači, ti si bio ondje da zaštititiš Martvja, a ne da ga ubiješ.

Zato si, kad si napokon pucao, pucao visoko.

- Točno - klimnuo je Peter. - Bio sam u bolnici i čuvao naše ga prijatelja kad sam čuo da ima »obiteljskog« posjetioca. Budući da Marty nema obitelj, osim ako ne računaš psa kojeg smo našli kod one stvari s Hadesom, ja sam naslutio nešto i stigao sam sa svojim malim Sterlingom. Vidio sam da si me primijetio i trebao sam izvesti tu glupariju ili uništiti cijelu krinku.

Odostraga Randi reče - Sto znači da SAS ili MI6 paze na Mar-

- Malo sam prestar za specijalce, ali za MI6 sam još s vremena na vrijeme koristan. Whitehallu cure sline od te DNK igracke.

- Zvali su tebe?

- Znam nešto o potencijalu DNK i dosta sam radio s Francu zima, što baš i nije karakteristika MI6. Jedna od prednosti jest što sam u mirovini, izvan igre, pa mogu raditi na svoj način. Ako misle da me trebaju, oni moraju doći meni. I svaki put kad se neću igrati, skupim igracke i povučem se sa Stan u brlog u Sierri. To

ih izluđuje, naravno.

Randi je suspregnula smijeh. Peter je često govorio o svojoj dobi podcjenjivački, možda da odvrati ljude od svojih sposobnosti koje bi posramile mnoge tridesetogodišnjake.

Jon je negodovao - Ali zašto si se skrivao od mene? Zašto si me pustio da te lovim? Kvrugu, zbog tebe sam skakao preko kolica!

Peter se nacerio - To je bilo krasno. Sve se isplatilo samo da to vidim. - Zastao je. Njegov je glas postao ozbiljniji kad je priznao - Nikad siguran, zar ne? Nisam znao zašto si ondje? Downing Street i Ovalni ured ne klade se uvijek na istog konja. Bolje je najprije shvatiti što tko radi.

Jon je nastavio negodovati. - Ali nakon toga sam vidio da ideš u pansion generala Henzea. Ondje gdje on nije trebao biti. Čini se da si se zanimao za istog ponija ondje.

- Vidio si me? To mi se baš ne sviđa. Mogli su i drugi.

- Nisam imao pojma da si to ti. Oba puta, ako to pomaže.

U Peterovu glasu osjetilo se znatno zadovoljstvo kad je rekao - To je bila zamisao, zar ne?

- Osobito kad posjećuješ američkoga generala - reče Jon proučavajući svoga prijatelja.

- On je NATO, znaš. Moraš biti fin s Europskom unijom.

- I što reći NATO-ovu generalu?

- Vojna tajna, prijatelju. Izričite zapovijedi u tom smislu.

Bilo je jasno da Peter nakon toga neće ništa više reći bili ili ne bili prijatelji.

Onima koji su navikli na gust promet u Madridu, autocesta se činila kao prazno parkiralište. Nekoliko je auta projurilo, ali Peter se pristojno ponašao i držao auto pod kontrolom. Pokraj raskošnoga, zelenog grada Aranjueza, bivšeg ljetnikovca španjolskih kraljeva i kraljica, napustio je N400 i okrenuo auto na sjever prema A4 i Madridu koji je sad bio udaljen pedeset kilometara. Mjesec se pojavio prosipajući srebrni sjaj poljima svježe posađenih jagoda, rajčica, šećerne repe i pšenice. Randi se nagnula prema naprijed odmarajući podlaktice na stražnjem dijelu sjedala.

- Dobro, Jones, za koga, dovraga, radiš? - Čim je to rekla, požalila je. Iritantno je i izaziva sukob. Ali, kvragu, željela je znati.

165

- Reci mi da moji dragi, pokvareni šefovi u Langlevu ne lažu.

- Ovdje sam za svoj račun, Randi. Peter mi vjeruje, je li tako Peter?

Peter se smiješio iza volana. - To malo smrdi, znaš. Nije da me baš briga, ali Randi ima pravo što se tiče njezinih ljudi. Iza njezinih leđa i sve to. Ni ja to ne bih volio.

Među Randinim kvalitetama bio je laserski fokus i ona bi se poklala za kost razdora žilavošću pit bula. Dovoljno dugo se opirao, sad je bilo vrijeme da izbací uvjerljivu laž.

- Dobro, imaš pravo - rekao joj je Jon. - Ima tu još nešto, a to nije Langlev. To je vojska. Vojna obavještajna služba poslala me da saznam je li dr. Chambord doista stvorio prototip DNK računala koje funkcionira. A ako i jest, jesu li to računalo i njegove istraživačke bilješke ukradene, a bomba je bila samo varka. Zatresla je glavom. - Langlev te nikad nije našao na popisu vojne obavještajne službe.

- To sam za ovu akciju. Ako ide dovoljno visoko, naći će me. - Bio je uvjeren u snalažljivost Freda Kleina.

Čini se da mu je ovaj put povjerovala i na trenutak je imao osjećaj krivnje. - Vidiš? - reče ona. - To nije bilo tako teško. Ali budi oprezan, katkad možeš postati ovisan o istini.

- Nikad nisam čuo nešto tako rečeno - reče Peter šaljivo.

Jon je imao jasan dojam da mu Peter nije vjerovao ni riječ, ali Petera je baš bilo briga.

Za Britanica je njegov zadatak bio prvi i vratio se njemu.

- Vratimo se misiji. Budući da je Chambord živ i otet, znači da nešto nije u redu u pariškoj policiji.

- Misliš na identifikaciju otiskom prsta - shvatio je Jon. -

Pomislio sam na to. Jedini način kako su Crni plamen i Štit polu mjeseca mogli to izvesti jest obično okretanje. Podmetnuli su truplo u Pasteur prije nego što su ga raznijeli. Stavili su truplo na vrh bombe osim ruke koju je pronašla policija. Vjerojatno su odsjekli ruke i stavili ih dovoljno daleko tako da se barem jedna mogla naći, ali dovoljno blizu da bude uništena od eksplozije.

Zatim su dali da netko zamijeni otiske prstiju trupla s Chambor-

dovim u njegovu dosjeu. Mogli su isto tako zamijeniti DNK podatke ukoliko prežive neki dijelovi tijela koji se teže mogu identi-

ficirati. Jednom kad pariška policija bude imala razlog da ih identificira na jedan ili drugi način, bit će zadovoljni. Imaju veće probleme od toga, kao što je na primjer DNK računalo.

Randi je razmislila o tome. - Teroristi su se propisno oznojili kad je trebalo toliko dugo da se nađu ostaci. Nije baš da je to puno značilo jer je policija pretpostavljala da nisu još našli njegovo truplo.

- Pitam se kako su uopće uspjeli prokrijumčariti truplo? Da su ih otkrili, to im je moglo uništiti cijeli plan - reče Peter. - Zanimljivo.

- Mislim - reče Jon polako - truplo je možda samo ušetalo s njima, ne znajući, ili možda je to bio predani mučenik za islam,

Ludlum Robert - Opcija Pariz

računao je na zajamčeno mjesto u raju.

- Blagi Bože - Randi je uzdisala.

- Još jedna vrsta bombaša samoubojice - reče Peter. - Kakvim to svijet postaje?

Šutjeli su. Naposljetku, Jon upita - Oboje smo ti rekli kako smo dospjeli ovamo, Peter. A ti?

- Dobro pitanje. Nakon bombaškog napada MI6 primijetio je poznatog baskijskog separatista Elizonda Ibarguengoita u Parizu. Drugi ured ga je promašio. MI6 je to spojio s onim što su Francuzi rekli Whitehallu o drugom Basku kojeg su pokupili i to se činilo kao prilika da se ukrade vodstvo Drugom uredu, što je bilo predobro da bi se propustilo. Kao što biva, više puta sam se susretao s Elizondom i tako je moj zadatak bio da pratim lupeža i da vidim kakvo nedjelo mogu otkriti. - Gledao je naprijed na cestu. - Moj nos za spletke također mi kaže da se Whitehall ne bio bunio da se ukrade taj stroj za kraljicu i domovinu i da moj neslužbeni status pruža mogućnost da se sve zaniječe pođe li što po zlu.

- Kao što bi valjda sve vlade i vojske - primijetio je Jon - uključujući i moju.

Dok su Randi i Peter razmišljali o tome, Jon se naslonio da mu se glava odmara na kožnom sjedalu. Provirio je kroz vjetrobbran. Mjesec je bio niže, ostavljajući beskonačne zvijezde da se pružaju na nebu La Manche. Kad je vidio taj sjajni prizor, znao je da će zemlja i svemir uvijek biti ondje. No, kad se bavio svojom vrstom,

.167.

nije baš bio siguran.

I dalje gledajući u zvijezde, reče - Znaš, očito je da smo svi pod uobičajenim strogim naredbama da ništa ne govorimo nikome, osobito agentima bilo koje države koji isto traže. - Pogledao je Petera, a zatim Randi. - Švi znamo da će nas besmisleno rivalstvo u sklopu naših vlada uništiti. A ovo ima potencijala za Armagedon. Ja pretpostavljam da štit polumjeseca planira negdje veliki prasak. Možda protiv sjedinjenih Država, možda protiv Britanije. Zar ne mislite oboje da je vrijeme da surađujemo? Znamo da možemo vjerovati jedni drugima.

Randi je oklijevala, a zatim jasno klimnula - slažem se. Mauritanija se potrudio više nego inače da prikrije tragove, čak je upotrijebio još jednu terorističku skupinu kao paravan i sad znamo da ima i molekularno računalo i Chamborda. Prijetnja je prevelika da odstupimo, bez obzira na to što Langlev i vojska misle. Peterove oprezne oči postale su otvorenije. Kratko je klimnuo - Tako je, živjela suradnja. Dovraga i Whitehall i Washington.

- Dobro - reče Jon. - Peter, zašto si zapravo razgovarao s generalom Henzeom?

- Nije bio Henze nego Jerry Matthias.

- Generalov pobočnik? - Jon je bio iznenađen.

Peter je klimnuo. Bio je specijalac. Upoznali smo se u iračkoj pustinji prije nekoliko godina i htio sam vidjeti što mogu izvući od njega.

- O čemu?

- O nekim čudnim ponašanjima u NATO-u.

- Kakvim ponašanjima? - Randi je tražila odgovor. - Ponovno si težak.

Peter je uzdahnuo - Oprosti, stara navika. Dobro, otkrio sam poziv Elizondu Ibarguengoitiji iz NATO-a. Kad sam otkrio broj, bilo je to iz održavanja koje je navodno bilo zaključano.

Randi je bila šokirana. - Crni plamen ili štit polumjeseca ima špijuna u NATO-u.

- To bi bio jedan odgovor - Peter se složio.

- Ili netko u NATO-u - Jon je špekulirao - radi ili je radio s

Crnim plamenom ili štitom polumjeseca da dobije molekularno računalo.

- To bi bio drugi odgovor - složio se Peter. - Narednik Matt

Ludlum Robert - Opcija Pariz

hlias je bivša zelena beretka i sada upravitelj domaćinstva vašeg generala Henzea. Nadam se da drži oči otvorene iz navike. Na žalost, nije vidio ništa posebno sumnjivo. Ipak, Crni plamen je bio živi trag i tako sam otišao za njima u Toledo.

- Kladim se da Crni plamen više nije živi trag - reče Randi. - Želi li se tko kladiti je li im vodstvo živo?

- Ne volim se kladiti na sigurne stvari - reče Peter. - Pametan momak kao Mauritaniya odmah će shvatiti kako si ga našao, Jone. Ako ima sreće, on ne zna za mene.

- Crni plamen je bila varka koja nije uspjela - složio se Jon. - Mauritaniya ih je skrivao znajući da se mogu okrenuti protiv njega, ucjenjivati ga, ometati mu planove na razne načine. No, nije shvatio da su doveli nekog poput mene. sigurno ih je ubio dosad, ne samo zbog odmazde nego da se osigura kako mu više ne bi naučili.

Dok je razmišljao o tome, Jonove misli vratile su se na Martvja. shvatio je da je prošao veći dio dana otkad mu se nije javio. Dobrobit najstarijeg prijatelja prolazila mu je mislima i izvadio je svoj mobitel.

Randi ga je ljutito pogledala - Koga zoveš?

- Bolnicu. Možda je Marty budan.

Peter je pristojno klimnuo - š cijelom propovijedi koja će nam pomoći u strašnom zadatku da nađemo Mauritaniyu i njegov štit polumjeseca.

Ali ono što je čuo u bolnici Pompidou, nije bilo ono čemu se Jon nadao: mala promjena u Martvjevom stanju. I dalje su gajili nade, ali napredak zdravstvenog stanja dr. Zellerbacha nije se ubrzao.

168

169

17

Gibraltar

Uznemiren, general pukovnik Sir Arnold Moore sjedio je sam na stražnjem sjedalu automobila zapovjednika lokalnog Royal Air Forcea i razmišljao o tajnom sastanku na Charlesu de Gaulleu koji je upravo napustio. Sto se događa? Zašto ga je stari saveznik i prijatelj Roland la Porte zapravo pozvao? Dok su tekle rijeke jakih svjetala zrakoplova koji su slijetali i uzlijetali s aerodroma kolonije Krune, promatrao je naprijed ne opažajući, zabrinuto analizirajući večerašnju raspravu. Na kraju je sve završilo na plećima generala La Portea.

Svi su znali da su Francuzi jako nostalgичni za prošlom slavom, ali isto su tako svi znali da su praktični i da je barem na razini La Porteove vlade la gloire bilo nešto poput šale. Iako je La Porte i privatno i kao zamjenik zapovjednika NATO-a davao prednost združenim europskim snagama za brzi odgovor, Sir Arnold je uvijek smatrao da je to zbog racionalnih razloga... Da olakša pritisak na NATO koji je jako ovisio o Sjedinjenim Državama kad je intervenirao u male i velike nesuglasice diljem planeta. Zapravo je La Porte bio poznat po tome što je naglašavao te argumente u razgovorima s Washingtonom.

Ali kako se francuski general pretvorio u otvorenog antiameri-

kanca? Je li se uopće pretvorio? Je li europska ujedinjena vojska koju je predlagao jednostavno logički produžetak njegove želje da riješi Amerikance tereta da rade sve poslove? Sir Arnold se žarko nadao da je tako jer je drugo opravdanje moglo biti prva opasna vizija Europe kao druge supersile i takmaca Amerikancima u ovom novom posthladnoratovskom svijetu punom terorista. Nikad nije bilo pametno podijeliti fronte, što su i Hitler i Napo-leon naučili na svoju žalost. Sada se više nego ikad činilo Sir Arnoldu da se civilizirani svijet mora ujediniti. Unatoč antiameričkoj retorici, Sir Arnold bi zasigurno posljednji prihvatio to stajalište da nije bilo La Porteove grube naznake da će Amerika uskoro biti žrtva elektronskog udara koji će isključiti sve zapovjedne i komunikacijske kontrole. Naravno, tako će američka vojska biti nemoćna kao i bilo koja europska sila koja je

ovisila o njoj.

Kad je sve to uzeo u obzir, zajedno s povremenim elektronskim slomovima u tim tajnim sustavima, za koje je Sir Arnold jedini trebao znati, bio je zapanjen. Bio je zbunjen.

Je li i La Porte saznao za njih? Ako je tako, kako je to bilo moguće? Sir Arnold je imao taj podatak samo zato što je predsjednik Castilla osobno obavijestio premijera, objasnivši da je Ujedinjeno Kraljevstvo jedini saveznik kojeg obavještavaju, dok je jedini NATO-ov dužnosnik kojeg su obavijestili bio vrhovni europski zapovjednik general Henze.

Kako je onda francuski general La Porte saznao za strašne elektronske napade? Sir Arnold je pokrio rukama čelo. Strašno ga je boljela glava i znao je uzrok: brinuo se da je La Porte nekako povezan s onim tko je uzrokovao elektronske slomove i zato je imao podatke.

Britanski je general jedva mogao pomisliti na tu mogućnost. Sve je bilo nezamislivo, apsurdno, a ipak nije mogao zanemariti logiku. Nije se mogao riješiti zabrinjavajućih zaključaka o La Porteu. O njima smije razgovarati samo s premijerom. I to osobno.

Takve spekulacije koje mogu biti pogrešne, ali koje će ipak uništiti ugled dobrog čovjeka, ne mogu se povjeriti bilo komu. Zato je sjedio sam na stražnjem sjedalu tamnog zapovjednog vozila, čekajući dok osobni vozač i pilot nadgledaju servisiranje i toče-

170

.111

nje zrakoplova Tornado F3 koji će ga odvesti u London.

Dok je čekao, nastavio je vrtjeti cijeli neobičan sastanak. Je li pogriješio? Je li preburno reagirao? Ali svaki put kad si je postavio ta pitanja, bio je sve sigurniji: bio je zabrinut zbog onoga što je La Porte natuknuo, onoga što je to značilo i strašne opasnosti koja je iz toga proizlazila.

Uvježbavao je riječi koje će upotrijebiti da priopći te zaključke premijeru kad je Stebbins pokucao na zatvoreni prozor automobila.

Otvorio je vrata.

Sir Arnold je pogledao gore. - Spremni smo, George?

- Gospodine! - Stožerni narednik George Stebbins pognuo je glavu da signalizira potvrdno.

- Običan da bio bi dovoljan, George. Više nisi narednik u bataljunu u grenadirima, znaš. - Izašao je iz auta s aktovkom u ruci.

- Ne, gospodine. Hvala, gospodine.

Sir Arnold je uzdahnuo i klimnuo glavom. Možeš čovjeka izvući iz stražara, ali ne možeš stražara iz čovjeka.

- Mislite, bivši narednice Stebbins, da ćete barem malo moći zaboraviti kraljevsku gardu kad vaše imenovanje bude konačno?

Stebbins se napokon nasmiješio - Pokušat ću, gospodine.

Sir Arnold se nasmiješio. - Dobro, Stebbins. Cijenim iskren odgovor i trud. Što kažeš na to da saznamo znaš li voziti onu stvar ondje?

Ušli su svlačionicu baze da obuku izolirana odijela i kacige za let na velike visine i dvadesetak minuta poslije Stebbins je u pilotskom sjedalu rulao sjajni mlažnjak kroz tamni aerodrom na pistu. Na navigatorskom sjedalu i izravno iza Stebbinsa Sir Arnold je nastavio uvježbavati šokantne vijesti koje mora priopćiti premijeru, a svakako i ministru obrane i možda starom Colinu Campbellu koji je sada vrhovni zapovjednik.

Nadzvučni Tornado je uzletio i uskoro ostavio za sobom Gibraltar, najjužniju europsku točku. Jurio je visoko na nebu, daleko iznad oblaka. Promatrajući dramatičnu panoramu zvijezda na crnom baršunastom nebu, Sir Arnolda je stegnulo u grlu jer je vjerovao u Boga. Zasigurno ni jedna druga sila nije mogla stvoriti

takvu ljepotu. Razmišljao je o tome i brinuo se što je smislio general La Porte kad je potpuno nečujno za bilo koga na zemlji zrakoplov eksplodirao u golemoj

eksploziji plamena. Na zemlji je vatrena lopta izgledala kao još jedna zvijezda padalica.

Madrid, Španjolska

Madrid je imao vlastitu blistavu energiju i njegovi su stanovnici i posjetitelji to otkrili, osobito noću. Emotivna glazba i veseli duh lebdjeli su zrakom. Od taksija u žurbi do neprekidne zabave Madrilenos su bili tolerantni ljudi, povremeno poznati po tome što su iskazivali svoj anarhistički duh u potrazi za nečim divljim oko kamenih ulica i lijepih fontana ispod velikog starog drveća.

Peter je ostavio unajmljeni touring auto u garaži vlasnika, povjerljivog prijatelja, i zatim poveo Jona i Randi u podzemnu željeznicu. Noseći malo prtljage, pažljivo su motrili i borili se s proturječnim emocijama žurbe i mentalne iscrpljenosti iako su Randi i Jon dobro zadrijemali tijekom vožnje, dok se Peter, čvrsti Britanac, više naspavao nego njih dvoje i zato ih vozio do Madrida. S olakšanjem su izašli na postaji podzemne željeznice San Ber-nardo i ušli u Malasanu, poznatu domaćima kao Barrio de Maravil-las ili Okrug čudesa. Ovdje, u živopisnoj boemskoj četvrti, noćni je život bujao. Prošli su barove, restorane i klubove, neke oronule, ali uvijek šarmantne. No, to nije bio samo raj za slikare i pisce nego i strane juppije koji su nosili svoje snove i misli po cijelom svijetu. Kuda god su Jon, Randi i Peter prolazili, živahna je glazba vibrirala po ulicama. Utočište MI6 bilo je na Calle Dominguin nedaleko od Plaža del Dios de Mayo, središta ove duhovne četvrti. Bila je to kamena šesterokatnica u nizu identičnih samostojećih i spojenih kamenih zgrada s obojenim drvenim žaluzinama, vratima sa spuštenim roletama kojima se izlazilo na tradicionalne željezne balkone, trgovine i restorane na ulicu niže razine. Mirisi pića i dim cigareta lelujali su ulicom kad su Jon, Randi i Peter stigli na to mjesto. Reklame za Langostino Plancha i Gambas al Ajillo bile su na tamnim prozo-

172

173

rima trgovine na prvom katu.

Stali su pred neprimjetna vrata, a Jon i Randi su promatrali dok ih je Peter otključavao. Osvrnuli su se uokolo, kliznuli unutra i krenuli gore.

Tu je bilo udobnog namještaja koji je znao za bolje dane, no svrha utočišta nije bila reklama za dekoratera. Izabrali su spavaće sobe, presvukli se u obične hlače i majice i našli se u dnevnoj sobi na drugom katu.

Jon je objavio - Trebam se javiti vojnoj obavještajnoj. - Uzeo je mobitel da nazove Freda Kleina. Dok su elektroničke šifre i brojevi skenirani i odobravani, čuli su se uobičajeni klikovi, tišina i sum.

Napokon se javio Fredov glas - Ni riječi. Zaklopi. Odmah.

Linija je utihnula, a Jon je brzo isključio mobitel. Zbunjen, očajan, promrmeljao je

- Prokletstvo. Još nevolja. - Ponovio je što je njegova »vojna veza« rekla.

- Možda je drukčije u Langlevu - reče Randi i nazove s mobitela. Telefon je u dalekoj Virginiji zvonio dugo, a ona je gestikulirala i slegnula ramenima prema Jonu i Peteru - Još ništa.

Naposlijetku, začuo se kratki oštri niz klikova - Russel?

- Koga ste očekivali?

- Zaklopi.

Randi je isključila mobitel - što bi, dovraga, to trebalo značiti?

- Čini se kao da je netko ugrozio vaše ultrasigurne elektronske obavještajne komunikacijske sustave - zaključio je Peter. - Što znači i one SIS-a u Londonu, uključujući MI5 i MI6.

Randi je progutala knedlu. - Blagi Bože, barem nisu ništa čuli od nas.

- Ali - uzvratilo je Peter - bojim se da su mogli.

- Da - reče Jon, shvaćajući. - Mogu znati gdje smo ti i ja

Randi, pod pretpostavkom da ih zanima, znati koga trebaju pratiti, a sve uz pomoć DNK računala.

- Tu je puno nepoznanica, Jone. Rekao si da stroj nije bio na farmi, a posljednje kad smo vidjeli Mauritanijine ljude, uzlijetali su

helikopterima.

- Sve je to točno - reče Peter - ali sumnjam da je prototip dalje od Mauritanije, što znači da imaju drugo utočište u blizini, JL7J.

a upotrijebili su tu farmu da se nađu, isplate Elizonda i njegove Baske te da sakriju Chambordove. I zato neću zvati London. Preblizu je Madrida. Zasad trebamo pretpostaviti da je sva naša elektronika pod opsadom. Ne moraju nužno znati za mene, ali ako izvučem mobitel i javim se MI6, postoji šansa da shvate da sam tu brže nego si rekao keks, a isto tako i MI6.

- Smiješno bi bilo da moramo uskočiti u avione i odletjeti kući da se javimo osobno - rekla je Randi - ali istina je da smo tako nekad radili, s glasnicima koji su nosili podatke gore-dolje. Blagi Bože, možda se vratimo u srednji vijek u obavještajnom poslu.

- To pokazuje kako smo postali ovisni o tim takozvanim pogodnim elektronskim komunikacijama - reče Peter. - No, ipak moramo nekako javiti svojim nadređenima o Štitu polumje seca, Mauritaniji, DNK stroju i Chambordovima. Mora im se reći.

- Istina - Jon je gurnuo svoj mobitel u džep kao da je sve gotovo - ali dok to ne možemo, moramo raditi sami. Čini se da je Mauritanija naša nada da nađemo nešto. Gdje voli djelovati, skrivati se? Kakve ima hirove? - U obavještajnoj službi su hirovi, ustaljeno ponašanje i navike obično bjegunčeve slabe točke koje iskusnom analitičaru otkrivaju više nego što tko može pogoditi.

- A tu je i tajnoviti satnik Darius Bonnard. Kao pobočnik generala La Portea ima proketo visok pristup i paravan. I on bi mogao telefonirati iz NATO-a.

Peterovo nepomično lice pokazalo je duboku zabrinutost. -Sve je to točno. I mislim da Randi ima pravo, mudro je vratiti se na staromodna sredstva komunikacije. - Predložio je - London je bliži nego Washington. Ako treba, mogu se prebaciti onamo i provjeriti.

- Naša veleposlanstva u Madridu imaju šifrirane komunikacije

- reče Randi - ali s obzirom na posljednji napad kad su sve šifre provaljene i komunikacije u veleposlanstvu vjerojatno su ugrožene.

- Točno. Sve što je elektronski ne dolazi u obzir - reče Peter.

Jon je koračao pokraj kamenog kamina koji je izgledao kao da nije gorio godinama. - Možda nisu upali baš svuda - reče oprezno.

Peter ga je pogledao oštro - Imaš kakvu ideju, Jone?

- Postoji li pravi telefon u ovoj kući? Ništa elektronsko?

175

- Na trećem katu u uredu. To bi moglo upaliti.

Randi je gledala jednog pa drugog - Možete li mi vas dvojica reći o čemu uopće govorite?

Jon je već bio na pola puta kad je Peter rekao - Obične telefonske žice. Izravan poziv. Optička vlakna, zar ne znaš?

- Naravno - slijedila je Jona, Peter je bio blizu. - Čak i ako Štit polumjeseca ima tehnologiju ili vremena da prisluškuje žice, ipak imaju problema da se probiju kroz to smeće. Tehničar mi je jedanput rekao da toliko podataka prolazi kroz linije od optičkih vlakana da je njihovo prisluškivanje kao da te pošpricaju u lice gumenom cijevi pod visokim tlakom. - Rekli su da kabel uzak poput njezina ručnog zgloba može prenijeti astronomskih četrde set tisuća telefonskih razgovora odjednom, što je usporedivo s čita vim prekoatlantskim govornim prometom koji su sateliti vodili tijekom Hladnoga rata. Optička vlakna rade na način da preba cuju telefonske pozive, faksove, e-mail poruke i podatke u svjetlo sne snopove koji putuju kroz jedno vlakno debljine tanke ljudske vlasi. Većina takvih podmorskih kabela sadrži osam takvih nizova ili vlakana. Ali izvlačenje podataka zahtijeva pristup malenim svje tlosnim zrakama u tami oceana, dubinama pod visokim tlakom što je opasan, gotovo nemoguć zadatak.

Peter je progundao u znak suglasnosti - Čak i ako imaju vremena i tehnologiju da

Ludlum Robert - Opcija Pariz

prisluškuju kabele, gubili bi vrijeme slušajući na milijune međunarodnih telefonskih poziva, u kojima se raspravlja o kurjem oku tete Mary ili šokantnom ispijanju džina kraljice majke. Čisto sumnjam.

- Točno - složila se Randi.

Čim je trojka došla do praznog ureda, Jon je ukucao broj svoje kartice u telefon na stolu. Zatim je unio broj koji je trebao u Washingtonu. Dok je čekao da zazvoni, izvukao je stolac i sjeo. Peter se naslonio na stol u blizini, a Randi je sjela na staru mekanu ljuľjačku.

Uzbuđeni ženski glas je odgovorio - Ured pukovnika Hak-kima.

- Ovdje Jon Smith, Debbie, trebam Newtona. Hitno je.

- Pričekaj.

Čudni vakuum čekanja i zabrinut muškarčev glas - Jone? Što je?

- U Madridu sam i trebam uslugu. Možeš poslati nekoga u E blok u Odjel za unajmljenu opremu u ured 2E377 i reći ženi ondje neka kaže šefu da nazove Zapatu na ovaj broj? - Pročitao je broj na telefonu sigurne kuće. - Pobrini se da svatko koga pošalješ upotrijebi to ime. Zapata. Možeš li to?

- Mogu li pitati o čemu se tu radi i tko je zapravo u tom uredu?

-Ne.

- Onda idem sam.

- Hvala, Newton.

Newtonov glas bio je hladan i smiren, ali Jon je čuo tjeskobu -Reći ćeš mi sve kad se vratiš.

- Računaj na to - Jon je poklopio i pogledao sat. - Trebat će mu deset minuta. E blok je daleko od njegova ureda. I još dvije minute ako se nešto dogodi. Dvanaest minuta najviše.

Randi reče - Odjel za unajmljenu opremu? Nedvojbeno paravan za vojnu obavještajnu službu.

- Nedvojbeno - reče Jon neljubazno.

Peter je stavio prst na usta i bešumno otišao do prednjega prozora sa spuštenim roletama, pokraj vrata sa spuštenim roletama koja su vodila na balkon. Raširio je rolete malo više i pogledao na mračnu ulicu. Stajao je nepomično dok su noćni zvuci grada dopirali odozdo - štropot gustoga prometa na Gran Via, glasovi koji su zvali s prozora niz ulicu, lupanje automobilskih vrata, pijana serenada, tečni akordi gitare.

Peter se odmaknuo od prozora i sjeo na sofu s olakšanjem. -Lažna uzbuna, mislim.

- Što ne valja? - upita Randi.

- Mislim da sam čuo čudan zvuk na cesti. Nešto na što sam naišao nekoliko puta i naučio brzo da budem oprezan.

- Nisam čuo ništa neobično - reče Jon.

- Nisi ni trebao, momče. To je zvuk vjetra s malim zviždukom u sredini. Čini se da je daleko, slabi zov američkog leganja koji jednostavno nestaje. U stvarnosti, to je prigušeni zvižduk koji nitko ne čuje. Podsjeća na neki noćni zvuk, vjetar, životinju koja se okreće u snu, zemlju koja škripi kao da je stvarno na gnijezdu s tri noge. Čuo sam ga više nego jedanput u sjevernom Iranu na

,176

177

granici srednjoazijskih republika bivšeg Sovjetskoga Saveza i 1980. u Afganistanu tijekom barbarske provale bijesa. To je signal kojim se služe srednjoazijska muslimanska plemena od Khvberskog prolaza do Azovskoga mora.

- Štit polumjeseca? - upita Jon.

- Može biti. Ali nitko nije odgovorio na poziv. Budući da ga nisam čuo drugi put, vjerojatno sam pogriješio.

- Koliko puta si pogriješio u takvoj stvari, Peter? - upita Jon.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Skočili su na zvonjavu telefona. Jon je zgrabio slušalicu. Glas Freda Kleina je rekao - Vratili smo se, ali stručnjaci za računalni rat kažu da su probijene elektronske šifre tako da se nitko ne smije koristiti elektronskom komunikacijom do daljnje obavijesti. Niti bilo čime što ide radijskim valovima jer to lako mogu prisluškovati. Zasad mijenjaju šifre i rade na hitnim mjerama da ih bolje zaštite. Rekli smo im da mislimo da je to DNK računalo i da moraju napraviti više nego samo pokušati. Zašto Madrid? Što ste našli u Toledu? Bez uvoda Jon je izvijestio: Crni plamen je bila unajmljena fasada. Štit polumjeseca čini se da doista stoji iza svega. I Emile Chambord je živ. Nažalost, Štit polumjeseca drži i njega i njegovu kćer i DNK računalo. Nastupila je neobična tišina. Klein reče - Vidio si Chamborda? Kako znaš za računalo?

- Vidio sam ga i razgovarao i s Chambordom i s njegovom kćeri. Računalo nije bilo ondje.

- Živi Chambord objašnjava kako su uspjeli tako brzo osposobiti stroj i čini svjetsku opasnost mnogo težom. Osobito ako imaju kćer. Koristit će je da kontroliraju njega.

- Da - reče Jon.

I dalje tišina. Klein reče - Trebali ste ubiti Chamborda, pukovnice.

- DNK računalo nije bilo ondje, Frede. Pokušao sam ga sačuvati, izvući ga živog da služi jedino nama da možemo uzvratiti. Kako znamo što im je Chambord rekao pod prisilom? Možda dovoljno da drugi znanstvenik udvostruči njegovo djelo.

- Što ako nećeš dobiti drugu priliku, Jone? Što ako ne nađemo njega ili stroj na vrijeme?

- Naći ćemo.

- To ću reći predsjedniku, ali obojica znamo da čuda ne postoje i sljedeći put bit će teže.

Jon je bio na redu da bude tih. - Ja sam donio prosudbu. Za to me plaćaš. Ako procijenim da ne mogu izvući Chamborda ili uništiti računalo, ubit ću ga. Jesi li sad zadovoljan?

Kleinov glas bio je jednoličan i čvrst kao beton - Mogu li računati na vas, pukovniče? Ili da pošaljem nekog drugog?

- Ne postoji nitko drugi tko zna ono što ja znam. Ni od početka, a osobito ne sad.

Da je telefon imao ekran, gledali bi se netremice. Konačno se začuo polagani izdisaj daleko u Pentagonu. - Ispričaj mi nešto o tom Štitu polumjeseca. Nikad nisam čuo za njih.

- Zato što su novi i nisu se dosad pokazivali - rekao mu je Jon, ponavljajući što je Randi rekla. - Oni su panislamisti, čini se da ih je za ovaj specifični napad okupio čovjek koji se zove Mauritanija, on je...

- Znam tko je on, Jone. Predobro. Dijelom Arapin, dijelom Berber, bijesan zbog sudbine svoje siromašne zemlje i ljudi koji gladuju. Tomu treba dodati još klasični muslimanski bijes i bijes Trećega svijeta zbog globalizacije.

- To zapravo motivira te teroriste više nego religija.

- Da - reče Klein. - Što je sljedeće?

- Sad sam s Randi Russel i Peterom Howellom - objasnio je Kleinu kako su se Randi i Peter pojavili na farmi Štita polumjeseca.

Nastupio je još jedan val šutnje zbog iznenađenja - Howell i Russel? CIA i MI6? Što si im rekao?

- Tu su - reče Jon dajući mu do znanja da ne može reći više.

- Nisi im rekao za Tajnu jedan? - upitao je Klein.

- Naravno da nisam - Jon je suzdržavao izživčanost u glasu.

- Dobro. Suraduj, ali čuvaj povjerljivost. Jesi li razumio?

Jon je prečuo upozorenje. - Trebamo sve što možeš iskopati o Mauritanijinoj prošlosti. Bilo koje ponašanje koje pokazuje gdje se najvjerojatnije ukopao, gdje ga možemo tražiti.

Klein se sabrao i rekao - Reći ću ti samo jednu stvar. On je sto posto izabrao sigurnu rupu da se sakrije i pažljivo isplanirao metu

12?

koja nam se neće nimalo svidjeti.

- Koliko dugo će elektronska komunikacija biti ugrožena?

- Ne može se reći. Može biti dok ne nađemo to računalo. U međuvremenu prebacit ćemo se na kurire i zračnu dostavu, govorne i ručne šifre i sigurne površinske telefonske linije putem sigurnih diplomatskih optičkih kabela gdje možemo motriti bilo kakve upade i odmah ih popraviti. Tako smo radili u starim danima i možemo opet. DNK računalo im tu neće pomoći. Pametno je što si došao do mene preko pukovnika Hakkima. Evo novog sigurnog osobnog telefonskog broja koji će se uskoro uspostaviti tako da me sljedeći put možeš dobiti izravno.

Klein je dao broj i Jon ga je upamtio.

Klein je nastavio - A što je s generalom Henzeom i onim čistačem koji je pokušao ubiti Zellerbacha?

- Lažna uzbuna. Ispada da je »čistač« bio Peter koji je čuvao Martvja u ime MI6. Pobjegao je jer nije mogao ugroziti svoju ope raciju. Otišao je u Henzeov pension da razgovara s Henzeovim na rednikom, ne s generalom - Jon je objasnio što je Peter htio s na rednikom Matthiasom.

- Telefonski poziv iz sjedišta NATO-a? Prokletstvo, to mi se ne sviđa. Kako znamo da Howell ne laže?

- Ne laže - Jon je odbrusio. - Ima puno ljudi u NATO-u. I već se pitam za jednog od njih, satnika Bonnarda. Crni plamen me je očekivao u Toledu, što znači da su me pratili ili im je netko javio. Bonnard je pobočnik francuskog generala, Rolanda la Portea. On je ...

- Znam tko je on, zamjenik vrhovnog zapovjednika.

- Točno. Bonnard je taj koji je dao La Porteu podatke o otiscima prstiju i DNK analizi u Chambordovu dosjeu koji dokazuje da je mrtav. On je donio La Porteu i dosje o Crnom plamenu u Toledu. Njegov je položaj pokraj generala idealan. Onamo bi svi stavili špijuna da mogu. Imao je pristup kamo god je želio - u NATO-u, Francuskoj i većini Europe u ime generala.

- Vidjet ću što mogu iskopati o Bonnardu i naredniku Matthiasu. U međuvremenu ti se vrati Henzeu. NATO ima najpotpu niju europsku listu trenutačnih terorističkih skupina i saveza. Što god mogu iskopati ovdje, poslat ću Henzeu.

ISO ...

- To je sve? - upita Jon.

- To je sve... ne, čekaj! Prokletstvo. Zbog Chamborda i štita polumjeseca gotovo sam zaboravio. Dobio sam poziv iz Pariza da je Marty Zellerbach počeo govoriti prije jednog sata. Odjed nom. Pune rečenice. Zatim je ponovno zaspao. Nije rekao mnogo i još nije suvislo. To može biti Aspergerov sindrom, mislim. Ali stani u Parizu na putu za Bruxelles.

Jon se uzbudio - Bit ću ondje za manje od dva sata. Zaklopio je i okrenuo se gotovo se smijući od olakšanja. - Marty nije više u komi!

- Jone, pa to je sjajno - Randi ga je veselo zagrlila.

I on je nju zagrlio i podigao je.

Sa sofe Peter je pognuo glavu, pažljivo slušajući... i skočio -Tišina! - Potrčao je do prozora i nagnuo se, slušajući napeto. Njegovo mršavo, mišićavo tijelo bilo je napeto poput opruge, nervo- zno.

- Jesi li ponovno čuo? - Randin šapat bio je napet.

Oštro je klimnuo. Odgovorio je šapatom - To je isti taj prigušeni zvižduk u vjetru u noći. Čuo se. Ovaj put sam siguran. Signal. Bolje...

Iznad njih čulo se slabašno lupanje metala koji udara o kamen. Jon je potihom otišao do stubišta i prislonio uho na zid osjećajući vibracije.

- Netko je na krovu - upozorio je.

I zatim su sve troje čuli: čudan zvuk, poput zvižduka kroz zube nekoga tko nemirno spava. Ili možda zvuk daleke noćne ptice. Ne samo odozdo nego i odozgo. Bili su opkoljeni.

18

Oštar, parajući zvuk vrata koja se silom otvaraju signalizirao je napad.

Randi je podigla glavu. - Stubište!

Držeći oružje ispred sebe, otrčala je iz ureda. Njezina plava kosa svijetlila je bijelom svjetlošću dok je prolazila uz Jona.

Peterovo grubo lice bilo je mrko dok je otrčao prema roletama na balkonskim vratima gaseci svjetlo u trku. - Provjeri stražnje prozore.

Dok je padao polumrak, Jon je otrčao kroz spavaću sobu iza ureda na stražnju stranu, a Randi je provirila na stubištu i triput oprezno otvorila vatru iz H&K MP5K. Čula se vriska odozdo iza koje je slijedio zvuk nogu i dva pucnja nasumce. Obustavila je vatru.

U iznenadnom vakuumu zvuka Jon je provjerio prozore. Ispod utočišta stražnji plato se činio kao da ima samo klupe i biljke okupane mjesečinom i sjenama. Proučio je područje tražeći pokret, a zatim je začuo prigušeni sušanj iz ureda iza sebe.

Kako se vratio da istraži taj zvuk, čulo se prigušeno dahtanje. Jon je stao na vratima. Peter je bio nagnut nad čovjekom u crnoj odjeći s teškim crnim rukavicama i ravnim šeširom kakav nose afganistanski mudžahedini. Glava i lice bili su mu prekriveni crnom kapom.

- Drago mi je što nisi izgubio vještinu - Jon je prošao uz

Petera da provjeri balkon. Bio je prazan osim najlonskog užeta koje je visjelo s krova. - Ne baš pametno, ali ipak je ušao.

Peter je obrisao krv sa starog malenog bodeža Fairbairn Sykes na napadačevim hlačama. - Momak je mislio da je tih poput puha.

- Povukao je kapu otkrivajući smeđu, na suncu osušenu kožu, kratko ošišanu bradu i izraz bijesa. - Imam plan. Ako imam pravo

što se tiče njihova plana, to nam daje priliku.

- A ako griješiš?

Začuo se još jedan Randin rafal na stubištu nakon kojeg je slijedio još jedan bolni uzvik odozdo. Sablasna tišina ponovno se nadvila nad utočištem.

Peter je slegnuo ramenima - U tom smo slučaju vjerojatno skuhan, kao što je guska rekla gusanu.

Jon se zgrbio pokraj njega u sjeni. - Reci mi što imaš na umu.

- Zatvoreni smo, to je točno. Ali oni su u škripcu jer smo

pokazali zube, a pucnji će dovesti policiju. To znaju. Moraju brzo krenuti. Svaka prisiljena akcija izaziva nemarnosti i pogreške.

Napali su otvoreno s ulične strane što je vjerojatno bila varka da pošalju našeg mrtvog prijatelja - pokazao je na truplo pod nogama

- da čuva balkon dok bi ostali došli odozdo da nas gurnu u zamku između sebe i donjih napadača.

- Zašto onda ne čujemo kako jurišaju niz stubište odozgo? Sto čekaju?

- Vjerojatno signal od izvidnika, ovog jasnika ovdje. Slabost u planu i sad ćemo je mi iskoristiti. - Peter je stavio mrtvačevu kapu i ravni afganistanski šešir. Stao je na balkon.

Sekundu poslije Jon je ponovno čuo mekani noćni zvižduk. Ovaj je put došao od Petera. Uskoro su vrata gore zaškripala, stara svinuta i trošna vrata koja su vodila na krov, kao i u mnogim drugim madridskim zgradama.

Peter je zakoraknuo natrag u sobu. - To je to.

Jon je otrčao u sobu koju je izabrao za svoju spavaonicu i usmjerio svoj Sig Sauer na laptop te opalio. Odlučio je pobjeći, a laptop bi ga mogao zadržati. Otrčao je i rekao Randi - Ispali hitac i dođi ovamo.

Randi je ispalila jedan hitac, zatim drugi i vratila se u ured gdje se pridružila Jonu na balkonu. Peter se već penjao po užetu, dok

ga je Jon držao objema rukama, a jednom ga nogom fiksirao.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Randi je gledala zabrinuto prema dolje. Ulica je bila prazna, ali mogao se osjetiti pogled preplašenih nedužnih ljudi koji se kriju u ulazima i iza prozora želeći pobjeći, no gotovo su hipnotički privučeni nasilju i opasnosti. Bio je to atavistički ostatak lova, drevna volja za preživljavanjem u mozgovima kromanjonaca koja je utjecala na toliko ljudskih radnji.

Jon je pogledao i vidio Petera kako je došao do vrha. - Ti si sljedeća, Randi - šapnuo joj je u uho. - Kreni!

Prebacila je strojnicu preko ramena i skočila na ogradu balkona. Zgrabila je uže i dok ga je Jon držao, uspinjala se. Vidjela je da se Peter nagnuo da provjeri je li sve u redu. Dotaknuo je čelo na pozdrav i nestao, vidjeli su se bijeli zubi i kako se ceri. Penjala se jače, brže, zabrinuta jer je Jon bio izložen ondje gdje je stajao sam na balkonu, ali nije bilo pomoći.

U međuvremenu, dok je Jon držao uže, pažljivo je pregledavao okolicu da vidi ima li problema. Izgledalo je kao da je njegov Sig Sauer jako daleko iako mu je bio za opasacem. Pogledavši prema gore, vidio je kako Randi brzo napreduje. Grudi su mu se stisnule jer je bila laka meta za bilo koga tko bi je vidio. Dok je razmišljao

0 tome, čuli su se koraci: pretraživali su sobe na katu točno ispod njega. Bit će za čas na njegovu katu. A počelo je i zavijanje sirena policijskih automobila. Da, išli su u ovom smjeru.

S olakšanjem je vidio da je Randi nestala na krovu. Skočio je i uspinjao se, ruka iznad ruke što je brže mogao, a prsti i dlanovi pekli su ga na najlonskoj žici. Dosad je imao sreće, ali mora doći na krov prije nego što teroristi otkriju svog mrtvog sudruga

1 prije nego što stigne policija. Najvažnije nakon preživljavanja bilo je da ga ne uhvati policija.

Iz kuće su dopirale uzbunjene psovke na arapskom kad su teroristi našli tijelo svog sudruga i uništeni laptop. U tom trenutku Jon je dosegnuo krov. Još je jednom snažno povukao, prešao preko ruba i stigao na blagu kosinu crvenih cijepova, držeći i dalje uže da ne bi otklizao unazad. S trzajem uže se pomaknulo, vukući ga prema vrhu. Mogao je vidjeti vrh Peterove glave. Dok je klizio naglavce i počeo padati, Randi ga je zgrabila za ramena da spriječi udarac glavom u kamen. Otkotrljao se i pogledao uokolo. Bili su u malom vrtu na vrhu krova.

- Krasno - Peter je prerezao uže i odrezani kraj bacio preko vrha krova. Odozdo se čuo uzvik bijesa nakon kojeg je uslijedio očajnički jauk i udar.

Bez ijedne riječi troje agenata je skočilo, uhvatilo se za vrh krova i stalo na noge. Opkorativši ga, pažljivo su trčali, jedno za drugim. Jon je vodio, preskačući rupe i mičući što brže ptičja gnijezda i pazeći da se ne poskliznu i ne padnu s visine od šest katova na tlo. Bili su pet spojenih krovova dalje od utočišta kad su se njihovi progonitelji pojavili u vrtu iza njih.

Dok je kanonada pucnjeva zujala, fijukala i odbijala se oko njih, pali su na lice na drugoj strani kosine, samo su njihovi prsti bili otvoreni pucnjavi dok su držali grube cijepove s vrha krova. Ispod njih su policijski automobili grmjeli na Calle Dominguin. Čuli su se ljutiti povici na španjolskom i noge u trku.

- Cuidado!

- Vamos a sondear el ambiente!

Dok se policija dolje savjetovala, Jon je razmišljao o napadačima. - Pokušat će stići prije nas, provaliti u bilo koju zgradu u koju mogu, naći način da se popnu i da nas odsjeku.

Randi nije rekla ništa. Ulične svjetiljke bile su ugašene i dva policijska automobila bila su parkirana paralelno u sredini ulice, s upaljenim svjetlima i otvorenim vratima. - To je Volicia Municipi-pal - rekla je. Dok su ljudi trčali iza automobila u zaklon, mec i su letjeli poput dikobrazovih bodlji, jedan je zgrabio radio i vikao. -Vjerojatno zove specijalce Nacionales ili antiterorističke jedinica Guardia Civil. Moramo se maknuti kad dodu. Imat će preveliku vatrenu snagu i previše nezgodnih pitanja.

- Slazem se - reče Peter.

Randi je slušala. - Kažu da imaju svjedoka koji je vidio naše napadače i policija je zaključila da iza ove gužve večeras stoje teroristi.

- To će skrenuti njihovu pozornost s nas.

Jon je vidio da se na balkonskoj ogradi na utočištu pet zgrada iza njih pokazala glava. Terorist je ispalio rafal iz Uzija. Jon se brzo podigao tako da se pazuhom

držao na vrhu, pažljivo je naciľjao i uzvratio vatru. Ćuo se j auk i psovka dok se terorist povukao u zaklon okrvavljene ruke.

10/I

AR5

- Pokušat Će nas zadržati ovdje dok njihovi kompići ne dođu pred nas - reće Jon.

- Onda bolje da krenemo. - Peterov blijedi pogled pretraživao je područje. - Vidiš onu višu zgradu na kraju niza? Idemo do nje i popnimo se, Ćini se da vodi do onih drugih dviju zgrada. Možda od tamo stignemo do sljedeće ulice pa Ćemo im tako lakše pobjeći. Glave dvojice terorista digle su se iznad zida koji je okruživao vrt na krovu utočišta. Jon, Randi i Peter odmah su se bacili iza vrha, a teroristi su osuli pogubnu paljbu. Ali Ćim je nastala stanka, trojka je ponovno ustala, uzvratila paljbu, a kad su se teroristi pognuli, agenti su skoćili i potrćali. Kad su bili nadomak više zgrade koja je bila njihov cilj, iza njih je odjeknulo još mnoštvo pucnjeva i galame na različitim jezicima. Mec i su udarali o zid zgrade, razbili prozore i podignuli viku uplašenih stanara.

- Unutra! - Jon je uskoćio kroz uništeni prozor stana. Dvije preplašene žene u spavaćicama sjedile su uspravno u braćnom krevetu i vrištale navukavši plahte preko tijela i širom razrogaćivši oći od straha.

Randi i Peter uskoćili su za njim i dok se Peter otkotrljao na noge, naklonio se preplašenim ženama i isprićao se na besprijekornom kastiljskom - Lo siento - te požurio za Randi i Jonom kroz stan i van na širok hodnik. Jedan od njih ostavio je trag - kap krvi.

Prošli su pored dizala i potrćali po požarnim stubama. Nisu stali da provjere rane sve dok nisu stigli do izlaza u slučaju požara koji je vodio na širok, ravan krov.

- Tko je ozlijeđen - upita Jon uspuhano - Randi?

- Ćini se svi, a osobito ti - pokazala je ona.

Duge, krvave brazde bile su na Jonovoj lijevoj ruci i ramenu ispod poderane košulje te uža posjeklina na lijevom obrazu gdje je ušao glavom kroz razbijeni prozor sa zaglavljanim komadićima stakla. Randi i Peter imali su manje posjekline, nekoliko modrica i nekoliko rana od pucnjave.

Dok je Jon strgnuo lijevi rukav svoje košulje, a Randi ga iskoristila da zaveže dublje posjekline na njegovoj ruci, Peter je pregledavao ulicu ispod sebe koja se krićala s Calle Dominguin.

Randi je proućavala dugi, široki krov iza njih dok je povezivala rane.

- Moćemo odbiti napad s ove toćke, ali nema smisla. Naša situacija samo Će se pogoršati, osobito kad stigne još policije.

Peter je progovorio s niske ograde, gledajući još prema dolje -To je u svakom slučaju rizićno. Ćini se da nitkovi zaobilaze blok zgrada da dođu pred nas, a izgleda i da ih je dovoljno da štite sve ulaze.

Randi je nagnula glavu, slušajući - Bolje da učinimo nešto brzo. Kreću za nama.

Randi je zavila Jonove rane i Peter je potrćao s ograde da im se pridrući. Randi je otvorila vrata krova. Tri maskirana terorista oborućana Uzijem, AK-74 i nećim što je izgledalo kao stari Luger bili su na pola puta po stubištu. Vodio ih je krupni razbijać s crnom bradom, toliko velikom da je virila ispod njegove crne kape. Bez oklijevanja Randi je ispalila kratke rafale iz MP5K tako da je prvi pao na dvojicu iza sebe. Jedan od njih u širokim hlaćama i majici crnoj poput kape, skoćio je preko palog sudruga pucajući dok se penjao. I njega je Randi sasjekla, a treći se spotaknuo preko vlastitih nogu dok je panićno bjećao.

Peter je trćao - Sljedeć i krov!

Sprintali su po zgradi, preskoćili kratak prostor prema sljedećoj zgradi i nastavili trćati. Niz pucnjeva Ćuo se daleko iza trećeg terorista koji se usudio doći na krov i sad je sijevao starim Luge-rom s malo izgleda da ih pogodi na toj udaljenosti Ćak i da su stajali mirno.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Prokletstvo! - Randi je stala, gledajući ispred sebe. Tri krova dalje, na zgradi u ulici koja je bila paralelna s Calle Dominguin, pojavila su se četiri lika. Njihove sjenke, puške u ruci izvirivale su pod zvijezdama.
- Slušajte! - reče Jon. Iza njih na Calle Dominguin stigla su teška vozila. Sad se čulo stupanje nogu u čizmama koje su iskakale na pločnik, časnici su izdavali naredbe na španjolskom. Stigle su antiterorističke jedinice. Sekundu kasnije činilo se da mekani huktavi zvižduk ne dolazi niotkud i da visi u noćnom zraku. Prije nego što je signal nestao, četiri su se sjenke na dalekom krovu okrenule, otrčale do vrata i nestale.

.187

Peter je pogledao iza sebe. Terorist s Lugerom također se povukao. - Prokleti lopovi se skrivaju - reče s olakšanjem. - Sad moramo proći pokraj policije, što, bojim se, neće biti lako, osobito ako su to doista antiterorističke jedinice Guardia Civil.
- Razdvojimo se - odlučno reče Jon - pomoglo bi da promijenimo odjeću.
Peter je pogledao Randi - osobito damske crne tajice i ostalo. Randi ga je hladno pogledala - Dama će se sama pobrinuti za sebe, hvala. Dogovorimo se kamo idemo dalje. Za mene je odredište Pariz, Marty i šef moje ispostave CIA-e.
- I ja sam za Pariz - reče Peter.
- Kamo ćeš ti, Jone? - Randi upita nevino. - Javiti ćeš se svojim šefovima u vojnoj obavještajnoj?
Jon je mogao čuti Kleinov glas u uhu - Nemoj im ništa reći. - Pa, pridružiti ću vam se u Bruxellesu nakon što odem u sjedište NATO-a.
- Da. Dobro - ali Randi se nasmiješila. - U redu, učinimo što trebamo, naći ćemo se u Bruxellesu, Jone. Poznajem vlasnika kavane Egmont u starom gradu. Ostavi ondje poruku kad si spreman. To vrijedi za obojicu.
Svi su rekli »sretno« jedni drugima. Randi je veselo otrčala do izlaznih vrata na krovu. Bila je fascinantna figura u crnoj uskoj radnoj odjeći s blijedom plavom kosom. Muškarci su je gledali, a zatim je Peter otrčao do požarnog izlaza. Njegovo mršavo, izborano lice bilo je zagonetno. Ostavši sam, Jon je otišao do niske ograde i promatrao dolje. Antiterorističke jedinice s teškim oružjem i pancirkama rasprostrle su se. Nije bilo uzbune, pucnjave, bilo kakvog događanja iza njihovog metodičnog širenja. A što se tiče terorista, činilo se da su nestali.
Jon je trčao po vrhovima krovova do najdalje zgrade do koje je mogao doći i spustio se stubištem. Na svakim vratima zastao je osluškujući. Na trećem katu našao je što je želio: televizor je bio upaljen. Čuo je kako se zvuk stišao i kako se prozor otvorio, a muškarčev glas povikao je na ulicu - Que paño, Antonio?
Glas je odgovorio na španjolskom - Nisi čuo pucjavu, Čela? Bila je to bitka između terorista. Policija je svuda uokolo.
- Despues de todo lo ocurrido, eso nada mds me faltaba. Adios!

158

Jon je čuo da se prozor zatvara i čekao da muškarac počne razgovarati s nekime u stanu. Ali jedini zvuk bio je televizor čiji je ton ponovno bio pojačan. Jon je pokušao oštro i rekao na strogom španjolskom - Polia'a. Moramo razgovarati s vama.
Čuo je psovanje. Uskoro su se vrata širom otvorila i krupni muškarac u noćnoj košulji s trbušinom gledao je u njega - Bio sam kod kuće...
Jon je pritisnuo cijev svog Sig Sauera ravno u muškarčev trbuh. - Oprostite. Unutra, por javor.
Nakon pet minuta, obučen u hlače i jaknu iz muškarčeva ormara, bijelu košulju s ovratnikom i s pidžamom preko svega, a sve preveliko oko struka, Jon je svezao Španjolca, začepio mu usta i otrčao. Odlutao je niz stubište na ulicu gdje se pridružio skupini uzbuđenih građana koji su promatrali policajce ispred zgrade. U tamnoj borbenoj opremi policajci su ušli, ostavivši dvojicu da ispituju promatrače. Nakon nekoliko pitanja dvojac je slao jednog stanara za drugim natrag u zgradu. Kad su policajci napokon stigli do Jona, rekao je da nije vidio ništa i nikoga i da živi u prethodnoj zgradi koju su već pretražili. Policajci su mu naredili da se

Ludlum Robert - Opcija Pariz

vrati u »svoju« zgradu i krenuli u sljedeći razgovor. Kad je Jon bio siguran da je policajac okrenuo leđa, prešao je cestu u sjeni pločnika nasuprot zgrade, skrenuo iza ugla i odbacio pidžamu.

Na postaji podzemne željeznice San Bernardo ušao je u sljedeći vlak gdje je uzeo primjerak odbačenog El Paísa, jednog od madridskih dnevnika, s nekog sjedala i uronio lice u njega, a krajičkom oka motrio prate li ga. Uskoro je prešao na liniju osam, a zatim na Aeropuerto de Barajas. Prije nego što je ušao na terminal, našao je veliki koš za smeće. Provjerio je brzo je li i dalje nezamijećen. Zatim je stavio svoj Sig Sauer u prljave šalice i omote te s boli gledao kako tone. Bacio je novine na vrh.

Samo s ukradenom odjećom, lisnicom, putovnicom i mobitelom kupio je kartu za sljedeći let u Bruxelles. Nakon što je nazvao Freda Kleina, upotrijebivši novi broj koji je, hvala Bogu, radio i dogovorio da mu dostave odjeću, odoru i oružje u Bruxelles, sjeo je u čekaonicu i čitao detektivski roman.

189

Zrakoplov za Bruxelles bio je na sljedećem izlazu, ali nije vidio ni traga Randi. Deset minuta prije nego što je trebao ući u zrakoplov, visoka muslimanka koja je nosila tradicionalno crno pokrivalo za glavu i dugu crnu odjeću pushi i abaju, a ne veo, koji je pokrivao oči te glavu i tijelo, sjela je dijagonalno od njega. Promatrao ju je nenametljivo. Sjedila je nepomično, jedva vidljivih ruku, ne pogledavši nikoga. Lice joj je bilo ponizno pognuto. Zatim je čuo isti čudni, mekani zvuk koji se činio poput vjetra. To ga je trgnulo. Očito nije bilo vjetra u ovom modernom, prometnom zračnom terminalu, barem ne prirodnog. Oštro je pogledao u ženu u crnom, požalivši odmah što nema više svoj Sig Sauer.

Čini se da je osjetila zanimanje. Pogledala je prema gore, hrabro ga gledala u oči i namignula. I skromno pognula glavu. Jon je suspregnuo smiješak. Peter ga je prevario. Tihe note zviždeće melodije dolazile su od njega - Vladaaj Britanijo! - Stari SAS-ovac volio je male šale i psine.

Kada su napokon pozvani na ukrcavanje, Jon je još gledao uokolo tražeći Randi, a želudac mu se stisnuo od brige. Prva je otišla. Već je trebala stići.

~V VC

Nakon što je napustila Petera i Jona, Randi je otrčala do središnjeg stubišta, kucajući na vrata sve dok nije našla stan na prvom katu gdje nije bilo odgovora. Obila je bravu, ušla i otkrila ormar pun zanimljive ženske odjeće. Odabrala je usku haljinu koja se širila ispod bokova i izgledala kao da je napravljena za uskomešale plesačice flamenka. Brzo ju je odjenula, kao i seljačku bluzu i crne salonke visokih peta. Protresla je kosu tako da je bila opuštena i kitnjasta oko glave, a zatim je objesila strojnicu MP5K ispod struka haljine.

Zgm&& je bila tiha i tama se počela spuštati kad je došla do prednjeg ulaza s lažnim palmama i skupim orijentalnim sagovima. Ali kroz staklo ulaznih vrata vidjela je petoricu maskiranih muškaraca kako trče prema njoj, pogledavajući iza ramena kao da ih gone. Osjetila je nagli strah. Teroristi.

Pronašla je oružje, okrenula se uokolo, otvorila vrata i odjurila

190

u tamni podrum. Teško dišući, napeto je osluškivala. Dok su se vrata podruma ponovno otvarala, otrčala je dalje od svjetla mičući paučinu. Začuli su se koraci. Vrata su se zatvorila i proširio se sablasni mrak. Muškarci su mrmljali na arapskom, a iz njihovog je razgovora razabrala da je nisu ni primijetili. Petorica su bila tu jer su se također skrivali.

Na ulici je zakočila neka vrsta teškog vozila, noge u čizmama odzvanjale su pločnikom, a naredbe su izdavane na španjolskom. Specijalci jedinice Guardia Civil stigli su i raspršili se hvatajući teroriste.

U podrumu su glasovi muškaraca sada bili ljutiti, nastavili su potihom na arapskom - Tko si ti, Abu Auda, da nam naređuješ da umremo za Alaha? Nisi nikad vidio Meku ili Medinu. Možda govoriš naš jezik, ali ni jedna jedina kap krvi Proroka ne teče tvojim žilama. Ti si Fulani, mješanac.

Dubok glas, oštar i čvrst, prezirno se nasmijao - Ti si kukavica koja ne zaslužuje ime Ibrahim. Ako vjeruješ u Proroka, zašto se toliko bojiš umrijeti Prorokovom smrću?

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Bojim se umrijeti? Ne, o crni. Nije u tome stvar. Danas smo potučeni. Ali to je samo danas. Bit će boljih dana. Umrijeti besmi sleno protivno je islamu.

Treći je glas rekao s prezirom - Dršćeš poput sramežljive ženske, Ibrahime.

I četvrti - Ja sam uz Ibrahima. On se dokazao tijekom više godina nego što ste vi živjeli. Mi smo ratnici, a ne fanatici. Neka mule i imami laprdaju o džihadu i mučeništvu. Ja govorim o pobjedi, a španjolski zatvor ima mnoge izlaze za one koji se bore za Alaha.

Duboki glas upitao je tiho - Znači, predat ćete se? I ti, Ibrahime? I Ali?

- To je pametno - rekao je prvi glas, Ibrahim, drhteći od straha.

- M. Mauritanija naći će način da nas brzo oslobodi jer treba sve borce za snažan udar na naše neprijatelje.

Prezirni glas bio je nestrpljiv - Znaš da nema vremena da se oslobodi bilo tko od nas. Moramo se boriti sada na naš način poput muškaraca ili umrijeti za Alaha.

191

Dodatnu ljutitu prepirku trojke koja se htjela predati prekinula su iznenada tri tiha oštra zvuka. Paljba iz prigušivača. Vjerojatno iz istog oružja. Randi je slušala dok je nastupala tišina u sljedećim minutama, ali radilo se najvjerojatnije o sekundama. Držala je MP5K usmjeren u mrkli mrak prema zvucima pucnjeva. Želudac joj se stisnuo u klupko.

Naposljetku, treći muškarac koji je tvrdio da je spreman umrijeti upita tiho - Znači i mene ćeš ubiti, Abu Auda? Ja sam jedini koji se usudio stati uz tebe protiv njih trojice.

- To je nesreća. Ali izgledaš previše kao Arapin i ne govoriš španjolski. Svatko može otkriti što zna pod pravim okolnostima. Ti predstavljaš rizik. Ali samo crni čovjek poput mene koji govori španjolski možda može pobjeći.

Randi je gotovo mogla čuti kako drugi muškarac klima - Pozdravit ću Alaha u tvoje ime, Abu Auda. Slava Alahu!

Kod posljednjeg prigušenog pucnja Randi je skočila. Željela je vidjeti lice muškarca kojeg su nazvali Fulani, koji je mogao ubiti prijatelja jednako lako kao i neprijatelja. Abu Auda.

Odmaknula se unazad dok su se njegovi koraci približavali. Trnci su joj prošli niz leđa. Pratila je zvukove sa spremnim oružjem i čula izdisaj, gotovo znak olakšanja, dok su se vrata otvarala u noć oko tri metra s njezine desne strane. Ušla je mjesečina i ona je promatrala terorista koji je otvorio vrata; divovski crnac, odjeven poput običnog španjolskog radnika. Izašao je i podigao lice prema nebu kao da izgovara tihu molitvu za svoju slobodu. Kad se okrenuo da primi kvaku vrata, svjetlost s prozora obasjala mu je oči i one su sijevnule čudnom zeleno-smeđom bojom.

Prije nego što su se vrata zatvorila, sjetila se gdje ga je vidjela. Bio je to beduin u bijelom ruhu koji je vodio napad na nju na farmi pokraj Toleda. Sad je saznala i njegovo ime: Abu Auda. Borila se da otvori vatru, ali nije se usudila. U svakom slučaju, mogla ga je bolje iskoristiti.

Naglo se okrenula. Svjetlost se ponovno pojavila na drugoj strani podruma. Vrata su se iznad stuba otvorila i noge u čizmama lupale su niz podrumске stubе - Guardia Civil.

Prisilila se da broji do deset, zatim je otvorila vanjska vrata podruma, brzo pogledala uokolo, zakoračila u dvorište i zatvorila

vrata. Negdje je lajao pas, a ulicom je prošao auto. Zanimarila je normalne zvukove.

Bilo je samo pitanje vremena da Guardia Civil nađe vrata i iskuša ih. Otrčala je prema izlazu. To je bio jedini izlaz na dvorište i nadala se da će naći terorista iza njih. Dok je trčala ulicom, čula je kako se vrata podruma otvaraju za njom.

Ubrzala je, nezadovoljna nespretnošću visokih peta. Učvrstila je gležnjeve i odlučno otrčala uz ulicu, očekujući povike i topot nogu iza sebe.

Ali nisu došli. Vjerojatno je bila dovoljno brza, a oni je nisu vidjeli. Dišući teško, pogledala je uokolo. Nije bilo traga Abu Audi. Usporila je, objesila je MP5K ispod široke haljine i izašla na ulicu. Na trenutak uzbuđenje je prostrujalo kroz nju kad je ponovno vidjela Abu Audu. Približavao se uglu... ali policija koja je bila ondje zaustavila ga je. Žarko želeći da ga sama uhvati i ispita, promatrala je

kako je jedan od policajaca proučavao njegove dokumente. Ali inspekcija je bila površna: ipak, crnac sa španjolskim dokumentima ne može biti arapski terorist. Randi je požurila kroz žučkasta svjetla uličnih lampi, ali već su ga pustili. Policija se okrenula i promatrala je mrkih lica. Bila je sljedeća. Nije ju bilo briga za njihova pitanja jer je imala dobro krivotvorenu osobnu iskaznicu. Brinulo ju je kašnjenje.

Dok je promatrala Abu Audu kako skreće iza ugla i nestaje, brzo je razmišljala. I počela ljuljati bokovima. Njihala se prema njima kao najbolja imitacija žestoke Carmen, a pete su joj ritmički lupale ulicom.

Dok se približavala, njihov je pogled postao zainteresiraniji. Smješkala se široko, podigla se na prste i dovoljno podigla haljinu prema njima da se kratko vide gaćice, ali ne dovoljno da se pokaže oružje skriveno sprijeda. Nacerili su se i zazviždali na pozdrav, a ona je prošla držeći dah. Srce joj je potonulo u pete, sve dok je jedan nije pitao za broj telefona. Trepćući očima, dala mu je lažni broj. Dok su ga ostali udarali po leđima čestitajući, odlutala je iza istog ugla kojim je prošao Abu Audu. I stala je gledajući uokolo, tražeći ga po svjetlosti i sjenkama ulica. Ali nije ga mogla vidjeti. Prošla je kroz kontrolnu točku brže od njega, ali ne dovoljno brzo. Razočarana, krenula je dalje, gledajući posvuda, dok napo-

192

kon nije stigla do zadnjeg križanja. Pomislila je da je bila prespora ili, vjerojatnije, da je već nestao.

Zaustavila je taksi i rekla vozaču neka je odveze do aerodroma. Sjedeći u mračnoj unutrašnjosti, razmišljala je o onome što je saznala. Prvo, crni vođa Štita polumjeseca iz plemena Fulana zove se Abu Audu, a govori i španjolski i arapski. Drugo, što god je Štit polumjeseca planirao, zasigurno su bili masivni udari. Treće i ono što je najviše zabrinjavalo - udari će se dogoditi uskoro. Vrlo skoro.

19

Pariz, Francuska

Četvrtak, 8. svibnja

U ultramodernoj bolnici Pompidou Marty Zellerbach premješten je u privatnu sobu čiji su ulaz čuvali legionari. Peter Howell je povukao stolac do Martyjeva kreveta i rekao veselo - Pa stari prijatelju, u krasnu si se kašu uvalio. Ne mogu te dugo ostaviti samog? Tako je... tu je Howell. Peter Howell koji te naučio sve što znaš o vatrenom oružju. Nemoj to pokušati poreći ili tvrditi da je oružje vulgarno i glupo. Nisam je blesav. - Smijući se u sebi, zastao je prisjećajući se...

Bila je noć, crna noć u velikom parku pokraj Syracuse u New Yorku. On i Marty bili su u klopki u njegovu džipu na rubu šume, okruženi unajmljenim ubojicama čija je pucnjava razbila sve prozore. Dobacio je Martyju jurišnu pušku - Kad kažem pucaj, samo povuci okidač, momče. Zamisli da je oružje joystick.

Mogao je vidjeti Martyjev izraz gađenja dok je proučavao pušku i gundao u sebi - Postoje neke stvari koje nikad nisam želio naučiti. - Bolno je uzdahnuo - Naravno da razumijem ovaj primitivni stroj. Dječja igra.

Marty je bio dobar kao što je i govorio. Kad mu je Peter rekao neka puca, Marty je klimnuo i povukao okidač. Oružje je pružalo

1Q4

195

jaki otpor i Marty se borio da održi ravnotežu i drži oči otvorene. Njegova je paljba sasjekla lišće i borove iglice, razderala koru drveta, prerezala grane i stvorila toliki kaos da su njihovi napadači odmah zaustavljeni. To je bilo dovoljno da Peter pobjegne i potraži pomoć.

Peter je volio sebe zamišljati kao miroljubiva čovjeka, ali istina je bila da je uživao u akciji. Razmišljao je o sebi samo kao o starom engleskom buldogu koji je volio staviti šape na nešto zanimljivo. Nagnuo se nad rub kreveta i rekao Martyju - Uveden u prokletu bitku kao patka u vodu, to si rekao. - Bilo je to daleko od istine, ali Marty bi obično ispalio takvu iritantnu izjavu.

Peter je čekao nadajući se da će se Martyjeve oči otvoriti i da će reći nešto

uvredljivo. Kad se ništa nije dogodilo, okrenuo se prema dr. Dubostu koji je stajao na kraju kreveta unoseći podatke u Martvjev računalni karton. Peter je ispitivački podigao obrve.

- To je mali recidiv - objasnio je liječnik na francuskom. - To je uobičajeno.

- Nestat će s vremenom?

- Oui. Svi znakovi su tu. Idem, monsieur, pogledati ostale pacijente. Molim vas, nastavite razgovor s dr. Zellerbachom. Vaše oduševljenje baš je šarmantno i može samo pomoći.

Peter se namrgodio. Oduševljenje mu se nije činilo točnim opisom, ali Francuzi su poznati po tome da mnogo toga vrlo čudno shvaćaju. Rekao je pristojno adieu i okrenuo se Martvju. - Napokon sami - promućao je, iznenada se osjećajući umorno i vrlo zabrinuto.

Zaspao je na letu iz Madrida pa je imao više uzastopnih sati sna nego na mnogim zadacima, ali izjedala ga je briga. Razmišljao je o Štitu polumjeseca koji se činio panislamskim. Nije manjkalo zemalja u Trećem svijetu koje su mrzile Sjedinjene Države i u manjoj mjeri Britaniju, tvrdeći da uzrokuju veliku štetu intenzivnim kapitalizmom, da njihova globalizacija ignorira lokalne običaje i posao, uništava okoliš, a njihova kulturna arogancija uništava svaki prosvjed. Prisjetio se starog pravog torijevca, Winston Churchill, koji je objasnio veselo i točno da vlada Njegova Veličanstva nije temeljila svoje postupke i politiku na hirovima lokalnog stanovništva. Je li Štit polumjeseca bio fundamentalistički ili

uopće nije bio religiozan, brinulo ga je manje od siromaštva koje je stvorio toliki terorizam.

Glas koji ga je probudio iz nemirna polusna nije bio Martvjev - Nisi me mogao pričekati?

Peter je automatski zgrabio svoj pištolj i okrenuo se. I opustio se. Bila je to Randi Russell koja je umarširala u privatnu sobu. Propusnica koju je pokazala stražaru na vratima bila joj je još u ruci.

- A gdje si ti, mogu li pitati, nestala? - Peter ju je ukorio.

Randi je odložila propusnicu i Peter se susreo s njom u sredini sobe. Ispričala mu je što je vidjela i učinila otkad su se rastali u Madridu. Seksi flamenko odoru koju je opisala, zamijenila je hlačama od kepera, bijelom običnom košuljom i crnom jaknom po mjeri. Njezina plava kosa bila je skupljena u kratki i debeli konjski rep, a njezine smeđe oči bile su zabrinute kad mu je rekla - Stigla sam u Barajas desetak minuta nakon što ste vi odletjeli.

Zbog tebe Jon umalo nije umro. Jadrnik je bio zdvojan.

Nacerila se na to - Je li?

- Sačuvaj to za Jona, djevojko - izjavio je Peter - ja nisam nikad sumnjao. Kažeš da ih je vodio Abu Auda? - doimao se smrknuto. - Možda neki nigerijski šerif pomaže Štitu polumjeseca. Sa svakim novim detaljem sve postaje nejasnije.

- Svakako - složila se Randi - ali najvažniji podatak koji sam čula jest da će se sve što planiraju dogoditi brzo, za dva dana najviše.

- Onda bolje da krenemo - rekao joj je Peter. - Javila si se šefu?

- Ne, prvo moram vidjeti Martvja. Spava?

- Recidiv - Peter je uzdahnio zabrinuto - s malo sreće uskoro će se probuditi. Kada se probudi, bit ću ovdje. Možda će nam moći reći nešto što nismo saznali.

- To je tvoj stolac? - Krenula je prema naslonjaču koji je on pomaknuo pokraj Martvjeva kreveta. - Mogu li sjesti? - Sjela je ne sačekavši odgovor.

- Naravno - reče - izvoli.

Ignorirala je sarkazam i uzela Martvjevu ruku. Bila je prirodno topla što je ulijevalo pouzdanje. Nagnula se i poljubila njegov debeljuškasti obraz. - Dobro izgleda - reče Peteru. Zatim je rekla

svaki tren i reći nešto neugodno Peteru.

Ali Marty je šutio, čeljust mu je bila opuštena, njegovo visoko čelo bilo je bez bora, kao da nikad nije imao neko neugodno iskustvo. Ali to je bilo daleko od istine. Nakon što je riješen problem Hades, Marty se vratio pustinjačkom životu u svom bungalovu skrivenom iza visoke ograde u Washingtonu. Možda je ostavio metke i spas u posljednji čas iza sebe, ali još se morao baviti normalnim aktivnostima svakodnevnoga života. Za nekoga tko ima Aspergera to bi moglo biti previše. Stoga je Marty uredio svoj dom poput male tvrđave.

Kad ga je Randi prvi put posjetila, iskušavao ju je tražeći da se predstavi iako ju je mogao vidjeti preko videonadzora. Ali zatim je otključao kavez, zagrlio je i pomaknuo se sramežljivo da je pozdravi u svojoj kolibi gdje su svi prozori bili zaštićeni čeličnim rešetkama i debelim zavjesama. - Nemam posjetioce - objasnio je svojim visokim, polaganim jasnim glasom. - Ne volim ih. Jesi li za kavu i kolače? Njegove su oči cakleći se pogledale u njezine, a zatim je plaho maknuo pogled. Pripremio je beskoфеinsku instantnu kavu, ponudio joj kolačić i uveo je u sobu s računalom gdje je bilo veličanstveno glavno računalo Cray, a ostala računalna oprema ispunjavala je sve zidove i većinu poda. Nekoliko je komada namještaja izgledalo kao da su ukradeni iz ubožnice iako je Marty bio multimilijunaš. ZnAa. je od Jona da je Marty potvrđeni genij od pete godine. Imao je dva doktorata, jedan iz kvantne fizike i matematike, naravno, a drugi iz književnosti.

Počeo je opisivati novi računalni virus koji je uzrokovao šest milijardi dolara štete. - Taj je bio gadan - objasnio je ozbiljno. - Samo se umnožavao. Zovemo ga crv i sam se e-mailirao dese-cima milijuna korisnika te je zagušio sustave elektroničkom poštom po cijelom globusu. Ali momak koji je to počeo, ostavio je za sobom digitalni otisak prsta, globalno jedinstvenu identifikaciju od trideset dvije znamenke - zovemo ih GUID, što je identificiralo njegovo računalo. - Protrljao je ruke veselo - Vidiš, GUID su katkad usađeni u računalnoj šifri datoteka koje su sačuvane u programima Microsoft Officea. Teško ih se može pronaći, ali treba

se pobrinuti da se izbrišu. Kad sam pronašao njegov GUID, zapravo sam našao njegovo ime. Njegovo puno ime, možeš li vjerovati? U e-mailu njegovoj djevojci. Glupo. Živi u Clevelandu i FBI kaže da ima dovoljno dokaza da ga sad uhititi. - Smiješak na Mar-tvjevu licu trijumfalno je blistao.

Dok se prisjećala svega toga, Randi se nagnula nad Martvjev bolnički krevet da ga još jednom poljubi, ovaj put u drugi obraz. Lagano ga je potapšala, nadajući se da će se pomaknuti. - Mora ti biti bolje uskoro, Marty, dragi - napokon mu je rekla - s tobom najradije jedem kekse. - Oči su joj se ovlažile. Napokon je ustala.

- Dobro se brini za njega, Peter.

- Hoću.

Krenula je prema vratima. - Idem provjeriti kod šefa što mi može reći o Mauritaniji i lovu na DNK računalo. Zatim idem u Bruxelles. Ako Jon navrati, podsjeti ga da ću potražiti poruku u kavani Egmont.

Nasmiješio se - Ostavljanje poruka kao u stara vremena kad je ovo bio pravi zanat. Prokletstvo, to mi se baš sviđa.

- Ti si dinosaur, Peter.

- Bogme jesam - veselo se složio - bogme jesam. - I ozbiljnije

- Kreni. Čini se da postoji određena hitnja i da je tvoja zemlja prva na meti.

Prije nego što je Randi izašla, Peter se vratio u stolac uz tihoga Martvja, pričajući i zadirkujući, šaleći se.

St. Francese, Išla de Formentera

Satnik Darius Bonnard sjedio je u ribarskom kafiću na rustikalnoj obali jedući langosta" a la parrilla i zureći po ravnoj, oskudnoj okolini posljednjeg i najmanjeg bakarskog otoka prema luci La Savina. Dva otoka u lancu - Mallorca i Ibiza, bili su sinonimi za turizam i nekad glavna odredišta bogatih Britanaca, dok je La Išla de Formentera ostao malo poznat, nerazvijen, gotovo savršeno ravan sredozemni raj. Navodna misija satnika Bonnarada bila je da donese na generalski stol veliku količinu poznate mjesne majoneze prvi put napravljene u Mau, slikovitom glavnom gradu četvrtog otoka, Menorke.

.122..

Pojeo je jastoga i širom rasprostrtu majonezu te ispijao čašu laganog domaćeg

Ludlum Robert - Opcija Pariz

bijelog vina kada je pravi razlog njegova puta sjeo preko puta stola. Mauritanijino sitno lice i plave oči sijali su od trijumfa. - Test je u potpunosti uspio - oduševio se na francuskom. - Samodopadni Amerikanci nisu ni znali što ih je snašlo, kao što to oni kažu na svom barbarskom jeziku. Sve ide po planu.

- Nema problema?

- Problem je s DNK replikatorom za koji Chambord kaže da se mora popraviti. Nesreća, ali nije katastrofalno.

Bonnard se nasmijao i podigao čašu. - Santel - nazdravio je. -Živjeli! Odlične vijesti. A vi? Kako je kod vas?

Mauritanija se namrštitio, njegov se pogled usjekao u Bonnardu

- Zasad ste moja najveća briga vi. Ako je dizanje u zrak mlažnjaka koji je vozio generala Moorea vaše djelo, a mislim da jest, to je bila glupa pogreška.

- To je bilo potrebno - Bonnard je ispraznio čašu. - Moj general, čija mi glupa nacionalistička uvjerenja omogućuju da tako dobro surađujem s vama, ima nesretnu naviku da pretjeruje u svojim argumentima kako bi impresionirao sumnjičave. Ovaj put je uzbunio Sir Arnolda Moorea. Ne treba nam da sumnjičavi britanski general uzbuni svoju vladu, što znači da bi Amerikanci sigurno bili upozoreni. Tada bi se obje vlade digle protiv nepostojeće opasnosti, a sve bi to vrlo lako moglo dovesti do nas.

- Njegova iznenadna smrt učinit će upravo to.

- Opustite se, moj revolucionarni prijatelju. Da je Sir Arnold stigao u Britaniju, otkrio bi sastanak na Charlesu de Gautteu i ono što je moj general predložio. To bi bio ozbiljan problem. Ali zasad premijer zna samo da je jedan od njegovih generala letio u London da razgovora s njim o nečem povjerljivom i da je nestao. On i njegovi ljudi nagađat će o tome. Je li to bilo privatno? Javno? To će nam dati vremena jer će hvalisavi MI6 čeprkati po tome dok ne sazna o čemu se radi. Vjerojatno nikad neće uspjeti. Ali ako uspiju, proći će dovoljno dana - Bonnard je slegnuo ramenima

- a nas neće biti briga, zar ne?

Mauritanija je razmislio na čas i nasmiješio se - Možda ipak znate što radite, satnice. Kad ste mi prvi put došli da vam se pri-

družim, nisam baš bio uvjeren u to.

- A zašto ste onda prihvatili plan?

- Jer ste vi imali novac. Jer je plan bio dobar, a naš cilj isti.

Tako ćemo zajednički uništiti neprijatelja. Ali još se bojim da će vaš potez protiv engleskog generala privući pozornost.

- Ako nismo prije imali punu pozornost Europe i Amerikana, vaši su testovi omogućili da je imamo sada.

Mauritanija je priznao nevoljko - Možda. Kad ćete doći do nas? Možda ćemo vas trebati uskoro, osobito ako treba pritisnuti Chamborda.

- Kad bude sigurno. Kad neću biti primijećen.

Mauritanija je ustao. - Dobro. Dva dana, ne više.

- I prije. Računajte na to.

Mauritanija je otišao iz kafića do bicikla koji je ostavio uz vodu. Na Sredozemlju su bijela jedra bila razvijena na plavom moru. Iznad njega galebovi su lebdjeli slanim zrakom. Mnoštva kafića, barova i suvenirnica ispunjavalo je otvoreni prostor, a francuska trobojnica vijorila se elegantno iznad glava. Dok je vozio niz iritantno zapadnjačku okolinu, zazvonio mu je mobitel. Bio je to Abu Auda.

Mauritanija je upitao - Bili ste uspješni u Madridu?

- Nismo - rekao mu je Abu Auda, ljutitim i frustriranim glasom. Nije podnosio neuspjeh ni kod koga, pa tako ni kod sebe. - Izgubili smo puno ljudi. Pametno je to troje, a policija je došla tako brzo da nismo uspjeli završiti svoj zadatak. Bio sam prisiljen eliminirati četvoricu naših. - Opisao je sukob u madridskom podrumu.

Mauritanija je promrmeljao na arapskom kletvu za koju je znao da će šokirati puritanskog pustinskog ratnika, ali nije ga bilo briga.

- Nije bio baš takav gubitak - reče Abu Auda. Žalio je više što nije uspio nego što Mauritanija vrijeđa vjeru. - Usporili smo ih i

razdvojili.

- Kamo su otišli, Abu Auda?

- Nikako se nije moglo saznati.

Mauritanijin glas se podigao - Osjećaš li se ti sigurnim dok su oni slobodni da kuju spletke protiv nas?

200

- Nismo ih mogli loviti zbog policije - reče Abu Auda svladavajući bijes. - Sretan sam što sam uopće pobjegao.

Mauritanija je ponovno prokleo i čuo kako Abu Auda negoduje. Poklopio je i promrmljao na engleskom da ga boli ona stvar za Abu Audinu religioznu osjetljivost, što je uostalom najvećim dijelom bila glupost i nije sprječavalo Abu Audu da bude podao poput zmiје koja udara kad joj to odgovara. Bitno je bilo da su tajanstveni Smith, stari Englez iz zapadnoirake pustinja i bestidna žena iz CIA-e bili još tu negdje.

Pariz, Francuska

Staromodna brineta koja je izašla iz trgovine Concorde na postaji podzemne željeznice na rue de Rivoli izuzetno je sličila ženi koja je slijedila Jona Smitha iz Pasteurova zavoda, osim što je ova žena nosila pastelni ženski kostim zajednički tolikim turistima i hodala užurbanim korakom mnogih Amerikanaca. Prešla je rue Royale i došla na aveniju Gabriel, prošla hotel Critton i pojavila se pred američkim veleposlanstvom. Kad je ušla, doimala se rastreseno dok je opisivala hitan slučaj kod kuće u North Platteu, u Nebraski. Morala je stići kući, a putovnica joj je bila ukradena.

Samlasno joj je rečeno neka ode u sobu na drugom katu i ona je gotovo otrčala stubištem. U sobi je niski, zbiti muškarac u besprijekornom tamnoplavom prugastom odijelu čekao za stolom za sastanke.

- Zdravo, Aaron - reče Randi dok je sjedala za stol preko puta njega.

Aaron Isaacs, šef CIA-e u Parizu reče - Bila si nedostupna gotovo četrdeset osam sati. Gdje je Mauritanija?

- Nestao - Randi mu je ispričala što se dogodilo u Toledu i Madridu.

- To si sve otkrila? Živog Chamborda, DNK računalo u rukama neke skupine koja se naziva Štit polumjeseca? Zašto je direktor to trebao dobiti od Bijele kuće i vojne obavještajne?

- Jer ja nisam otkrila sve to. Odnosno, ne bez pomoći. Jon Smith i Peter Howell bili su ondje.

- MI6? Direktora će udariti kap.

- Oprosti. Većina toga došla je od Smitha. On je našao ime skupine i vidio je Chamborda i njegovu kćer žive. Čak je razgovarao s njima. Chambord mu je rekao da Štit polumjeseca ima računalo. Ja sam saznala samo da tim teroristima šefuje Mauritanija.

- Tko je, dovraga, taj Smith?

- Sjećaš se onoga s kojim sam radila na virusu Hades?

- Taj tip? Mislilo sam da je on vojni liječnik.

- I jest. On je mikrobiološki istraživač u USAMRIID-u, vojni liječnik na terenu i potpukovnik. Vojska ga je uzela za ovaj projekt zbog terenskog iskustva i znanja o istraživanju DNK računala.

- Ti vjeruješ u sve to?

- Katkad. Nije bitno. Što mi možeš dati o Mauritaniji i lovu na DNK računalo, a da ja ne znam?

- Kažeš da si posljednji put vidjela Mauritaniju kako ide južno iz Toleda?

-Da.

- Znaš da je iz Afrike. Većina njegovih udara s Al Qaedom i drugim skupinama potekla je iz Afrike ili Španjolske. Većina ljudi koje je izgubio tijekom proteklih godina u raznim skupinama bili su uhićeni u Španjolskoj. Budući da on i njegova skupina idu na jug, sjeverna se Afrika čini logičnim odredištem. A i glasina koju

Ludlum Robert - Opcija Pariz

je pokupio Langlev kaže da je Mauritaniya oženjen s više alžirskih žena i možda ima dom u Alžiru.

- E sad stižemo nekamo. Imena? Mjesta?

- Još ne. Naše veze kopaju. Uz malo sreće saznat ćemo nešto uskoro.

Randi je klimnula. - A što je s teroristom koji se zove Abu Auda? Divovski Fulani, stariji, možda u kasnijim pedesetima, čudnih zeleno-smeđih očiju?

Isaacs se namrštió - Nikad čuo. Dat ću Langlevu da provjeri. - Podigao je telefon koji je stajao na stolu pokraj njega. - Cassie, pošalji ovo u Langlev izuzetno hitno. - Dao joj je podatke o Abu Audi i zaklopio. - Hoćeš li nešto što smo našli vezano uz bombu u Pasteuru?

- Nešto novo? Kvrugu, Aarone, ispljuni!

Isaacs se turobno nasmiješio. Dobili smo tajni poziv od Mossa-

202

203

dova agenta u Parizu i to možda zлата vrijedi. Čini se da postoji filipinski istraživač na poslijedoktorskom u Pasteuru čiji je rođak pokušao postaviti bombu u sjedištu Mossada u Tel Avivu. Taj tip je iz Mindanaa gdje je skupina Abu Savaafa iz Islamske oslobodilačke fronte Moro bila saveznik Bin Ladenove frakcije i Avmana al-Zawahirija. Istraživač nema nikakve veze s teroristima i nije bio na Mindanau dugo vremena.

- A zašto te je Mossad onda upozorio na obiteljske veze?

- Istraživač je nazvao Pasteur te noći i rekao da je bolestan.

Prema njegovu šefu koji je teško ranjen u eksploziji, trebao je biti ondje. Trebali su ga radi nekog važnog eksperimenta koji su provodili.

- Gdje je njegov laboratorij, ako je šef tako teško ranjen?

- Na katu ispod Chambordova laboratorija. Svi su u tom laboratoriju ubijeni ili osakaćeni.

- Mossad misli da je on bio krtica.

- Nema dokaza, ali poslao sam to Langlevu, a oni misle da to nije pravi trag. Pasteurovo osiguranje nije vrhunsko, ali dovoljno je dobro da zaustavi bombaše osim ako bombaš nema neki kontakt iznutra. Osobito zato što moji ljudi vjeruju da teroristi nisu oteli samo Chamborda koji se odupirao nego i cijeli eksperimentalni postav njegova DNK računala. I to su učinili samo nekoliko minuta prije nego što je eksplodirala bomba.

- A što je s navodnom bolešću istraživača?

- Naizgled legitimno. Javio se liječniku zbog bolova u prsima i rečeno mu je da ostane kod kuće nekoliko dana. Naravno, bol u plućima, čak i srčane mane mogu biti kemijski izazvane.

- Mogu i to dosta lako. Dobro, gdje je sad taj? Kako se uopće zove?

- Dr. Akbar Suleiman. Kao što sam rekao, na poslijedoktorskom je i živi u Parizu. Tražili smo parišku policiju da provjeri i kažu da je na dopustu dok se ponovno ne izgradi njegov laboratorij. Mossad kaže da je još u gradu. Imam njegovu adresu.

Randi je uzela komad papira i ustala. - Reci Langlevu da ću raditi na Mauritaciji i DNK računalu zajedno s Jonom Smithom i Peterom Howellom. Reci im da tražim ovlaštenje da upravljam bilo kojom vezom bilo gdje.

Aaron je klimnuo - Dogovoreno. - Telefon je zazvonio. Aaron je slušao. Zatim reče - Hvala, Cassie. - Zaklopio je i slegnuo ramenima. - Apsolutno ništa o Abu Audi. Vjerojatno se dobro pritažio.

Randi je ponovno otišla prema De Gaulleu, zatim prema Bru-xellesu i Jonu. Ako je taj dr. Akbar Suleiman bio pripadnik štita polumjeseca, možda će ih, ako ga pronađu, dovesti do Maurita-nije. Sumnjala je da će postojati treća prilika. Ne na vrijeme.

204

205

20

Bruxelles, Belgija

Na aerodromu u Zaventemu, trinaest kilometara od Bruxellesa, Jon je posudio još jedan Renault i pokupio opremu koja ga je čekala po nalogu Freda Kleina. Među njom je i odora koju je odjenio u pripremi za sljedeće odredište. Noseći malu torbu u kojoj je spakirao civilnu odjeću i Walter od 9 mm, odvezao se džipom prema zapadu. Kiša je solidno padala, sivi, tmurni pljusak. Kad je prošao Bruxelles, napustio je glavnu cestu i kretao se manjim i sporednim cestama, ogledavajući se odostraga da se uvjeri da ga ne prate.

Polja su bila zelena, ravna i pusta na ranosvibanjskoj kiši. Dobro uređene farme prostirale su se u daljini na obzoru ravnijem od velike prerije američkog zapada ili ruske stepe. U ovoj su nizinskoj zemlji razne ceste prelazile mnoge male rijeke i kanale. Promet je bio relativno gust dok se vozio u smjeru francuske granice, ne tako gust kao u Los Angelesu ili Londonu u doba špice, no mnogo gušći nego na širokim glavnim cestama Montane ili Wyo-minga.

S vremena na vrijeme stao bi u gostionici ili zašao među drveće da potraži na nebu helikoptere ili lagane zrakoplove koji bi ga mogli slijediti. Kad se uvjerio da ga nitko ne prati, krenuo je dalje

koristeći se istom taktikom dok naposljetku nije došao do predgrađa Monsa, pedeset pet kilometara jugozapadno od Bruxellesa. Ratovi i vojnici bili su dio povijesti Monsa, ili Bergena na flamanskom, više od dvije tisuće godina, još od dana kad su rimske legije postavile utvrđeni logor na sjevernoj granici carstva. I tu su se također generali Luja XIV. borili u jednom od dugih nizova krvavih bitaka protiv trajne napasti Johna Churchilla, vojvode od Marl-borougha. Mons je također bio krvavo bojište za vojske Francuske revolucije, kao i za brojčano nadjačane britanske ekspedicijske snage koje su se ovdje borile u prvom velikom boju u Prvom svjetskom ratu.

Sve u svemu, to je bila prikladna lokacija za Vrhovno središte savezničkih snaga u Europi (SHAPE) - vojnog krila NATO-a kao i za glavni ured Vrhovnog savezničkog zapovjednika Europe, SACEUR-a osobno, generala Carlosa Henzea iz SAD-a. Lociran nekoliko kilometara od povijesnog grada, ulaz u kamp poput parka bio je jednostavan, a ispred niza u kojem su se vijorile zastave svih članica NATO-a i Ujedinjenih naroda stajao je kiosk. U pozadini je bila blijedosmeđa dvokatnica ravnoga krova i iza nje još nekoliko neatraktivnih zgrada.

Kad je Smith pokazao svoje dokumente na kiosku, rekao je da ide glavnom liječniku. S obzirom na pojačano osiguranje dvadeset i prvog stoljeća, jedan od vojnih policajaca na straži nazvao je ured glavnog liječnika da potvrdi sastanak, dok je drugi pregledavao Jona, njegovu vojnu odoru, a osobito njegovu iskaznicu i vojne liječničke papire.

Kad su stražari bili zadovoljni, Smith se odvezao na desni odvojak ceste u obliku slova V, parkirao na označenom mjestu i otišao pješice do glavnog ulaza gdje je čelična ploča poput onih na nemaštovitim hotelima ponosno objavljivala: Vrhovno središte savezničkih snaga za Europu. Iznad toga bio je zeleni i zlatni štit (SHAPE). Unutra ga je recepcionarka odvela na drugi kat gdje mu je narednik Matthias strogo salutirao. Odjeven u punu odoru s redovima pruga i borbenih vrpca, Matthias ga je dopratio kroz beskonačne hodnike do ureda generala Carlosa Henzea. Žilavi general bio je uobičajeno neotesan - Je li taj prokleti cirkus doista potreban, pukovniče?

207

. .j

Smith je salutirao i rekao - Nemojte gledati mene, gospodine. To nije bila moja zamisao.

Henze je bijesno zurio, uzvratio pozdrav i promrmljao - Civilni. Mahnuo je Smithu neka sjedne u kožni naslonjač preko puta stola. - Predsjednikovi su me ljudi izvijestili. Evo podataka koje su poslali. - Gurnuo je fascikle prema njemu, zadržavši jedan. - Moji ljudi nisu mogli naći ništa o štitu polumjeseca. Čak i CIA ne zna ništa. Čini se da ste našli najnoviju bandu arapskih razbojnika, pukovniče. Ja sam sumnjao, ali vi valjda znate što radite. Što sad?

- Arapi nisu sami, gospodine. Militanti iz cijelog muslimanskog svijeta: Arapi iz mnogih zemalja, Afganistanci, Fulani iz sjeverne Nigerije... tko zna tko još. - Čini se da je njihov vođa iz Mauritanije. Islam je svijet mnogih naroda i etničkih skupina, a čak nisam siguran da su svi muslimani.

Dok je mršavi general slušao, činilo se da četiri zvjezdice na njegovoj odori svjetlucaju ratoborno kao da prkose teroristima, tmurnom danu vani kroz prozore oprane kišom i medaljama koje su se penjale od džepa gotovo do ramena. Pogled mu je bio napet kao da vidi svaku zemlju, svaku etničku skupinu, analizira svaku posljedicu. To više nije bila potencijalna prijetnja. Bila je stvarna. Toliko stvarna i zabrinjavajuća da je Henze okrenuo stolac da bude okrenut prozoru zbog svoje uobičajene uloge okrenutih leđa.

- Indonezija? Malezija? - Generalov glas je grmio - Turska?

- Blizu. Ali ne bih se čudio da su regrutirani iz svih tih zemalja, a imamo i naznake da neka srednjoazijska plemena i zemlje također mogu biti upleteni.

Henze je okrenuo stolac da promatra Smitha - Naznake?

- Čovjek iz MI6 kojeg poznajem identificirao je neobičan noćni zvučni signal koji dolazi iz srednje Azije.

- Bivše sovjetske republike? Tadžici? Uzbeci? Kirgizi i Kazahstanci?

Jon je klimnuo, a Henze je lupkao po nosu, zamišljen. Uzeo je tanji fascikl i bacio ga preko stola. - Predsjednik je želio da imate i ovo. Ovo je potpuni službeni dosje NATO-a o satniku Dariusu Bonnardu te ono što je Ovalni ured iskopao od Francuza. Sum-

njate u glavnog pomoćnika generala La Portea? Povjerljivog čovjeka koji radi ovdje? Gotovo u mom krilu?

- Sumnjam na sve, generale.

- Čak i na mene?

Sjetivši se ranije sumnje o »čistačevu« posjetu Henzeovu pansionu u Parizu, Jon se kiselo nasmiješio - Blizu.

- Ali sam ipak malo sumnjiv?

Jon je oklijevao, a zatim je odlučio biti neotesan poput generala - Ne, gospodine.

- Blagi Bože - Henze je uzdahnuo. Naslonio se i proučavao

Jona. Njegov snažni fokus podsjećao je Jona na lasersku zraku.

- Jučer kad smo vi i ja razgovarali, nismo znali ništa. Sad znamo da ta igračka postoji, veliki vrač koji ga je stvorio živ je i zdrav, a banda koja drži njega i kćer je multinacionalna. Stoga, odgovorite na ono što sam vas prije pitao: što sad?

- Sad ćemo ih naći.

- Kako?

- Još ne znam.

- Još ne znate? - Henze je promatrao Smitha. - Kad ćete, dovraga, znati?

- Kad saznam.

Henzeova su se usta otvorila, njegovo koščato lice postalo je gotovo purpurno - I to bi me trebalo zadovoljiti?

- To je takva vrsta rata, generale. Volio bih da vam mogu dati više, mnogo više. Imam ideje, tragove, naznake, ali ništa za što bih rekao da će upaliti, a još manje kako i kada.

General je nastavio promatrati Smitha, ali boja mu se povukla.

- Ne sviđa mi se ova vrsta rata. Uopće mi se ne sviđa.

- Ni meni. Ali tako stvari stoje, zasad.

Henze je klimnuo sam sebi i počeo razmišljati u sebi. Bio je vrhovni zapovjednik

Ludlum Robert - Opcija Pariz

NATO-a u Europi, na raspolaganju su mu bile visokomehanizirane, elektronske vojske država članica. No, osjećao se nemoćnim pred novim neprijateljem - malo poznatim, bez teritorija i plemena, bez ikakva drugog stila života. Samo apo-kaliptička vizija i jad koji je nemoguće utješiti. Protrljao je oči, doimao se umorno. - Prošao sam svojevrzni »novi« rat, pukovniče Smith, i taj me gotovo uništio. Poslije Vijet-

„208.

209

nama, nisam siguran da se mogu nositi s još jednim »novim«. Možda je to dobro. Vrijeme je za novu vrstu zapovjednika.

- Sredit ćemo to - reče Jon.

Henze je klimnuo - Moramo pobijediti. - Djelujući iscrpljeno, pokazao je Jonu da pokupi fascikle.

Jon ih je uzeo, salutirao i otišao. U hodniku je zastao i odlučio ponijeti fascikle u Bruxelles gdje se trebao naći s Randi. Može ih ondje proučiti. Dok je odlazio, čuo je svoje ime. Okrenuo se i vidio generala grofa Rolanda la Portea kako ide prema njemu sa širokim smiješkom.

- Bonjour, generale La Porte.

Činilo se da se vrata tresu dok je masivni general prošao pokraj njih. - A, pukovniče Smith. Čovjek koji je svima nama zadao veliki šok. Moramo hitno razgovarati. Dodajte, moj ured je blizu. Popit ćemo kavu, non?

Jon se složio da popiju kavu i pošao za La Porteom u njegov ured. General je sjedio u velikom crvenom kožnom naslonjaču u stilu britanskog klupskog naslonjača. Činilo se da je to jedini komad namještaja osim stolca za stolom koji neće puknuti pod njegovim prevelikim tijelom. Dao je Jonu drugi fini stolac iz doba Luja XIV. Uskoro je nervozni francuski poručnik poslužio kavu.

- No, naš Emile je ipak živ što je magnifique, ali drže ga otmičari što baš i nije tako magnifique. Niste pogriješili, pukovniče?

- Nažalost, ne.

La Porte je klimnuo, mrgodeći se - Onda smo prevareni. Ostaci pronađeni u Pasteurovoj zgradi koja je dignuta u zrak nisu bili ondje slučajno kao ni otisci i DNK profil u dosjeu Surete, a Baski su bili samo maska da bi se sakrili pravi teroristi. Je li to točno?

- Da - Jon je potvrdio. - Pravi uljezi sebe nazivaju štit polu mjeseca. Multinacionalna muslimanska ekstremistička skupina koju vodi čovjek imenom M. Mauritanija.

General je ljutito jednim gutljajem ispio svoju kavu. - Čini se da su vas podaci koje sam ja dobio i zatim dao vama odveli na mnogim područjima na pogrešan trag. Ispričavam se zbog toga.

- Zapravo, slijedeći trag Baska, otkrila se većina onoga što sada

znamo tako da je na kraju ispalo da ste mnogo pomogli, generale.

- Merci. Taj rezultat mi je utjeha.

- Jon je odložio šalicu. - Mogu li vas pitati gdje je vaš pobočnik, satnik Bonnard?

- Darius? Poslao sam ga na zadatak na jug Francuske, neda leko od Španjolske. - Kamo točno, generale?

La Porte je promatrao Jona i namršio se - U našu pomorsku bazu u Toulonu i zatim na Menorku da obavi neki poslić. Zašto? Čemu ta pitanja o Dariusu?

- Koliko dobro poznajete satnika Bonnarda?

- Dobro} - La Porte je bio zapanjen. - Vi sumnjate da je Darius...? Ne, ne, to nije moguće. Ne mogu zamisliti takvu izdaju.

- On je vama dao podatke koje ste mi dali.

- Nemoguće - general je pobjesnio. - Koliko dobro znam Darius? Kao što otac poznaje sina. Sa mnom je šest godina. Nje gov je dosje bez mrlje s mnoštvom odlikovanja i medalja za hrabrost još prije nego što smo se upoznali, kad je bio moj zapovjed

Ludlum Robert - Opcija Pariz

nik voda u četvrtim dragunima u iračkom ratu. Prije toga bio je poilu u Drugoj pješачkoj pukovniji Legije stranaca u sjevernoj Africi na zahtjev država koje su bile naše bivše kolonije i koje nas još povremeno zovu za pomoć. Promaknut je iz običnog vojnika. Kako možete sumnjati na tako časnog čovjeka?

- Prijavio se u Legiju? Nije Francuz?

- Naravno da je Francuz! - La Porte je odbrusio. Činilo se da mu se široko lice smrzlo i obuzela ga je nelagoda. - Njegov je otac bio Nijemac. Darius je rođeni Nijemac, ali majka mu je Francuski nja i uzeo je njezino prezime kad je unaprijeđen.

- Što znate o njegovu privatnom životu?

- Sve. Oženjen je krasnom mladom ženom iz dobre obitelji koja je godinama služila Francuskoj. Proučava našu povijest kao i ja.

La Porte je pokazao rukom u širokom krugu da obuhvati cijeli ured i Jon je vidio da su zidovi prekriveni slikama, fotografijama, crtežima, zemljovidima, sve velikim trenucima francuske povijesti. Bila je tu jedina iznimka, fotografija slike dvorca od crvenog kamena koju je Jon prvi put vidio u generalovoj kući u Parizu. Ali general je još govorio - Povijest je više od priče o naciji,

,210

211

mm®

narodu. Povijesne kronike duša su zemlje tako da nepoznavanje povijesti znači nepoznavanje nacije ili naroda. Ako ne znamo prošlost, pukovniče, tad smo osuđeni da je ponovimo, non? Kako čovjek toliko predan povijesti svoje zemlje može izdati zemlju? Nemoguće.

Jon je slušao uz rastući osjećaj da La Porte previše priča, previše brani Bonnarda, kao da sebe uvjerava. Shvaća li general duboko u sebi da je ono što on smatra nemogućim moguće? U posljednjim generalovim riječima bilo je dvojbe.

- Ne, ne mogu vjerovati. Nije Darius.

Ali Jon je mogao i dok je napuštao ured pogledao je unazad u generala u njegovu velikom naslonjaču poput prijestolja. La Porte se prepustio mislima i u njegovu besciljnom pogledu bila je strepnja.

Pariz, Francuska

Peter Howell drijemao je na uskom ležaju za koji je tražio da ga bolnica pomakne u Martvjevu sobu kad mu je pčela ili osa ili neki dosadni kukac počeo zujati oko uha. Udario je jako i probudio se zbog boli u glavi na mjestu gdje se udario... i zbog oštne, stalne zvonjava telefona u sobi na stoliću pokraj njegova jastuka.

Preko puta sobe Marty se micao, mumljajući.

Peter ga je pogledao i zgrabio telefon - Howell.

- Spavamo, je li, Peter?

- Nesretna potreba s vremena na vrijeme, čak i za terenskog operativca, ali nezgodna za vas službenike koji radite od devet do pet i provodite svaku noć u svom prokletom krevetu ili krevetu svoje ljubavnice.

U Londonu se Sir Gareth Southgate nacerio. Ali nije bilo zabave u tom zvuku jer je njegov nezavidan zadatak, kao šefa MI6, bio da upravlja Peterom Howellom iako je zapravo osobenjaka trebao nabiti nogom u tur. Ništa kod umirovljenog agenta nije bilo normalno uključujući užitak da stvara nevolje. Bila je to činjenica, Peter Howell bio je sjajan operativac, što ga je činilo korisnim u hitnim situacijama. Stoga su šale i čvrstoća bile metode koje je Southgate izabrao u komunikaciji s Peterom.

Ali sad je Southgateov hihot zastao u grlu - Kako je dr. Zeller-bach, Peter?

- Nepromijenjeno. Što, dovraga, hoćeš?

Southgate je održao veseli glas, ali dodao je tračak ozbiljnosti - Da ti dam neke uznemirujuće podatke i da zatražim tvoje dubokoumno mišljenje o tom predmetu.

U bolničkoj sobi Marty se ponovno pomaknuo. Činio se nemirnim. Peter ga je gledao

Ludlum Robert - Opcija Pariz

pun nade. Kad se činilo da Marty tone u san, Peter je vratio pozornost na razgovor sa Southgateom. Kad je znao da je iznervirao šefa, postao je vrlo uljudan. Noblesse oblige. - Ja sam se, kako mi to kažemo u Kaliforniji, sav pretvorio u uho.

- Baš lijepo od tebe - komentirao je Southgate. - Ovo je vrlo tajno. Samo za premijera. Zovem te zapravo s najnovijim koderom i zaštitnom šifrom da budem siguran da je teroristi još nisu probili.

I neću je više nikad upotrijebiti, sve dok monstruozno DNK raču nalo ne bude pod našom kontrolom. Razumiješ me, Peter?

Peter je progunčtao - onda mi radije nemoj reći, stari moj. Southgateova razdražljivost izbila je na površinu - Molim?

- Pravila se nisu promijenila. Ono što radim na zadatku, moja je odluka. Ako ja, po svojoj procjeni, trebam podijeliti podatke da postignem cilj, onda ću to učiniti. Možeš to reći premijeru.

Sir Gareth je podigao glas - Uživaj li i ti u tome što si arogantan gad, Peter?

- Izuzetno. Sad mi reci što želiš da znam ili idi, dobro? Peter

je znao da su ga dužnosnici na mnogo višim položajima nego što je šef MI6 pozvali na zabavu, što je značilo da ga Southgate ne može najuriti. Nasmiješio se dok je zamišljao Southgateovu nemoć i jad.

Southgateov glas bio je ljutit - General Sir Arnold Moore i njegov pilot nestali su na letu od Gibraltara do Londona i pretpostavlja se da su mrtvi. Moore je letio kući da vrlo hitno podnese izvješće premijeru. Sve što je rekao premijeru čak i putem najsigurnije elektronske veze su - citiram - nedavne elektronske smetnje u Americi. Stoga mi je rečeno da tebi pošaljem taj podatak.

Peter se iznenada otriježnio - Je li general Moore naznačio kako i gdje je došao do toga što je htio reći premijeru?

- Ne - Southgate se također prestao neprijateljski ponašati. -

212

Provjerili smo svaki izvor koji imamo i ono što znamo jest da je general trebao biti na svom imanju u Kentu. Umjesto toga odletio je iz Londona na Gibraltar s vlastitim pilotom. Nakon toga su on i pilot uzeli helikopter i vratili se nekih šest sati kasnije. Tijekom tih šest sati nije bio dostupan.

- Gibraltarska postaja ne zna kamo je letio?

- Nitko ne zna. Njegov pilot je, naravno, nestao s njim.

Peter je probavio novosti - Dobro. Moram ostati ovdje sve

dok budem mogao ispitati dr. Zellerbacha. U međuvremenu učini sve što možeš da se sazna kamo je Moore otišao. Kad budem razgovarao sa Zellerbachom, otići ću na jug malo istraživati. Helikopter ima ograničen domet tako da možemo suziti generalovo odredište.

- Dobro. Ja... pričekaj - Southgateov glas je blijedio dok se okrenuo da razgovara s nekim drugim. Dva glasa čula su se neko liko sekundi, a onda je šef MI6 završio razgovor s Peterom - Upravo smo primili izvješće da su ostaci s Mooreova Tornada pro nađeni u moru pokraj Lisabona. Trup zrakoplova pokazuje zna kove eksplozije. Mislim da možemo smatrati i njega i pilota mrtvim.

Peter se složio - Nesreća se ne čini vjerojatnom, s obzirom na sve. Neka tvoji ljudi i dalje kopaju, a ja ću se javiti.

Southgate je preskočio primjedbu da je Howell također jedan od njegovih ljudi i da bi trebao primati zapovijedi. Ali to nije bilo točno. U sebi je uzdahnuo - Dobro.

I, Peter? Reci što manjem broju ljudi, dobro?

Peter je zaklopio. Pompozni majmun. Zahvalio je zvijezdama što je uvijek uspio ostati izvan položaja vlasti. Sve što vlast čini jest da se uvuče u mozak pristojnog čovjeka i utječe na kisik, napredak i rezultate. No, kad bolje razmisli, pristojni čovjek rijetko je tražio ili primao vlast... Sigurno si prava budala ako želiš tu patnju.

- O, Bože - drhtavi glas govorio je iza njega - Peter.. Peter

Hoivelt? Jesi to ti, Peter?

Peter je iskočio iz ležaja i otrčao do Martvjeva kreveta. Marty je zažmirkao i protrljao oči. -Jesam li ja onda ... mrtav? Sigurno. Da, vjerojatno sam u paklu. - Zabrinuto je pogledao

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Peterovo lice - Inače ne bih vidio Lucifera. Trebao sam znati. Gdje bih drugdje susreo nepodnošljivog Engleza nego u paklu?

- A to je već bolje - Peter se široko nasmiješio. - Zdravo, Marty, budalašu. Zbilja si nas zabrinuo.

Marty je virio zabrinuto po bolničkoj sobi - Izgleda ugodno, ali mene se ne može prevariti. To je iluzija - šćućurio se od straha. - Vidim plamenove iza tih nevinih zidova. Narančaste, žute, crvene. Užarena vatra iz žarišta pakla! Zasljepljujuća! Nemojte misliti da možete zadržati Martvja Zellerbacha! - Bacio je unatrag plahte, Peter ga je zgrabio za ramena.

Dok se borio da zadrži Martvja u krevetu, Peter je vikao -Straža! Dovedite sestru! Dovedite prokletog doktora! Dovedite nekoga!

Vrata su se širom otvorila, čuvar je pogledao i vidio što se događa - Odmah se vraćam.

Marty je pritiskao Peterove ruke ne boreći se toliko koliko iskorištavajući punu težinu svoga debelog tijela da se odgura odlučno prema slobodi. - Arogantni Lucifer! Bit ću izvan tvojih pandži prije nego što trepneš. Stvarnost i iluzija. Za Kristove rane, što misliš s kim imaš posla? O, bit će zabavno sukobiti um s neprijateljem. Nema šanse da pobijediš. Odletjet ću odavde na krilima crvenog sokola. Nema šanse...ne...ne...

- Pssst, momče - reče Peter pokušavajući ga smiriti. - Nisam Lucifer. Ne baš. Sjećaš se starog Petera? Dobro smo se provodili, bome jesmo.

Ali Marty je nastavio urlikati, uhvaćen u krajnje maničnoj fazi Aspergerova sindroma. Dotrčala je sestra, za njom dr. Dubost. Dok su ona i Peter držali Martyja prema dolje, liječnik mu je uštrcao vodenu otopinu Miderala, lijeka koji je kontrolirao njegovu maničnu fazu.

- ... Moram odletjeti... Sotona me ne može nadvladati! Ne mene! Ja ću...

Dok su Peter i sestra nastavili držati Martvja, liječnik je klimnuo složivši se - Pokušajte ga malo stišati. Bio je u komi dugo vremena, ne želimo recidiv. Mideral će uskoro početi djelovati.

Peter je govorio tiho dok je Marty nastavio teatralan govor, kujući planove i sanjareći, a sve usredotočeno na priviđenje da

215.

B@BSB.ff

je u Plutonovu podzemnom svijetu i da mora pobijediti samoga vraga. Uskoro se manje opirao i više nije pokušavao pobjeći. Na kraju su mu se oči umrtvile, kapci spustili i počeo je klimati.

Sestra se nasmiješila Peteru i odstupila. - Vi ste dobar prijatelj, g. Howell. Mnogi bi ljudi vrišteći pobjegli iz sobe.

Peter se namrštio - Je li? Nemaju kralježnicu, je li?

- Ili srce - potapšala ga je po ramenu i otišla.

Prvi je put Peter zažalio što nije mogao imati elektronsku komunikaciju ili da može zvati mobitelom putem satelita. Želio je da Jon i Randi znaju za Martvja, a istodobno morao je nazvati svoje veze na jugu Francuske, iz Costa Brave u Španjolsku i svih mjesta u koje je helikopter iz Gibraltara mogao odletjeti da sazna što može o posljednjim satima generala Moorea. Ali najlakše ih se moglo dobiti na mobitele.

Frustriran, sjeo je, uzdahnuo i pustio da mu glava padne na ruke. Zatim je čuo lagane korake iza sebe. Meke, skrivene korake i čak nije čuo kako se otvaraju vrata.

- Randi - dok se počeo okretati, posegnuo je za pištoljem Bro-iving Hi-Potver od 9 mm za pojasom. Ti koraci nisu bili Randini... i zakasnio je. Prije nego što je oružje bilo u njegovoj ruci, hladni metal cijevi uljezova oružja bio mu je pritisnut čvrsto na zatiljak. Smrznuo se. Tko god da je bio, bio je vješt. Zastrašujuće vješt i nije bio sam.

21

Bruxelles, Belgija

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Smith je zatvorio korice zadnjeg fascikla, naručio drugo Chi-may pivo i sjeo. Ostavio je poruku u kavani Egmont za Randi da se nade s njim u kavani Le Cerf Agile gdje je sjedio vani za stolom. Bila je to njegova omiljena kavana na rue St-Catherine u donjem gradu nedaleko od burze i onoga što su nekad bile obale rijeke Senne dok je taj dio Bruxellesa bio luka sa stotinama ribarskih brodova. Tu je bilo još područje ribarnice pa je morska hrana ostala glavno jelo u restoranima iako je rijeka već godinama bila stjerana u kanal stvoren ljudskom rukom i nadzidan ciglom da bi postao bulevar Anspach.

Ali ribe, skrivena rijeka i hrana bili su daleko od Smithovih misli dok je ispijao dugi gutljaj tamnog piva i gledao uokolo. Drugi gosti nisu sjedili vani jer su mračni oblaci povremeno krstarili nebom. Kiša je stala prije sat vremena i kad je Smith pitao, maitre d' had je obrisao stol i dva stolca. Ostali gosti nisu željeli riskirati da se nebesa ponovno otvore u još jednom općem potopu, što je odgovaralo Jonu.

Svidalo mu se biti sam, dalje od dometa znatiželjnih očiju i ušiju. Presvukao je odoru nakon što je napustio SHAPE i sad je izgledao kao bilo koji turist u tamnim pamučnim hlačama, karira-

.217

noj majici, tamnoplavoj jakni i tenisicama. Cipele su bile bitne ako bi trebao trčati. Jakna je bila važna da sakrije pištolj. A crni baloner koji je prebacio preko naslona stolca bio je važan jer mu je pomogao da se stopi s noći.

Ali sada, dok se sunce borilo za prevlast s oblacima na popodnevnom nebu, Jon je razmišljao o onome što je saznao u NATO-u. Dosje satnika Dariusa Bonnarda bio je pravo otkriće. Ili La Porte nije znao ili je štitio Bonnarda prešutjevši činjenicu da Bonnardova sadašnja žena - Francuskinja kojoj se La Porte toliko divio - nije Bonnardova prva žena: dok je služio u Legiji, oženio se Alžirkom. Je li se preobratio na islam, nije poznato. Ali nakon što je promaknut u časnika, boravio je cijelo vrijeme u Alžiru gdje su živjeli žena i njezina obitelj. Nije bilo podataka zašto se Bonnard rastao od nje. Budući da nije bilo dokumenata o rastavi u dosjeu, Jon je bio sumnjičav. Poput špijuna spavača ili krtica, teroristi često uzimaju nove identitete u ciljanim zemljama dok negdje drugdje vode potpuno različite živote.

Tako je Darius Bonnard, omiljeni pobočnik zamjenika vrhovnog zapovjednika NATO-a, Nijemac koji je služio u francuskoj vojsci, nekoć bio oženjen Alžirkom, a sada je negdje na jugu Francuske - nedaleko od Toleda.

I dalje razmišljajući, Jon je posegnuo za pivom i podignuo glavu na vrijeme da vidi Randi kako plaća taksi pola bloka dalje od kavane. Naslonio se smijući se, držeći čašu i diveći se prizoru. Bila je odjevena konzervativno, tamne hlače i pristali sako, a kosa joj je bila svezana ležerno u konjski rep. S laganim pokretima i mršavom figurom, na trenutak je djelovala poput tinejdžerice. Požurila je prema njemu, energična i lijepa, pa je shvatio da je prestao razmišljati o Sophiji svaki put kad bi je vidio. To je izazivalo čudan osjećaj.

Došla je do stola - Izgledaš kao da si vidio duha. Zabrinut za mene? Dražesno, ali potpuno nepotrebno.

- Gdje si, dovraga? - uspio je progundati kroz smiješak.

Sjela je i gledala tražeći konobara - Izvijestit ću te za minutu. Upravo sam stigla iz Pariza. Vjerojatno želiš znati da sam vidjela Martyja.

Ispravio se - Kako je on?

- Ponovno je zaspao i nije ništa rekao Peteru. - Dok ga je oba vještavala o recidivima, gledala je kako mu se mršti visoko čelo i potamnjuje njegove morskoplave oči. Jon je mogao izgledati poput grabežljivog čudovišta kad su stvari krenule loše, osobito ako je bio usred akcije, ali sad je bio čovjek čija je glavna preokupacija bila njegov prijatelj. Raščupane tamne kose i čela izborna od briga te s ogrebotinama po licu otkad su ih ganjali po Madridu, činio joj se gotovo dražesnim.

- Još je teže sad kad se ne možemo koristiti mobitelima - gunđao je Jon. - Inače bi Peter nazvao da mi sam to kaže.

- Sve je teže bez mobitela i modema. - Pogledala ga je pogle

Ludlum Robert - Opcija Pariz

dom upozorenja. Konobar je dolazio za njihov stol. Prekinuli su razgovor dok je i ona naručivala Chimay, ali Grand Reserve.

Čim se konobar dovoljno udaljio, upitala je - Jesi li što saznao?

- Nekoliko stvari - Jon je opisao podatke u dosjeu o Dariusu

Bonnardu i sastanak s generalom La Portecom. - La Porte možda

ne zna za alžirsku vezu ili je štitio Bonnarda iz lojalnosti. Sto si ti našla...

- Možda ono što trebamo - bila je uzbuđena dok mu je govorila što je saznala od Aarona Isaacsa, završavajući s bolešću dr. Akbara Suleimana.

- Koliko se sjećam, bol u plućima pa čak i srčane nepravilnosti mogu se kemijski izazvati.

- Mogu i to vrlo lako. Dobro, gdje je taj tip?

- Na poslijedoktorskom je i živi u Parizu. Mossad kaže da je još u gradu. Imam njegovu adresu.

- Što čekamo?

Randi se nasmiješila sumorno - Da popijem svoje pivo.

Negdje na obali sjeverne Afrike

S vremena na vrijeme hladan dašak vjetra dopirao bi kroz široku bijelu sobu prostrane sredozemne vile, od čega su se nadimale prozirne zavjese. Vila je bila smještena tako da se osjetio i najslabiji vjetar. Struje zraka stalno su lelujale kroz otvorene lukove koji su dijelili sobe od hodnika na izoliranom imanju na obali.

219

Duboko u alkovenu dr. Emile Chambord radio je na supertan-kim cijevima i žicama između svoje tipkovnice i klupka paketa želatine u ladici, posluživaču, fleksibilnoj metalnoj ploči, monitoru i elektroničkom pisaču koji su Mauritanija i njegovi ljudi pažljivo prenijeli iz njegova laboratorija u Pasteuru. Chambord je volio alkoven jer ga je štitio od stalnog povjetarca. I kontrola temperature i potpuni izostanak vibracija bili su nužni za pokretanje prototipa DNK računala. Chambord se koncentrirao. Pod vršcima prstiju bilo mu je životno djelo - njegovo tajno molekularno računalo. Dok ga je pri-lagođavao, razmišljao je o budućnosti, elektronskoj i političkoj. Vjerovao je da je taj začetak DNK računala početak promjena koje većina ljudi, nedovoljno obrazovanih, nije mogla ni zamisliti, a kamoli cijeliti. Kontrola molekula s vještinom i preciznošću kojom su fizičari kontrolirali elektrone revolucionirat će svijet, dovesti do subatomske sfere, gdje se materija ponaša različito od onoga što ljudi vide očima ili čuju ušima ili dodiruju kožom.

Elektroni i atomi nisu se ponašali jednostavno poput biljarskih kugli u Newtonovoj klasičnoj fizici. Umjesto toga pokazivali su karakteristike bliže uzburkanoj materiji poput valova. Na atomskoj razini valovi se mogu ponašati poput čestica dok čestice imaju valove povezane s njima. Elektron može putovati različitim putovima istodobno kao da je prošireni fenomen poput valova. Slično, atomsko računalo može izračunati mnoge različite putanje istodobno. Možda čak među raznim dimenzijama. Temeljne pretpostavke našega svijeta zauvijek će se dokazati netočnima. U osnovi, današnja računala bila su samo niz žica povezan u jednom smjeru, sloj prekidača i dugi niz žica povezan u suprotnim smjerovima. Žice i prekidači razmjestili su se da stvore logička vrata... ali takve žice i prekidači su važni. Chambord je uspio iskoristiti DNK molekule da funkcioniraju kao logička vrata I i ILI, kao osnovni računalni jezik. U ranijim eksperimentalnim DNK strojevima koje su stvorili drugi znanstvenici, jedan od nepremostivih problema bile su rotaksanske molekule koje su upotrebljavali kao vrata, a mogle su se poredati samo jedanput. Stoga su bile prikladne za read-onlj memory, ali ne i za random access memory, što je zahtijevalo stalno prespajanje.

220

To je bila takozvana nemoguća niša koju je Chambord ispunio: stvorio je drukčiju molekulu sa svojstvima koja bi potaknula rad DNK računala. Molekula je bila sintetska. Nazvao ju je Francane, u čast Francuske.

Chambord se okrenuo od svog aparata da napravi matematičke izračune u svojoj bilježnici, a Therese se pojavila na ulazu. - Zašto im pomažeš? - njezine oči bile

su ljutite, ali je kontrolirala glas dok je proučavala oca. Izgledao je jako umorno dok se sagi-njao nad izračunima.

Uzdahnuo je, pogledao gore i okrenuo se - Sto drugo da napravim?

Njezine pune usne bile su blijede, sav dinamični crveni ruž izblijedio je prije puno dana. Njezina crna kosa, nepočesljana i raščupana, nije više padala poput satena. I dalje je nosila tanko bijelo večernje odijelo, ali sad je bilo poderano i prljavo. Bijela svilena bluza s visokim ovratnikom bila je zaprljana krvlju i onim što je izgledalo poput masti, a salonke visokih peta boje slonovače nestale su. Obula je beduinske papuče. To je bio njezin jedini ustupak; čak je odbila prihvatiti promjenu odjeće koju su joj ponudili njezini otmičari.

- Mogao si reći ne - rekla mu je umorno. - Nitko od njih ne može upravljati tvojim molekularnim računalom. Bili bi nemoćni.

- A ja bih bio mrtav. A što je još važnije, i ti.

- Ionako će nas ubiti.

- Ne! Obećali su.

Therese je čula očaj, hvatanje za slamke - Obećali? - Smijala se. - Obećanje terorista, otmičara, ubojica?

Chambord je zatvorio usta, odbio je odgovoriti. Vratio se svom poslu, provjeravajući spojeve na računalu.

- Učinit će nešto strašno - reče. - Ljudi će umrijeti. Ti to znaš.

- Uopće to ne znam.

Gledala je u njegov profil - Dogovorio si se. Zbog mene. Tako je, zar ne? Tvoja duša u zamjenu za moj život.

- Nisam se ništa dogovorio. - Ipak, njezin je otac nije ponovno pogledao.

Nastavila je promatrati, pokušavajući shvatiti što on osjeća, misli, što prolazi. - Ali to ćeš učiniti. Prisilit ćeš ih da me puste

221

prije nego što im pomogneš da postignu ono što žele.

Chambord je šutio. Zatim je rekao tiho - Neću im dopustiti da te ubiju.

- Nije li to moj izbor?

Sad se njezin otac okrenuo u stolcu - Ne! To je moj izbor.

Čuli su se meki koraci iza Therese. Lecnula se kad je Maurita-nija stigao na prolaz pod lukom i promatrao nju, njezina oca pa opet nju. Naoružan i mrkog pogleda, Abu Auda je čuvao stražu odostraga.

Mauritanija je bio dostojanstven. - Griješite, Mademoiselle Chambord. Kada naša misija završi, ne trebamo više vašeg oca, a mi ćemo proglasiti naš trijumf svijetu tako da veliki Sotona zna tko je prouzročio njegovu propast. Nema razloga da se brinemo što vi ili vaš otac možete reći. Nitko neće umrijeti, osim ako nam on odbije pomoći završiti misiju.

Therese se podrugljivo osmjehnula - Možda možete prevariti njega, ali ne možete mene. Znam što su laži kad ih čujem.

- Boli me što nam ne vjerujete, ali nemam vas vremena uvje ravati. - Mauritanija je pogledao Chamborda - Kada ćete ponovno biti spremni?

- Rekao sam vam da mi trebaju dva dana.

Mauritanijine su se male oči suzile. - Već su prošla. - Nije podigao glas otkad je došao, ali to nije rastjeralo zlobu koja je gorjela u njegovu pogledu.

Pariz, Francuska

Uočljiv Tour Montparnasse s ostalim visokim, otmjenim zgradama po bulevaru Montparnasse polako se gubio iz vida dok su Smith, Randi i Hakim Gatta, prestrašeni pomoćnik u laboratoriju iz Pasteurova zavoda, išli sve dalje sporednim pariškim ulicama gdje su novi boemi radili i živjeli među duhovima starih. Sunce je zašlo i posljednji blistavi odsjaji dana davali su nebu tamni sivo-žuti sjaj. Crne sjene prostirale su se preko razraslih proljetnih vrtova i kamenom popločenih ulica, a miris pića, marihuane, uljanih boja lebdio je zrakom.

222

Naposljetku je nervozni mali perač epruveta Hakim promućao na francuskom - To je ta ulica. Mogu li... ja ići... ići sada? - Bio je nešto malo viši od metar pedeset s gomilom kovrčave smeđe kose, mekane smeđe kože i tajanstvenih crnih očiju. Živio je

iznad dr. Akbara Suleimana.

- Ne još - rekla mu je Randi. Povukla ga je u sjenu, a Jon ih je slijedio u tri brza koraka. - Koja zgrada?

- B... broj petnaest.

Jon reče - Koji stan?

- Tr...eći kat. Odostraga. Obećali ste mi platiti da mogu ići.

- Uličica je jedini izlaz?

Hakim je klimnuo nestrpljivo - Prednji ulaz ili uličica. Nema drugog puta.

Jon je rekao Randi - Ti preuzmi uličicu, a ja ulazim.

- Tko je tebe postavio za šefa?

Hakim je počeo uzmicati. Zgrabila ga je za ovratnik i pokazala mu pištolj. Lecnuo se i prestao se micati.

Jon je promatrao - Oprosti. Imaš li bolju zamisao?

Randi je neodlučno klimala glavom. - Imaš pravo, ali pitaj drugi put. Sjećaš se onog razgovora o pristojnosti? Bolje da kre-

nemo.
Tko zna koliko će još ostati kad sazna da smo se raspitivali za njega u Pasteuru. Imaš svoj voki-toki?

- Naravno - Jon je potapšao džep svoga crnog balonera. Požurio je uskim pločnikom. Upaljeni prozori četverokatnica, petero-katnica i šesterokatnica bili su zvijezda vodilja nad dubokom dolinom ulice. Na broju petnaest naslonio se ležerno na zgradu i promatrao. Muškarci i žene odlazili su u barove i bistroe ili možda kući. Nekoliko parova, mladih i starih, držalo se za ruke, uživajući na proljetnom sumraku i jedno u drugome. Jon je čekao sve dok nije bilo nikoga u blizini i tada je krenuo.

Ulazna vrata zgrade bila su širom otvorena i nije bilo kućepa-zitelja. Izvadio je Walther, kliznuo unutra i popeo se stubištem do trećeg kata. Vrata stražnjeg stana bila su zatvorena. Slušao je i nakon nekoliko trenutaka čuo zvuk radija u udaljenoj sobi. Negdje unutra netko je otvorio slavinu i čulo se kako voda teče u kadu.

Pokušao je otvoriti vrata, ali bila su zaključana. Koraknuo je una-

223

zad i proučavao - standardna brava na oprugu. Da je bila brava sa zasunom i usto zaključana, teže bi mu bilo ući. S druge strane, većina ljudi bila je nemarna i ne bi zaključavala vrata dok ne pođe na počinak.

Uzeo je kutijicu s otpiračima i počeo raditi. Radio je i kad je voda prestala curiti. Začula se grmljavinska buka i paljba iznutra raznijela je vrata nekoliko centimetara iznad Jonove glave. Dok su komadići drva poput igala letjeli zrakom, bol je proparala Jonov bok i on je pao na pod udarivši lijevo rame. Prokletstvo, pogođen je. Zavrtjelo mu se. Digao se u sjedeći položaj, naslonio se na zid preko puta smrsanih vrata. Njegov Walther bio je vani i pokrivao ih. Njegov je bok podrhtavao od boli, ali sada je zanemario bol. Promatrao je vrata.

Kako nitko nije dolazio, otkopčao je kaput i podigao košulju. Probivši odjeću i meso ispod pojasa, metak je ostavio grimizno udubljenje. Krvarilo je, ali ne strašno i ništa vitalno nije bilo ozlijeđeno. Pozabavit će se time kasnije. Ostavio je košulju vani; crna tkanina njegova balonera skrivala je krv i rupe od metaka. Ustao je sa spremnim Waltherom, stao sa strane i bacio kutiju otpirača na vrata. Još jedna paljba izbacila je krhotine drva i metala, ovaj put uništivši bravu.

Vriska, uzvici i psovke iznad i ispod njega ispunili su stubište.

Desnim ramenom Jon je udario vrata, skočio na bok, otkotrljao se i digao držeći

pištolj objema rukama. I promatrao.

Niska atraktivna žena sjedila je prekrivenih nogu na otrcanom kauču nasuprot vrata, u rukama je držala veliki AK-47 uperen prema vratima. U očitom šoku promatrala je kao da nije vidjela da se probio.

- Spusti oružje! - Jon je zapovjedio na francuskom. - Dolje!

Odmah!

Žena je zarežala, skočila i usmjerila kalašnjikov prema njemu. Udarivši je, izbio je jurišnu pušku iz njezinih ruku. Zgrabio ju je za ruku, okrenuo i gurno ispred sebe dok je pretraživao stan sobu po sobu.

Nikog drugog nije bilo. Stavio je Walther na malu ženinu glavu i izderao se na francuskom - Gdje je dr. Suleiman?

- Ondje gdje ga nećeš naći, chien!

- Što ti je on? Dečko?

Oči su joj zatreptale - Ljubomoran?

Jon je izvadio dvosmjerni voki-toki iz džepa balonera i tiho rekao - Nije ovdje, ali bio je. Budi oprezna.

Vratio je voki-toki u džep, strgnuo plahtu da dobro zaveže ženu za kuhinjski stolac i požurio se iz stana pustivši da se vrata zatvore iza njega. Potrčao je niz stube i na ulicu.

U uličici s kamenim pločama iza zgrade koja je smrdjela na mokraću i ukiseljeno vino, Randi je uperila pogled u zamračene prozore na trećem katu sa spremnom Berettom. Uz nju se Hakim Gatta prebacivao nervozno s noge na nogu poput preplašenog zeca koji se želi sakriti. Čekali su ispod lipe gdje su sjene bile crne poput ugljena. Iznad njih bio je vidljiv komadić noćnog neba, zvijezde su se počele pokazivati, kao udaljeni ubodi igle među oblacima.

Randi ga je podbola Berettom - Siguran si da je gore?

- Da. Rekao sam vam. Bio je ondje kad sam otišao. Provukao je prste jedne ruke pa druge kroz kovrčavu crnu kosu. - Nisu vam trebali reći da živim u istoj zgradi.

Randi ga je ignorirala, razmišljajući - Jesi li siguran da je to jedini izlaz?

- Rekao sam! - Hakim je gotovo vrištao.

- Tišina - pogledala je dolje, uputivši mu oštar pogled.

Spustio je glas i žalio se sam sebi kad je divlja paljba odjeknula uličicom.

- Dolje!

Mali je čovjek pao na kamene ploče jecajući. I ona je pala i trudila se da čuje zvukove iz kuće. Nije bilo ničeg, a zatim je druga glasna grmljavina odjeknula odozgo nakon nečega što se činilo kao drvo koje je eksplodiralo.

Randi je bijesno gledala u šćućurenog Hakima - Bilo bi bolje da ne postoji drugi izlaz.

- Rekao sam vam istinu! Kunem se, k...

Na zvuk koraka Randi je pogledala gore. Stražnja vrata zgrade

224

225

bila su otvorena i neki je čovjek izletio punom brzinom. Nakon četiri koraka usporio je brzi hod, u ruci je držao pištolj od 9 mm, ali nisko pokraj boka da se manje uoči. Bio je nervozan, a glava mu se stalno vrtjela dok je gledao je li opasno uz uličicu i niz nju.

Randin je radio zakrčio. Privukla je Hakima, stavila mu svoju ruku preko usta i slušala dok je Jon javljao - Nije ovdje, ali bio je. Budi oprezna.

- Imam ga. Nađi se sa mnom sprijeda ako možeš.

22

Dok je Randi promatrala, muškarac se okrenuo i požurio prema suprotnom dijelu uličice, zaustavljajući se povremeno kao da shvaća da jurnjava može privući pozornost. Bježao je, ali nije trčao u panici. Randi je dala euru Hakimu i upozorila ga da leži i bude tiho dok ona i muškarac ne odu. Klimnuo je nestrpljivo, oči su mu bile široke od straha.

Ustala je i dok je išla prema naprijed, izvukla je minijaturni voki-toki iz džepa u jakni. Nosila ga je u lijevoj ruci. U desnoj joj je bila Beretta.

Muškarac je u trku stao ondje gdje je uličica ulazila u ulicu. Promatrao je lijevo i desno. Randi je stala uza zid, nije disala. U svjetlu svjetiljaka uz koje je prolazila vidjela je da je nizak i mršav s ravnom crnom kosom do ramena. Bio je u kasnim dvadesetima, nagađala je. Dobro odjeven u plavi zapadnjački sako, bijelu košulju, kravatu na pruge, sive hlače i crne oksfordice. Imao je živahne inteligentne tamne oči i duguljasto, visoko filipinsko-malezijsko lice koje je bilo tipično za More s Mindanaa. Znači to je bio dr. Akbar Suleiman, zabrinut i preplašen. Nastavio je svoj strpljivi nadzor, ali nije napuštao ulaz u uličicu. Randi je govorila u voki-toki - Čeka nešto. Dođi što bliže u rue Combraj.

Jedva je isključila voki-toki kad je mali crni Subaru sedan zaškripao i stao ispred dr. Suleimana. Stražnja su se vrata otvorila

L _*

79.7

i on je uletio unutra. Prije nego što su se vrata zalupila, Subaru se odvezao. Randi je otrčala niz uličicu i stigla baš kad je zastao drugi automobil, jednako crni Ford Croivn Victoria. Jon je istrčao iz zgrade i oko ulice do auta. On i Randi zajedno su uskočili na stražnje sjedalo.

Vozač je odjurio u istom smjeru kao i Subaru. Randi se nagnula prema vozaču. - Max ima Subaru?

- Ravno ispred sebe - rekao joj je Aaron Isaacs.

- Sjajno. Slijedi ih.

Aaron je klimnuo - To je Smith s tobom? Ili Howell?

Upoznala ih je - Potpukovnik Jon Smith, doktor medicine, trenutačno pri vojnoj obavještajnoj. Jone, ovo je Aaron Isaacs, naš šef u Parizu.

Jon je mogao osjetiti kako ga Isaacsove oči proučavaju, pokušavajući analizirati što je vidio, procijeniti istinitost njegove priče. Sumnjičavost je bila CIA-in zanat.

Isaacsov je radio zakrčio i bestjelesni je muški glas javio -Subaru staje ispred Hotela St-Sulpice, pokraj Carrefour de L'Odeon. Dvojica su muškarca izašla i ušla u hotel. Subaru se odvezao. Upute?

Randi se nagnula nad stolac, a Aaron joj je dao mikrofon - Slijedi Subaru, Max.

- Točno, gospođice.

- Idi kvragu, Max!

Aaron je pogledao unazad - Hotel?

- Čitaš mi misli - rekla mu je.

Tri minute poslije Croivn Victoria se zaustavila pola bloka prije Hotela St-Sulpice. Randi je proučavala zgradu. - Ispričaj mi sve o ovom, Aarone.

- Jeftin. Osam katova. Prije su tu bili uobičajeni boemi iz četvrti, pa sjevernoafrikanci, a sada ne baš bogati turisti. Nema pokrajnjih ili stražnjih ulaza. Samo prednji.

Ugrađeni radio u autu zakrčio je ponovno i Maxov se glas ponovno javio - Subaru je unajmljen. Rezerviran telefonom. Nema podataka o putniku ili onome tko ga je uzeo. Vрати se do hotela da pokupiš Aarona. Mi ćemo uzeti Croivn Victoriju.

Max je odmah ispalio - Znači ništa od našeg sastanaka večeras, Randi?

Randi je gubila strpljenje - Razgovaraj kao pristojan dečko ili ću te tužiti ženi.

- O, da. Imaš pravo. Ja sam oženjen. - I radio je umuknuo.

Randi je klimnula glavom. Dok su ona i Aaron razgovarali o

svojim zadacima, Jon je razmišljao o Martvju. Upao je u CIA-in dijalog - Marty bi se već trebao probuditi, Randi. Osim toga, Peter bi nam koristio.

Dr. Suleiman može izaći svaki čas - usprotivila se.

- Istina, ali ako me Max odveze u bolnicu, mogu brzo doći tamo i natrag. U slučaju nevolje, ti i Max možete se služiti radijem, a ja ću uzeti voki-toki tako da me on može nazvati u bolnicu.

- A što je s onim da ne koristimo ništa bežično? - Randi se usprotivila.

Jon je klimnuo glavom - Gdje god da je DNK računalo, vjerojatno nije usredotočeno na lokalne pozive pariške policije koja se ne služi satelitom. I ako ništa drugo, nemaju pojma da je Suleiman u bijegu. Ne, praktički je nemoguće da nas čuju ili nađu. Ako se Suleiman pomakne prije nego što se ja vratim, javi mi. Peter, Max i ja pridružiti ćemo ti se ondje.

Randi se složila, a Aaron je rekao da će ostati s Randi dok se Jon i Max ne vrate.

Dvoje agenata Langleva nastavilo je raspravu, a kad je Max stigao do Chrysler Imperiala, Jon se oprostio i sjeo na prednje suvozačko mjesto do Maxa.

- Imaš kutiju za prvu pomoć? - upitao je Jon dok se auto pro

bijao kroz promet krećući na jugozapad prema bolnici.

- Da. Pretinac za rukavice. Zašto?

- Ništa. Imam ogrebotinu. - Očistio je ranu od metka na boku i stavio antibiotsku kremu. Stavio je zavoj i provjerio da je čvrst,

zatim je zapakirao medicinski pribor natrag u kutiju. Vratio ga je u pretinac kad su se približili bolnici.

* * *

Jon se brzo kretao kroz prostranu galeriju mamutske europske bolnice pokraj palmi i trgovina te uz lift do intenzivne njege. Silno

229

je želio vidjeti Martvja, osjećao se optimistično. Najvjerojatnije je Marty sad već budan, ali zasigurno uobičajeno tvrdoglav. Na recepciji pred intenzivnom njegom Jon se identificirao sestri koju prije nije vidio.

- Vaše ime je na popisu, doktore, ali dr. Zellerbach je premješten u posebnu sobu na četvrtom katu. Nitko vam nije rekao?

- Bio sam izvan grada. Je li dr. Dubost još ovdje?

- Oprostite, doktore. Nema ga noću. Osim ako je hitan slučaj, naravno.

- Naravno. Dajte mi broj sobe dr. Zellerbacha.

Kad je na četvrtom katu vidio vrata Martvjeve nove sobe, stegnuo mu se želudac. Nije bilo ni jednog čuvara vani. Pogledao je uokolo i nije vidio nikoga tko bi pazio na sobu. Gdje je bila Surete? MI6? Uvukao je ruku u kaput, zgrabio Walther i držao ga spremnim ispod kaputa. Bojeći se najgoreg, prolazio je pokraj sestara, liječnika, bolničara i pacijenata, njegov ih je pogled brisao iz pamćenja dok se približavao Martvjevim vratima.

Testirao ih je da vidi jesu li u potpunosti zatvorena. Bila su. Lijevom rukom polako je okrenuo kvaku dok nije osjetio da je kliknula. Držeći oružje objema rukama, upotrijebio je nogu da otvori vrata dovoljno da uskoči unutra, s Waltherom ispred sebe, pretražujući sobu.

Činilo se da mu je dah zastao u grlu. Soba je bila prazna. Pokrivači na krevetu bili su bačeni, plahta zgužvana kao od nemirnog pacijenta. Nema Martvja. Nema Petera. Nema čuvara. Nema ni jednog detektiva ili prerusenih MI6. Njegovi su živci gotovo vibrirali od uzbudenja, ušao je dublje u sobu i stao. Na drugoj strani kreveta ležala su dva trupla. Jon ih nije trebao pregledati da bi znao da im nema pomoći. Krv je liptala oko njih. Iako se činilo da se skrućuje na rubovima, bila je relativno svježa. Oboje su bili odjeveni u liječničke ogrtače, uključujući i liječničke cipele i maske. Znao je po obliku tijela da to nisu bili Marty i Peter. Izdahnuo je i kleknuo. Svaki je bio uboden jedanput nožem s dvije oštrice kojim je rukovao stručnjak. To je moglo biti Peterovo djelo. Ali gdje su bili on i Marty? Gdje je bila straža? Jon je polako ustao. Očito nitko u bolnici nije znao što se dogodilo. Bez panike, bez naznake da Marty nije bio ondje gdje

je trebao biti. Čuvari su nestali, dvojica muškaraca bila su ubijena, a Peter i Marty su iščeznuli, bez gužve, ili, čini se, potpuno nepri-mijećeni.

Njegov voki-toki zazvonio je za pojasom. Uključio ga je -Smith. Što je, Max?

- Randi javlja da ptičica ima pratnju i da je krenula. Ona i

Aaron idu za njima. Kaže da trebamo krenuti. Ona će nas uputiti.

- Krećem.

Bacio je pogled u tihoj sobi još jedanput. Peter je bio dobar, čak dovoljno dobar da ovo izvede bez ičijeg znanja, iako Jon nije imao pojma kako je to zapravo učinio i uspio se sakriti i pobjeći s pacijentom bolesnim poput Martyja. Ali što se dogodilo s dvojicom legionara na vratima? Svim detektivima koji su bili tu? Jednako kako je Peter sve to mogao izvesti, mogli su i teroristi. Teroristi su vjerojatno sredili čuvere i stražare, ubili ih i sakrili, zarobili Petera i Martyja i ubili ih negdje drugdje. Dugo se nije pomaknuo.

Nije smio izgubiti plijen koji ih je mogao dovesti do DNK računala. Javit će pariškoj policiji, CIA-i i Fredu Kleinu što je našao ovdje i nadati se da može naći Martyja i Petera.

Ubacio je voki-toki natrag u džep, vratio pištolj u korice i otrčao tamo gdje je Max čekao uz otvorena vrata Chrslera.

i- -k v*

Mali crni pekarski kombi skrenuo je desno na boulevard St-Michel. Za volanom Croivn Victorije Aaron je usporio, pustio da kombi ode naprijed držeći ga stalno na oku. Nastavio je ravnomjerno prema jugu.

Randi je nagađala - Ide prema Peripherique. - Bila je to široka cesta koja je

obilazila uže središte Pariza. Prenijela je svoje nagađanje Maxu, Jonu i Peteru koji su, nadala se, već na cesti i približavaju se.

- Mislim da imaš pravo - složio se Aaron. Smanjio je razmak između auta i kombija, počevši se brinuti da će mu možda promaknuti iznenadno skretanje. Slijedili su taj novi trag možda deset minuta. Sve je počelo kad

230

231

je pekarski kombi stao ispred Hotela St-Sulpice. Vozač je iskočio i otvorio bočna vrata kao da istovaruje kruh. Umjesto toga, dr. Akbar Suleiman i drugi muškarac dotrčali su s ulaza hotela i ušli. Vozač je pogledao na obje strane dok je zatvarao vrata. Zatim je pažljivo prošetao uokolo, provjeravajući, ušao i odvezao se.

- Prokletstvo - viknula je Randi.

Aaron se napeo - Što želiš da učinimo?

- Nemamo izbora. Moramo ih slijediti.

Kad je kombi stigao do bulevara Peripherique skrenuo je na zapad. Aaron ga je pratio dok je Randi radijem javljala svaku promjenu smjera Maxu koji je vozio drugi auto. Uskoro je kombi nestao na cesti A10 na kojoj se plaća cestarina i nakon mnogo kilometara gdje se Ali račva na zapad za Chartres i daleko more, kombi je ostao na A10 idući prema jugu.

Noćno nebo bilo je kobni svod crnila, a zvijezde skrivene oblacima, dok je kombi nastavio istim tempom pokraj drevnog grada Orleansa i preko legendarne rijeke Loire. Sati su prolazili. Skrenuo je iznenada ponovno na zapad, ovaj put na dvosmjernu lokalnu cestu D51. Iznenada, uopće ne usporivši, skrenuo je oštro ponovno na sporednu cestu, nenumерiranu, kojom je išao nekoliko kilometara sve dok je napokon odjurio u prilaz skriven gustim drvećem i raslinjem.

Zahvaljujući Aaronovoj vožnji, nisu ih izgubili ni primijetili. Kad mu je Randi čestitala, skromno je slegnuo ramenima.

Stao je uz cestu - Što sad?

- Idemo bliže i promatrajmo. - Već je izašla iz auta.

- Bolje bi bilo da pričekamo Maxa i tvoje prijatelje. Nisu daleko.

- Ti ostani ovdje, ja idem.

Nije čula ostatak njegova protesta. Mogla je vidjeti svjetla farme kroz drveće. Pažljivo se krećući, išla je do drva i probijala se kroz raslinje sve dotle dok je našla ono što je izgledalo kao trag životinja. S olakšanjem je požurila slijedeći ga. Za razliku od one pokraj Toleda, ova je farma imala malo otvorenog prostora oko sebe. Činila se više kao lovačka kuća ili rustikalno odmorište umornih gradskih radnika. Nije bilo helikoptera, ali bila su tu dva auta i dvojica naoružanih muškaraca naslonila su se na prednje

uglove seoske kućice.

Randi je promatrala siluete kako hodaju s druge strane zastora, njihove su ruke divlje gestikulirale. Djelovalo je kao svađa. Glasni tonovi jedva da su joj dopirali do ušiju.

Neka joj se ruka spustila na rame i glas je prošaptao - Koliko ih je?

Okrenula se - Zdravo, Jone. Na vrijeme. Bila su trojica u pekarskom kombiju, a dva su automobila već bila ovdje. Dva su stražara vani i mora biti barem još jedan unutra, ma s kim došli na sastanak.

- Dva automobila? Vjerojatno više od jednog čeka tvoja trojka lutalica unutra.

- Moguće. - Pogledala je iza njega - Gdje je Peter?

- Da barem znam. - Rekao joj je što se dogodilo u bolnici.

Srce joj je stalo dok je slušala. On je nastavio - Ako su bila samo dvojica terorista i Peter ih je ubio, možda je našao način da izbavi Martvja i sad su negdje na sigurnom. Naposljetku, ni jedan od pištolja mrtvaca nije opalio i nisam našao nikakve čahure. Tako, to je vjerojatno. - Prodrmao je zabrinuto glavu. - Ali ako je

bilo više terorista, mogli su onesvijestiti Petera ili upotrijebiti noževe. Ne želim ni razmišljati što će učiniti Martvju i Peteru ako se doista to dogodilo.

- Ni meni se to ne sviđa. - Prednja su se vrata na kućici otvorila. - Kreću. Gledaj!

Pravokutna svjetlost širila se u noći. Dr. Akbar Suleiman jurnuo je ljutito unutra, okrenuvši se da se nastavi svađati s nekim iza sebe. Njegov glas koji je govorio francuski prolamao se kroz noć - Kažem vam da je moj bijeg bio čist. Nema šanse da su me pratili. I ne znam kako su me uopće našli.

- To me brine.

Jon i Randi pogledali su jedno drugog, prepoznali su taj glas.

Govornik je slijedio Suleimana iz kuće. Bio je to Abu Auda. -Kako možeš biti siguran da te nisu pratili?

Suleiman je širio ruke obuhvativši imanje. - vidiš li ih ti negdje? vidiš? Naravno, ne vidiš. Dakle, nisu me pratili!

- Ljudi koji su te našli, Moro, ne bi dopustili tebi ili nama da ih vidimo.

232

233

Suleiman se prezirivo nacerio - Što sad? Trebao sam pustiti da me uhite?

- Ne. Sve bi im rekao. Ali bilo bi bolje da si slijedio uobičajenu proceduru i prvo nam se javio tako da napravimo plan koji je sigurniji, nego da se preplašimo i pobjegnemo svojim prijateljima poput uspaničenog šteneta koje se vraća u svoj čopor.

- Pa - reče Suleiman sarkastično - nisam. Hoćemo li nastaviti mlatiti praznu slamu cijelu večer, kad si tako siguran da mogu stići svaki čas i uništiti nas.

Teroristove su oči sijevnule. Izvikivao je naredbe na arapskom. Čovjek koji je napustio hotel u Parizu sa Suleimanom pridružio se iz kuće, slijedio ga je vozač pekarskog kombija i treći naoružani muškarac, Uzbekistanac s obzirom na lice i srednjoazijsku kapu. Pekarski vozač ušao je u svoj kombi te se odvezao po izrovanoj blatnoj cesti koja je vodila na seosku cestu.

- Idemo - Randi je prošaptala.

Ona i Jon potrčali su kroz šumu gdje su Aaron i Max čekali u svojim automobilima skrivenim u grmlju pokraj ceste.

- Što je? - upitao je Aaron, brzo izašavši.

Max mu se pridružio i promatrao Randi kao da je izglednjeli neandertalac, a ona jedini komad mesa koji je vidio u godinu dana.

Randi ga je ignorirala. - Nitko ne smije odustati. Imaju dva auta. Ne znamo u kojem je Suleiman. - Nije dodala da ne mogu znati ni u kojem je autu Abu Auda. Od njih dvojice, on bi mogao biti važniji plijen. - Morat ćemo se razdvojiti tako da svatko prati jedan auto.

- I prokleta polako - dodao je Jon. - Abu Auda sumnja da je netko pratio Suleimana tako da će biti na oprezu.

Aaron i Max promrmljali su nešto o svom poslu i noći bez sna, ali Randina misija bila je prioritet.

Jon je ušao pokraj Maxa, a Randi se pridružila Aaronu. Nekoliko trenutaka kasnije dva automobila koja su vozila teroriste skrenula su s blatne ceste na lokalnu autocestu. Nakon nekoliko trenutaka Aaron i Max krenuli su svojim autima u potjeru. Držali su se izvan vidokruga, primjećujući sporadično stražnja svjetla. Bio je to težak i rizičan nadzor i mogli su lako izgubiti plijen. Ali kada su dva Langleveva automobila napokon stigla do A6, četiri agenta

vidjela su jasno automobile terorista. Kada budu na autocesti s plaćanjem, bit će ih jednostavnije pratiti.

No, zatim je jedan od automobila otišao na izlaz južno, drugi na izlaz sjeverno.

Aaron i Max su se podijelili, slijedeći ih kako je dogovoreno. Jon se smjestio odmah do Maxa, već sad umoran. Bit će to duga noć.

234

235

23

Washington D.C.

Napeti sastanak toga jutra između predsjednika, njegovih visokih službenika i združenog stožera prekinulo je naglo otvaranje vrata između Ovalnog ureda i predsjednikova izvršnog tajnika. Tajnica - gđa Pike, nakovršane kose i poznata po osornosti, upitno je promatrala sobu.

Sam Castilla iritantno je naborao čelo, ali ako je Estelle prekinula, znao je da je važno. Ipak, tih posljednjih nekoliko dana uništavalo mu je živce, a noći su mu bile besane. Otresao se - Rekao sam da nema prekidanja, Estelle.

- Znam, gospodine. Oprostite, ali general Henze je na liniji.

Predsjednik je klimnuo, nasmiješio se nijemom isprikom gospođi Pike i podigao slušalicu - Carlos? Kako je ondje? - Zurio je u skupinu ljudi koja je sjedila i stajala oko Ovalnog ureda. Ime »Carlos« značilo je da razgovara s generalom Henzeom pa su postali još uzbunjeniji.

- Gotovo ništa novo u Europi, gospodine predsjedniče - javio je general Henze. Glas mu je bio odlučan, ali predsjednik je čuo i skrivenu ljutnju - Nije bilo ni jednog sloma ili prekida bilo gdje na kontinentu više od dvadeset i četiri sata.

Predsjednik je odlučio da zasad zanemari ljutnju - Tmurna

236

sunčeva zraka, ali ipak nešto. Jeste li locirali teroriste?

- Još ništa. - Henze je oklijevao - Mogu li biti iskren, gospo

dine? - Inzistiram. U čemu je problem, Carlos?

- Sastao sam se s pukovnikom Jonom Smithom, vojnim liječnikom kojeg ste poslali da se bavi potragom. Nije bio uvjerljiv.

Tapka u mraku, gospodine predsjedniče. Ne samo da sumnja na povjerljivog pobočnika generala La Portea da je upleten u to ludilo, nego čak bezrezervno tvrdi da sam i ja sumnjiv. Ukratko, zna prokleta malo.

Predsjednik je u sebi uzdahnuo - Čini mi se da njegov napredak zadivljuje.

Mnogo toga je iskopao. To je istina, ali ne vidim da je bliže proklesoj napravi.

Mislim da se on vrti u krugu. Puca naslijepo, prokleta sam zabrinut. Da stavimo sve što imamo, a ne samo jednog čovjeka, bez obzira na to koliko je on dobar?

Kako je zvučalo, general bi bio mnogo sretniji da se pošalje cijela osamdeset druga padobranska i prva zrakoplovna konjička da pretraže Bliski istok, kuću po kuću.

Naravno, loša strana te akcije bio bi treći svjetski rat, ali general nije razmišljao tako daleko.

- Razmotrit ću vašu razmišljanja i primjedbe, generale, zahvaljujem - rekao mu je predsjednik. - Ako odlučim promijeniti konje, javit ću vam. Ali ne zaboravite da i Langlev radi na tome kao i MI6.

Nastupila je gluha tišina. Zatim - Da, gospodine. Naravno.

Predsjednik je klimnuo sam sebi. General će biti na liniji još malo - Nastavite me obavještavati. Hvala, Carlos.

Nakon što je zaklopio, predsjednik Castilla je pogrpio svoja velika ramena, stavio bradu na raširene prste i gledao kroz naočale od tkana van u jutarnju oluju koja nije popuštala. Nebo je bilo tako tmurno i sivo od kiše da nije mogao vidjeti dalje od ružič-njaka, što nije popravilo njegovo duševno stanje. Bio je nemiran, čak preplašen što Tajna jedan nije našla molekularno računalo.

No, nije mogao dopustiti da se pokažu njegove zle slutnje, barem ne zasad.

Usredotočio se na savjetnike i vojne vođe koji su sjedili na stolcima i na sofi te stajali pokraj kamina čekajući.

,...237...

Njegov se pogled spustio i zaustavio na grbu Sjedinjenih Država koji je bio uvezen u sag u sredini skupine i rekao sam sebi da Sjedinjene Države još nisu potučene, a neće ni biti.

Rekao je mirno - Kao što ste čuli, to je bio general Henze iz NATO-a. I ondje je sve mirno. Nije bilo napada dvadeset i četiri sata.

- To mi se ne sviđa - rekao je šef kabineta Charles Ouray. - Zašto bi nas ljudi s DNK računalom prestali maltretirati i prijetiti nam baš sada? Imaju li sve što hoće? - U ranim šezdesetima, imao je lice gotovo bez bora, trokutasto i niski, grubi glas. Prekrižio je ruke i namrštitio se - ozbiljno sumnjam.

- Ili su ih možda naše protumjere zaustavile - savjetnica za nacionalnu sigurnost Powell Hill izrazila je mišljenje puna nade. Bila je mršava, poslovnog izgleda i ozbiljna kao i obično, besprije korno odjevena, ovaj put u odijelu Donne Karan. - Uz malo sreće, zbunili su ih svi sustavi potpore koje smo uključili.

General pukovnik Ivan Guerrero, zapovjednik vojske, nagnuo se i klimnuo u znak slaganja. Njegove ruke s kockastim prstima bile su skupljene između koljena i pogledao je skupinu, proučavajući ih hladnim, više proračunatim nego samosvjesnim pogledom. Zračio je sigurnošću koja je prečesto imala prednost pred umom u vojnom zapovjedništvu. - Imamo instaliranu potporu na ciljnim sustavima na našim tenkovima. Mislim da smo nadmudrili kurvine sinove, tkogod da su oni, i njihovo davojsko molekularno računalo.

- Slažem se - reče general zrakoplovstva Bruce Kelly, s mjesta uz kamin gdje je stajao. Njegovo crveno lice bilo je čvrsto dok je promatrao generala Guerrera pa zatim ostale. Iako je malo previše uživao u piću, i on je bio lukav i neumoran u potrazi za ciljem. Šef marinaca general pukovnik Clason Oda koji je nedavno unaprijeđen na taj položaj i dalje je bio na vrhuncu popularnosti. Upao je s uvjerenjem da su protumjere uspjele i osujetile teroriste. - Dobri stari američki know-how na djelu - zaključio je, sijajući od zadovoljstva na taj kliše. Dok su njegovi ljudi nastavili raspravljati o sustavima potpore, predsjednik Castilla je slušao ne pridruživši se, čuvši i glasove i kišu izvana, koja je bubnjala kao zlokobna suprotnost njihovu optimizmu.

Kad je rasprava završila, Castilla se nakašljao - Vaš trud i misli ohrabruju, dame i gospodo. Ipak, moram dati još jedno objašnjenje koje vam se možda neće svidjeti, ali na koje moramo paziti. Naši obavještajci u inozemstvu govore o sasvim drukčijem scenariju. Smatraju da naša obrana nije odbila kibernetičke napade proteklog dana jer zapravo uopće nije ni bilo napada.

Admiral Brose, šef združenog stožera, namrštitio se - Što to znači za vas, gospodine predsjedniče? Da su se povukli? Da su učinili što su mislili i vratili se u rupe?

- Volio bih da jesu, Stevens. Doista bih volio. Ali nisu. Jedan dio objašnjenja može biti uspjeh naših obavještajaca. Drago mi je što vas mogu izvijestiti da znamo ime skupine koja ima DNK računalo. To je štit polumjeseca. Naši su im ljudi možda odgodili planove.

- Štit polumjeseca - ponovila je Powell Hill iz NSA-e - nikad nisam čula za njih. Arapi?

Predsjednik je klimnuo glavom. - Panislamisti. Nitko nije čuo za njih. Čini se novi iako imaju puno veteranskih vođa i igrača.

- Koji je drugi dio objašnjenja za njihovo nedjelovanje, gospo dine? - upitao je admiral Brose.

Predsjednikov izraz postao je ozbiljan - Da trebaju više prakse. Da su iskušali sve što su namjeravali, da su saznali što god su željeli saznati o svom sustavu i nama. Blokirali su nas jer pokušavamo postaviti alternativne programe. Zapravo, vjerojatno su postigli točno ono što su namjeravali do sada. Ja pretpostavljam da su spremni djelovati. Ovo je tišina prije ubojite oluje koja nas uspavljuje, prije nego što lansiraju smrtonosniji udar ili udarce. - Neka Bog pomogne nama i našem narodu.

- Kada? - želio je znati admiral Brose.

- Vjerojatno u roku od sljedećih osam do četrdeset osam sati. Tišina je bila duga i napeta. Nitko nije gledao nikomu u oči.

Naposljetku je admiral Brose priznao - Shvaćam vašu logiku. Sto predlažete?

Predsjednik je rekao odlučno - Da se vratimo na svoja mjesta i da damo sve od sebe. Ništa ne smijemo izostaviti, čak ni eksperimentalne i potencijalno opasne nove obrambene sustave. Moramo biti spremni da zaustavimo što god bace na nas, od bakterije do nuklearne bombe.

239

Savršene su se obrve Emily Powell Hill podigle. - S dužnim poštovanjem, gospodine - prosvjedovala je - to su teroristi, a ne globalne nuklearne sile. Sumnjam da mogu uopće baciti to sve.

- Doista, Emily? Voljni ste žrtvovati živote možda milijuna Amerikanaca te svoj i svoje obitelji?

- Da. Jesam, gospodine - reče ona tvrdoglavo.

Predsjednik je ponovno raširio svoje prste, odmorio svoju tešku bradu na vrhovima i nasmiješio se tihim i jedva vidljivim smiješkom. - Hrabra žena. Hrabar savjetnik za sigurnost. Dobro sam izabrao. Ali ja sam predsjednik, Emily, i nemam luksuz da mogu biti prehrabar ili da se mogu kockati. Potencijalne žrtve su prevelike. - Pogledom je prošao sobu, uključivši sve, bez obzira na razlike u mišljenju. - Ovo je naša zemlja i svi smo zajedno u nevolji. Imamo teret, ali imamo i mogućnost da se branimo i uzvratimo. Bili bismo neodgovorni i glupi kao mazge ako učinimo manje od onoga što možemo. Idemo sad na posao.

Dok su se razilazili, raspravljajući o koracima koje će poduzeti, admiral Brose je ostao. Kad su se vrata zatvorila, progovorio je umorno - Mediji postaju sumnjičavi, Sam. Procurile su vijesti i jako njuškaju okolo, s mogućnošću neminovnog udara. Ne bismo li pozvali novinare i počeli ih izvještavati? Ako želiš, ja to mogu. Tako se ti možeš skloniti od svega. Znaš tehniku - pouzdani izvori. - Možemo testirati odgovor javnosti i pripremiti ih na najgore, što nije loša zamisao.

Admiral je proučavao predsjednika koji je iznenada izgledao iscrpljeno kako se i admiral osjećao. Predsjednikova su se široka ramena spustila, a činilo se i da su bore došle odjednom i postarale njegovo lice deset godina. Zabrinut, i to ne samo za budućnost svoga vođe, Stevens Brose je čekao odgovor.

Sam Castilla zatresao je glavom - Ne još. Daj mi još jedan dan. A onda ćemo to morati učiniti. Ne želim započeti paniku. Barem ne zasad.

- Shvaćam. Hvala što ste nas saslušali, gospodine predsjedniče.

- Nema na čemu, admirale.

Djelujući sumnjičavo, šef združenog stožera otvorio je vrata i otišao. Čim je predsjednik Castilla ostao sam, ustao je od stola od borovine i počeo koračati. Vani na kolonadi stražar tajne

.240

službe ponovno se okrenuo, njegovu je pozornost privuklo kretanje. Čim je vidio da nema opasnosti, njegov je pogled pretražio tlo Bijele kuće i kišno nebo iznad nje. Predsjednik je primijetio njegovu pozornost, potvrdni pogled koji je pokazivao normalnost i turobno zatresao glavom. Ništa nije normalno. Sve je otišlo brzo, otišlo kvragu. U osamnaest mjeseci otkad je osnovao Tajnu jedan, Fred Klein i njegov tim nikad ga nisu iznevjerili. Hoće li ovo biti prvi put?

Pariz, Francuska

Skrivena na kratkoj rue Duluth u šesnaestom arondismanu zgrada je izgledala kao tipična pariška gradska palača baruna Haussmanna. Ali elegantna, iako neprimjetna, fasada je skrivala jednu od najekskluzivnijih i najskupljih privatnih bolnica u Parizu. Ovdje su bogati i ozloglašeni dolazili na plastične operacije, manje da bi se borili s izboranom starošću, a više da uhvate zamišljenu mladost. Diskretno i naviknuto na zahtjeve elite za najvećom tajnošću i sigurnošću, bilo je to savršeno mjesto za skrivanje.

Privatna soba Martvja Zellerbacha bila je prozračna i udobna s vazom svježih ružičastih božura na niskom stolu pokraj prozora. Peter Howell sjedio je pokraj kreveta gdje je Marty ležao podbočen. Martvjeve oči bile su otvorene i jasne, ali pomalo tupe, kao što se i moglo očekivati kad je primio svježu dozu Miderala, čudesnog lijeka brzog djelovanja koji mu je omogućavao da sjedi mirno tijekom tegobnih zadataka kao što su promjena žarulja, plaćanje računa ili posjet prijatelja. Oboljeli od Aspergera često su bili otpisani kao »bezveznjaci« ili

Ludlum Robert - Opcija Pariz

»štreberi«, čudaci i ekscentrici ili osobe s poremećajima u ponašanju. Neki su znanstvenici procjenjivali da je jedan na dvjesto pedeset ljudi bio barem blaži slučaj. Nije bilo lijeka za Aspergera, a jedina pomoć ljudima s težim slučajevima kao što je Martvjev bilo je uzimanje lijekova, obično u obliku stimulansa središnjeg živčanog sustava, poput Miderala. Šok događaja je ispario i Marty se sad ponašao pristojno, ali potišteno. Njegovo mekano bucmasto lice palo je poput klonule krpene lutke na bijeloj planini jastuka. Na čelu i rukama bili su

241

mu zavoji od rana koje je zadobio od eksplozije u Pasteuru.

- Bože, Peter - Martvjev je pogled brzo prolazio po sobi izbjegavajući Petera - bilo je grozno. Sva ta prolivena krv u bolničkoj sobi. Da nam životi nisu visjeli na koncu, bio bih još više užasnut.

- Možeš reći hvala, Marty.

- Zar nisam? To je baš nemarno s moje strane. Ali ipak, Peter, boriš se sa strojem. Tako si sam rekao. Vjerojatno sam te samo citirao. Samo još jedan običan dan za tebe i tvoju vrstu.

- Peter se uspravio - Moju vrstu?

Marty je zanemario Peterov ljutit pogled - Vjerojatno te civilizirani svijet treba iako često ne mogu shvatiti zašto ...

- Marty, staro momče, nemoj mi reći da si pacifist.

- O, da. Bertrand Russel, Ghandi, William Penn. Dobro društvo. Zanimljivo, također. Ljudi koji su doista mislili. Mogu ti citirati odlomke njihovih govora. Duge odlomke. - Pogledao je Petera zadirkujućim zelenim očima.

- Nemoj se truditi. Moram li te podsjećati da se znaš koristiti oružjem? Automatskom puškom, štoviše.

Marty se stresao - Uhvatio si me. - Zatim se nasmiješio spreman dati Peteru što ga ide - Dobro, valjda postoji vrijeme kad je borba prikladna.

- Imaš pravo, dovraga. Mogao sam izaći i ostaviti te s onom dvojicom nasilnika da te nasjeckaju na sitne komadiće. Ali primi jetio si da ipak nisam.

Martvjev se izraz u potpunosti promijenio. Promatrao je, zapanjen. - Imaš pravo, Peter. Hvala.

- Izvrsno. Idemo sad na posao?

Peter je pregledao povezani obraz, lijevu ruku, posljedicu surove, tihe bitke u Martvjevoj sobi u bolnici Pampidou. Marty se probudio na vrijeme da svjedoči svemu tome. Nakon što je Peter sradio dvojicu napadača, pronašao je bolničarsku odoru i kolica za rublje te uvjerio Martyja da se sakrije unutra i stavio posteljinu na njega. Zatim je odjenuo bolničarsku odoru. Legionari - stražari na vratima, nestali su i Peter je zaključio da su najvjerojatnije podmićeni ili ubijeni ili su i sami bili teroristi. Ali gdje su bili MI6 i Surete? No, nije imao vremena razmišljati o tome.

Bojeći se da bi u blizini moglo biti još ekstremista, izveo je

Martyja iz bolnice ravno u svoj unajmljeni automobil te vozio put privatne klinike koju je vodio dr. Lochiel Cameron, stari Peterov prijatelj iz Falklandskog rata.

- Naravno. Pitao si što se dogodilo u laboratoriju - Marty je udario svoje obraze objema rukama, prisjećajući se. - O, Bože! Grozan doživljaj. Emile, znaš Emilea Chamborda?

- Znam tko je on. Nastavi.

- Emile je rekao da neće raditi te noći pa ni ja nisam planirao ići u laboratorij. Onda sam se sjetio da sam ostavio članak o diferencijalnim jednadžbama ondje tako da sam se morao vratiti po njega - zastao je, a njegovo je okruglo lice zadržalo. - Zastraujuće! Njegove su se oči proširile od čudne mješavine straha i ushita - Čekaj! Tu je bilo još nešto. Da. Želim ti ispričati o... o svemu. Pokušavam ti reći da...

- Znamo, Marty. Jon je bio s tobom gotovo svaki dan. I Randi te je došla pogledati. Sto si nam želio reći?

- Jon? I Randi? - Marty je stisnuo Peterovu ruku i privukao ga bliže. - Peter, slušaj. Moram ti reći. Emile nije bio u laboratoriju,

ali to sam naravno očekivao. Ali nije bio ni prototip. I što je naj gore, truplo je bilo na podu. Truplo! Istrčao sam i gotovo došao do stubišta, kad - njegove oči postale su uznemirene - nastupila je zaglušujuća buka i činilo se da me neka ruka diže, baca... Vrištao sam. Znam da sam vrištao... Peter je zagrlio maloga genija medvjedim zagrljajem - U redu je, Marty. Gotovo je. Dobro si. Savršeno siguran. Sve je gotovo. Dobro si. - Možda je to bio zagrljaj ili njegove utješne riječi ili to što je Marty napokon rekao ono što je pokušavao reći četiri dana, ali Peter je osjetio Martvjevu mirnoću. Istodobno, Peter je bio duboko razočaran. Marty mu nije rekao ništa novo, samo da Chambord i DNK računalo nisu bili u laboratoriju kad je bomba eksplodirala, no bilo je truplo, što su i sami shvatili. Ali barem je Marty bio živ i oporavljao se i na tome je bio više nego zahvalan. Pustio ga je i gledao kako tone unazad. Marty se slabašno nasmijeo - valjda je trauma utjecala na mene više nego što sam mislio. Nitko ne zna kako će reagirati, je li? Kažeš da sam bio u komi?

242

.,243

- Od eksplozije, momče.
Martvjevo se lice raširilo od brige - Gdje je Emile, Peter? Je li me i on posjetio?
- Loše vijesti. Teroristi koji su digli u zrak Pasteur oteli su ga i uzeli DNK računalo. Oteli su i njegovu kćer. Možeš li mi reći radi li prototip? Mi smo shvatili da radi. Točno?
- O, Bože! Ti pogani imaju Emilea i Theresu i DNK računalo! To je strašno. Da, Emile i ja smo ga smatrali dovršenim. Trebalo je napraviti još nekoliko manjih testova prije nego što se službeno objavi. Planirali smo testove za sljedeće jutro. To me zabrinjava, Peter. Znaš li što netko može učiniti s našim prototipom, osobito ako ima Emilea da upravlja njime? O, Bože! Što će se dogoditi Emileu i Theresi? Prestrašno je i pomisliti na to!
- Imali smo živi prikaz onoga što računalo može - Peter je objasnio Martvju o raznim elektronskim napadima. Dok ih je opisivao, Martvjevo je lice pocrvenjelo od bijesa i pri tome je stezao šake. Peter nikad nije vidio da Marty, koji je mrzio nasilje, radi takvo što.
- Kako strašno! Moram pomoći. Moramo spasiti Chambor-dove! Moramo vratiti prototip! Daj mi moje hlače...
- Opa, nisi se ti baš oporavio, momče. Osim toga, nemaš baš ništa ovdje osim te svoje slatke bolničke odore. - Dok je Marty otvarao usta da se požali, Peter se požurio - Moraš ponovno leći. Možda za nekoliko dana - zastao je - imam važno pitanje za tebe. Možeš li napraviti DNK računalo, nešto čime možemo uzvratiti?
- Ne, Peter. Zao mi je. Ono što se dogodilo je... Nisam samo tako uskočio u zrakoplov i stigao nenajavljen u Emileov laborato-rij. Ne, nazvao me u Washington i zaintrigirao svojom velikom taj- nom, svojim molekularnim računalom. Trebao me da mu pokažem kako će izvući maksimum upravljajući njime. To je bila naša pogodba. Emile je, naravno, sam stvarao stroj. Sve je bilo u njego- vim bilješkama. Imaš li njegove bilješke?
- Nitko ih nije uspio pronaći.
- Bojao sam se da je tako.
Nakon što je Peter uvjerio Martvja da je učinio sve što se može, obavio je dva poziva, posluživši se običnim telefonom uz

Martvjev krevet. Kad je završio, on i Marty su nastavili razgovarati. Dok se spremao na odlazak, Peter reče ozbiljno - U odličnim si rukama ovdje, Marty. Lochiel je sjajan liječnik i vojnik. - Osigurati će da nitko ne može do tebe i pratit će tvoje zdravlje. Koma nije nešto čime se čovjek može šaliti. Čak i

Ludlum Robert - Opcija Pariz

preobrazovani intelektualac poput tebe to zna. U međuvremenu, imam svog posla, vratit ću se prije nego što možeš reći Jack Trbosjek.

- Jack Trbosjek, baš smiješno - Marty je klimnuo glavom u znak priznanja. - Osobno, više mi se sviđa Peter Usjek.
-O?

- Prikladnije je, Peter. Naposljetku, taj tvoj gadni, oštri nožić spasio je naše živote u bolnici. Dakle: Peter Usjek.

- To je to.

Dok mu je Peter uzvraćao osmijeh, dvojica muškaraca slučajno su pogledala jedan drugomu u oči. Obojica su se nasmijala. Zatim su sklonili poglede.

- Vjerojatno ću biti dobro - Marty je gundao. - Nebesa znaju da sam sigurniji ovdje nego s tobom i svom nevoljom u koju se ti možeš uvaliti. - Zatim se razveselio. - Zaboravio sam. To me zbunjuje.

- Što te zbunjuje?

- Slika. Zapravo, ne slika., reprodukcija slike. Bila je Emileova i ona je nestala. Pitam se zašto? Zašto bi je teroristi uopće htjeli?

- Kakva reprodukcija, Marty? - Peter je bio nestrpljiv. Već je stvarao planove u mislima - Gdje nedostaje?

- U Emileovu laboratoriju. Bila je to reprodukcija slavne slike Velika armija se povlači iz Moskve. Znaš je. Svi je znaju. To je ona na kojoj Napoleon jaše bijelog konja, brada mu je klonula na grudi, a njegove se iscrpljene postrojbe probijaju za njim kroz snijeg. Gadno su potučeni. Mislim da je to nakon bitke za Moskvu. Zašto bi teroristi to ukrali? Nije bila vrijedna. Samo reprodukcija. Nije bila prava slika.

Peter je zatresao glavom - Ne znam, Marty.

- Čudno, zar ne? - Marty se duboko zamislio. Udarao je po bradi tražeći značenje.

244

.. O/K

Washington D.C.

Fred Klein je sjedio u predsjedničkoj spavaćoj sobi, grickajući kamiš svoje nezapaljene lule. Bilo je trenutaka u nekoliko posljednjih dana kad mu je čeljust bila toliko čvrsta da je gotovo pregrizla kamiš. Suočavao se s drugim velikim i strašnim krizama, ali nikad s nečim ovako napetim i nesigurnim poput ovoga. Bio je to osjećaj nemoći, spoznaja da ako neprijatelj želi upotrijebiti DNK računalo, nema obrane od njega. Sve njihovo moćno oružje, skupo i pažljivo sagrađeno tijekom proteklih pola stoljeća, bilo je nekorisno, iako je davalo osjećaj sigurnosti neobavještenima i nemaštovitima. Naposljetku, sve što su imali bile su obavještajne službe. Nekoliko agenta koji su slijedili blijedi trag, poput jednog lovca u divljini veličine planeta.

Predsjednik Castilla došao je iz svoje dnevne sobe, skinuo sako, olabavio kravatu i zavalio se u masivan kožni naslonjač. -To je bio Pat Remia iz Downinga 10. Čini se da su izgubili važnog generala, generala Moorea i misle da je to djelo terorista. - Naslonio se, odmarajući glavu na naslonjaču, zatvorenih očiju.

- Znam - reče Klein. Svjetlost iza njega reflektirala mu se na licu, naglašavajući sve rjeđu kosu i duboke bore na licu.

- Čuo si što general Henze misli o našoj taktici? Našem napretku?

Klein je klimnuo.

- I?

- Griješi.

Predsjednik je klimnuo glavom i stisnuo usne - Zabrinut sam, Frede. General Henze nije zadivljen Smithovim izgledima da ponovno pronađe te ljude, a moram priznati, iz onoga što si mi ti rekao, da sam i ja zabrinut.

- U tajnim operacijama, Sam, napredak se katkada teško vidi.

Svi obavještajni izvori rade na raznim aspektima ovog problema. Osim toga, Smith je u timu s dvoje iskusnih kolega agenata, jed

nim iz CIA-e, jednim iz MI6. To je neslužbeno, naravno. Ali preko njih se može izravno ubaciti na CIA-ine i MI6 izvore. S obzirom na sve komunikacijske probleme, nisam mu mogao pomoći kao inače.

- Znaju li za Tajnu jedan?
- Nikako.

Predsjednik je prekrižio ruke preko svog velikog tijela. Sobu je ispunila tišina. Naposljetku je pogledao Kleina - Hvala, Frede. Čut ćemo se. Klein je ustao i uputio se prema vratima - Hoćemo. Hvala, gospodine predsjedniče.

247

24

Es Calo Išla de Formentera
Petak, 9. svibnja

Na niskom brdu obasjanom suncem na kojem je ležao, Jon je podigao glavu, dovoljno da vidi svjetionik Far de la Mola koji se pojavio na istoku, na najvišoj točki vjetrom šibanog otoka. Uokolo su se širile djevičanske plaže koje su vodile do čistih, još neonečišćenih voda. Budući da otok ne samo da nije bio razveden nego je zapravo bio ravan, on i Max su iskoristili svaku stijenu i guštaru da nađu zaklon dok su puzali bliže trojici terorista koje su slijedili cijelu dugu noć. Trojka - dr. Akbar Suleiman, drugi čovjek iz Hotela St-Sulpice i jedan od naoružanih stražara iz kućice, parkirali su automobil iznad uskog pojasa pijeska gdje su koračali nemirno i promatrali velik, brz motorni čamac koji je bacio sidro sto metara od obale.

U sitnim jutarnjim satima Mercedes terorista prešao je u Španjolsku s Jonom i Maxom za repom. To je bila duga vožnja. Do zore su prošli pokraj Barcelone, vrhovi tornjeva velike Gaudijeve crkve Sagrada Família bili su nadesno, a dvorac iz sedamnaestog stoljeća na brdu Montjuic lijevo. Automobil ekstremista je nastavio, približavajući se s zračnoj luci El Prat i zatim pokraj glavnih terminala. Napokon je usporio i skrenuo u dio za korporativne,

privatne i čarter letove gdje se parkirao ispred čarter helikoptera. Dok su teroristi ulazili na helidromski terminal, Jon i Max su čekali. Auto im je bio daleko odostrag, a motor isključen. Još nije bilo traga drugom autu i Abu Audi. Jon je upitao - Kompanija je prisutna u Barceloni, točno?

- Vjerojatno - Max se složio.
- Onda brzo nabavi heli - rekao mu je Jon.

Ubrzo nakon toga dr. Suleiman i ostali uzletjeli su u civilnom čarteru Bell 407. Kad je stigao helikopter Seahawk, Jon i Max su slijedili Bell po Sredozemlju do glavnoga najjužnijeg bakarskog otoka gdje su ležali među stijenama i grmljem iznad pojasa plaže.

Dok je Jon promatrao, veliki gumeni čamac pljusnuo je sa strane motornog čamca koji je bio usidren dalje od obale. Jon je imao samo nekoliko minuta vremena da odluči što će raditi. Ako izgubi teroriste, trebat će dani, možda tjedni da nađe odredište plovila koje je izgledalo kao preuređeni torpedni čamac. Slijediti helikopter u drugom helikopteru nije bilo samo za sebe tako sumnjivo. Naposljetku, tako su slijedili ekstremiste i dotad. Više helikoptera može ići na isto mjesto, a letjelica koja slijedi, može biti dovoljno daleko na čistom nebu da bude gotovo nevidljiva. Usto će buka udaljenih motora biti ugušena bukom motora plijena. Ali helikopter koji slijedi brod, prisiljen letjeti u krugu zbog mnogo veće brzine, odmah će izazvati uzbunu. I sigurno ne postoji helikopter koji bi imao dovoljno goriva da ga može slijediti.

- Ja idem na taj brod - rekao je Maxu. - Ti me štiti i čekaj da se pojavi Randi. Ako se ne pojavi, vrati se u Barcelonu i javi joj se gdje god da jest. Reci joj što radim i da treba baciti mrežu za tim brodom. Ako ga ne može naći, budite gdje jeste, a ja ću se javiti njoj.

Max je kratko klimnuo. Zatim je prestao proučavati brzi brod koji se lijenio ljuljao na prekrasnoj plavoj pučini. - Čini mi se proketo riskantno, što se mene tiče.

- Ne mogu si pomoći.

Jon je puzao unatrag sve dok ga se nije više vidjelo s obale. Trčeći je došao do druge strane stjenovitog rta, skinuo se u gaće i zavezao hlače, Walther i nožić s pojasom oko struka. Otamo je

948

249

zagazio u pijesak i u svjetlucavo more. Voda je bila hladna, hladnija nego ljeti. Uronio je i plivao pod vodom koliko daleko je mogao, pažljivo je izranjao i gledao uokolo. Čamac je bio nalijevo na pola puta od obale s jedinim članom posade koji je upravljao malim izvanbrodskim motorom prema trojici koja su čekala na plaži. Od onog što je Jon mogao vidjeti, paluba staroga torpednog čamca činila se napuštenom. Duboko je udahnuo i zaronio.

Dok je plivao ispod plave površine, provirivao i ponovno zara-njao, razmišljao je o opcijama. Brodom upravlja najviše pet članova posade, plus kapetan. Barem jedan član posade je na putu na obalu i nitko drugi nije se pojavio na palubi. Gdje su ostali? Trebao je ući i naći odjeću te sigurno mjesto za skrivanje. To neće biti lako, ali nije bilo alternative.

Izronio je pokraj broda čiji je bijeli trup izranjao i padao otmjeno. Krma je udarala o vodu dok je ponovno padala, njezina je snaga stvarala mali val koji je odgurnuo Jona. Duboko je udahnuo i ponovno zaronio te došao na oceansku stranu plovila skrivenu od obale. Otplivao je do mjesta gdje su visjele ljestve od užadi i ulazile u vodu dok se naprezao da čuje glasove ili kretanje na brodu, ali jedini zvuči bili su uzbuđeni krici galebova koji su išli na otok i redovito udaranje krme broda.

Živci su mu bili na rubu. Iako nije bilo naznaka da je itko na brodu, nije imao jamstvo za to. S nožem u zubima, pazio je na ritam valova i uhvatio ljestve dok se brod nagnuo. Bio je to akt balansiranja, ali uspio se uspeti uz ljestve, dosego je palubu i podigao glavu.

Nitko se nije vidio. Slušao je kako mu srce grmi, zatim se uspeo još više, dopuzao na palubu i pao ničice pokušavajući biti neprimjetan s broda i s otoka. Dok je čekao, odredio je svoj položaj. Najprije je zamijetio da je nestao veliki gumeni čamac, ali i uobičajeni mali gumenjak. To su bile dobre vijesti.

Gledajući i slušajući, hodao je poput raka, bose noge udarale su tiho po drvu do glavnoga grotla gdje se spustio. U zamućenoj svjetlosti probio se naprijed uskim prolazom između malih soba poput časničkih odaja na podmornici. Pazio je na svaku škripu na brodu, svako stenjanje grede, očekujući zvuk ljudskoga glasa ili koraka.

250

Tu dolje nalazilo se pet jednakih spavaonica, jedna za svakog člana posade i šesta, barem dvaput veća, za kapetana. Našao je par tenisica koje su mu odgovarale. Zaključujući po osobnim stvarima koje su ležale uokolo, sve su spavaonice bile zauzete. Pojedinačne odaje činile su se kao luksuz priušten malom broju ljudi na malom uskom brodu sagrađenom za brza djelovanje. To bi moglo značiti da su bili dugo razdoblje na moru i izvršavali opasne zadatke. Sto je također moglo značiti da na brodu postoji praonica. Čak su i teroristi trebali prati svoju odjeću, osobito muslimani kojima je čistoća bila zapovijed.

Sasvim naprijed Jon je pronašao malu praonicu s malom perilicom i sušilom te hrpom prljave odjeće. Odjeća koja je ovdje zagubljena, vjerojatno neće nedostajati. Zgrabio je košulju i čarape koje su odgovarale hlačama koje je donio. Obukao se na brzinu i probio straga gdje je otkrio još nešto potrebno za dugo razdoblje na moru - zalihe bačava dizela. I još malo dalje odgovor: veliki teretni prostor s potpornjima i remenjem da se teret ne miče na nemirnom moru. Tragovi bijelog praha bili su na podnim daskama napravljenim da održe teret suhim čak i kad bi more prodrlo unutra. Prah je izgledao poput heroína ili kokaina. Ovaj brod najvjerojatnije je krijumčario drogu, a s obzirom na jako remenje, vjerojatno i oružje.

To mu je puno govorilo, ali praznina odjela za teret otkrivala je još više: današnje putovanje bilo je posebno, nije bilo uobičajeni

posao.

Smrznuo se. Čula se slaba, ali jasna buka motora čamca koja se približavala. Trebao je mjesto za skrivanje. Nije mogao iskoristiti prostor za teret jer je bio prazan. Male kabine su otpale jer su ondje bili ljudi. Prošao je brodsku kuhinju što je isto bila jedna mogućnost. Ipak, netko će vjerojatno biti gladan čak i na kratkom putu. Razmišljajući brzo, požurio je kroz uski prolaz. Iznad njega, buka nogu koje su se spuštale na palubu ubrzala mu je bilo. Glasovi blizu njegove glave zvučali su neugodno.

Grudi su mu se stisnule. Napokon je našao veliki ormar sasvim naprijed. Bio je ispunjen s užadi, lancima, platnom, poklopcima, dijelovima motora i drugim zalihama potrebnim za dugu plovidbu. Dok je slušao buku posade koja se ukrcavala, nabacao je opremu

251

sve dok nije dobio rupu u koju se mogao sakriti. Čule su se noge u hodniku ispred njegova skrovišta. Uvukao se u rupu i navukao poklopac preko nje da je prekrije. Prekrižio je noge i pognuo se, živci su mu radili, a leđa je naslonio na pregradu. Hlače su mu bile mokre i hladne.

Iznad njega čuli su se glasovi i dva para nogu stala su ispred vrata. Započeo je razgovor na arapskom. Iznenada se jedan od muškaraca nasmijao, zatim drugi i s olakšanjem je slušao kako par odmiče. Dok su njihovi glasovi blijedjeti, snažni brodski motori, preveliki, kako je prosudio, zagrmjeli su oživjevši, tresući cijelo plovilo. Sidro se podiglo, udarilo o bok i zanjihalo brod.

Trzaj ga je bacio u svitak grube užadi na njegovoj strani, a zatim ga je ubrzanje vratilo natrag na pregradu. Dok je brod grabio naprijed, dobivajući na brzini, već ga je počelo boljeti. Ipak, smijao se. Bio je živ, Walther mu je bio u ruci i postojala je nada da će na odredištu vožnje naći odgovore.

sigurno kamo god ide, bit će u nevolji.

- Što da radimo?

- Napuni Seahaivk gorivom da možemo odletjeti do sjeverne

Afrike.

- Ima dodatne spremnike tako da može stići takav kakav je.

Ali ako pokušamo slijediti brod, sigurno će nas primijetiti.

- Nećemo slijediti brod - odlučila je Randi. - Naći ćemo ih i

letjeti ravno u Afriku. vidjet će nas. Bez sumnje. Ali kad prele -

timo, a ne pokažemo zanimanje, mislit će da je to samo jedan heli

na putu.

- Zašto ih uopće preletjeti?

- Da provjerimo idu li u Afriku, a ne u Španjolsku ili čak kor

ziku.

- Zatim što? - Max je čekao.

- Zatim šaljem sve što možemo da ih nađu. - Njezine tamne

oči okrenule su se zabrinuto prema moru.

* * *

Randi je stajala ispod svjetionika Far de la Mola, kip poznatoga francuskog pisca Julesa Vernea bio je u blizini i gledao na more gdje je blijeda sjenka motornog čamca elegantnih linija polako išla na jug. - Ukrcao se na brod?

- Jest - rekao joj je Max. Nakon što su svi ušli i diglo se sidro,

ništa nisam vidio. Bez velikog komešanja ili borbe, tako da bih

rekao da je našao skrovište. Što se dogodilo s džipom koji si slije

dila?

- Odveli su nas do Barcelone, također, ali smo ih izgubili u

gradu.

- Misliš da su se namjerno izgubili?

- Da. Vidjeli su nas - napravila je grimasu s gađenjem. - Zatim

je Salinger, šef postaje u Madridu javio da si tražio helikopter. Tre

balo nam je vremena da nađemo pravi čarter i da izvučemo nji

hovo odredište. Zatim smo doletjeli ovamo.

- To može biti loše za Jona.

Randi je klimnula tjeskobno dok je gledala u more gdje je brzi brod nestao u izmaglici na obzoru. - Znam. Čak ako i Jon stigne
252

Marseille, Francuska

Ribarski bar stajao je među ostalim zubom vremena načetim zgradama uz smrdljive ribarske brodice koje su bile zavezane za molove. Sumrak je pao i luka je bila ispunjena uobičajenom bučnom gomilom što je pokazivalo da su stigli brodovi i da riblja tržnica radi punom parom. U starom baru francuski i arapski bili su primarni jezici u kakofoniji glasnoga razgovora.

Nizak, zdepast muškarac probijao se kroz promjenjive sive zastore dima cigareta. Gegajući se, izgledao je poput pomorca koji je upravo stao na kopno. Nosio je traperice, izbljedio majicu kratkih rukava pokazujući mišićave ruke i trgovačku mornarsku kapu s mekanom bijelom krunom, crnim rubom i svjetlucavim crnim vrškom. Kad je stigao do bara obloženog bakrom, nagnuo se prema barmenu i progovorio na lošem francuskom - Trebam se naći s kapetanom broda koji se zove Marius. Barmen se namrštio na loš francuski. Pogledao je stranca odoz-gor prema dolje i napokon rekao - Englez?

253

- Oui, da.
- S onog kontejnerskog broda što je jučer došao iz Japana?
- Da.
- Trebaš bolje naučiti francuski kad već dolaziš ovamo.
- Razmislit ću o tome - reče Englez mirno.
- A što je s Mariusom?

Barmen, tipičan marsejski naprasit tip, zagledao se na trenutak, a zatim zamahnuo glavom prema zastoru koji je dijelio bučnu glavnu sobu od stražnje sobe. Engleski »mornar« čije je ime bilo Carsten Le Saux zapravo je odlično govorio francuski i nije uopće bio mornar. Zahvalio je barmenu na još gorem francuskom i ušao kroz zastor te sjeo za stol preko puta jedine osobe u sobi.

Kao nekim čudom, Le Sauxov se francuski popravio - Kapetane Marius?

Čovjek za stolom bio je poput biča, srednje gračte, s tipičnom gustom galskom kosom koju je nosio niz ramena i odrezanu nožem. Njegova košulja bez rukava otkrivala je tijelo koje se, kako se činilo, sastojalo samo od kostiju i mišića. Ispio je mare, jeftinu rakiju, gurnuo praznu čašu dalje od sebe i sjeo kao da čeka da se nešto važno dogodi.

Le Saux se nasmijao ustima, ne očima i mahnuo konobaru u bijeloj pregači koji je brisao smeće s praznog stola - Deux mares, s'il-vous-plait.

Kapetan Marius reče - Ti častiš?

- Točno.
- Kažeš dolari? Stotinu?

Carsten Le Saux posegnuo je u džep hlača i izvukao novčanicu od sto dolara. Dok ju je stavljao na stol, kapetan je klimnuo, ali nije ju pokupio. Marcovi su stigli. Kapetan je posegnuo za svojim.

Dvojica muškaraca polako su pila. Naposljetku je Le Saux rekao - Cuo sam da ste se vi i vaš brod umalo sudarili na moru prije nekoliko noći.

- Gdje si to čuo? Od koga?
- Od izvora. Bio je uvjerljiv. Kaže da vas je gotovo pregazilo neko veliko plovilo. Prilično neugodno iskustvo, rekao bih.

Kapetan Marius proučavao je novčanicu od sto dolara. Podigao ju je i smotao u prastari kožni novčanik koji je odnekud izvu-

254

kao. - Bilo je to prije tri noći. Ribarenje je išlo loše pa smo isplovili do obale koju ja znam, a većina drugih ne zna. Tamo je išao moj otac kad nije bilo ništa bliže. - Izvukao je iz džepa na košulji polu-slomljeni paket cigareta s natpisom na arapskom, a iz njega par smotanih, prljavih i smrdljivih alžirskih cigareta. Le Saux je uzeo jednu. Marius je pripalio obje, otpuhnuo otrovni dim u zrak sobe zastrte zastorom i primaknuo se. Glas mu je bio napet, kao da je još potresen događajem. - Odjednom se pojavio. Poput nebodera ili planine. Više poput planine jer je bio poput monstruma. Samo se kretao. Pokretno čudovište poput brda nadvilo se na moju brodicu. Nije bilo svjetala unutra ili vani tako da je bio tamniji od

Ludlum Robert - Opcija Pariz

noći. Poslije sam vidio da je imao upaljena obična svjetla, ali tko bi ih vidio tako visoko? - Sjao je i slegnuo ramenima kao da više nije bilo bitno - Promašio nas je za djelić. Bili smo gotovo potopljeni, ali evo me sad ovdje.

- Charles de Gaulle?

- Ili možda Leteći Holandez?

Carsten le Saux je također razmišljao - Zašto je plovio neosvijetljen? Jesu li to bili razarači? Ostali brodovi?

- Nisam vidio ni jednog.

- Koji mu je bio kurs?

- Po brazdi rekao bih jug, jugozapad.

Le Saux je klimnuo. Ponovno je mahnuo konobaru i naručio još dva marca. Gurnuo je stolac, ustao i nasmijeo se kapetanu ribarice - Merci. Pazite se. - Platio je konobaru izlazeći.

Sumrak se pretvorio u crnu noć. U gužvi luke jaki mirisi ribe i alkohola ispunili su zrak. Le Saux je zastao da gleda u redove jarbola i sluša uspavljajući zvuk užadi kako udara po drvenim trupovima. Stara je luka uzdržavala jedan grad za drugim još od Grka u sedmom stoljeću prije Krista. Okrenuo se i promatrao je kao da je turist, a zatim je brzo hodao uz kejeve. Na njegovoj lijevoj strani na brdu visoko iznad Marseillea stajala je bogato ukrašena bazilika Notre-Dame-de-la-Garde, čuvar modernoga grada, obasjana svjetlošću.

Naposlijetku, skrenuo je u staru ciglenu zgradu na uskoj sporednoj ulici i popeo se stubištem do dvosobnog stana na četvrtom katu. Kad je ušao, sjao je na krevet, podignuo telefon i birao broj.

255

- Howell.

Le Saux je progundao - A da kažeš »dobra večer«? Povlačim to. S obzirom na tvoju osornu narav prihvatio bih i jednostavni »zdravo«.

Daleko prezirno dobacivanje začulo se s druge strane linije - Gdje si, dovraga, Carsten?

- U Marseilleu.

- I?

- I De Gaulle je bio na moru, jugozapadno od Marseillea, nekoliko sati prije nego što se general Moore ponovno pojavio na Gibraltaru. Provjerio sam prije nego što sam razgovarao s kape tanom ribarske brodice i otkrio također da nije bilo NATO-ovih ili francuskih pomorskih vježbi planiranih u to vrijeme. Zapravo ni jedna vježba ovaj tjedan uopće. De Gaulle je plovio dalje na jug i zapad prema španjolskoj obali. I slušaj ovo, plovio je zamračen.

- Zamračen, je li? Zanimljivo. Dobro obavljeno, Carsten.

Hvala.

- Stajalo me dvjesto američkih.

- Vjerojatnije sto, ali pošlat ću ti sto u funtama.

- Velikodušnost je sama za sebe nagrada, Peter.

- Kad bi bila, kad bi bila. Naćuli uši, moram saznati zašto je De Gaulle bio ondje.

25

Sredozemlje, blizu Alžira

Brzi motorni čamac satima je mlatio kroz valove. Zatvoren poput životinje u kavezu, Jon se pokušao održati budnim igrajući igre sam sa sobom, gledajući koliko dobro i uz koliko pojedinosti može rekonstruirati prošlost... prekratko vrijeme sa Sophijom... rad kao lovac na viruse u USAMRIID-u... davni tajni zadatak u Istočnom Berlinu. Bila je tu i kobna pogreška u Somaliji kad nije uspio identificirati virus koji je na kraju ubio Randina zaručnika, dobrog časnika. Još je osjećao krivnju iako je znao da je to dijagnostička pogreška koju bi svaki liječnik mogao počinuti, a mnogi i jesu.

Dok su se godine vrtjele u Jonovim mislima i vrijeme se polako vuklo, a brod ga nastavio bacati, počeo se pitati hoće li ovo putovanje ikada završiti. Zapao je u slab san. Kad su se vrata skladišta otvorila, odmah je bio uzbunjen. Otpustio je osigurač na svom Waltheru. Netko je ušao i ono što je čuo zvučalo je kao pretraga. Minute su polako prolazile, a on je osjetio kako mu grašci znoja teku niz bok.

Frustrirani član posade mrmljao je sam sebi na arapskom. Jon je pokušao razumjeti i konačno je shvatio da čovjek traži neki ključ. Boreći se s rastućim valom klaustrofobije, Jon je pokušao

257

zamisliti skladište pitajući se je li on nesvjesno sakrio prokleti ključ. U sebi je opsovao i gotovo istodobno čuo člana posade kako također glasno psuje. Ali ton člana posade bio je uzbuđen, a ne frustriran jer je našao oruđe. Uskoro su se njegovi koraci povlačili po skladištu i prošli kroz vrata.

Kad su vrata ponovno bila u ležištu, Jon je ispustio dugu struju zraka. Obrisao je rukom čelo, vratio osigurač na pištolj i naslonio se na gredu s olakšanjem. Gotovo istodobno brod je udario o još jedan val.

Stalno je provjeravao svoj ručni sat. U šestom satu vožnje bru-jeći motori motornog čamca iznenada su zapeli i brod je usporio. Uskoro je klizeći stao i čula se metalna škripa sidra koje se spušta. Lanac je lupkao, a kuka je brzo udarila u morsko dno. To je značilo da su u plitkoj vodi. Oštro kreštanje galebova značilo je da su blizu kopna.

Na palubi su bili zaposleni. Cuo se niz mekanih pljuskova, a nakon toga uskomešanost mekih zvukova penjanja po boku. Nije bilo glasnih zapovijedi. Posada je bila tiha koliko je mogla. Jon je čuo vesla i kontrolirani pljusak kratkih vesala, a zatim su zvukovi nestali. Jesu li i mali čamac i gumenjak spušteni? Nadao se.

Pričekao je. Brod se uzdizao i padao ritmički, bez grubih udaraca jakih valova. Dok se more ispiralo o trup, čini se da je plovilo jauknuo, a drvene i metalne grede i ploče utionule u san. Tišina se spustila na plovilo.

Podigao je poklopac iznad glave i polako ustao, čekajući da se osjeti vrata u udove. Rastegnulo se, pogled mu se zaustavio na komadiću svjetlosti ispod vrata.

Naposljetku se uspeo iz svoje rupe. Dok je hodao po tamnoj sobi prema vratima, koljeno mu je udarilo dio stroja, srušivši ga bučno na pod.

Skamenio se i slušao. Nije bilo zvuka na palubi iznad njega. Ipak se nije micao.

Čekao je, minutu - dvije. No nitko nije dolazio po prolazu ispod palube.

Udahnuo je, otvorio vrata i provirio u oba smjera. Hodnik je bio prazan. Ušao je u njega, zatvorio vrata i krenuo naprijed prema prolazu. Nije to ni shvatio, ali opustio se, dopustivši da se osloni na osjećaj tišine i praznine broda kako ga je i našao na početku.

U tom trenutku muškarac snažnog izgleda izašao je iz jedne od malih spavaonica uperivši pištolj prema Jonu. Imao je fes na glavi, gadan izraz na neobrijanu licu.

- Tko si, dovraga, ti? Odakle dolaziš? - Njegov engleski imao je bliskoistočni naglasak. Egipćanin?

Ogorčen, frustriran, Jon je napao. Zgrabio je lijevom rukom zglobov ruke u kojem je terorist držao pištolj, a desnom je rukom zabio svoj nož.

Iznenaden napadom, muškarac se pokušao osloboditi. Zateturio je, izgubivši ravnotežu. Jon ga je udario šakom po čeljusti, s prstom na okidaču.

Jon se izmaknuo na vrijeme. Čovjek je povukao okidač, paljba poput topničke odjeknula je brodom. Metak je proletio pokraj Jona i probio se u spavaonicu gdje se zabio u zid. Prije nego što je njegov napadač mogao ponovno naciljati i opaliti, Jon mu je zabio nož u grudi.

Terorist je pao, spustivši se na koljena, a njegove su crne oči plamtjele.

Progundavši, pao je licem na tlo.

Jon mu je izbio pištolj Glock od 9 mm iz ruke, izvukao walt-her iz pojasa i zakoraknuo unazad. Muškarac je ležao nepomičan, a ispod njega tekla je krv.

Jon se sagnuo da mu opipa bilo. Bio je mrtav.

Kad je ponovno ustao, Jon se tresao. Nakon duga vremena prisiljene neaktivnosti, živci i mišići morali su odjednom krenuti u iznenadnu i divlju akciju. Tresao se kao trkaći auto kad ga iznenada zaustave pri brznoj vožnji. Nije namjeravao ubiti tog muškarca. Zapravo, nije uopće volio ubijati, ali nije imao izbora.

Kad se prestao tresti, preskočio je truplo i popeo se stubištem do palube.

Popodnevene zrake došle su ga pozdraviti.

Oči su mu bile iznad otvora, pretraživao je palubu. Nije mogao vidjeti nikoga.

Sagrađen za brzinu, brod je bio konstruiran da lovi vjetar. Paluba je bila ravna i prazna sve do komandnog mosta na kojem nije bilo nikoga. Mali čamac i gumenjak su

nestali.

Oprezno je puzao prema mostu odakle je mogao vidjeti ostatak broda. I on je bio prazan. Na mostu je našao dalekozor. Na zapadu je sunce bilo poput žute plamene kugle nisko na nebu. Zrak se brzo hladio, a prema njegovu satu u Parizu je prošlo

75R

259

šest sati. Prema vremenu provedenom u vožnji i brzini po kojoj je nagađao da je plovilo putovalo, izračunao je da je vjerojatno u istoj vremenskoj zoni ili najviše jednoj zoni više.

Kroz dalekozor je pretražio obalu osvijetljenu hladnom svjetlošću. Tu je bila lijepa, glatka plaža na kojoj se nalazilo nešto poput plastenika. Drugi plastenici bili su sagrađeni u redovima sve do duboko u kopno. Blizu njih, od obale do u dubinu kopna, protezala se šuma citrusa. Mogao je vidjeti naranče kako dozrijevaju s lisnatih grana. Bio je tu i veliki rt koji je virio iz mora. Činilo se kao da je u cijelosti okružen dugim bijelim zidom visokim barem tri metra. Visina ga je zadivila dok je promatrao rt. Tamna stabla maslina i palmi bila su kontrast zidu, a iza njih mogao je vidjeti neku veličanstvenu palaču.

Maknuo je dalekozor. Posve nadesno, blizu mora, moderni su automobili jurili po nečemu što je izgledalo poput dobre autoceste. Ponovno je maknuo dalekozor, ovaj put tražeći. Iza svega se dizao niz brda, dok su se viša brda nazirala u daljini. Jon je spustio dalekozor razmišljajući o tragovima... Ovo nije Francuska. Mogla bi biti južna Španjolska, ali sumnjao je. Ne, sve je djelovalo poput sjeverne Afrike, a po bujnosti, plastenicima, širokim pješčanim plažama, palmama, brdima, cesti, novijim automobilima, zapravo imućnom izgledu, brzini i vremenu puta prosudio je da je usidren ispred Alžira, vjerojatno nedaleko od Alžira.

Ponovno je podigao dalekozor da proučava daleki zid. Zrake popodnevnog sunca postajale su duže i skakale su po visokoj bijeloj zapreci kao da je od kroma, zasljepljujući ga. Svjetlost je također plesala s česticama prašine tako da je i ono što je mogao vidjeti bilo nejasno. Činilo se da se njiše. S toliko vizualnih zapreka nije mogao raspoznati zgrade iza njih. Proučavao je plažu, ali nije bilo ni čamca ni gumenjaka na njoj.

Stisnuvši usta, spustio je dalekozor i razmišljao o planu. Bio je zaintrigiran visokim, čvrstim zidom koji kao da je okruživao rt.

Požurio je ispod palube do skladišta gdje je vidio plastičnu kantu. Skinuo se ponovno do gaća i stavio odjeću, walther i nož u kantu. Vrativši se gore, nosio je ono što je imao niz ljestve od užadi koje su se spuštale u tamno more. Uskočio je u hladnu vodu i gurajući kantu ispred sebe, plivao prema obali, mreškajući

što manje more jer je bijela voda reflektirala sunce što je moglo privući pozornost.

Umorio se dok se približavao kopnenoj masi, iscrpljen stresnim događajima kao i napornim putovanjem toga dana. Ali dok je stao da se uzdigne na vodi kako bi pretražio bijeli zid, svježja energija prostrujala je kroz njega. Zid je bio viši nego što je procijenio, barem četiri i pol metra. Još zanimljivija bila je oštra spiralna bodljikava žica koja je na vrhu izgledala poput krune od trnja. Netko se poprilično namučio da obeshrabri uljeze.

Razmišljajući o tome, plivao je mirno prema kraju rta. Temperatura morske vode i zraka padala je dok se sumrak širio poput tinte. Točka dolaska bila je obrasla neprobojnom masom raslinja i palmi. Nastavio je plivati uokolo, ali zgrade nije vidio.

Zatim se u sebi nasmiješio. Na plaži su ležali mali čamac i gumenjak, bili su povučeni prema gustom raslinju. To je bio napredak.

Jačina njegova zaveslaja se poboljšala. Nastavio je sve dok nije uočio mjesto gdje je divljina bila toliko blizu mora da se činilo da gotovo uranja u njega, a bijeli je zid završio u gustoći prirodnoga zelenog zida. Ponovno se uzdigao iznad vode, ovaj put promatrao je obalu. Nakon nekog vremena gurnuo je kantu na obalu prema gustom raslinju i uzverao se na pijesak koji je još bio topao od dnevnog sunca. Ležao je ondje cijelu minutu, osjećajući da mu srce udara o plažu, upijajući ugodu

i toplinu.

Naposljetku se sredio i otrčao bosonog u raslinje gdje je pronašao čistinu, tamnu i sjenovitu, ispunjenu mirisima bogate zemlje i bujnog bilja. Ispod palme datulja brzo se obukao, stavio walther za pojas, nož u korice ispod koljena i sakrio kantu. Provlačio se kroz drveće i grmlje držeći plažu na oku, dok nije naišao na trag u zemlji. Sagnuo se da ga prouči. To su bili otisci karakteristični za tenisice poput onih koje je nosio. Najsvježiji tragovi, cijela gomila nekoliko različitih stopala, vodili su od mjesta gdje su bili privezani gumenjak i mali čamac. Ohrabren, izvadio je walther i slijedio trag na kopnu sljedećih pet metara sve dok nije završio u širokom otvorenom prostoru prekrivenom noćnim sjenama. Tu su bila stabla maslina i palmi datulja, a iza njih se uzdizalo kopno. Na njemu je stajala velika

960

261

bijela vila okrunjena bijelom kupolom obloženom mozaičkim crje-povima. Vidio je tu kupolu s broda.

Prostrana vila činila se u potpunosti izoliranom, a na prvi pogled i napuštenom. Nitko nije radio ni šetao vrtovima i nitko nije sjedio na plavom pokućstvu od kovanog željeza koje je bilo posloženo umjetnički na dugačkoj terasi. Niti je mogao vidjeti bilo koga kroz otvoreni francuski prozor. Ni automobili ni druga vozila nisu bila vidljiva. Micali su se samo zastori koji su lelujali s otvorenih prozora. Ali glasovi su dolazili odnekud iz daljine. Dizali su se istodobno u ritmu poput koračnice, dok je povremeno odjeknuo pokoji pucanj negdje u daljini. Očito, bilo je ovdje više toga nego što je obični posjetilac mogao očekivati.

Kao da to dokazuje, muškarac u britanskoj kamuflažnoj odori i s afganistanskim turbanom na glavi pojavio se u suprotnom uglu kuće. Nosio je AK-47 koji mu je ležerno visio preko ramena.

Jon je osjetio da mu bilo jače kuca. Sakrio se iza grma da promatra kad se pojavio drugi stražar iz drugog ugla vile. Ovaj muškarac bio je gologlav, odjeven u traper i flanelsku košulju i djelovao je orijentalno. Nosio je američku laku strojnicu M60E3 u lijevoj ruci. Dvojac se susreo na stazi ispod stuba za terasu i nastavio u suprotnim smjerovima oko kuće, patrolirajući.

Jon se nije pomaknuo. Nakon nekoliko trenutaka pojavio se treći čuvar, ovaj put iz unutrašnjosti kuće. Jednako dobro naoružan kao i ostali, stajao je na terasi, držeći jurišnu pušku, a pogledom je pretraživao zemlju i zatim se vratio unutra. Nakon pet minuta dvojac koji je kružio oko vile ponovno se u pratnji četvrtog stražara pojavio iz vile na terasi. Imali su četiri čuvara.

Kad je Jon shvatio model, morao je smisliti kako će ući u vilu. Kružio je kroz gusto zelenilo sve dok nije našao nešto što se činilo kao izdvojena vrata blizu prednjeg dijela zgrade. Tu je široka vila bila bliža šumi nalik na džunglu nego na bilo kojoj drugoj točki. Još nije vidio automobile pa ni prilaz koji je vjerojatno bio na drugoj strani vile. Udaljeni glasovi kao jednolični pjev sledili su mu kralježnicu. Mogao je raspoznati arapske riječi, a to je bila cijela litanija mržnje prema Izraelu i Americi, velikom Sotonu.

Čim je čuvar zašao za stražnji ugao i nestao iz vidokruga, Jon je izašao iz guste zaštite i otrčao do skrivenog ugla kuće. Vrata su

bila otključana. S obzirom na tisuće prilaznih točaka kroz otvorene prozore u gotovo svaku sobu, to gotovo i nije bilo iznenađenje. Ipak, ostao je oprezan i otvarao je vrata centimetar po centimetar. Kroz proširenu rupu vidio je ispolirani popločeni pod, skupo arapsko pokućstvo, moderne apstraktne slike koje su bile daleko od tradicionalnih, ali koje ne vrijeđaju islamske osjećaje, mali alko-ven sa zastorima za tiho čitanje i meditiranje, bez ljudi.

Ušao je, walther mu je bio u obje ruke. Druga soba, slična prvoj bila je jasno vidljiva iz tradicionalnoga maurskog luka. U ovoj zemlji, koju su gazili i zaposjedali razni osvajači i naseljenici, Arapi su ostavili najveći trag. I još su bili većina. Unatoč žilavosti berberskih plemena i moći francuskih birokrata i stanovnika, neki su Arapi još pokušavali vratiti Alžir pod puni islamski nadzor,

ali taj se cilj pokazao dugotrajnim, teškim i posebno krvavim. Također je objašnjavao zašto je toliko islamskih stanovnika podupiralo i čak pomagalo fundamentalističke ubojice.

Sljedeća soba bila je prazna kao i prva i on se nastavio oprezno kretati kroz hladne, sjenovite sobe. Nije naišao ni na koga. Zatim je čuo glasove ispred sebe. Udvostručivši oprez, približio se, riječi su postajale sve jasnije. Naposljetku, prepoznao je glas. Bio je to Mauritanijin glas. Našao je svojevrsno skrovište štita polumjeseca, možda čak i sjedište. Živčan i uzbuđen, uskočio je u kut i slušao. Čula se jeka glasova što mu je govorilo da je u velikoj sobi s visokim stropom, višim od onih koje je prošao.

Ponovno se pomaknuo, sve dok glasovi nisu očito počeli dolaziti iz sljedećeg slavluka. Naslonio se na zid do njega i virio u leđa otprilike tucetu ljudi koji su se okupili u velikoj sobi pod kupolom visoke zgrade. Bili su vrlo raznolika skupina - beduini u dugoj odjeći, Indonezijci u levisicama po posljednjoj modi i dizajnerskim majicama, Afganistanci u pidžama hlačama s tipičnim dugim turbanima zamotan oko glava. Svi su nosili oružje, u rasponu od najmodernijih jurišnih pušaka do prastarih istrošenih AK-47. Ispred sobe na rubu hrastova stola šćućurio se mali Mauritanija, varljivo blagog izgleda, odjeven u dugo bijelo ruho. Govorio je na francuskom. Gomila ljudi slušala je s ushitom.

- Dr. Suleiman je stigao i odмара se - objavio je. - Uskoro će
263

mi podnijeti izvješće, a kad stigne Abu Auda počinje odbrojavanje. Okupljeni teroristi počeli su uzbuđeno klicati Alahu Akbar te izvikivati druge pokliče na bezbroj jezika, većinu kojih Jon nije razumio. Mahali su i tresli oružjem u zraku.

Mauritanija je nastavio - Nazvat će nas teroristima, ali mi to nismo. Mi smo gerilci, vojnici u Božjoj službi i s Božjom pomoći mi ćemo trijumfirati. - Podigao je dlanove stišavajući galamu - Testirali smo Francuzovu napravu. Pogrešno smo usmjerili pozornost na Ameriku. A sad ćemo zaslijepiti i utišati Amerikance tako da ne mogu upozoriti svoje židovske lakaje kada bude ukraden ruski taktički projektil i poslan na svoj slavni put da izbriše cioniste s naše svete zemlje!

Dernjava je ovaj put bila tako jaka, divlji pokliči toliko glasni i žestoki da se činilo da se kupola trese.

Dok se buka stišavala, Mauritanijine su svijetle oči potamnjele, a lice mu je postalo svečano. - Bit će to velika eksplozija - obećao je - sve će ih uništiti. Ali doseg velikog Sotone je velik i mnogo će naših ljudi poginuti. To me rastužuje. Srce me boli ako izgubimo samo i jednog Muhamedova sina. Ali to se mora učiniti da se očisti zemlja i da se dođe nakraj toj pokvarenoj cionističkoj naciji. Izbrisat ćemo srce Izraela. Naši ljudi koji poginu bit će mučenici i otići će ravno u Božje naručje, u vječnu slavu.

Ponovno su izbili pokliči. Jonova se krv sledila u susjednoj sobi gdje se sakrio. Bio je to nuklearni napad i nije bio usmjeren na Sjedinjene Države. Meta je bio Izrael. Prema onome što je Mauritanija rekao, DNK računalo reprogramirat će stari sovjetski taktički nuklearni projektil srednjeg dometa i baciti ga na Jeruzalem, Srce Izraela, izbrisati milijune ljudi u toj zemlji kao i mnoge u susjednim državama, koje su sve arapske zemlje. Svi će biti žrtvovani zbog bolesnih Mauritanijinih snova.

Jon se maknuo od zida. Nije više imao vremena. Morao je pronaći dr. Chamborda i uništiti DNK računalo. Moraju biti negdje u ovoj golemoj, bijeloj zgradi. Peter, Marty i Therese možda su također ovdje. Nadao se da će ih sve pronaći. Prolazio je kroz još više praznih soba, pretražujući.

264

Pomorska baza, Toulon, Francuska

U proljetni je sumrak maitre principal Marcel Dalio napustio toulonsku pomorsku bazu kroz sigurnosna vrata. Bio je bezličan čovjek na mnogo načina, prosječne visine i težine, oprezan u držanju. Ali isticao se zbog grubog lica. Iako je bio muževan pedesetogodišnjak, izgledao je dvadeset godina starije. To je bila posljedica dugih godina na moru i stalnom suncu, vjetru i slanom zraku, što je izdubilo njegovo lice u veliki kanjon gudura, pukotina i strmina.

Dok je hodao, njegovo se ozbiljno lice, lijepo u svom dramskom karakteru, okrenulo da uživa u pogledu na toulonsku luku s ribarskim brodovima, privatnim

Ludlum Robert - Opcija Pariz

jahtama i brodovima na krstarenju koji su tek započinjali sezonu. Zatim je pogledom pretraživao more gdje je njegov brod, moćni nosač zrakoplova Charles de Gaulle, išao na sidrište. Bio je ponosan što je maitre principal, a to je nešto slično glavnom dočasniku u američkoj ratnoj mornarici, i još ponosniji što služi na veličanstvenom De Gaulleu.

Uskoro je Dalio došao do svog omiljenog bistroa u uskoj pokrajnjoj uličici pored doka Staljingrad. Vlasnik ga je pozdravio imenom, naklonio se i ceremonijalno ga odveo do omiljenog odvojenog stola na stražnjoj strani.

- Sto danas preporučaš, Cesare? - upitao je Dalio.

- Madame je nadmašila samu sebe s daube de boeuf, maitre principal.

- Onda to svakako donesi. I dobar Cote du Rhone.

Dalio je sjeo i pogledao po provincijskom bistrou. Kao što je mornarički dočasnik i očekivao, jer je bilo proljeće, restoran još nije bio prepun. Nitko se nije zanimao za njega ili njegovu odoru. Turisti su voljeli promatrati uniformiranog Francuza u Toulonu jer su mnogi uglavnom dolazili vidjeti pomorsku bazu, nadajući se kako će vidjeti ratne brodove i s malo sreće, razgledati brod.

Kad su stigli jelo i piće, Dalio je polako jeo svoj daube de boeuf, uživajući u teškom okusu ovčjeg gulaša koji je samo vlasnikova žena znala napraviti. Ispio je brzo Cote du Rhone, čija je ljupka boja duda sjajila poput krvi u vinskoj čaši. Smazao je tarte au citron i uživao je u kratkoj kavi. Naposljetku se digao i otišao u pissoir odostraga. Poput svih bistroa blizu keja Staljingrad i ovaj je

265

posluživao turiste većim dijelom godine. Zbog Amerikanaca koji su dobro plaćali ne samo da je postavio posebne toalete za muškarce i žene nego je čak u oba postavio pregrade.

Iza vrata Dalio je s olakšanjem primijetio da je pissoir prazan. Nagnuo se da provjeri jesu li i odjeljci prazni. Zadovoljan, zaključao se u onome za koji su mu rekli da ga upotrijebi, spustio hlače i sjeo. Čekao je.

Trenutak poslije, drugi je čovjek ušao u sljedeću kabinu i rekao mekano na francuskom - Marcel.

- Om.

- Opusti se stari prijatelju, ne otkrivaš nikakve državne tajne.

- Znaš da to ne bih nikad učinio, Peter.

- Istina - priznao je Peter Howell. - Sto si otkrio?

- Čini se - Dalio je zastao dok je neki muškarac ušao u zahod.

Čim je momak oprao ruke i otišao, Dalio je nastavio - službena

vijest bila je da imamo naredbu iz NATO-a da demonstriramo svoju uvježbanost za zamračenu plovidbu nekom povjerenstvu

EU-a i generalima NATO-a.

- Kojim generalima NATO-a?

- Jedan je bio naš zamjenik vrhovnog zapovjednika general

Roland la Porte.

- A ostali?

- Nisam ih prepoznao - rekao mu je maitre principal - ali sudeći po odorama, bili su Nijemac, Španjolac, Englez i Talijan.

Još dvojica muškaraca ugurala su se u zahod smijući se grohotom dok su vodila glasan polupijani razgovor. U kabinama su Peter i Marcel Dalio umuknuli dok su slušali nerazgovjetne gluposti.

Peterov je um analizirao je li njihovo ponašanje stvarno ili čin u njihovu korist. Kad je dvojac otišao, konačno se dogovorivši tko će pokušati zavesti crvenokosu na barskom stolcu pokraj njih, Peter je uzdahnio - Proklete seljačine. Dobro, Marcel. Dao si mi službeni dio. Koji je neslužbeni?

- Da, mislio sam da ćeš to pitati. Nekoliko mi je konobara reklo da generali nisu izašli na palubu. Proveli su cijelo vrijeme na zatvorenom sastanku dolje, a brod su napustili čim je završio sastanak.

266

Peter se uzbunio. - Kako su otišli s broda?

- Helikopterima.

- Doletjeli su na brod vlastitim helikopterima i napustili ga

također helikopterima?

Dalio je klimnuo. Zatim se sjetio da ga Peter ne može vidjeti. Stoga je rekao - To su konobari mislili. Ja sam bio dolje većim dijelom putovanja i nisam ništa vidio. Dakle, tu je bio general Moore, mislio je Peter. Ali zašto? - Je li ikoji od konobara znao o čemu je bilo riječi na sastanku?

- Nisu spomenuli.

Peter se udario po nosu. - Vidi možeš li saznati, a ako možeš, javi mi se na ovaj broj telefona - progurao je karticu ispod pregrade na kojoj je napisao broj telefona veze MI6.

- Dobro - složio se Dalio.

- Merci beaucoup, Marcel. Dužnik sam ti.

- Sjetit ću se toga - reče maitre principal. - Nadam se da se nikad neću morati na to pozvati.

Peter je otišao prvi, a zatim Dalio koji se vratio za stol da uživa u drugoj šalici kratke kave. Još jednom je pogledao cijeli restoran. Nije vidio nikoga poznatog ni nekoga tko bi izgledao sumnjivo. Petera se, naravno, nije moglo nigdje vidjeti.

Zapadno Sredozemlje,

na raketnoj krstarici USS Saratoga

Središte za borbene informacije krstarice s AEGIS-ovim sustavom bila je tamna, prenatrpana špilja. Imala je gotovo bezmirisni visokofiltrirani miris svih američkih vladinih lokacija gdje su se vrtjeli milijuni dolara poreznih obveznika u vidu elektronske opreme. Randi je sjedila iza tehničara za komunikacije, promatrajući kako mehaničke ruke pretražuju preko svijetlih radarskih i sonarnih ekrana dok je slušala Maxov glas na radiju kako više nadglasavajući se s podrhtavanjem rotora helikoptera Seahaivk.

Helikopter je patrolirao uzduž alžirske obale i Max je javio da je pronašao brod na koji se Jon ukrcao kao slijepi putnik.

- To je isti brod - vikao je.

- Jesi li siguran? - Randi je stisnula usnice i razmišljala o malo

267

mrllji na radarskom ekranu koja je dolazila sa Seahaivka.

- Sigurno. Potrošio sam dosta vremena proučavajući ga dok je Jon plivao do njega i ukrcavao se.

- Ima li kakav trag ljudi? Jona?

- Nitko i ništa - vikao je Maxov glas.

- Ovdje pada mrak. Koliko si daleko?

- Više od kilometar i pol, ali imam dalekozor i mogu jasno vidjeti. Nema ni gumenjaka ni malog čamca na brodu.

- Gdje su mogli nestati?

- Velika vila nalazi se na komadiću zemlje koji strši u Sredo zemlje. Oko pola kilometra uvučena u kopno gomila je malih zgrada koje bi mogle biti vojarne. Čini se da ima i mjesto za vojne parade. Sve je poprilično izolirano. Glavna cesta skreće prije toga mjesta i zatim prolazi daleko na jug.

- Ne možeš vidjeti nikakve ljude? Pokrete?

- Ništa.

- Dobro, vrati se. - Randi je analizirala informacije. Napo sljetku se okrenula mladom dočasniku koji joj je bio dodijeljen za pomoć - Moram razgovarati s kapetanom.

Našla je kapetana Lainsona koji je pio kavu u svojim odajama sa svojim glavnim časnikom, kapetanom korvete Schroederom. Naređeno im je da se odvoje od svoje skupine i paze na ono što se činilo kao manja CIA-ina operacija i zbog toga ni jedan od časnika nije bio dobro raspoložen. Ali, uspravili su se i slušali s očitim interesom dok je Randi opisivala svoje planove i potrebe.

- Mislim da vas možemo ubaciti i biti spremni, agentice Russell

- uvjeravao ju je kapetan korvete Schroeder.

- Pretpostavljam da je to dogovoreno s Washingtonom i NATO-om? - ispitivao je kapetan Lainson.

Rekla je odlučno - Langlev mi tvrdi da jest. Kapetan je klimnuo, lice mu je bilo neljubazno - Ubacit ćemo vas, to je u redu. Ali za sve ostalo moramo ići preko Pentagona.

- Učinite to brzo. Još ne znamo točno o kakvoj je katastrofi

riječ, ali neće biti mala. Ako ne spriječimo prijetnju, gubitak cijele borbene skupine s nosačem činit će se kao pobjeda - Randi je mogla vidjeti kako se skepticizam mijesha s nelagodom u očima časnika. Ostavila ih je u njihovu poslu i vratila se u privremene odaje da se presvuče.

268

26

Izvan Alžira, Alžir

Poslije pažljive pretrage Jon je pronašao ono što je izgledalo kao spavaće krilo velike vile, gdje su bila i prava vrata na nekim sobama. Vrata od teškog drva bila su rezbarena, s mjedenim okovima koji su izgledali kao da potječu iz dana prvih arapskih i berberskih dinastija.

Jon je stao u pokrajnjem hodniku s veličanstvenim mozaicima koji su počinjali na podu i u potpunosti prekrivali zidove te prelazili na strop. Svaki četvorni centimetar bio je prekriven komadićima savršeno postavljenog poludragog kamenja i keramičkih pločica. Mnoge su bile presvučene zlatnim listićima. Ma kakve bile te sobe u prolazu, bile su sjajne, odvojene i nekoć su vjerojatno pripadale nekom važnom. Možda još pripadaju.

Kretao se oprezno niz predvorje poput dragulja. Bilo je to kao da se nalazi u škrinji s blagom. Na kraju je stao. Tu su bila jedina vrata i to ne samo zatvorena nego i zaključana iznutra starinskim zasunom koji je djelovao čvrsto kao i na dan kad je iskovan. Vrata su imala filigranske okove i bila su zamršeno izrezbarena, elegantna i masivna. Pritisnuo je uho na njih. Od onoga što je čuo srce mu se ubrzalo - kucanje po tipkovnici.

Otvorio je zasun i okrenuo kvaku polaganim, jednoličnim pri-

269

tiskom dok nije osjetio, a ne čuo, da se unutarnji zub brave vrata otvara.

Pritisnuo je vrata nekoliko centimetara dok nije vidio udobno opremljenu sobu sa zapadnjačkim mekanim stolcima, jednostavnim stolovima, krevetom i stolom. Tu je također bio luk iza kojeg se nalazio bijelo oličan hodnik.

Ali središte svega, srce sobe, točka na koju se Jonov pogled usredotočio bila su duga, mršava leđa Emilea Chamborda koji je bio pognut nad stolom, radeći na tipkovnici spojenoj na čudan aparat nezgrapna izgleda. Jon ga je odmah prepoznao: DNK raču-

Zaboravio je gdje se nalazi, svu opasnost. Skamenjen znanošću proučavao je stroj. Tu je bila staklena ladica, a u njoj zbirka srebr-nastoplavih želatinastih paketa koji su zasigurno sadržavali ključne DNK polimere. Spojeni na vrlo tanke cjevčice, paketi želatine uto-nuli su u kruti dio poput pjene koji je sprječavao vibraciju i držao ispis stabilnim. Činilo se da se ladicom upravlja pomoću temperature što je također bilo ključno jer je molekularna interakcija bila izuzetno osjetljiva na temperaturu. Postojao je mali digitalni kazal-nik za prilagodbu čvorova. Blizu je još jedan stroj s otvorenom ostakljenom vanjštinom bio priključen na pakete želatine s još tankih cjevčica. Kroz staklo je mogao vidjeti niz malih pumpi i staklenih kanistara. To je morao biti DNK sintetizator koji je punio pakete želatine. Malena svjetla žmirkala su na kontrolnoj ploči.

Uzbuđen, Jon se opijao ostatkom Chambordove čudesne kreacije. »Poklopac« je bio ladicici, a u dodirnim točkama između nje i paketa DNK bilo je ono što je izgledalo kao tanka ploča mekanog metala presvučenog biofilmom - vjerojatno drugim tipom molekularnog polimera. Zaključio je da to mora biti senzorska naprava koja apsorbira kemijsku energiju DNK, mijenjajući svoju strukturu i kao rezultat emitirajući svjetlo.

Kakva genijalna ideja - molekularni prekidač koji se temeljio na svjetlu.

Chambord se nije koristio DNK molekulama samo za računanje, druga vrsta molekula u senzoru otkrivala je računanje. Brilljantno rješenje za nerješiv problem.

U strahopoštovanju Jon se prisilo da duboko udahne. Podsje-

.210

tio se da je bio ovdje zbog opasnosti koju je ovaj stroj predstavljao za svijet. S obzirom na to da je još uvijek na neprijateljskom teritoriju, Fred Klein bi želio da ga on odmah uništi. Ali Chambordov prototip nije bio samo znanstveno lijep, nego

Ludlum Robert - Opcija Pariz

je bio i pionirski rad. Revolucionirat će budućnost, može olakšati i poboljšati život masama ljudi. Proći će godine prije nego što se bilo tko drugi uopće približi onome što je sada u ovoj prostoriji.

Svađajući se sa sobom, Jon je još malo otvorio vrata i kliznuo u sobu. Dok je nježno mićao zasun, odlučio je pokušati izvući prototip. Ako ne uspije, ako nema druge opcije... uništiti će ga.

I dalje ne stvarajući nikakav zvuk, potražio je bravu na toj strani vrata, ali nije je bilo. Okrenuo se i proučavao prozračnu sobu osvijetljenu električnom energijom iako je vila sagrađena mnogo prije njezina izuma. Prozori su bili otvoreni u noći, a prljavi zastori leb-djeli su na laganom povjetarcu. Na prozorima su bile rešetke. Usredotočio se na prolaz koji je izgledao kao drugi hodnik na rubu drugog prolaza što se otvarao u drugu sobu. Pogled je pokazivao kompleks soba koje su bile dostupne ostatku kuće samo pomoću stražnjih vrata, zaključanih izvana. Klimnuo je sam sebi. Ovo su nekoć bile odaje omiljene žene berberskog velikodostojnika ili možda kraljice saraja - harema - nekog turskog dužnosnika Otomanskog Carstva. Krenuo je prema Chambordu kad se znanstvenik iznenada okrenuo. Pištolj mu je bio u koščatoj ruci usmjeren u Jona.

Poklik na francuskom stigao je iz prolaza - Ne, oče! Znaš tko je to? To je naš prijatelj, dr. Smith. Pokušao nam je pomoći da pobjegnemo u Toledo. Spusti pištolj, tata!

Pištolj je držao mirno, još uvijek uperen na Jona. Chambord se namrštitio, njegovo ispijeno lice bilo je sumnjičavo.

- Sjećaš se? - nastavila je Therese. - On je prijatelj dr. Zeller-bacha. Posjetio me u Parizu. Pokušavao je saznati tko je postavio bombu u Pasteur.

Pištolj se malo spustio. - On je više od liječnika, vidjeli smo to na farmi u Toledo.

Jon se nasmiješio i rekao na francuskom - Ja sam doista doktor medicine, dr. Chambord. Ali sam također ovdje da spasim vas i vašu kćer.

271

- A? - zbunjena bora pojavila se između Chambordovih očiju, ali njegovo imponirajuće, koščato lice još je sumnjičavo promatralo.

- Vi lažete. Najprije kažete mojoj kćeri da ste samo Martinov prijatelj, a sad kažete da ste ovdje da nas spasite. - Pištolj se ponovno podigao. - Kako ste nas pronašli? Dvaput! Vi ste jedan od njih.

To je trik\

- Ne, tata!

Dok je Therese trčala između Jona i svog oca, Jon je skočio iza širokog kauča prekrivenog orijentalnim sagom i podigao se s Walt-herom u rukama. Therese je promatrala Jona s nevjericom.

- Nisam njihov, dr. Chambord, ali nisam bio dokraja iskren s Theresom u Parizu i za to se ispričavam. Ja sam također časnik američke vojske. Ja sam potpukovnik dr. Jon Smith i došao sam da pomognem. Kao što sam vam pokušao pomoći u Toledo. To je istina, kunem se. Ali moramo brzo krenuti. Gotovo svi su u sobi s kupolom. Ali ne znam koliko dugo.

- Američki potpukovnik? - reče Therese - Pa...

Jon je klimnuo - Da, moj pravi cilj, moj zadatak jest pronaći vašeg oca i njegovo računalo, zaustaviti otmičare da iskoriste njegovo djelo.

Therese se okrenula ocu. Njezino mršavo, uprljano lice bilo je uporno - Došao nam je pomoći!

- Sam? - Chambord je protresao glavu. - Nemoguće. Kako nam možete pomoći sami~?

Jon je ustao polako. - Zajedno ćemo smisliti kako da se izvučemo oдавде. Molim vas da mi vjerujete - spustio je pištolj - uz mene ste sigurni. Chambord ga je proučio. Pogledao je odlučni izraz svoje kćeri. Naposljetku je pustio da pištolj padne na bok. - Imate valjda neki dokaz?

- Nažalost, ne. Preriskantno.

- To je sve lijepo, mladiću, ali sve što mi ona može reći jest da ste Martinov prijatelj, a to ste joj vi sami rekli. To ne ulijeva povjerenje da nam možete pomoći. Ti su ljudi opasni. Moram se brinuti za Theresu.

Jon reče - Ja sam ovdje, dr. Chambord. To valjda vrijedi nešto. Osim toga, kao što

Ludlum Robert - Opcija Pariz
ste sami istaknuli, našao sam vas dvaput. Ako

sam dospio ovamo, mogu vas izvući. Gdje ste našli taj pištolj? To nam može dobro doći.

Chambord se nasmiješio bezvoljno - Svi misle da sam nemoćni starac. Oni to misle. Tako da nisu oprezni kao što bi trebali biti. U jednom od mnogih automobila kojima su me vozili netko je ostavio pištolj. Naravno, ja sam ga uzeo. Nisu me imali razloga pretraživati otada.

Therese je stavila ruke preko svojih usta - Sto si namjeravao učiniti s njim, tata? Chambord je izbjegao njezin pogled - Možda ne bismo trebali razgovarati o tome. Imam pištolj i možda će nam trebati.

Jon reče - Pomozite mi rastaviti računalo i odgovoriti na neka pitanja. Brzo.

Dok je Chambord isključivao stroj, Jon je pitao - Koliko ih je u vili? Kakav je pristup? Ima li cesta vani? Automobili? Kakvo je osiguranje osim čuvara vani?

Analiziranje informacija bilo je područje koje je Chambord dobro poznao. Dok su isključivali žice i cijevi reče - Jediní pristup je šljunčana cesta koja se spaja s obalnom autocestom. Autocesta ide između Alžira i Tunisa, ali više od kilometar i pol ukupno. Cesta završava na malom kampu za trening novih regruta. Auto kojim smo se dovezli parkiran je zajedno s nekoliko starih britanskih vojnih vozila. Vidio sam helidrom pokraj središta za obuku i mislim da su ondje bila dva stara helikoptera. Ne mogu točno reći koliko je ljudi u kući. Barem je pola tuceta čuva, vjerojatno i više. Stalno dolaze i odlaze. Zatim naravno, tu su novi regruti kao i kadar u središtu za obuku.

Dok je Jon slušao, suzdržavao se da ne pokaže koliko ga živcira Chambord koji je polako, metodički rastavljao prototip. Pre-sporo.

Jon je odvagao opcije. Ti automobili pokraj helidroma mogli bi upaliti, ako se mogu iskrasti do njih, a da ih ne primijete. Jon im je rekao - Dobro, evo što ćemo učiniti...

Ispod visoke kupole velike prostorije u vili reflektori su obasipali mozaike toplom svjetlošću dok je Mauritaniya ispitivao iscrp-

272

273

ljenog dr. Akbara Suleimana. Razgovarali su na francuskom jer Filipinac nije znao arapski. Dok je Suleiman stajao ispred njega, Mauritaniya je ostao sjediti za širokim stolom, a njegove kratke noge visjele su i ljuljale se kao u dječaka koji sjedi na grani drveta. Uživao je u tome što je bio nizak, u svojoj varljivoj nježnosti, u gluposti onih koji su vjerovali u nadmoć fizičke snage.

- Kažete da je Smith upao u vaš stan bez upozorenja?

Suleiman je zatresao glavom - Ne, ne! Prijatelj u Pasteuru me upozorio, ali samo pola sata ranije. Morao sam obaviti hitne pozive, reći svojoj djevojci što da radi i nije bilo vremena da ranije pobjegnem.

- Trebali ste biti bolje pripremljeni. Ili nas barem nazvati, a ne sve obaviti sami. Znali ste rizike.

- Tko bi uopće mislio da će me naći?

- Pa kako su vas našli?

- Nisam siguran.

Mauritaniya reče zamišljeno - Adresa u vašem bolničkom dosjeu bila je netočna, kako smo se dogovorili?

- Naravno.

- Onda je netko znao gdje živite i poslao ih k vama. Jeste li sigurni da nije bilo nikoga drugog? Da je bio baš sam?

- Nisam ni vidio ni čuo nikoga drugog - Suleiman je ponovio umorno. Put je bio dugačak, a on nije podnosio plovidbu.

- Jeste li sigurni da vas nitko nije pratio kad ste pobjegli iz stana?

Suleiman je progundao - Vaš crni čovjek me to pitao i rekao sam mu isto što kažem i vama. Moji odgovori bili su potpuno sigurni. Nitko me nije mogao slijediti.

Nastalo je iznenadno komešanje i satnik Darius Bonnard ušao je ljutito s dva

Ludlum Robert - Opcija Pariz

naoružana beduina i golemim Abu Audom odmah iza sebe. Mauritaniya je vidio Bonnardov bijes i Abu Audin divlji pogled koji je prodirao po velikoj sobi i u dr. Akbara Suleimana.

Abu Auda je zarežao - Njegov »crni čovjek« te više ne pita, Moro. Auto me slijedio sve do Barcelone gdje sam ga naposljetku izgubio, ali s velikim teškoćama. Nitko me nije slijedio do tada. Odakle se onda stvorio auto? od tebe, Suleimane. Slijedili su te kad si pobjegao iz Pariza, što znači da si ih doveo do mene u

kućicu. A ti, budalo, to nisi čak ni znao!

Bonnardov je bijes bio čak veći. Njegovo je lice bilo divljački crveno dok je govorio Mauritaniji - Imamo dokaz da ih je Suleiman doveo od Barcelone do Formentere pa do ovdje. U najmanju ruku nas je ugrozio.

Dok je Suleiman problijedio, Mauritaniya je upitao brzo -Ovdje? Kako znate?

- Mi ne govorimo uzalud, Khalide - Abu Auda je ljutito pogledao Suleimana.

Satnik Bonnard prebacio se na francuski - Jedan od vaših ljudi leži mrtav na motornom čamcu, a nije se sam probio nožem. Suleiman je doveo još jednog putnika koji više nije na brodu.

- Jona Smitha?

Bonnard je slegnuo ramenima, ali lice mu je ostalo bijesno -Uskoro ćemo znati. Vaši vojnici sve pretražuju.

- Poslat ću ih još - Mauritaniya je pucnuo prstima i svi ljudi su se pojavili.

* *

U tamnoj je noći neosvijetljeni helikopter SH-60B Seahawk lebdio nisko na otvorenom području pokraj plastenika i stabla limuna kilometar i pol od vile. Zrak je bičevao Randino lice dok je stajala na otvorenim vratima i zakvačila kabel za spašavanje na svoj remen. Imala je noćnu borbenu odoru i crnu vunenu kapu koja joj je prekrivala plavu kosu. Nosila je opremu prikvačenu za mrežasti pojas i naprtnjaču s još opreme. Pogledala je prema dolje, misleći na Jona, pitajući se gdje je on i je li dobro. Zatim su se njezine misli prebacile na misiju jer je to, napokon, bilo najvažnije. Važnije nego njezin ili Jonov život. DNK računalo treba uništiti tako da se bilo koja ludnica koju teroristi planiraju zaustavi. Zgrabila je pojas i klimnula da je spremna. Član posade pri dizalu promatrao je pilota koji je napokon klimnuo da je helikopter na položaju, lebdi. Nakon danog znaka, Randi je skočila u crno ništavilo. Član posade ispuštao je dizalo dok se ona spuštala. Borila se sa strahom od pada, zakazivanja opreme, blokirala sve

274

275

mm®

strahove u glavi dok naposljetku nije kleknula i otkotrljala se na zemlju. Brzo je odvezala pojas. Nije bilo potrebe da ga zakopa. Ubrzo će ionako saznati da je tu. Sagnula se do malog odašiljača - Saratoga, čuješ li me? Dođi, Saratoga. Čistim, jasnim zvukom, glas iz borbenog informacijskog središta krstarice odgovorio je - Čujemo te Seahawk 2.

- Trebat će mi jedan sat, možda više.

- Razumijem. Pripravni smo.

Randi je isključila radio i sakrila ga u džep kombinezona, skinula MP5K ministrojnicu s ramena i krenula. Izbjegavala je glavnu cestu i plažu. Umjesto toga, probila se do limuna pokraj plastenika, dok su se plastični pokriivači komešali od vjetra. Mjesec je visio nisko na obzoru, a njegova se mliječna svjetlost odražavala sablasno na plastici. U daljini, val je udarao o obalu poput otkucanja srca. Iznad nje, zvijezde su sijale, ali nebo se činilo crnije nego inače. Ništa se nije micalo na autocesti ili na moru i nije bilo kuća na vidiku, samo sablasna stabla naranči i limuna i odsjaj plastenika.

Naposljetku je čula dva automobila kako jure po autocesti, njihovi motori bili su glasni napad u tihoj noći. Pregrmjeli su uz nju, ali iznenada su njihovi kotači zaškripali i spalili gumu dok su oštro skrenuli u unutrašnjost koju je Max

identificirao iz zraka. Za nekoliko minuta, motori su stali, odrezani kao da je veo tišine pao nad njih. Randi je znala da je jedina rezidencija ispred njih vila. Brzina je upozoravala na nekoga tko je imao veliku potrebu da uđe u vilu. Ubrzala je trk, uskoro dosegla visoki bijeli zid i otkrila na njemu bodljikavu žicu. Otvoren prostor od gotovo deset metara između vegetacije i zida bio je očišćen, što je značilo da joj neće pomoći viseće grane. Skinula je naprtnjaču natovarenu na Saratogi opremom koju joj je dostavila CIA i izvukla mali zračni pištolj, minijaturnu strelicu od titana i rolu tanke žice prekrivene najlonom. Pričvrstila je žicu na mali prsten na strelici, ubacila strelicu u pištolj i tražila dok nije našla debelo drvo masline, neka tri metra od zida. Zakoraknula je unazad i opalila. Strelica je sletjela tamo gdje je i željela, u drvo. Vratila je pištolj u ruksak, stavila je podstavljene

kožne rukavice i uhvativši žicu, penjala se rukom na ruku na vrh zida. Kad je stigla, zakvačila je žicu za pojas, vratila rukavice u naprtnjaču i uzela minijaturne škare za žicu. Izrezak je otvor od jednog metra u bodljikavoj žici, vratila škare i spustila se preko zida te skočila na tlo. Visokotehnoško osiguranje bilo je izuzetno skupo, a teroristi su si ga rijetko mogli priuštiti. Fundamentalisti koji su postali teroristi održavali su takvu ekstremnu tajnovitost da ih je njihova paranoja sprječavala da kupe potrebnu opremu, čija se prodaja za njihov ukus previše nadzirala. No to je bila samo teorija i mogla se samo nadati da je točna te je bila izuzetno oprezna. Razmišljajući o tome, skinula je žicu sa strelice, namotala je preko zida i vratila sve u svoju naprtnjaču. Kretala se prema vili stapajući se s raslinjem.

* * *

Dr. Emile Chambord je zastao, ruke su mu bile na poklopcu ladice.

- Moguće je. Da, vjerojatno imate pravo, pukovniče. Možemo pobjeći tim putem. Ipak ste vi više od običnog liječnika.

- Moramo odmah poći. Mogu svaki čas otkriti da sam ovdje. -

Klimnuo je prema računalu, koje je samo djelomično bilo rastavljeno. - Nema vremena. Uzet ćemo pakete želatine i ostaviti ostalo.

Začula se buka u hodniku, vrata su se širom otvorila i Abu Auda i tri naoružana terorista upali su s uperenim oružjem. The-rese je zavrištala, a dr. Chambord je pokušao skočiti ispred nje da je zaštiti svojim pištoljem. No umjesto toga znanstvenik je pao na Jona, izbacivši ga iz ravnoteže.

Jon se oporavio, zgrabio Walther i okrenuo se. Bilo je prekasno da uništi DNK prototip, ali mogao ga je uništiti tako da Chambordu trebaju dani da ga ponovno stavi u funkciju. To bi dalo Randi i Peteru vremena da ga nađu, ako on ne bude tu da pomogne.

Ali prije nego što se Jonov pištolj usmjerio u pakete želatine, Abu Auda i njegovi ljudi su skočili, izbili mu pištolj i hrvačkim zahvatom bacili ga na pod.

276

277

- Doista, doktore - Mauritanija je slijedio svoje ljude u sobu.

Uzeo je Chambordu pištolj. - To baš nije vaš stil. Ne znam jesam li zadivljen ili šokiran.

Abu Auda je skočio na noge i usmjerio jurišnu pušku na Jonovu glavu koja je ležala na podu - Već si nam zadao dovoljno brige.

- Stani - naredio je Mauritanija. - Nemoj ga ubiti. Razmisli,

Abu Auda. Vojni liječnik je jedna stvar, ali američki pukovnik kojeg smo vidjeli u Toledu i koji nas je uspio ponovno pronaći druga je stvar. Trebat će nam prije nego što ovo završi. Tko zna koliko je vrijedan Amerikancima?

Abu Auda se nije pomaknuo, njegova je puška još bila na Jonovoj glavi. Njegov uspravan, ljutiti stav pokazivao je namjeru da ubije. Mauritanija je ponovno izgovorio njegovo ime. Pogledao je u Mauritaniju. Oči su mu sjevnule razmišljajući, a vatra u njima polako se gasila.

Naposljetku je odlučio - Gubitak resursa je grijeh.

- Da.
Abu Auda je gestikulirao s prijezirom, a njegovi ljudi su digli Smitha na noge. -
Dajte mi da vidim doktorov pištolj. - Mauritanija mu je predao Chambordov pištolj i
on ga je proučio - To je jedan od naših. Netko će platiti za ovaj nemar.
Mauritanijina pozornost vratila se na Smitha. - Uništavanje računala ionako je
nekorisna gesta, pukovniče Smith. Dr. Cham-bord bi nam ionako napravio drugo.
- Nikad - javila se Therese Chambord i maknula se od Mau-
ritanije.
- Nije prijateljski raspoložena, pukovniče Smith. Šteta -
ponovno ju je pogledao - podcjenjujete svoju moć, dušo. Vaš
otac će nam konstruirati drugo. Naposljetku, mi imamo vas, a
mi imamo i njega. Vaš život, njegov život i sav rad koji će on
poduzeti u budućnosti prevelika su cijena da se sačuva nekoliko
ljudi od lošeg dana, zar ne? Amerikanci nisu zabrinuti za vas ili
za mene. Bili bismo samo mali usputni trošak - kolateralna šteta,
tako to oni zovu - da bi uzeli ono što žele.
- Nikad vam neće konstruirati drugo - Therese je bjesnila. -
Zašto mislite da vam je ukrao pištolj?
T7S

- A? - Mauritanija je podigao obrvu prema znanstveniku. -
Samoubojstvo na rimski način, dr. Chambord? Past ćete na mač
radije nego da nam pomognete u našem kukavičkom napadu?
Kako budalasto, ali kako je hrabro razmišljati o takvoj gesti. Česti
tam. - Pogledao je Jona - A vi ste jednako budalasti, pukovniče,
kad mislite da nas možete zaustaviti ako stavite nekoliko metaka u
doktorovo ostvarenje. - Teroristički voda uzdahnuo je gotovo
otužno - Dajte, priznajte da smo ipak malo pametniji. Nesreće
su uvijek moguće, pa je prirodno da imamo u blizini materijal
da ga doktor ponovno konstruira čak i ako se odlučite sada umri-
jeti smrću mučenika. - Klimnuo je glavom - To je možda najgori
grijež vas Amerikanaca - neumjereni ponos. Vaša toliko samodo-
padna pretpostavka o superiornosti u svim stvarima, od vaše posu-
đene tehnologije do neispitanih uvjerenja i pretpostavljene neranji-
vosti. Samodopadna pretpostavka koju često proširujete na svoje
prijatelje Židove.
- To nema veze s religijom ili kulturom, Mauritanija - reče mu
Jon. - Vi ste poput svakog drugog častohlepnog diktatora. Pogle-
dajte se. To je duboko osobno. I odvratno.
Mauritanijine su blijede oči plamtjele, a njegovo malo tijelo prštalo je od
energije. Oko njega je bio dojam gotovo božanske nepobjedivosti, kao da je vidio
nebesa i zadužen je ne samo da širi Božju riječ, nego da je i vrši.
- To je rekao nevjernik - Mauritanija se podrugivao. - Vaša
pohlepna država pretvorila je Bliski istok u niz marionetskih
monarhija. Vi plivate u bogatstvu dok se ostali svijet bori da
nade hranu za sljedeći obrok. To je vaš sustav svugdje. Najbogatija
ste država koju je ikad upoznao ovaj planet, ali manipulirate i
gomilate novac, a zatim se pitate zašto vam nitko nije zahvalan,
a još vas manje voli. Zbog vas svaki treći čovjek nema dovoljno
hrane, milijarda ljudi zapravo gladuje. Zar bismo trebali biti
zahvalni?
- Razgovarajmo o svim nedužnima koji će poginuti u vašem
napadu na Izrael - uzvratilo je Jon. - Kuran kaže: »Ne ubij ni jed-
nog čovjeka kojeg je Bog zabranio da ubiješ, osim iz pravičnog
razloga.« - To je iz vaših svetih spisa, Mauritanija. Nema pravič-
nog razloga, samo nesmiljena, sebična ambicija. Ne možete preva-

riti nikoga osim jadnih duša kojima ste lagali da bi postali vaši sljedbenici.
Therese ga je optuživala - Skrivajte se iza boga kojeg ste izmislili.
Mauritanija ju je ignorirao. Rekao je Jonu - Kod nas muškarac štiti žene. Ne smiju
biti izvrgnute pogledima da ih svi dodiruju očima.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Ali Jon više nije slušao niti je promatrao Theresu i Mauritaniju. Usredotočio se na Emilea Chamborda koji nije rekao ništa otkad su Mauritanija, Abu Auda i njihovi ljudi uletjeli unutra. Znanstvenik je stajao točno ondje gdje je bio kad je pokušao zaštititi Theresu. Šutio je, nije gledao nikoga posebno, čak ni svoju kćer. Djelovao je gotovo bezbrižno. Možda je bio u šoku, paraliziran. Ili možda njegove misli više nisu bile u ovoj sobi, nego negdje drugdje gdje nije bilo briga, a budućnost je bila sigurna. Dok je promatrao Chamborda, Jon je bio zabrinut. - Previše pričamo - rekao je Abu Auda i potjerao svoje ljude prema naprijed. - Izvedite ih i zaključajte u ćeliju. Ako i jedan pobjegne, upozorio je sljedbenike, iskopat ću vam svima oči. Mauritanija je zaustavio Abu Audu - Ostavi Chamborda. Imamo posla, zar ne, doktore? Sutra ćemo vidjeti drukčiji svijet, novi početak za čovječanstvo. - Mali teroristički vođa smijuckao se s istinskim zadovoljstvom.

280

27

Randi je promatrala kako dva naoružana stražara dolaze pred vilu i kako ih slijedi još jedan koji je došao s ulaza. Dvojica koja su došla hodala su polagano, opušteno, smijući se jedan drugomu. Usamljeni stražar stao je na terasi pred prednjim vratima i promatrao zahvalno u mjesječevu svjetlost, uživajući u povjetarcu s mirisom limuna te u hladnom vremenu i malo oblaka koji su nježno lebdjeli zvjezdanim nebom.

Bili su nekako opušteni, kao da su radili predugo, a ništa se nije dogodilo. Očekivali su da se ništa ne dogodi. To joj je govorilo da štit polumjeseca nije primijetio njezin ubačaj ni penjanje po zidu. Kako se nadala, nije bilo detektora pokreta, kamera, ni optičkih skenera prikvačenih na vanjski rub. Vila je bila druga priča.

Pretraživši područje, pronašla je vojarne i kamp za obuku, cestu do obalne autoceste i helidrom s jednim tamnim starim Hueyom američke vojske te jednim jednako starim Hughes OH-6 Loachom, koje je čuvao pospani terorist s bijelim turbanom. Prošla je pored prednje strane vile i kroz raslinje, uz stabla maslina. Stala je da ponovno prouči vilu koja je ležala poput bijelog fantoma. Većina prozora bila je tamna, samo je mozaična kupola svijetlila poput izvanzemaljskog svemirskog broda.

Tražila je neku slabu točku. Ono što je vidjela bio je četvrti stražar koji je stajao pokraj stražnjeg ulaza opušten kao i trojica njegovih sudrugova.

281

Sve dok oniži muškarac u američkim trapericama, djelovale su kao levišice, i kričavoj kariranoj košulji, nije uletio kroz stražnja vrata. Jugoistočnoazijac, vjerojatno Malezijac, bio je u velikoj žurbi. Progovorio je kratko i oštro stražaru koji je odmah gledao uokolo uzburvano, nervozno, a mali muškarac trkom se vratio u kuću. Stražar je provirio u noć i njegova jurišna puška bila je spremna dok je pretraživao raslinje u pozadini vile.

Nešto se dogodilo. Jesu li tražili Jona? Našli su ga?

Mičući se brže, nastavila je kroz raslinje do zapadne strane gdje je otkrila da vila ima krilo. Isticalo se od inače simetrične zgrade i nije se moglo vidjeti s istoka iz same vile. Krilo nije imalo vanjska vrata, a prozori su imali rešetke, pažljivo izrađene od kovanog željeza koje su izgledale stare nekoliko stoljeća. Jedini ulaz u krilo najvjerojatnije je bio s unutarnje strane kuće i Randi je iznenada osjetila mali nevoljni drhtaj u kojem je bilo iščekivanje i gađenje. Shvatila je što je bilo krilo, ženske odaje stare vile, harem. Rešetke i nedostatak vrata nisu samo trebali zadržavati uljeze vani nego i zatvorene žene, zatočenice, unutra.

Primičući se, čula je glasove iznutra. Krenula je i vidjela svjetlost na tri prozora. Glasovi su dolazili iza osvijetljenih prozora i bili su ljutiti. Govorili su i francuski i arapski. Riječi se nisu mogle dešifrirati, ali jedan od glasova pripadao je ženi. Theresi Cham-bord? Ako je njezin, prepoznat će je s fotografije koju su joj pokazali. Čim je došla do prvog prozora, nestrpljivo se podigla i provirila kroz rešetke.

Mauritanija, Abu Auda i dvojica naoružanih terorista stajala su u sobi, svi s uperenim oružjem. Čak je ona vani mogla osjetiti napetost. Mauritanija je govorio nekomu, ali nije mogla vidjeti kome. Pognuvši se nisko, dopuzala je do sljedećeg

prozora i ponovno ustala. Uzbudena, vidjela je da su to Therese Chambord i njezin otac. Okrenula se malo i s olakšanjem primijetila Jona. Ali veselje što ih je pronašla nestalo je zbog izuzetne opasnosti u kojoj su bili sve troje pod oružjem Mauritanije i njegovih ljudi.

- Dok je promatrala, Abu Auda je divlje gestikulirao i rekao na francuskom - Previše pričamo. Izvedite ih i zaključajte u ćeliju. Ako i jedan pobjegne, iskopat ću vam svima oči.

Abu Audini ljudi natjerali su ih prema vratima.

282

Mauritanija reče - Ostavi Chamborda. Imamo posla, zar ne, doktore? Sutra ćemo vidjeti drukčiji svijet, novi početak za čovječanstvo.

Od smijeha terorista Randi su potekli žmarci. Ali ne tako veliki kao žmarci zbog odluke koju je morala donijeti. Kad su Jon i Therese Chambord odvedeni, samo su Mauritanija i dr. Chambord, koji je stajao pokraj aparata za koji nije bila sigurna je li DNK računalo, ostali u sobi. Proučila je rešetke na prozoru. Bile su velike kao što su se i činile iz daljine.

Znala je što treba raditi. U sekundi je razmislila o svojim opcijama. Mogla je jasno pucati u obojicu, ali teško u aparat. U trenutku kad bi ubila jednog čovjeka, drugi bi pao na pod i ne bi ga se moglo vidjeti. Čak i Chambord bi to znao. Rafal iz oružja može uništiti aparat, ali nije čula ništa što bi joj potvrdilo da je to pravi prototip, a nije znala dovoljno da bi bila u to sigurna.

Ako je to stvarno bilo računalo, postojala je šansa da ga Chambord popravi ili brzo konstruira novo. Znači, logičan je izbor da ubije Chamborda. S druge strane, Mauritanija možda ima nekog drugog s dovoljno znanja da upravlja DNK računalom, iako ne može napraviti takvo. Dakle, birala je između ubijanja Mauritanije i oštećivanja prototipa.

Što je bilo najbolje? Što bi dalo najbolji rezultat? Živi Chambord omogućio bi da svijet ili možda čak i Sjedinjene Države dobiju DNK računalo. Puno će ovisiti o tome tko spasi Chamborda. Langley je žarko želio računalo.

S druge strane, bilo koji napad s njezine strane može značiti smrtnu presudu Theresi Chambord i Jonu. A ako aparat doista nije molekularni stroj, njezina paljba može privući stražare ovamo i uništiti svaku šansu da ih spasi.

Spustila je MP5K. Ipak je imala rezervni plan, opasan, ali je rješavao sve nepoznanice. Uništiti će računalo, gdje god da se nalazi. Problem je bio što je to moglo značiti smrt za sve.

Morala je riskirati. Promatrajući stražare, trčala je pognuto prema prednjem dijelu vile. U daljini je mogla čuti kako val udara o pijesak. Činilo se kao da ječe otkucaji njezina srca. Na uglu je provirila oko prednje terase i ulaza. Abu Auda i dvojica njegovih

283

ljudi vodili su Jona i Theresu preko terase i dalje u smjeru udaljenih vojarni. Kad su bili dovoljno daleko, krenula je za njima.

Jon je promatrao tamno drveće, tražeći način da oslobodi sebe i Theresu. Abu Auda i njegovi ljudi proveli su ih kroz voćnjak mandarina do kockaste drvene zgrade na čistini, pedesetak metara iza vojarni. Miris limuna činio se sladunjav, snažan.

Dok je jedan od beduina otvarao teška vrata, Abu Auda je gurnuo Jona u tamnu sobu.

- Izazvao si nam silnu nevolju, Amerikance. U normalnim bih te prilikama ubio. Budi zahvalan Khalidu jer on razmišlja šire nego ja. Nećeš nam prouzročiti nikakve probleme ovdje, a žena može razmišljati o svojim grijesima.

Čuvari su nakon Jona gurnuli Theresu unutra i zalupili vratima. Ključ se okrenuo u bravi i čuo se zveket, bila je spuštена dodatna željezna rešetka, a zatim i klik kad se zatvorio lokot.

- Mon Dieu - uzdahnula je Therese.

Jon se ohrabrujuće nasmiješio i rekao na engleskom - Nisam tako zamišljao zajedničko druženje. - Promatrao je ćeliju. Mjesecina je provirivala s prozora s rešetkama visoko na zidu, stvarajući pravokutnike na betonskom podu. Boja je bila blijeda, pokazujući da je pod nedavno betoniran. Nije bilo drugih prozora, a drvena vrata bila su masivna.

- Ni ja - složila se. Unatoč poderanom bijelom odijelu i prljavom licu ljepota i dostojanstvo ostali su netaknuti. - Nadala sam

se da ćeš doći u kazalište da me vidiš kako radim i da ćemo poslije otići zajedno na večeru.

- To bih volio.
- Vidjeti me kako radim ili večerati?
- Oboje... večera i piće - a poslije toga, najviše - nasmiješio se.
- Da - ona je uzvratila smijeh, a zatim joj je izraz lica postao ozbiljan. - Čudno je kako se život može promijeniti tako brzo, tako neočekivano.

- Zar ne?
Pomaknula je glavu i promatrala ga znatiželjno - Govoriš kao čovjek koji je puno toga izgubio.

- Je li? - Nije želio pričati o Sophiji. Ne ovdje, ne sada. Sjeno-
284

vita ćelija mirisala je suho, gotovo pješčano, kao da je alžirska vrućina zauvijek ispila vlagu iz drvene građevine. - Moramo se izvući oдавде. Ne možemo ostaviti računalo ili tvoga oca u njihovim rukama.

- Ali kako?
Nije bilo ničega u prostoriji na što bi mogli stati. Jedini ležaj bio je zavezan za pogrešan zid, a drugog namještaja nije bilo. Ponovno je pogledao u prozor i izračunao da je visina do tri metra.

- Podignut ću te tako da možeš provjeriti rešetke. Možda su jedna ili dvije labave. To bi bila sreća.
Napravio je ljestve rukama i stavio je na ramena.
Drmala je rešetke, proučavala ih i javila obeshrabrenim glasom - Postavljene su kroz tri okomite ploče spojene zajedno, a zatim spojene za željezne ploče. Nisu nove.

Stare rešetke u davno sagrađenom zatvoru možda su bile tu da se kazne arapski robovi ili zatvorenici gusara koji su nekoć ovdje vladali zajedno s begom iz Otomanskog Carstva.

- Ne čuješ čak ni škripu? - upitao je nadajući se.
- Ne. Čvrste su.

Jon joj je pomogao da side i usmjerili su svoju pozornost na drvena vrata. Ali ni ona nisu pokazivala slabosti i bila su dvostruko zaključana iznutra. Čak su i šarke bile izvana. Vlasnici robova i gusari bili su, čini se, zabrinutiji da neki zatvorenik ne pobjegne van, nego da netko upadne osloboditi zatvorenike. I sad, bez vanjske pomoći, on i Therese ne mogu izaći.

Zatim je čuo tih, čudan zvuk, poput malog žvakanja. Mala životinja grizla je drvo. Slušao je, ali nije mogao otkriti izvor.

~ Jone!

Šapat je bio toliko tih da je isprva mislio da halucinira. Čuo je glasove izazvane vlastitim očajničkim mislima o bijegu.

- Jone, dovraga!

Okrenuo se i pogledao na prozor. Vidio je samo tamno nebo. Šapat je ponovno došao - Majmune! Stražnji zid. Zatim je prepoznao glas. Požurio je po ćeliji i čučnuo do stražnjeg zida - Randi?

- Koga si očekivao? Marince?

285

- Mogao sam se nadati. Zašto šapćemo?

- Jer su Abu Auda i njegovi ljudi uokolo. To je zamka, vi ste mamac, a ja sam plijen. Ja ili bilo tko tko vas dođe spasiti iz ovog bezveznog malog zatvora.

- Kako si se uspjela probiti? - Opet se zatekao kako se divi njezinim sposobnostima, njezinim vještinama.

Šapat je stigao nakon oklijevanja. - Morala sam ubiti dvojicu Abu Audinih ljudi. Noć je i to je pomoglo. Ali uskoro će nedostajati Abu Audi, a onda smo gotovi.

- Ovdje unutra nemam mnogo opcija. Otvoren sam za sve prijedloge.

- Lokot je na vratima dobar, ali brava je najobičnije smeće. Šarke su stare, ali nisu dovoljno hrđave da nam pomognu. Šarke su nauljene i mogu ih skinuti. Vijci koji drže rešetku su vani.

Ako ih maknem, mislim da ćeš moći gurnuti vrata s unutarnje strane.

- Zvuči kao dobra prilika. Tradicionalna, ali dobra.

- Da. To sam i ja mislila sve dok nisam morala ubiti ova dva tipa. U voćnjaku su naprijed. Tako da sam morala smisliti drugi plan. Drvo je dosta trulo odostraga.

Jon je ponovno čuo buku u zidu, promrmljao je - Kopaš?

- Tako je. Iskušala sam nožem, a trulež je dovoljno duboka pa mislim da mogu izrezati krasnu rupu za izlazak. Bit će tiše i možda brže.

U prostoriji su Jon i Therese slušali zvukove kao da neka životinja žvače.

Kopanje se nastavilo, sve brže i brže.

Randi je naposljetku prošaptala - Dobro, faco, kopaj sa svoje strane. Kopaj jako. Therese je kleknula uz njega i zajedno su napinjali o zid gdje su čuli Randi kako radi. Nekoliko sekundi ništa se nije događalo. Zatim je drvo popustilo pod rukama u oblaku piljevine. Suho drvo, potkopano termitima i tunelima drugih insekata, pretvorilo se u prašinu, a trule su daske ispale van. Randi ih je uhvatila i tiho ih spustila na zemlju.

Jon i Therese izletjeli su u beživotan noćni zrak. Jon je brzo pogledao uokolo. Voćnjak mandarina povijao se na vjetru, a mjesec se polako dizao na nebu.

.286..

Randi je klečala u voćnjaku limuna, djelovala je napeto, a MP5K bio je spreman. Virila je pokraj zatvora i po travnatoj čistini na voćnjak s druge strane. Otvoreno područje bilo je mračno i maglovito u noći, a udaljeno drveće bilo je neprohodno. Mahnula im je da je slijede.

Okrenula se na trbuh i laktove, a u rukama joj je bio njezin MP5K. Otpuzala je u travu. Imitirajući Randi, Therese ju je slijedila. Jon im je čuvao leđa. Njihov je napredak bio tih, ali suludo polagan. Mjesec se dizao više, već je počeo sjati nisko kroz voćnjak koji je okruživao zatvor.

Naposljetku su došli do sjenki drveća. Nisu zastali da se odmore, nego su puzali pored mrtvog tijela jednog od terorista kojeg je Randi ubila, zatim pored drugog, dok na kraju nisu došli do palmi datulja daleko od mjesta gdje je Abu Auda postavio zamku.

Randi je sjela na deblo palme - Ovdje ćemo biti sigurni nekoliko minuta. Ne duže. Imaju svoje ljude posvuda.

Negdje u blizini, insekti su proizvodili pucketave zvukove. Iznad njih zvijezde su sjajile povremeno kroz grane palmi.

- Spas u zadnji čas. - Jon je čučnuo.

- Merci beaucoup. - Therese je sjedila prekriženih nogu.

Dok su njih troje sjedili jedno nasuprot drugome, Randi se nasmiješila Theresi. - Napokon smo se susrele. Drago mi je što si živa.

- I meni kao što možeš zamisliti - reče Therese zahvalno. -

Hvala što si došla. Ali moramo spasiti mog oca. Tko zna kakve grozne stvari planiraju da on učini!

Jon se nevino nasmiješio Randi - Imaš li kojim slučajem još jedan pištolj za mene?

Randi je pogledala prijekorno. Jon je primijetio njezine crne oči, lijepo lice, pramen plave kose kako viri ispod njezine crne kape.

Reče - Još ne znam za koga zapravo radiš, ali mi u Društvu uvijek smo spremni.

Izvukla je Sig Sauer od 9 mm, identičan onome kojeg je Jon bio prisiljen ostaviti u kanti za smeće na madridskom aerodromu zajedno s prigušivačem.

- Hvala - rekao je iskreno. Dok je provjeravao naboj i vidio

287

da je potpuno napunjen, rekao je dvjema ženama što je čuo u sobi s kupolom.

- Mauritanija planira nuklearni napad na Jeruzalem? - Randi je bila šokirana.

Jon je klimnuo - Zvuči kao ruski taktički projektil srednjeg dometa, vjerojatno zato da minimizira štetu susjednim arapskim zemljama, koje će biti pogođene.

Posljedice će vjerojatno biti gore nego černobilska katastrofa.

- Mon Dieu - Therese je prošaptala, prestrašena. - Svi ti jadni

ljudi!

Randine su se oči zacaklile - Ubačena sam s raketnog razarača koji je stotinjak kilometara odavde, USS Saratoga. Imam radio i spremni su na moj poziv. To je zato što imamo pravi plan. Nije lijep, ali zaustavit će te momke da ne započnu nuklearni napad, bilo protiv Jeruzalema, New Yorka ili Bruxellesa. Možemo to učiniti na nekoliko načina. Ako možemo spasiti Chamborda i računalo, doći će i sve nas izvući. Svi najviše želimo ovu opciju.

Tražila je potvrdu da je aparat koji je vidjela u sobi s Jonom, Mauritanijom, Abu Audom i Chambordovima bio molekularni prototip. Kad je Jon potvrdio, klimnula je. - Ako stvari pođu od zla prema goremu... - oklijevala je i gledala u Theresu.

- Ne može biti neugodnije od onoga što smo već prošli ili što Mauritanija planira, Mile Russe!

- Ne možemo dopustiti da DNK računalo ostane u njihovim rukama - reče Randi sumorno. - Nema izmotavanja. Nema opcija.

Theresin se pogled suzio i ona se namrštila - Pa?

- Ako dođe do toga, Saratoga ima standardni projektil SM-2 naciľjan izravno na kupolu vile. Cilj mu je eliminirati DNK računalo.

- A teroristi? - Therese je udahнула. - I oni će poginuti?

- Ako budu ondje, da. Tko god će biti ondje, umrijet će. - Nije bilo emocija u Randinu glasu.

Jon je promatrao dvije žene. Rekao je Randi - Ona razumije.

Therese je progutala i klimnula - Ali moj otac? Bio je spreman spriječiti ih. Čak je ukrao pištolj. - okrenula se prema stazi koji je vodila do vile - Ne možete ga ubiti!

- Ne želimo ubiti njega ni bilo koga - počela je Randi.

Jon reče - Idemo s kombinacijom opcija. Ne želim trošiti vrijeme pokušavajući vaditi računalo odande. Ali možemo spasiti Chamborda, a zatim nas tvoji ljudi mogu izvući.

- To mi se sviđa - reče Therese. - To je ono što želim. Ali ako pođe po zlu - njezino lice problijedjelo je na mjesecini - moraš učiniti što trebaš da spriječiš katastrofu.

Randi je provjerila svoj sat. - Mogu vam dati deset minuta. - Izvukla je kratkopojasni voki-toki iz naprtnjače - Uzmi ovo. Kad budete s Chambordom izlazili iz vile, nazovite me. Onda ću obavijestiti Saratogu da su oni na redu.

- Dobro. Zataknuo je voki-toki za pojas.

- Idem s tobom - Therese je rekla Jonu.

- Ne budi luda. Nisi obučena. Bit ćeš samo...

- Trebat ćeš moju pomoć s mojim ocem. Osim toga ne možeš me zaustaviti. Sto ćeš učiniti, ubiti me da bi me ostavio ovdje? -

pogledala je u Randi. - Daj mi pištolj. Znam se koristiti njime..

Randi je pognula glavu, razmišľljajući. Klimnula je - Uzmi moju Berettu. Ima prigušivač. Evo, uzmi i idi!

Jon je mjerio prolaz čuvara i kad su skrenuli iza ugla, poveo je Theresu u brzi trk. Završili su s obje strane ulaznih vrata i priljubili se uza zid. Stražar s unutarnje strane pojavio se kroz vrata. Jedan udarac Jonova novog Sig Sauera bacio ga je na pod. Jon je povukao onesviještenog terorista u kuću dok je Therese pažľjivo i tiho zatvorila vrata. Mogao je čuti glasnu raspravu iz smjera sobe s kupolom. Činilo se kao da zasjeda ratno vijeće.

Signalizirao je Theresi i trčali su kroz široki popločeni ulaz u zapadno krilo stare vile ne zaustavľjajući se sve dok nisu stigli do oštrog zavoja prema stražnjem dijelu. Zastali su ondje, a Jon je provirio iza ugla. Prošaptao je u Theresino uho - Nema stražara. Idemo.

Projurili su kroz boćni hodnik koji je u potpunosti bio obložen sjajnim mozaicima, a pištolji su im bili spremni ako ih pronađu. Ponovno su stali, ovaj put na vratima bivših ženskih odaja.

Jon je bio zbunjen - Još nema ni traga čuvarima. Zašto? - prošaptao je.

- Možda su u sobi s tatom.
 - Imaš pravo. - Jon je iskušao vrata - Otvorena su. Ti idi prva.
 Reci da su te oslobodili i poslali natrag da bi on mogao više raditi.
 Čuvar će možda povjerovati u to.
 Klimnula je shvativši. - Evo uzmi pištolj. Ne želimo da budu sumnjičavi.
 Jon je razmislio, a zatim uzeo Berettu.
 Ispravila je ramena i gurnula vrata. Ušla je i vikala na francuskom dok je trčala do njega, prava glumica - Tata, jesi li dobro? M. Mauritanija je rekao da se vratim...
 Emile Chambord okrenuo se u svom stolcu i promatrao The-resu kao da je vidio duha. Zatim je vidio Jona kako se provukao iza nje, s dva pištolja u ruci, tražeći čuvare. Ali nije bilo ni jednoga.
 Smeten, Jon je pogledao u Chamborda - Zašto vas ne čuvaju?
 Znanstvenik je slegnuo - Zašto bi me sad pazili? Imaju vas i Theresu. Nisam namjeravao uništiti prototip ili pobjeći i ostaviti je, zar ne?
 Jon je oštro mahnuo - Idemo odavde. Hajdemo.
 Chambord je oklijevao - A što je s mojim računalom? Zar ga ostavljamo?
 - Ostavi ga, oče - Therese je vikala. - Požuri!
 Jon je pogledao na svoj sat - Imamo još samo pet minuta. Nema više vremena. Zgrabio je Chamborda za ruku i povukao ga dok se i on sam nije počeo žuriti. Trčali su niz hodnike, od jednog do drugog, dok naposljetku nisu došli do velikog predvorja. Čuli su se optužujući glasovi ispred prednjih vrata. Ili se onesvije-šteni čuvar probudio ili je otkriven.
 - Natrag! - naredio je Jon.
 Prošli su pola puta kad su čuli još ljutitih glasova, ovaj put iz udaljene sobe s kupolom, a zatim buku mnogih nogu u trku. Jon je gurnuo svoj Sig Sauer u pojas gdje je stavio i Theresinu Berettu. Izvukao je kratkopojasni voki-toki i gurnuo Chambordove do prozora na bočnoj strani vile.
 - Idemo ovuda. Požurite! - Ugurao ih je, kvrcnuo prstom po voki-tokiju. Brzo je javio dobre vijesti Randi šaptom - Imamo Chamborda. Mi smo dobro i bit ćemo vani za nekoliko minuta.
 Naredi napad.

Randi se približila vili i čučnula ispod lišća krošnje u sjenci mirisnog narančinog voćnjaka. Ponovno je pogledala na sat, bojeći se napretka digitalnih brojeva. Prokletstvo. Bolnog srca, vidjela je da je deset minuta koje je dala Jonu isteklo. Mjesec je bio iza tamnog oblaka, a temperatura je padala. Ipak se znojila. Vidjela su se svjetla u tri prozora ženskog dijela i ispod goleme kupole, ali nije vidjela ništa više vrijedno spomena, ništa nije čula...
 Ponovno je pogledala na sat. Jedanaest minuta. Strgnula je punu ruku trave, korijenja i ostalog i bacila u noć.
 Nakon toga čulo se prigušeno krckanje njezina voki-tokija, a njezino bilo je počelo jače udarati od nade kad se javio Jonov glas i napokon prošaptao - Pozovi napad. S olakšanjem mu je rekla gdje se skriva. - Imaš pet minuta. Kad jednom pozovem... Shvaćam - čulo se oklijevanje. - Hvala, Randi. Sretno.
 Čini se da joj je glas zastao u grlu. - I tebi, vojnice.
 Kad je prekinula vezu, okrenula je lice prema oblačnom noćnom nebu, zatvorila oči i tiho izmolila molitvu zahvalnicu. Zatim je izvršila svoj posao: sagnula se prema radijskom prijamniku i obavila poziv smrti Saratogi.
 Jon je stajao na prozoru vile, čekajući da se Therese provuče. Skamenila se zureći u oca. Jon je pogledao unazad.
 Chambord je izvukao pištolj. Uperio ga je u Jona. - Skloni se od njega, dijete - reče Chambord i uperi pištolj mirno u Jonove grudi. - Bacite oružje, pukovniče - Imao ga je u džepu jakne.
 - Tata! Što to radiš?
 - Psst, dijete. Ne brini se. Radim pravu stvar. - Uzeo je voki-toki iz drugog džepa - ozbiljno mislim, što se tiče oružja, pukovniče Smith. Spustite ga ili ću vas ubiti.
 - Dr. Chambord - Jon je pokušao reći, zbunjen. Spustio je oružje, ali nije ga ispustio iz ruke.
 Chambord je rekao u voki-toki - Zapadna strana. Dovedite sve

ovamo.

290

J2L

Jon je vidio sjaj u Chambordovim očima, sjaj uzbuđenja. To su bile oči fanatika. Sjetio se povučenog gotovo snenog pogleda koji je vidio na znanstvenikovu licu kad ih je Mauritanija našao. Jon je brzo shvatio - Vi niste bili oteti. Vi ste njihovi. Zato sav taj trud da ispadnete mrtvi. Zato nije bilo stražara kod vas. Sve je to bilo dogovoreno s Mauritanijom da Therese misli da ste zatočenik. Dr. Chambord je govorio s prezirom - Ja nisam njihov, pukovniče Smith, oni su moji. - oče? - upita Therese, lica ispunjena nevjericom. Ali prije nego što je Chambord mogao odgovoriti, Abu Auda, trojica njegovih ljudi i Mauritanija pojavili su se u trku. Jon je podigao oružje i zgrabio Theresino iz svoga pojasa.

* * *

Randi je provjerila sat. Četiri minute. Iznenada se čula buka iz zgrade. Povici i noge u trku. Zadržala je dah dok su odzvanjali pucnjevi iza kojih je slijedila paljba iz automatskog oružja. Jon i Therese nisu imali automatsko oružje. Bojala se misliti, ali postojala je samo jedna mogućnost: Jon i Chambordovi nekako su pronađeni. Tresla je glavom, poričući to, dok su još dva rafala automatske vatre glasno odjeknula u daljini. Skočila je na noge i probila se prema vili. Zatim je došao još jedan grozan zvuk, iznutra se čuo trijumfalni smijeh. Pobjedonosni povici koji slave Alaha. Nevjernici su bili mrtvi!

Skamenila se. Nije mogla misliti, osjećati. Nemoguće. Ali sva paljba nakon prva dva pojedinačna pucnja bila je automatska. Ubili su Jona i Theresu. Velika tuga ju je preplavila, a zatim strašan bijes. Rekla si je odlučno da nema vremena ni za jedno od toga. Radilo se o DNK računalu. Ne smije ostati u rukama terorista... previše toga bilo je na koncu. Previše života.

kostima. Kako mu se čeljust zaplela kad je bio bijesan... Kad je projektil sletio, eksplozija ju je bacila tri metra. Oštra eksplozija gromoglasno je ječala u cijeloj glavi i u njoj, a vjetrovita vrućina bila joj je za leđima. Kao da ju je gurnuo ljutiti demon. Dok su krhotine letjele zrakom i padale poput opasne kiše, ona je puzala ispod grana masline pokrivši glavu rukama. Randi je sjedila naslonjena na potporni zid, promatrala crvene i žute plamenove kako se uzdižu prema tamnom nebu gdje je nekoč stajala vila gotovo kilometar i pol daleko. Rekla je u radio - Zovite Pentagon. DNK računalo je uništeno i dr. Chambord s njim. Nema više opasnosti.

- Primljeno, agentice Russel. Dobro izvedeno.

Njezin glas bio je tup - Recite im i da je potpukovnik Jonathan Smith, dr. medicine iz američke vojske, poginuo u eksploziji, kao i kći dr. Chamborda, Therese. A nakon toga me izvucite odavde.

Isključila je prijenosnik i virila u oblake koji su se polako micali. Mjesec, malo nebesko tijelo, provirio je, a zatim nestao. Miris smrti i gorućih ruševina punio je zrak. Razmišljala je o Jonu. Riskirao je i znao za rizik. Ispalo je loše za njega, ali on se ne bi žalio. I zatim se rasplakala.

okrenula se i pobjegla od vile trčeći kao da su je gonile sve sile pakla. Pokušavajući ne vidjeti Jonovo lice, tamnoplave oči, smijeh, bijes, svu pronicavost. Njegovo lijepo lice s visokim, ravnim ličnim

292

293

dofi.cn)

28

Beirut, Libanon

CIA-in agent Jeff Moussad kretao se zabranjenim područjem kroz ruševine južnog Beiruta. Zrak je bio prašan, a brdo opeka i betona na obje strane odražavalo je tužnu priču dugog građanskog rata koji je razorio Libanon i uništio ugled Beiruta kao Pariza Istoka. Iako se središte grada obnavljalo, a nekoliko se stotina međunarodnih tvrtki vratilo, nije vidio veći napredak u ovom, većim dijelom, ničijem području bezakonja i tmurne prošlosti.

Jeff je bio naoružan i prerušen, na zadatku da stupi u kontakt s važnom vezom čiji su identitet i lokacija otkriveni u bilješkama kolege agenta CIA-e koji je poginuo u zloglasnom napadu na Pentagon 11. rujna. Njegova teška misija - jednaka traženju igle u plastu sijena, bila je moguća zbog novih obavještajnih izvora kojima se služila američka vlada, od poznatih oruđa poput špijunskih zrakoplova U-2 i orbite tajnih špijunskih satelita koji su se kretali nebom do komercijalnih satelitskih snimaka te špijunskih bespilot-nih letjelica.

Budući da nije bilo oznaka na cesti, Jeff se oslanjao na posebno programirani rokovnik kako bi se snašao u pravoj špilji izdubenoj u nakupini praha koja je nekad bila nekakva zgrada. Zastao je u tamnoj sjenci da ponovno provjeri rokovnik. Ekran je pokazivao

ulice i uličice ovog dijela uživo što je prenosila najnovija iz obitelji bespilotnih letjelica. Te usavršene bespilotne letjelice davale su slike područja u stvarnom vremenu putem satelitskih veza. To je bilo veliko poboljšanje jer je bespilotna letjelica mogla dati svježije informacije samo ako se radijski signal mogao usmjeriti izravno u bazu iz koje je uzletjela.

S obzirom na geografski kaos ovdje u južnom Beirutu, stranac bi se mogao lako zbuniti. Ali uz prijenos uživo i upute koje su točno govorile kamo da skrene, Jeff je slijedio siguran put možda pola kilometra. No, odjednom se čula paljba u blizini nakon koje su slijedili koraci. Bilo mu se ubrzalo, a on je brzo skočio u sjenu spremnika zacrnjenog dimom koji je bio svijen i spaljen u nekoj davnoj pucnjavi. Naprežući sluh, izvukao je pištolj. Trebao je brzo stići do veze, prije nego što ga otkrije.

Provjerio je svoj rokovnik. Njegovo odredište nije bilo daleko. Ali dok je pamtio sljedeći zavoj, dogodilo se nešto nezamislivo. Rokovnik se isključio. Gledao je zapanjen, a srce mu se stisnulo. Nije imao pojma gdje je. Proklinjući potihom, znajući da je izgubljen, udarao je u pucad i pojavili su se uobičajeni lažni podaci rokovnika, telefonski brojevi, sastanci. Ali nije bilo obavijesti iz letjelice, nije znao kamo treba ići ili kako se vratiti do baze. Veza je puknula.

Panično se pokušao sjetiti točnoga mjesta sljedećeg skretanja. Kad je bio siguran da se točno sjetio, krenuo je pokraj srušene zgrade, zaokrenuo iza ugla i pošao prema onome što se nadao da je njegovo konačno odredište. Kad se pojavio na ravnom terenu, potražio je nervozno ulaz u ruševinu. Nikad ga nije našao. Ono što je vidio bili su bljeskovi iz cijevi četiriju jurišnih pušaka... i ništa više.

Fort Belvoir, Virginija

Malo južnije od Washington D.C.-a stajao je povijesni Fort Belvoir, a sada visokotehnološko mjesto u kojem je bilo smješteno na stotine organizacija - pravi Tko je tko u Ministarstvu obrane. Među nekima od najtajnijih stanovnika bila je prijamna postaja

296

297

za satelitske informacije Nacionalnog ureda za motrenje (NRO). Osnovan 1960. da stvara američke špijunске satelite, lansirao ih i upravlja njima, NRO je bio toliko tajan da nije ni službeno priznat sve do 1990-ih. Velik i moćan, NRO-ov godišnji proračun težak više milijardi premašio je godišnje trošenje svakog od triju najmoćnijih državnih špijunskih carstava, CIA-e, FBI-a i NSA-e.

Ovdje, na brežuljcima izvangradske Virginije postaja za primanje informacija NRO-a bila je središte najsuvremenije elektronike i analitičke ljudske radne snage. Jedan od civilnih analitičara bila je Donna Lindhorst, blistave crne kose, pjegava lica i iscrpljena od šest dana u nizu pod uzbunom. Danas je motrila postrojenje za

Ludlum Robert - Opcija Pariz

lansiranje raketa u Sjevernoj Koreji, državi koja ne samo da se smatrala ozbiljnom potencijalnom prijetnjom Sjedinjenim Državama i njezinim saveznicima, nego joj je razvoj projektila dalekog dometa bio prioritet. Kao dugogodišnja zaposlenica NRO-a Donna je znala da su špijunski sateliti kružili nebom gotovo četrdeset godina, mnogi su kružili sto pedeset kilometara iznad planeta. Putujući brzinom od 25 maha, te milijardu dolara vrijedne ptice letjele su iznad svake točke na kugli zemaljskoj dvaput da dan, digitalno snimajući mjesta koja su CIA, vlada i vojno zapovjedništvo željeli vidjeti. U bilo koje vrijeme, barem ih je pet bilo iznad glave. Od građanskog rata u Sudanu do uništavanja okoliša u Kini američki su sateliti davali stalnu rijeku crno-bijelih fotografija. Postrojenje za lansiranje raketa u Sjevernoj Koreji koje je Donna proučavala bio je prioritet visoke opasnosti. Posljednje što je Sjedinjenim Državama trebalo bilo je da neka diktatorska država iskoristi trenutačnu nesigurnu elektroničku situaciju. A izgledalo je kao da se to upravo događa. Donnino grlo bilo je suho od straha jer su snimke koje je promatrala pokazivale toplinski dim poput onog koje stvara lansiranje raketa. Proučavala je nervozno ekran, namjestivši satelit da se fokusira na šire područje. Poznat u špijunskom zanatu kao usavršeni voajer, satelit je mogao slikati svakih pet sekundi i poslati snimku gotovo odmah putem satelita Milstar na njezin monitor. To je stvorilo golem pritisak na prijenos podataka i razvijanje slika, ali morala je znati je li taj dim ozbiljan. Ako jest, to je moglo biti

rano upozorenje za raketni napad.

Nagnula se nervozno prema naprijed, radeći digitalno skenira-nje, čitajući podatke, izoštrujući sve dok... ekran nije postao crn. Sve fotografije su nestale. Smrznula se na trenutak u šoku, zatim je gurnula stolicu nazad i gledala preplašeno na zid s ekranima. Svi su bili crni. Ništa nije dolazilo. Ako su Sjevernokorejci željeli započeti nuklearni napad protiv Amerike, sad ih ništa ne može spriječiti. Washington D.C.

Raspoloženje u uredima i hodnicima Zapadnog krila bilo je slavljeničko poput Dana zahvalnosti u svibnju. U Ovalnom uredu predsjednik Castilla dopustio si je smiješak, rijetkost u ovih nekoliko burnih dana, dok je dijelio istu tjeskobu sa svojim savjetnicima.

- Ne znam kako ste to uspjeli, gospodine - smješkala se savjetnica za nacionalnu sigurnost Emily Powell Hill.

- Mi smo to izveli, Emily.

Predsjednik je ustao, otišao od stola da sjedne na sofu do nje što je bila ležerna kolegijalnost u koju se rijetko upuštao. Danas je osjećao olakšanje kao da mu je skinut težak teret s leđa. Virio je kroz naočale, prijateljski gledajući sve s toplim smiješkom, zahvalan što vidi olakšanje na njihovim licima. Ipak, to nije bio razlog za pravo slavlje. Dobri ljudi su poginuli u raketnom napadu na alžirsku vilu.

Nastavio je - Svi koji su ovdje plus obavještajne službe. Dužnici smo tim nesebičnim junacima koji rade u neprijateljskom okružju bez javnoga priznanja.

- Prema onome što mi je rekao kapetan Lainson sa Saratoge - reče Admiral Brose klimajući DCI-u, ravnatelju CIA-e - bili su to CIA-ini operativci koji su na kraju uhvatili te gadove i raznijeli prokleta DNK računalo.

DCI je klimnuo skromno - Bila je to uglavnom agentica Rus-sell. Jedna od mojih najboljih ljudi. Dobro je obavila posao.

- Da - složio se predsjednik - nema sumnje da su nam CIA i

299

drugi koji moraju ostati neimenovani ovaj put spasili život. - Njegov izraz postao je ozbiljan dok je promatrao zapovjednika združenog stožera, NSA, šefa NRO-a, DCI-a i šefa kabineta. - Sad se moramo pripremiti za budućnost. Molekularno računalo više nije teoretsko, ljudi moji, a kvantno računalo je sljedeće. To je neminovno. Tko zna što još znanost može razviti da zaprijeti našoj obrani, ali i da pomogne čovječanstvu? Moramo odmah početi, učeći kako da postupamo sa svima njima.

- Koliko shvaćam, g. predsjedniče - istaknula je Emily Powell Hill - dr. Chambord, njegovo računalo i sve istraživanje izgubljeno je u napadu. Moji izvori mi kažu da nitko nije ni blizu da ponovi njegov uspjeh. Tako da imamo malo vremena.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Možda, Emily - priznao je predsjednik. - Ipak, moji najbolji izvori u znanstvenoj zajednici kažu mi da kad je jednom došlo do ovakvog izuma, tempo razvoja svih ostalih se ubrza - zastao je malo pustivši da se zamisle, a glas mu je bio snažan kad je nastao. - U svakom slučaju, moramo izgraditi nepropusnu obranu protiv DNK računala i svih drugih potencijalnih naprava koje postaju prijetnja našoj sigurnosti. U Ovalnom uredu zavladała je tišina dok su svi ozbiljno razmišljali o zadatku što stoji pred njima i svojim novim odgovornostima. Tišinu je poremetila oštra zvonjava telefona na predsjednikovu stolu. Sam Castilla je oklijevao, gledajući telefon koji je zvonio samo ako je bilo izuzetno važno. Stavio je svoje velike ruke na koljena, ustao, hodao i podigao slušalicu - Da? Bio je to Fred Klein - Trebamo se naći, g. predsjedniče. - Odmah? - Da, gospodine. Odmah. Pariz, Francuska U ekskluzivnoj privatnoj bolnici za pacijente koji se podvrgavaju plastičnoj operaciji Randi, Marty i Peter okupili su se u Mar-tvjevoj prostranoj sobi. Prigušena buka prometa izvana činila se prilično glasnom kad je bolni razgovor zastao, a suze potekle niz .3.00..

Martyjeve obraze.

Jon je poginuo. Vijest mu je proparala srce. Volio je Jona kako samo dva prijatelja tako različitih talenata i interesa mogu voljeti jedan drugog, povezani uzajamnim poštovanjem i godinama poznanstva.

Martvu je gubitak bio velik i neizreciv. Jon je uvijek bio tu. Nije mogao zamisliti život u svijetu u kojem nije bilo Jona.

Randi je sjedila uz krevet i držala mu ruku. Drugom rukom obrisala je suze s obraza. Preko puta šobe Peter je stajao pokraj vrata, nepomična lica. Njegova samo malo zacrvenjena koža otkrivala je njegovu bol.

- Radio je svoj posao - Randi je rekla Martvu nježno - posao koji je želio raditi. Ne možeš tražiti više od toga.

- On... on je bio pravi junak - Marty je izmucuo. Lice mu se treslo dok se borio da nađe prave riječi. Teško je izražavao emocije, to nije bio jezik koji je poznao. - Nisam li vam rekao koliko sam se divio Bertrandu Russellu? Ja ne zanemarujem svoje junake. Ali Russell je bio izvanredan. Nikad neću zaboraviti kad sam prvi put pročitao njegova Načela matematike. Mislim da mi je bilo deset godina i to me se doista dojmilo. O, da. Posljedice? To mi je sve otvorilo! To je bilo kad je izvadio matematiku iz područja apstraktne filozofije i dao joj precizan okvir.

Peter i Randi su se pogledali. Nisu imali pojma o čemu govori.

Marty se klimao sam sebi, suze su mu tekle na posteljini. -Imao je toliko ideja koje su bile uzbudljive. Naravno, Martin Luther King mlađi, William Faulkner i Mickey Mantle bili su junaci. -Pogled mu je lutao sobom kao da traži sigurno mjesto da se smjesti. - Ali Jon je uvijek bio moj najveći junak. Apsolutno, u svakom pogledu najveći. Otkad smo bili djeca. No, nisam mu to nikad rekao. Mogao je raditi sve što ja nisam mogao, a ja sam mogao sve što on nije mogao. I on je to volio. I ja isto. Koliko često to možeš naći? To što sam ga izgubio jest kao da sam izgubio ruke i noge, još gore - zagrcnuo se - ne... dostajat će mi jako.

Randi mu je stisnula ruku - Svima nama, Mart. Bila sam sigurna da se izvukao na vrijeme. On je bio siguran. Ali... - Grudi su joj se stisnule i suspregnula je jecaj. Pognula je glavu, a srce ju je boljelo. Nije uspjela, a Jon je bio mrtav. Plakala je nježno.

301

Peter je rekao potihom - Znao je što radi. Svi smo znali rizik. Netko mora to učiniti tako da poslovni ljudi i kućanice i prodavačice i prokleti plejboji i milijunaši mogu spavati u miru u svojim krevetima.

Randi je čula ogorčenost u glasu starog agenta MI6. Bio je to njegov način izražavanja tuđe. Stajao je sam kao što je i inače bio, plav od potisnutog bijesa zbog prijateljeve smrti, rane na obrazima, lijevoj nadlaktici i lijevoj šaci bile

su poluzacijeljene i nepo-vijene.

- Želio sam pomoći i ovaj put - Marty je rekao polagano zastajkujući, što je bila posljedica uzimanja lijekova.

- Znao je to on, momče - rekao mu je Peter.

Tužna tišina spustila se u sobu. Buka prometa ponovno se pojačala. Negdje daleko čula se sirena hitne pomoći.

Napokon je Peter rekao - Stvari ne ispadnu uvijek kako mi to želimo.

Telefon je pokraj Martvjeva kreveta zazvonio i sve troje gledalo je u njega. Peter ga je podignuo - Ovdje Howell. Rekao sam da nikad... što? Da. Kada? Jeste li sigurni? Dobro. Radim na tome.

Vratio je slušalicu i okrenuo se prijateljima, njegovo lice bilo je preneraženo kao da je vidio nešto strašno. - Vrlo tajno. Izravno iz Downing Streeta. Netko je preuzeo kontrolu nad američkim vojnim satelitima u svemiru i isključio Pentagon i NASA-u. Možete li zamisliti kako su to mogli napraviti bez DNK računala?

Randi je žmirkala. Zgrabila je rupčice iz kutije pokraj Martvjeva kreveta i ispuhala nos. - Izvukli su računalo iz vile? Ne, nisu mogli. Što to, dovraga, znači?

- Ubij me ako znam, osim da opasnost još nije završila.

Moramo ih opet potražiti.

Randi je klimnula glavom. - Nisu mogli izvući taj prototip. Nije bilo ni izbliza toliko vremena. Ali... Gledala je u Petera -Možda je Chambord nekako preživio? To ima smisla. I ako je Chambord...

Marty je sjedio u krevetu, a njegovo izmučeno lice blistalo je od nade - I Jon je možda živ!

- Stanite, oboje. To ne mora biti to. Štit polumjeseca učinio bi sve da izvuče Chamborda. Ali briga njih za Jona ili gđicu Cham-
..202..

bord. Zapravo, čula si automatsku paljbu, Randi. Na koga bi drugoga bila usmjerena? Rekla si u svom izvješću da je Jon poginuo ili u pucnjavi ili kad je projektil udario. Prokleti kurvini sinovi su slavili. Pobjednički. To ništa ne mijenja.

- Imaš pravo. Ne mijenja, kvragu - Randi je napravila grimasu.

- Ipak, otvara mogućnost koju ne možemo zanemariti. Ako je živ...

Marty je bacio svoje pokrivače i iskočio iz kreveta, zateturao držeći se za okvir, iznenada slab - Ne zanima me što vas dvoje kažete. Jon je živ - izgovorio je to odlučno. Odlučio se, odbivši primiti vijest koja je bila prebolna da bi se povjeravalo u nju. -Moramo slušati Randi. Možda nas očajnički treba. Kad se sjetim kako možda pati, ležeći ranjen i sam negdje u vrućoj alžirskoj pustinji... ili možda se, dok upravo razgovaramo, ti strašni teroristi spremaju ubiti ga. Moramo ga naći! - Njegov je lijek slabio i oživio je. Supermen naoružan računalom i moći genija.

- Smiri se, momče. Znaš kako voliš poletjeti iza logičnog sve-mira.

Marty je izvukao svoje zdepasto tijelo u punu visinu, što je dovelo njegove bijesne oči u ravninu s Peterovom grudnom kosti. Objavio je sa zadržkom - Moj svemir ne samo da je logičan nego je daleko iznad tvojih beznačajnih moći shvaćanja, ti neznalico britanska!

- Vrlo vjerojatno - reče Peter šaljivo. - Ipak, prisjeti se da sad radimo u mom svemiru. Recimo da Jon jest živ. Prema onome što je Randi rekla, on je, u najmanju ruku, zatvoren. Ili je, u najmanju ruku, ranjen, gonjen i skriva se. Pitanje je gdje je i možemo li mu se javiti? Osim možda na malu udaljenost i za kratki kontakt naša je elektronska komunikacija izbačena sad kad su sateliti preuzeti.

Marty je otvorio usta da oštro odgovori, a zatim se njegovo lice nemoćno izvrnulo dok je pokušao usredotočiti svoju usporenu moždanu funkciju na problem.

Radni se pitala - Ako je uspio pobjeći, osobito ako je Chambord s njim, štit polumjeseca ga je slijedio. Mauritanija bi se pobrinuo za to. Vjerojatno je poslao onog ubojicu Abu Audu za njim. Po onome što sam vidjela, Abu Auda zna što radi. Tako, ako su Jon i još netko živi, vjerojatno su još u Alžiru.

303

Ali ako nije pobjegao - Peter je razmišljao - ako nitko nije, i s obzirom na to što se dogodilo američkim satelitima, rekao bih da štit polumjeseca još drži dr.

Chamborda u svojim rukama. A onda je Jon zatvorenik. I nemamo pojma gdje.

* * *

Nestrpljiv i zabrinutiji nego ikad, Fred Klein je preplašen sjedio na drvenoj klupi koju je predsjednik prenio iz svoga privatnog ureda s ranca na Taosu u privatni ured gornjeg dijela Bijele kuće. Virio je u masivne police za knjige, zapravo ih i ne vidjevši i razmišljao o onome što je trebao reći predsjedniku. Očajnički je pokušavao zapaliti lulu. Još je bila u prednjem džepu njegova vunenog sakoa.

Prekrižio je noge, a gornja mu se noga ljuljala poput metronoma.

Kad je predsjednik ušao, vidio je zabrinutost šefa Tajne jedan. - Zao mi je zbog tvog gubitka, Frede. Znam koliko si cijenio dr. Smitha.

- Sućut je možda prerana, gospodine - Klein se nakašljao - kao i proslava naše navodne pobjede u Alžiru.

Predsjednikova su se leđa ukočila. Otišao je do omiljenog starog stola iz Taosa i sjeo.

- Reci mi.

- Tim rendžera koji je poslan nakon napada projektilom nije našao tijela pukovnika Smitha, dr. Chamborda ili Therese Chambord.

- Vjerojatno prebrzo. U svakom slučaju, tijela su mogla biti jako spaljena ili su se razletjela u komadiće.

- Možda bi to moglo biti točno. Ali poslali smo svoje stručnjake za DNK čim sam dobio izvješće agentice Russell, a alžirska vojska i policija poslale su još ljudi. Zasad nitko nije identificirao njih troje. Ništa. Osim toga nema ženskih ostataka. Ako je gđica Chambord preživjela, gdje je? Gdje je njezin otac? Gdje je pukovnik Smith? Ako je Jon živ, javio bi mi se. Da su Chambord i njegova kći preživjeli, sigurno bismo čuli za njih.

- Osim ako su zatvorenici. Na to ciljaš, je li? - predsjedniku nije bilo jasno. Ustao je ukočeno i hodao po indijanskim sagovima.

- Misliš da postoji šansa da je netko od terorista pobjegao i da su povelili našu trojku sa sobom?

- To me zabrinjava. Inače...

- Inače bi slavili Smithov i Chambordov opstanak. Da, vidim što misliš. Ali to su sve indicije, nagađanja.

- Ja se bavim indicijama i nagađanjima, gospodine. Sve obavještajne službe to čine, ako dobro obavljaju svoj posao. Na nama je da vidimo opasnost prije nego što se pojavi. Možda nisam u pravu i naći će njihova tijela.

Spojio je ruke i nagnuo se naprijed - Ali da su sve troje nestali, to se ne može ignorirati, Sam.

- Što ćeš učiniti?

- Nastaviti pretraživati ruševine i testirati, ali..

Zazvonio je telefon i predsjednik je zgrabio slušalicu - Da?

Napravio je grimasu, pojavile su se bore na čelu. Zaurlao je - Dođi u moj privatni ured, Chuck. Da, odmah. - Zaklopio je i zatvorio oči na trenutak kao da pokušava izbrisati sadržaj poziva.

Klein je čekao i njegova ionako velika nelagoda još se povećala.

Castilla je rekao umornim glasom - Netko je upravo preuredio računalne procesore na našim vojnim i civilnim satelitima tako da ne možemo dobiti podatke. Svim satelitima. Bez podataka. To je katastrofalan pad sustava. Što je još gore, nitko ih ne može preprogramirati.

- Slijepi smo u svemiru - Klein je opsovao. - Zvuči ponovno kao DNK računalo. Kvrugu. Ali kako? To je bila jedina stvar za koju je Randi bila sigurna. Projektil je pogodio vilu, a računalo je bilo unutra. Smith joj je rekao da su on i Chambord trebali pobjeći, zapravo sve troje i da naredi napad. Čak i ako ga Smith i Chambord nisu već uništili, trebao je biti uništen zajedno sa zgradom.

- Slažem se. Trebao je. To je logički zaključak. Idi u drugu sobu, Frede. Sad će doći Chuck.

Čim je Klein nestao, Charles Ouray, predsjednikov šef kabineta, požurio se u ured.

- Još pokušavaju, ali NASA kaže da nas je, tko je god preuredio računala, taj i

isključio. U potpunosti. Ne možemo se probiti. To stvara probleme i drugdje.

- Bolje da čujem što je.

3(01..

- Na trenutak se činilo da Sjevernokorejci lansiraju raketu na nas, ali imali smo vezu na terenu koja je rekla da je to samo gusta magla koja je maskirala toplinu iz kamiona pokraj silosa za rakete. Izgubili smo agenta u južnom Beirutu, Jeffreva Moussada. Njegov trodimenzionalni pokazivač puta je otkazao. Mislimo da je ubijen. Zatim su se na Tihom oceanu skoro sudarili jedan naš nosač i pod mornica. Čak su i Echelonove uši gluhe. - U programu Echelon Sjedinjene Države i Britanija presretali su satelitske pozive i prisluškivali interkontinentalne podvodne telefonske kabele. Predsjednik je duboko udahnuo. - Sazovite ponovno Združeni stožer. Vjerojatno još nisu izašli iz zgrade. Ako jesu, nazovite admirala Brosea i recite mu da javi ostalima da se pripreme na najgore, neposredni napad na Sjedinjene Države - sve od biološkoga rata do nuklearnog projektila. Podignite svu obranu, sve što imamo i što službeno nemamo.

- Eksperimentalni antiraketni sustav, gospodine? Ali naši saveznici...

- Razgovarat ću s njima. Moraju znati tako da obavijeste svoje ljude. Ionako im dajemo mnogo informacija s naših satelita. Kvrugu, mnogi to i plaćaju. Njihovi sustavi isto osjećaju dramatični gubitak podataka. Ako ih ja ne nazovem, oni će nazvati mene. Prišit ću to nekom sumanutom hakeru, najboljem kojeg smo vidjeli. Nakratko će povjerovati. U međuvremenu ćemo sve pretražiti. Barem tajni eksperimentalni sustav treba biti totalno siguran jer nitko ne zna da ga imamo i trebao bi podnijeti sve osim masovnog raketnog napada, što teroristi ne mogu učiniti. Samo Britanci i Moskva to mogu učiniti, a oni su ovaj put na našoj strani, hvala Bogu. Za sve ostale napade moramo se pouzdati u konvencionalnu vojsku, FBI i policiju. I Chuck, ovo ne smije procuriti u medije. Ni naši saveznici ne žele da njihovi mediji to saznaju. Ne zvuči dobro. Kreni, Chuck.

Ouray je istrčao, a predsjednik je otvorio druga vrata. Kleinovo lice bilo je sivo od brige dok se vraćao u sobu.

- Čuo si? - upitao je predsjednik.

- Tako je.

- Saznaj gdje je ta vražja stvar, Frede, i ovaj put je sredi.

306

29

Pariz, Francuska

Kada je Marty ponovno zaspao u svojoj bolničkoj sobi, Peter se iskrao da se javi lokalnom MI6. Randi je pričekala deset minuta i također otišla. Ali njezin put je bio mnogo kraći - do govornice koju je primijetila pokraj glavnog predvorja. Popela se stubama, čekajući da nekoliko zaposlenika uđe i izađe i posluži bogate pacijente koji će se uskoro pojaviti s novim licima ili novim tijelima ili s jednim i drugim. Čim se predvorje ispraznilo, sišla je. Jorgovan, božuri i sunovrati bili su složeni u prekrasnim proljetnim aranžmanima u visokim staklenim vazama. Mjesto je bilo mirisno kao cvje-čarnica, ali je mnogo više zarađivalo.

Zatvorena u staklenu govornicu, nazvala je svog šefa u Lan-gleyu, Douga Kennedyja, na sigurnoj podvodnoj liniji od optičkog kabela.

Dougov glas bio je mrk. - Imam loše vijesti. Zapravo, pokvarene vijesti. Nadzorni i komunikacijski sateliti još ne rade. Još gore, izgubili smo sve u orbiti, i vojno i civilno. NASA i Pentagon rade kao ludi sa svim oružjem koje imaju i nadoknađuju ostalo dok ide. Zasad, mi smo nula, kaput, aloha i doviđenja. Bez tih satelita mi smo slijepi, gluhi i nijemi.

- Shvaćam što želiš reći. Što misliš na čemu ja radim? Rekla

307

sam ti da je prototip uništen, točka. Jedino što ima smisla jest da je Chambord

Ludlum Robert - Opcija Pariz

preživio, iako još ne mogu shvatiti kako. Isto tako ne mogu shvatiti kako je sagradio novi prototip tako brzo.

- Jer je genij, eto zato.

- Čak i geniji imaju samo dvije ruke i deset prstiju te trebaju vremena, materijal i mjesto za rad. I to stabilno mjesto. Što me dovodi do pitanja zašto zovem tebe.

- Prestani sa sarkazmom, Russell. To će te uvaliti u nevolju. Što želiš?

- Provjeri sa svakom vezom koju imamo na terenu u promjeru od tristo kilometara od vile i saznaj što su primijetili, čuli i sumnjaju li na neki neuobičajeni promet na cesti i u lukama, bez obzira na to koliko mali, duž obale i pokraj vile dvanaest sati nakon eksplozije. Zatim učini isto sa svim što imamo, na vodi i u zraku, na Sredozemlju u istom vremenskom intervalu.

- To je sve?

Ignorirala je otrovni ton - Zasad da. Tako ćemo zasigurno znati je li Chambord preživio - zastala je - ili imamo posla s nekim nepoznatim faktorom, što me plaši. Ako je preživio, moramo znati i kamo je otišao.

- Uvjeran sam.

- Jučer, dobro?

- Ako ne prije. Što je s tobom?

- Imam druge tragove, neslužbene, razumiješ? - To je bila pre jaka izjava. Jedini mogući trag koji je imala bio je od Peterove viso korazvijene, daleke privatne veze i Martvjev mozak u maničnom stanju.

- Kao i svi. Sretno, Russell - završio je.

Negdje iznad Europe

Zavezanih usta i očiju Jon Smith je sjedio uspravno na stolcu u stražnjem dijelu helikoptera. Ruke su mu bile zavezane iza leđa. Bio je tjeskoban i zabrinut, rane su ga boljale, ali još je prizivao u sjećanje što više podataka dok je okretao zglobove prema užadi. Svako malo osjećao je kako vezovi labave. To mu je dalo nadu, ali

su Abu Auda ili njegovi ljudi lako mogli otkriti što smjera kad dođu kamogod da su išli, ako se dotad ne oslobodi.

Bio je u velikom helikopteru. Mogao je osjetiti zujanje dvaju snažnih motora. Po njihovoj veličini, poziciji na vratima kroz koja je ubačen i unutarnjem rasporedu zaključio je da se spoticao na redove sjedala dok su ga gurali pa je shvatio da je to helikopter Sikorsky S-70, poznat pod nekoliko imena - Seahawk u mornarici, Black Hawk u vojsci, Pave Hawk u zrakoplovstvu i Jayhawk u obalnoj straži. S-70 su bili transporteri postrojbi i logističke letjelice, ali često su bili na drugim dužnostima, poput medicinske evakuacije te zapovijedanja i nadzora. Letio je mnogo na njima na terenu u svojim akcijama - ljubaznošću i vojske i zrakoplovstva, a i pokojim mornaričkim helikopterom, kad se bolje prisjeti. Kad je zaključio sve to, čuo je kako Abu Auda govori u blizini s jednim od svojih ljudi. Njihov je razgovor potvrdio da je to bio Sikorsky, ali model S-70A izvozna verzija Black Hawk koji je služio u više svrha. Možda ostatak od Pustinjske oluje ili kupljen od nekog kolege terorista čiji je dnevni posao bio nabavka u vojsci neke islamske države. U svakom slučaju, to je značilo da se helikopter može lako naoružati za borbu od čega je Jonu bilo još neu-godnije. Ubrzo nakon toga Abu Auda se maknuo iz slušnoga radi-jusa.

Jon se trudio čuti bilo koji drugi razgovor gotovo tri sata, po njegovu izračunu, pokušavajući prikupiti više obavijesti uz riku motora, ali nije saznao ništa korisno. Helikopter je vjerojatno bio pri kraju s gorivom. Morat će sletjeti. U vili u Alžiru Mauritanija je odlučio da bi mu mogao biti koristan u budućnosti i vjerojatno još tako misli, u protivnom bi ga ubili. Na kraju će ga se riješiti ili će se Abu Auda umoriti od toga da ga vuče sa sobom i ubit će ga. Neskloni svjedoci jako su loši dugoročni sudrugovi.

Dok su ga nemoćnog vozili u Sikorskom, na trenutak je prestao raditi na užadi i odmarao se. Rana na ruci boljela je i pekla. Ipak, bila je površinska, više gnjavaža nego opasnost, ali trebalo se pobrinuti za nju prije nego što se inficira. S druge strane, mnogo važniji cilj bio je preživjeti. To mu je vratilo misli na Randi. Predobro ju je znao i zabrinuo se. Je li uspjela pobjeći prije nego

308

3Q9

što je projektil eksplodirao? Sigurno je što duže čekala Chambor-dove i njega. Kad se nisu pojavili, njezina prva reakcija bila je da ih pokuša spasiti. Bože na nebesima, nadao se da nije. Čak i kad je na kraju shvatila da mora pobjeći, možda se nije izvukla na vrijeme. Usta su mu se osušila, prisjetivši se kako su on i Therese bili blizu smrti...

... Pokraj prozora tamne vile... naoružani stražari posvuda... Jon i Therese razoružani...

Emile Chambord kaže Mauritaniji - Amerikanac je naredio nekakav raketni napad. Moramo otići. Reci svojim ljudima da pucaju iz oružja, da zvuči kao borba. Zatim viči. Slavi glasno kao da ste ubili Smitha i moju kćer. Požuri!

Pucaju. Izvikuju svoje slogane. Trče iz vile gurajući Jona i The-resu prema helidromu. Odlaze do vojarni, a eksplozije odjekuju oko njih. Dignuti su u zrak. Bačeni na zemlju. Gluhi od vala eksplozije koji se siri žurbom valnog soka i dere im odjeću, kosu, udove. Grane drveća i palmine grane lete. Masivna drvena vrata prolete preko glava i padaju na jednog od Abu Audinih ljudi zdroбивši ga nasmrt. Kad se tlo prestalo tresti, Jon se teturajući pridžže, krvvari mu rana na glavi. Njegova lijeva podlaktica peče i boli. Panično traži oružje.

Ali Abu Auda prislanja svoju britansku jurisnu pušku na Jona -Ne pokušavaj, pukovniče.

Preživjeli jedva staju na noge. Začudjujuće, većina je još živa. Therese krvvari iz desne noge. Chambord žuri do nje. - Therese! Ozlijeđena si.

Odguruje ga - Ne znam tko si ti više. Ti si lud! - Okreće se i pomaže Jonu.

Chambord promatra kako trga rukav svojega bijelog odijela. -Ono što činim je za budućnost Francuske, dijete - objašnjava ushićeno. - Uskoro ćeš shvatiti.

- Nema se što shvatiti. - Povezuje ranu na Jonovoj ruci i zatim svoju na nozi. Krv na Jonovu čelu manja je ogrebotina.

Mauritanija prekida - Morat će razumjeti poslije, doktore. - On zuri uokolo izrazom krvoločne životinje. Čini se da njuši zrak kao da

može nešto raspoznati - Mogu ponovno napasti. Moramo odmah otići.

Jedan od terorista glasno viče u očaju. Svi se okupe zureći u helikopter Huey. Rotori su mu slomljeni od komada koji su se podigli u eksploziji. Helić ne može poletjeti.

Chambord odluču - u izviđačkom helikopteru ima mjesta za nas pet - vi, naravno, M. Mauritanija i vaš pilot. Plus kapetan Bonnard, Therese i ja. - Mauritanija protestira. Želi još svojih ljudi. Ali Chambord odlučno glavom - Ne. Trebam Bonnarda i ne želim ostaviti svoju kćer. Ako moram sagraditi drugi prototip, moram otići tamo gdje mogu raditi. Novo DNK računalo naš je prioritet. Želim što nema mjesta za ostale, ali tako stoje stvari.

Mauritanija se mora složiti. Okreće se svom divovskom pobočniku koji je čuo sve i negoduje - Ostaješ i vodiš ostale, Abu Auda. Sredi da vas se pokupi. Moram uzeti našeg saudijskog pilota Muhameda. On je naš najbolji pilot. Uskoro će nam se pridružiti.

- Sto je s Amerikancem Smithom? Mogu ga sad ubiti? On je taj...

- Ne. Ako je naredio ovakav raketni napad, znači da je važniji nego sam mislio. Čuvaj ga, Abu Auda.

Therese Chambord protestira luđački, ali prisile je da se ukrca. Mali helikopter se diže, napušta mjesto nesreće i ide na sjever prema Europi. Abu Auda naređuje da se Jonu vežu ruke i skupina maršira do udaljene autoceste gdje su skrivena dva mala motorna vozila. Duga poskakujuća vožnja kroz vjetrom pometenu pustinju napokon završava na bučnim dokovima Tunisa. Ondje se ukrcavaju na motorni čamac poput prerađenog torpednog čamca na koji se Jon ukrcao dan prije. Skupina je iscrpljena. Ali znaju da moraju ići dalje..

Na brodu mu zavežu oči. Ne vidi ništa od dugog puta preko Sredozemlja. Zaspi ponovno usprkos udaranju broda o valove, ali čim je brod pristao, on je odmah budan, napreže uši i sluša. Odguraju ga na palubu i dalje zavezanih očiju, gdje čuje brojne glasove kako govore talijanski i pogađa da je vjerojatno u Italiji. Ukrcaavaju se u helikopter Sikorskv da odlete na neimenovanu lokaciju koja može biti bilo gdje od Srbije do francuske...

311

Jf -A. JU.

Sada Jon sjedi zavezanih očiju u helikopteru, čekajući da ostanu bez goriva ili slete, bori se s mislima koje ga muče. Je li Randi živa? Gdje su Peter i Marty? Prema onome što je Therese znala, ona i njezin otac bili su jedini zatvorenici u vili do Jonova dolaska. Jon se nadao da nisu zatvoreni, da je Peter nekako spasio Martvja i da su negdje na sigurnom. Njegova jedina utjeha bila je da je molekularno računalo u eksploziji pretvoreno u prah.

Sad mora zaustaviti Emilea Chamborda prije nego što sagradi još jedno. Šokirao se kad je saznao da Chambord radi s teroristima cijelo vrijeme, čini se da je poticatelj razrađene i vrlo uspješne maskerade koja nije zavarala samo svjetske vlade nego i njegovu kćer. U perverziji velikog znanstvenog otkrića namjeravao je sagrađiti još jedno molekularno računalo tako da može razoriti Izrael. Zašto? Jer je njegova majka bila Alžirka? Islamistica? Jon se sjetio izvješća Freda Kleina. Njegova majka odgojila ga je kao muslimana, ali kao odrastao nije pokazivao neko zanimanje za religiju. Nije bilo razloga da smatra taj dio informacije pogrešnim jer Chambord nikad nije iskazivao religiozne tendencije.

Dok je Jon razmišljao o svemu tome, sjetio se Chambordova podučavanja u Kairu prije nego što se vratio na Pasteur i Cham-bordove žene koja je nedavno umrla. Ponovni susret s islamom uz gubitak voljene supruge događaj je koji mijenja život. Vjerski pomaci u poznim godinama događali su se i drugima i uvijek će se događati. Zaboravljena vjera mogla se vratiti, osobito kad netko stari i suočava se s osobnom tragedijom.

Zatim, tu je bio kapetan Darius Bonnard koji je imao sličnu situaciju. Oženjen Alžirkom dok je bio u Legiji stranca. Kad je unaprijeđen, provodi odmore u Alžiru možda s prvom ženom, od koje se nikad nije rastao. Dvostruki život? Sad se to činilo vrlo vjerojatnim. Također i njegov posao u blizini vrhovnih zapovjednika NATO-a i francuske vojske. Bio je jedan od nevidljivih -miran, efikasan generalov pobočnik. Iako je imao mnogo veći pristup nego većina, rijetko je bio u središtu pozornosti za razliku od svoga generala.

Chambordov i Bonnardov život dobili su novi smisao kad se

3.12

sjetio Chambordova otkrića - Ja nisam njihov.... oni su moji!

Znanstvenikov prototip bio je uništen, ali ne i njegovo znanje. Ako ga netko ne zaustavi, konstruirat će još jedan. Ali za to treba vremena. Smith se držao za to kao za komadić nade. Vrijeme je da se nađe Chambord i da se zaustavi. Ali prvo je trebao pobjeći. Nastavio je pokušavati olabaviti užad koja ga je vezala.

Pariz, Francuska

Marty je bio budan, zahvalan što nije u bolničkoj odjeći, već obučen u odjeću koju je Peter donio nakon kontakta s MI6. Bile su to bezlične tamnosmeđe hlače, crna dolčevita od kašmira usprkos toplini bolničke sobe, tenisice s utorima i uobičajena crna vjetrovka. Pogledao se od glave do pete i proglasio se prikladno odjevenim za bilo što osim službene večere s premijerom.

Randi se također vratila u sobu i troje se prijatelja borilo s najvažnijim pitanjem koje im je bilo na pameti - kako pronaći Jona. Bez formalnog dogovora zaključili su da je Jon živ. Očima koje su iskriale, Marty se javio da ga skinu s lijekova kako bi se mogao usredotočiti na rješavanje problema.

Radni se složila - Dobra zamisao.

- Sigurno to možeš? - upitao je Peter.

- Ne budi glup, Peter - Marty je djelovao uvrijeđeno - ima li mamut kljove? Treba li algebarska jednadžba imati znak jednako sti? Bože!

- Valjda - Peter se složio.

Zazvonio je telefon u sobi. Randi ga je podigla. Bio je to njezin šef u Langlevu, Doug Kennedy, na sigurnoj kodiranoj površinskoj telefonskoj liniji. Nije zvučao

ohrabrujuće. Slušala je, postavila usmjerena pitanja i čim je zaklopila, javila što je čula. Veza na terenu u Alžiru rekla je da ne postoje neobične aktivnosti bilo koje vrste, čak ni krijumčara, osim možda u Tunisu, gdje je poznati krijumčarski brzi brod otplovio pet sati nakon udara na nepoznato odredište s tucet ili više ljudi na njemu. Jedan među njima, javljeno je, bio je Europljanin ili Amerikanac. Nije bilo žena među njima, što je otklonilo Emilea Chamborda koji je

313

sigurno putovao s Theresom. Ne bi je napustio, barem Randi i Marty nisu smatrali da bi to učinio. Peter nije bio siguran. Marty je napravio grimasu - Netko poput Emilea ne napušta djecu, ti smiješni čovječe.

- Njoj je blizu četrdeset godina - Peter je primijetio - nije dijete.

- Za Emilea jest - Marty ga je ispravio.

Maloprije se američkih brodova ili zrakoplova nalazilo u istočnom Mediteranu u to vrijeme. Saratoga je odmah napustila položaj, čim je lansirala raketu. Isključila je radar zemlja-zrak i ugasila svjetla idući na sjever, kako bi mogla poreći da je bila pokraj alžirske obale prije nego što započnu protesti iz arapskih zemalja.

- To je mogao biti Jon na krijumčarskom brodu - ustanovila je

Randi. - To je bilo plovilo kakvim se štiti polumjeseca služio da prijeđe Sredozemno more i dođe do Alžira. S druge strane, mogu imati člana koji je Amerikanac.

- Naravno da je to Jon - Marty se izjasnio - nema sumnje.

Peter reče - Pričekat ćemo da čujemo što mi moji ljudi kažu, dobro?

Marty je stajao pokraj prozora gledajući parišku ulicu ispod sebe. Njegov um bio je u trci s vremenom, putovao kroz stratosferu mašte dok je tražio rješenje kako da nađe Jona. Zatvorio je oči i uzdisao sretno dok su svjetla svijetlila raznim živahnim bojama. Činilo mu se da je lakši od zraka. Vidio je oblike i čuo zvukove u uzbuđenju. Njegovo oslobođeno ja letjelo je prema čarobnim visinama gdje su se spajale kreativnost i inteligencija i ideje daleko izvan shvaćanja običnih smrtnika čekale su da se rode poput novih zvijezda.

Kad je telefon zazvonio, Marty je skočio i namrštitio se.

Peter je krenuo prema njemu - Moj red.

Imao je pravo. Informacija je isporučena s londonskim naglaskom: britanska podmornica koja je plovila pod morem izronila je manje od petnaest kilometara od alžirske vile nekoliko trenutaka nakon eksplozije. Zapravo, bio je to val eksplozije koji se prenosio vodom, a koji je pokupio sonar podmornice i potaknuo podmornicu da izroni. S radarom fiksiranim na vilu, identificirao je mali izviđački helikopter Hughes kako napušta to mjesto nekih petnaest

314

minuta nakon udara. Pet minuta poslije, podmornica je ponovno zaronila, zabrinuta da bi je mogli otkriti.

U međuvremenu je na kopnu doušnik MI6 koji je prolazio primijetio dva mala motorna vozila kako napuštaju to područje i idu na zapad prema Tunisu. Doušnik je javio novosti svojoj vezi s nadom da će biti plaćen, što je i bio, i to poprilično. Nije bilo ekonomično biti škrt u špijunskom zanatu. Napokon, kapetan mlažnjaka British Airioajsa na putu od Gibraltara do Rima vidio je mali helikopter istoga modela kako leti iz smjera Orana prema španjolskoj obali u području u kojem kapetan nikad nije vidio helikopter. Stoga ga je unio u svoj dnevnik. Brza provjera MI6 otkrila je da ni jedan redoviti ili čak odobreni helikopterski let nije postojao iz Orana ili bilo kojeg mjesta blizu njega te noći.

- Živ je - Marty je cvjetao - sada nema dvojbe.

- Pretpostavimo da je to točno - reče Peter - ali još imamo

problem kako da kontaktiramo s njim i kojim smjerom da pođemo. Neovlašteni helikopter koji leti u Španjolsku ili krijumčarski brod iz Tunisa koji nosi možda nekog Amerikanca?

- Oboje - Randi je rekla - predvidimo sve mogućnosti.

U međuvremenu Marty se veselo povukao, ponovno u plodna polja svojih misli. Mogao je osjetiti kako se oblikuje ideja. Bila je gotovo tjelesna, kao da je može udariti prstima i osjetiti vrškom jezika. Njegove su se oči širom otvorile i koračao je po

sobi, trljajući ruke od uzbuđenja. I stao je da malo otpleše. Njegovo debe-ljuškasto tijelo bilo je poput kerubina. - Odgovor je bio pred nama cijelo vrijeme. Jedanput moram proučiti prirodu svijesti. Tako fascinantna predmet. Siguran sam da mogu naučiti...

- Marty - reče Randi ljutito - što si smislio?

Sjajio je - Bili smo totalne budale. Napraviti ćemo ono što smo radili prije - staviti poruku na Aspergerovu web stranicu OASIS. Nakon onog neugodnog nereda s Hadesom, Jon neće zaboraviti kako smo se prije javljali. Nemoguće je da se ne sjeti. Trebamo samo sastaviti poruku koja će zavarati sve osim Jona. - Lice mu se zamrsilo dok je razmišljao.

Peter i Randi su čekali. Nije dugo trebalo.

Marty je sjao od sreće - Imam ga! Kašljući Lazar. Vuk gladan seksa traži prikladnog sudruga. Mora imati svoje stanište. Željan

315

da se vidi, spreman da krene. Što želiš raditi? - Željno je promatrao njihovu reakciju.

Randi je zatresla glavom - Nemam pojma što to znači.

- I ja sam zbunjen - Peter se složio, izbjegavajući Martvjev pogled.

Marty je protrljao ruke sa zadovoljstvom - Ako vi ne znate, neće ni nitko drugi.

- Dobro - reče Randi - ali reci ti nama tu šifru.

Peter reče - Samo čas. Vidim dio toga. - Kašljući Lazar odnosi se na Smitha - Smithove kapljice za kašalj, naravno. A »Lazar« je ponovno Jon jer je poput Lazara, nadamo se, Jon ustao iz mrtvih.

Randi se nasmiješila - Dakle vuk gladan seksa znači 'randy howl'1, da? - Traži prikladnog sudruga je lagano. Sudrug je prijatelj, drug, a mi tražimo našeg prijatelja Jona. - Mora imati svoje stanište - znači da pitamo gdje je i ići ćemo kamo god je potrebno. Ali ne shvaćam 'Što želiš raditi?'

Marty je podigao obrve. - To je - objavio je - bio najlakši dio. Mislio sam da ste bolji. Postoji poznata rečenica iz filma koju svi znaju: 'Što želiš raditi večeras?'

- Naravno - reče Peter, prepoznajući je. Iz filma Marty - 'Što želiš raditi večeras, Marty?' To znači ti.

Marty je protrljao ruke - Sad smo došli nekamo. Dakle, moja prevedena poruka vrlo je jednostavna - Jon Smith: Randi i Peter te traže. Gdje si? Naći će se s tobom gdje god kažeš - i potpis -Marty. Pitanja?

- Ne usudujem se - Peter je klimnuo glavom.

Požurili su dolje do ureda Peterova prijatelja Lochiela Came-rona, vlasnika bolnice i glavnog kirurga. Dr. Cameron je slušao, digao se sa stolca i Marty je preuzeo stol gdje je računalo dr. Camerona bilo na uglu. Martvjevi prsti letjeli su po tipkovnici dok je brzo pronašao www.aspergersyndrome.org i unio svoju poruku. Zatim je ustao i zakoraknuo iza stolice, a pogled mu je bio fiksiran na ekran.

Dr. Cameron je pogledao Petera kao da pita hoće li mu dati

novu dozu Miderala. Peter je klimnuo glavom, promatrajući Mar-tyja i tražeći znak opasnog bježanja od stvarnosti. Dok je vrijeme prolazilo, Marty je brže koračao, živcirao se, mahao divlje rukama i mrmljao sebi glasom koji je postajao glasniji kako su riječi postajale besmislenije.

Peter je na kraju klimnuo Cameronu. Rekao je Martyju -Dobro, momče. Moramo se suočiti s tim. Dobro si radio, ali vrijeme je da se pacificiraju ti živčani završeci.

- Što? - Marty se okrenuo i suzio oči.

- Peter ima pravo - složila se Randi. - Doktor ima tvoju pilulu. Uzmi je, Mart. Tako ćeš biti u dobroj formi kad postane gusto.

Marty se namršti. Pogledao ih je oboje od glave do pete s prezirom. Ali u isti mah njegov je brzi um registrirao zabrinutost. Nije to volio, ali znao je da mu lijek ispunjava vrijeme pa kad bude trebalo, moći će ponovno razmišljati.

- O, dobro - reče nervozno - daj mi tu groznu pilulu.

Sat kasnije Marty se vratio i sjeo mirno ispred ekrana računala. Peter i Randi i dalje su ga motrili. Nije bilo odgovora od Jona.

1 nap. prev. 'pohotno urlanje'

316

317

30

Aalst, Belgija

Pored starog trgovačkog grada Aalsta nalazilo se seosko imanje brabantškog ogranka obitelji La Porte. Iako je grad izrastao u užurbano predgrađe Bruxellesa, imanje La Porteovih zadržalo je svoju klasičnu veličanstvenost, ostatak davnih vremena. Zvalo se Hethius, »Kuća dvorac«, u čast njezinog obiteljskog srednjovjekovnog naslijeđa. Danas je ograđeno dvorište bilo ispunjeno seda-nima sa šoferima i limuzinama vojnih vođa NATO-a i članova vijeća europskih država, koje se sastajalo ovog tjedna u Bruxel-lesu.

U glavnoj je zgradi general grof Roland la Porte održavao prijam. Poput njegova drevnog imanja, La Porte se činio velikim i veličanstvenim ispred kamina u barunskoj glavnoj sobi. Oko njega staro oružje, grbovi i platna velikih nizozemskih i flamanskih slikara - od Jana van Eycka do Petera Brueghela, visjeli su s tamnih zidova obloženih drvom.

Povjerenik EU-a Enzo Ciccione, koji je nedavno došao iz Rima, davao je svoje mišljenje na engleskom - Ti satelitski problemi Amerikanaca su zastrašujući i mnogi od nas su ponovno razmislili o svojim stavovima, generale La Porte. Možda smo doista postali previše ovisni o Sjedinjenim Državama i njihovoj vojsci.

.318

Naposljetku, NATO je u biti ista životinja kao i Sjedinjene Države.

- Ipak, naš odnos sa Sjedinjenim Državama je koristan - La Porte je odgovorio na francuskom, usprkos tome što Ciccione nije govorio taj jezik. Pričekao je dok je Ciccioneov prevoditelj koji je sjedio iza njega završio gotovo simultano prevođenje - Nismo bili spremni preuzeti svoju sudbinu u svoje ruke. Sad smo ipak dobili toliko potrebno vojno iskustvo u operacijama NATO-a. Stvar nije u tome da se samo izazove Amerikance nego da se prizna naša sve veća moć i važnost. Sto su nas naravno i Amerikanci poticali da učinimo.

- Vojna snaga prenosi se također na gospodarske krugove u međunarodnoj konkurenciji za tržišta - istaknuo je povjerenik Hans Brecht koji je govorio francuski, ali je odabrao odgovoriti na engleskom iz poštovanja prema Ciccioneu. Brecht je bio iz Beča. - Ponovno, kao što ste rekli, generale, mi se borimo sa Sjedinjenim Državama za svjetska tržišta. Nesretno je što ne istupamo javno zbog strateških, političkih i vojnih obzira.

- Vaši stavovi ohrabruju - priznao je La Porte. Postoje vremena kad se bojim da su Europljani izgubili volju za veličinom koja je poticala naše osvajanje svijeta. Ne smijemo nikad zaboraviti da smo mi stvorili Sjedinjene Države i ostale države zapadne polutke. Tužno, ali sad su one zaključane u američkoj sferi vlasništva. Uzdahnuo je i zatresao velikom glavom. - Katkada, gospodo, mislim da ćemo i mi biti u vlasništvu Amerikanca. Vazalne države. Po meni, Britanija to već jest. Tko će biti sljedeći? Svi mi?

Ostali su pažljivo slušali. Osim talijanskog i austrijskog povjerenika tu su bili belgijski i danski članovi vijeća europskih država kao i njihovi NATO-ovi vojni vođe koji su se okupili na Charlesu de Gaulleu prije nekoliko noći: španjolski general Valentin Gonzales, s opreznim očima i nagnutom kapom, talijanski general Rug-giero Inzaghi, s čvrstim pogledom i ozbiljnim ustima te njemački general Otto Bittrich, koščat i zamišljen. Nedostajao je naravno britanski general Arnold Moore čija ih je prerana smrt sve potresla. Oni kojima je vojska bila život, smatrali su nesreće uvredljivima; ako vojnik nije imao sreće da umre u ratu, onda je trebao barem umrijeti u vlastitom krevetu sa svojim medaljama i sjećanjima.

319

Dok je general La Porte završavao, počeli su s dogovorima i primjedbama.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

General Bittrich je sjedio dalje, njegovo koščato lice bilo je zamišljeno kao inače, ali bilo je napetosti u njegovoj šutnji. Promatrao je samo La Portea i odabrao iz tog razloga stolac u kojem ga La Porte neće vidjeti. Ispod guste, gotovo sijede kose, njegovo rumeno lice bilo je usredotočeno kao da je virio kroz mikroskop u biće koje se spremao secirati.

Ali La Porte ga nije primijetio. Koncentrirao se toliko na govornike koji su se primicali njegovu stajalištu - Sjedinjenim Europskim Državama ili kako je EU organizacija sebe nazivala: Europi. Još jednom tvrdio je svoje - Možemo se uvijek svađati, ali na kraju svi znamo da Europa od Baltika do Mediterana, od Atlantika do, da, Urala i možda iza Urala mora preuzeti upravljanje svojom budućnošću. Moramo imati neovisnu ujedinjenu vojsku. Mi jesmo Europa, mi moramo biti Europa! Divovska soba odjekivala je od pokliča koji je na kraju došao do pažljivih, pragmatičnih ušiju.

Povjerenik Ciccione je podignuo bradu kao da mu je ovratnik bio preuzak. - Za nekoliko godina imat ćete moj glas, generale La Porte. Ali ne sad. EU nema ni novca ni volje za tako veliki korak. Osim toga, to je opasno. S obzirom na političku nestabilnost s kojom se suočavamo... balkansko bure baruta, stalne terorističke napade posvuda, osjetljivost Bliskog istoka, problemi u raznimstanovima... ne možemo si priuštiti tako veliki rizik.

Čulo se mrmljanje suglasnosti iako je bilo jasno da među ostalim članovima vijeća i svim generalima postoji snažno žaljenje što se ta zamisao dalje ne razrađuje.

La Porteoze blijede oči sijevnule su vatrom na naznaku da je to prebrzo. - A ja kažem da si to ne možemo priuštiti! Moramo zauzeti svoje mjesto - vojno, gospodarski i politički. I sad je vrijeme. Uskoro morate glasovati. To je velika odgovornost koja može svima poboljšati život. Znam da ćete se, kada se suočite s trenutkom istine i budete morali glasovati, složiti sa mnom. Osjetit ćete sudbinu Europe, ne kakva je bila proteklih šezdeset godina, nego kakva može biti. Mora biti.

Ciccione je gledao po sobi gledajući druge u oči, dok nije na

320

kraju klimnuo glavom - Mislim da govorim u ime svih nas kad kažem da nas ništa još ne može uvjeriti, generale. Žalim, ali gorka je istina da kontinent još jednostavno nije spreman.

Sve su se oči okrenule na generala Bittricha koji je još proučavao La Portea.

Njemački je general rekao - što se tiče nedavnih napada na američke satelite koji toliko zabrinjavaju povjerenike i našeg generala La Portea, mislim da su Amerikanci spremni da se odupru i da se riješe svakoga tko stoji iza tih napada.

Dok se još jedno mrmljanje u znak suglasnosti čulo u sobi, general La Porte se samo nasmiješio i rekao blago - Možda generale Bittrich. Možda.

U tom su trenutku sive oči Prusa postale tvrde poput čelika. Dok su ostali odlazili iz sobe u pokrajnju bučnu blagovaonicu, Bittrich se nije pomaknuo.

Ostavši sam s La Porteom, ustao je i otišao prema Francuzu -Tragičan događaj, ta smrt generala Moorea.

La Porte je klimnuo ozbiljno. I ne trepnuvši, proučavao je

Nijemca.

- Osjećam se krivim. Takav gubitak. Da nije došao na naš sastanak na De Gaulleu...? - Slegnuo je na galski način pokazujući da je to bila sudbina.

- Ah, so. Ali što je Moore rekao prije nego što smo se razišli? Sad se prisjećam. Pitao se znate li vi nešto što mi ne znamo.

- Mislim da je izrazio nešto u tom smislu. Nije bio u pravu kao što sam mu i ja rekao - La Porte se nasmiješio.

- Naravno - Bittrich se također nasmiješio i mrmljao dok je hodao prema stolu koji je stenjao pod flamanskim gurmanskim jelima. - Možda.

Francuska regija Chartreuse

Koliba je bila moderna s oštro postavljenim krovom i vanjskim dijelom pola u drvu koje se uklapalo u prekrasan pejzaž ispod Alpa sa snježnim vrhovima. Smještena između borova slatkasta mirisa, koliba je bila na jakoj uzvisini na rubu širokih polja i livada s pogledom na La Grande Chartreuse, poznati kartuzijanski samo-

321

Ludlum Robert - Opcija Pariz

stan. S jedne strane kuće pogled je bio panoramski na otvoreno područje koje je išlo južno i dalje s komadima zimskoga snijega i svježim tragovima jelena. Počele su se pokazivati prve vlati blijede proljetne trave. Na sjeveru se gusta borova šuma uzdizala na planinskoj strani, okružujući kolibu. To je sve bilo bitno Theresi Chambord koja je bila zaključana u sobi na drugom katu. Zurila je u jedini prozor koji je bio visoko dok je gurala starinski krevet ispod sebe. Jadna i bijesna vukla je prazni stol s ladicama na krevet i stavila ga na njega. Zakoračila je unazad. Stavila je ruke na koljena i klimala glavom s gađenjem. Čak i kad je stavila stol na krevet, prozori su bili predaleko da bi ih dosegla. Nosila je stolac poput prijestolja prema krevetu kad je čula da se vrata otključavaju.

Ušao je njezin otac noseći poslužavnik s hranom i gledao je zbunjeno kako je stajala na krevetu pripremajući se da stavi stolac na stol. Stavio je poslužavnik na pokrajnji stol i zatvorio vrata prije nego što se ona mogla spustiti. Klimnuo je glavom. - To ti neće pomoći, Therese. Ova kuća je na rubu planine, a tvoja soba gleda na jaku nizbrdicu. Čak i ako se izvučeš kroz taj prozor, visina je veća od tri kata. Pad te može ubiti. U svakom slučaju, prozori su zaključani. Therese je bijesno gledala u njega - Baš si pametan. Ali pobjeći ću i otići na policiju.

Chambordovo izabrano lice bilo je tužno. - Nadao sam se da ćeš shvatiti, da ćeš mi vjerovati i pridružiti nam se u ovom križarskom pohodu, dijete. Mislio sam da ću imati vremena da objasnim sve ovo, ali onda se umiješao onaj Jon Smith i prisilo me da se otkrijem. Sebično od mene, vjerojatno, ali... - slegnuo je ramenima. - Iako nam se nećeš pridružiti, ne mogu ti dopustiti da pobjegneš. Donio sam ti hranu. Bolje je da jedeš. Uskoro odlazim.

Therese je skočila bijesno - Pridružiti se križarskom pohodu? Kako mogu biti s tobom? Nećeš mi ni reći što sada radiš. Vidim samo da hodaš s teroristima, kriminalcima koji planiraju krvoproliće uz pomoć tvoga računala. Ubojstvo! Masovno ubojstvo.

- Naš cilj je dobar, dijete - Chambord reče mirno. - A ja nisam s tim teroristima kriminalcima kako ih zoveš. Kao što sam

,322

rekao tvom prijatelju pukovniku Smithu, oni su sa mnom. Satnik Bonnard i ja imamo potpuno drugi cilj nego oni.

- Koji cilj? Reci mi! Ako hoćeš da ti vjerujem, ti moraš vjerovati meni.

Chambord je zakoraknuo do vrata, osvrnuo se unazad i činilo se da proučava svoju kćer brzim, ostrim pogledom. - Možda kasnije, nakon što sve završi i promijenimo budućnost. Tada ćeš razumjeti i zapljeskati. Ali ne sada. Nisi spremna. Pogriješio sam.

Otvorio je vrata i brzo otišao, zatvorivši ih i zaključavši iza sebe.

Therese je proklela i vratila se na krevet. Popela se na stol i zatim na stolicu. Dok se piramida pokućstva njihala, prislonila se na zid. Prestala je disati, čekajući da se hrpa ispod nje stabilizirala. Naposljetku je skupila hrabrost i uspravila se. Uspjeh. Njezina je glava dosegla prozore.

Pogledala je i van i dolje i zastao joj je dah. Rekao je istinu, tlo je bilo daleko dolje i padalo je strmo. Pogled preko širokih pašnjaka oduzimao je dah i uzdahnula je. Povukla je prvi prozor, ali bio je nepomičan, s malim lokotima. Možda može slomiti lokote, ali čak i ako uspije otvoriti prozor, visina je prevelika. Ne može pobjeći tim putem.

Gledala je čeznutljivo lijepi pastoralni pejzaž koji se prostirao ispred nje. U daljini, mogla je vidjeti samostan Chartreuse iz jedanaestoga stoljeća. Negdje u blizini, čula je, bio je grad Grenoble. Osjećala se poput ptice u kavezu s podrezanim krilima.

Ali nije bila ptica. Bila je praktična žena. Trebat će joj sva snaga ako želi spriječiti oca da izvrši svoj plan. Osim toga, bila je gladna. Pažljivo je sišla s kreveta, skočila na pod, odnijela poslužavnik do drugih starih tapetiranih stolaca s izrezbarenim drvom. Pojela je zdjelu neke vrste jake seljačke kaše, s krumpirom, zeljem, zečom i svinjetinom. Umakala je debele komade seljačkog kruha u kašu i sve isprala vrčem crnog vina. Bilo je lagano i ugodno, heau-jolais po okusu.

Tek kad je popila posljednji gutljaj, odjednom se osjećala tužnom. Što je radio njezin otac? Teroristi su očito namjeravali napasti Izrael, koristeći se DNK računalom. Ali zašto je on bio uključen? Njegova majka bila je muslimanka, ali on nikad nije

323

bio religiozan, nikad nije bio u Alžiru, koliko je znala, mrzio je teroriste i nije imao ništa protiv Židova ili Izraela. Bio je znanstvenik, za boga miloga. To je sve što je ikad bio. Cisto rezoniranje, logika i jasno razmišljanje bili su njegov život. U njegovu svijetu nije bilo prostora za društvene granice, rasne barijere, etničke ili religiozne razlike. Postojali su samo istina i gole činjenice.

A onda... što? Što se to dogodilo i koju je to veliku budućnost za Francusku vidio? Još je pokušavala to shvatiti kad je čula nešto što je zvučalo kao malo motorno vozilo koje dolazi. Kapetan Bon-nard i onaj mračni čovjek kojeg su zvali Mauritanijska otišli su u jednome. Možda su se sad vratili. Therese nije znala kamo su otišli ni zašto, ali sad kad su se ponovno pojavili, bilo je vrijeme za odlazak. Ili joj je barem tako rekao njezin otac.

Trenutak poslije ključ se okrenuo u bravi i ušao je satnik Bon-nard. Bio je obučen u punoj odori, stožernoj odori francuske Legije stranca zajedno s vrpčama te znakovima i bojama pukovnije. Njegovo kockasto lice bilo je mrko, čvrsta brada visoko, pogled jasan, a plava ošišana kosa skrivena ispod kape. Držao je svoj vojni pištolj.

- Poslao me, mademoiselle, jer ja ću pucati gdje on ne može, shvaćate? Ja neću, naravno, pucati da ubijem, ali izvrsno ciljам i morate znati da neću dopustiti vaš bijeg, om?

- Vi mi se činite kao čovjek koji bi rado ubio ženu, satnice. Ili dijete, Legija je poznata po takvim stvarima, oui? - narugala mu se. Bonnardove oči postale su bijesne, ali nije ništa odgovorio. Umjesto toga, mahnuo je pištoljem da ide ispred njega iz sobe. Išli su niz stube do dnevne sobe u drvu gdje se Mauritanijska nagnuo nad kartu razvijenu na velikom stolu u uglu sobe. Njezin otac je stajao iza nje, promatrajući. Čudan mu je bio izraz na licu koji nije mogla shvatiti kao ni prikriveno uzbuđenje koje nikad prije nije vidjela, čak i kad je postigao neki uspjeh u svom istraživanju.

Mauritanijska je nastavio - Molim, покажите mi gdje je to vaše drugo skrovište. Još mojih ljudi će se sastati s nama ondje.

Bonnard je uhvatio Theresinu pažnju i pokazao stolac na drugoj strani od one gdje su Chambord i Mauritanijska stajali. - Sjedni - reče joj - i ostani ovdje.

Therese se smjestila nelagodno u stolici, zbunjena, a Bonnard je pristupio dvojici muškaraca. Promatrala je svoga oca kako izvlači isti pištolj koji je vidjela u vili. S iznenađenjem je vidjela kako ga brzo okreće prema Mauritanijski.

Njegovo lice i glas bili su kruti poput granita. - Ne treba ti taj podatak, Mauritanijska. Mi znamo gdje je. Hajde. Idemo sad.

Mauritanijska nije pogledao. - Ne možemo ići, doktore. Abu Auda i ostatak mojih ljudi još nisu stigli. Nema mjesta za sve nas u Bellovu helikopteru tako da se moramo služiti njihovom letjelicom.

- To neće biti potrebno - reče Chambord. - Nećemo ih čekati.

Mauritanijska je polako podigao pogled s mjesta na kojem je bio nagnut preko karte. Ispravio se i okrenuo. Kad je vidio pištolj u Chambordovoj ruci, ostao je vrlo miran. Pogledao je kapetana Bonnarda čiji je pištolj također bio uperen u njega.

- I? - Mauritanijske obrve malo su se podigle, pokazujući

samo umjereno iznenađenje ponašanjem dvojice Francuza.

- Ti si inteligentan čovjek, Mauritanijska. Ne pokušavaj nešto što ćeš požaliti.

- Ja nikad ne radim nešto što bih požalio, doktore. Mogu li upitati što mislite postići?

- Rješavamo se vaših usluga. Bili ste korisni. Hvala na dobro obavljenom poslu, ali od ovog trenutka ti i tvoji ljudi samo kom plicirate situaciju.

Činilo se kao da Mauritanijska razmišlja o tome. - Pretpostavljam da imate drukčiji plan. Onaj za koji mislite da nam se neće svidjeti.

- Složili bi se s početnim korakom. Zapravo vaša braća u dru

gim skupinama bila bi presretna. Ali vi ste, kao što ste to često znali isticati, zapravo gerilci, niste obični teroristi. Imate konkretne političke ciljeve, usko žarište. Realno, naše žarište nije vaše i stoga vas se moramo riješiti. Da budemo precizniji, i vaših ljudi. Vi idete s nama, ali samo kao gost. Na kraju ćete nam pomoći.

- Sumnjam - Mauritanijin mirni izgled se promijenio. - A tko će upravljati helikopterom? Moj pilot neće učiniti ništa dok mu ja ne naredim.

324

- Prirodno. To smo očekivali. - Emile Chambord je pogledao u francuskog satnika - Bonnard, povedi Theresu sa sobom. Bonnard ju je zgrabio za ruku, povukao je i gurnuo van. Mauritanijine svijetle oči su ih slijedile. Kad su se vrata zatvorila, pogledao je Chamborda. Chambord je klimnuo - Da, satnik Bonnard je pilot helikoptera. On će nas odvesti odatle. Mauritanija nije rekao ništa, ali kad su dva pucnja zazvučala brzo jedan za drugim vani, stresao se. Chambord nije pokazao nikakvu reakciju - Poslije tebe, Mauritanija. Izveo je Mauritaniju do ulaza u kolibu, kroz glavna vrata prema maglovitom planinskom suncu i na čistinu među borove gdje je bio parkiran izviđački helikopter Hughes. Na tlu pokraj njega ležalo je tijelo saudijskog pilota Muhameda. U njegovim grudima bile su dvije rupe od metka, a krv mu se zgusnula na odjeći. Iznad njega stajao je Bonnard koji je držao pištolj uperen prema Theresi. Šokirana pogledom, držala je ruku na ustima, kao da će povraćati. Chambord ju je proučavao, tražeći znak da je sad razumjela ozbiljnost njegova cilja. Klimnuo je sebi, zadovoljan i okrenuo se Bonnardu - Helikopter ima goriva i servisiran je? - On je malo prije završio. - Bon. Krećemo. - Nasmiješio se sa sanjarskim izrazom na licu. - Do sutra ćemo promijeniti povijest. Bonnard je ušao prvi, nakon njega je stoički išao Mauritanija i sva blijeda Therese. Chambord je ušao zadnji. Dok su se smještali, a rotor su bružali i okretali se, znanstvenik je pogledao na nebo. Trenutak kasnije helikopter se podigao.

31

U zraku, negdje iznad Europe
Ključ su bile ruke. Bijeg bez slobodnih ruku bio je moguć samo u izuzetnim i prijekim okolnostima. Da bi imao šanse, trebale su mu slobodne ruke. Kad su teroristi vezali Jonu ruke iza leđa u kamionu na cesti prema Tunisu, stavio ih je jednu do druge u što ravnijoj liniji. U fanatičnoj žurbi da pobjegnu iz vile, nisu pomaknuli njegove ruke i kako ih nisu čvrsto vezali, varka je bila djelomično uspješna. Otada, okretao je ruke, stalno šireći se i sužujući uže. Ipak, nije ih dovoljno olabavio. A vrijeme je nestajalo. Povez je bio još jedan hendikep. Dok je razmišljao o svemu tome, osjetio je kako mu želudac pada. Sikorski je gubio visinu, skrenuvši u oštar zavoj na putu koji se činio kao spuštanje. Imao je malo vremena. S iznenadnim nespretnim napadom može dovoljno destabilizirati Sikorskiju da ga sruši. Naposljetku, bio je napravljen da apsorbira udar turbulencija, sa sjedalima otpornim na udar i sustavom za gorivo otpornim na udar koji se sam blokira. Ipak su šanse za bijeg bile samo mrvicu iznad nule. A da sruši helikopter, trebao je slobodne ruke. Ako se oslobodi i napadne prije spuštanja, helikopter će biti nisko na zemlji. Može preživjeti bez težeg ranjavanja i pobjeći tije-

327

kom zbrke. To je bio rizik, ali nije vidio drugu mogućnost. Dok se Sikorski nastavio spuštati, Jon je bjesomučno radio na užadi, ali više nije

Ludlum Robert - Opcija Pariz

bilo elastičnosti. Iznenada je s prednje strane helikoptera Abu Auda ljutito nešto rekao na arapskom. Drugi su se pridružili, a razgovor je postao glasniji. Jon je shvatio da je bilo više od tucet terorista u helikopteru. Odjednom su se svi u letjelici, čini se, svađali i uspoređivali ideje o nečemu što su vidjeli na tlu. Uzbunjeni, savjetovali su se na mnogim jezicima.

Jedan od glasova rekao je na engleskom - Sto ne valja?

Pored buke rotora Abu Auda je izvikivao loše vijesti na francuskom, s pokojom engleskom riječi za one koji nisu razumjeli jezik - Mauritaniya i ostali ne čekaju nas u kolibi kako je planirano. Ne javlja se ni na radio. Prazno motorno vozilo je pokraj kolibe, ali izviđački je helikopter nestao. Da, netko drugi leži na čistini. - Zastao je.

Jon je osjetio kako se napetost širi kroz vibrirajuću letjelicu dok se spuštala.

- Tko je to? - netko je vikao.

- Mogu ga vidjeti kroz dalekozor - rekao mu je Abu Auda. -

To je Muhamed. Ima krvi na grudima - zastao je. - Čini se da je mrtav.

Začula se bijesna galama na arapskom, francuskom i svim drugim jezicima. Dok je Abu Auda vikao, pokušavajući ih držati pod kontrolom, Jon je nastavio pažljivo slušati. Postalo je jasno da je Abu Auda pokušavao pronaći ne samo Mauritaniju nego i dr. Chamborda, satnika Bonnarda i Theresu Chambord. Abu Auda se trebao naći s njima u kolibi, ondje gdje će Chambord napraviti drugo DNK računalno.

Novi glas je bjesnio - Vidiš što se dogodi kad vjeruješ nevjernicima, Fulani?

- Rekli smo M. Mauritaniji da ne radi s njima!

Abu Auda se prezirivo nasmijao svojim snažnim basom - Vjerovao si njihovom novcu, Abdulah. Naš cilj je velik i zato nam treba Francuzov stroj.

- I što sad imamo? Ništa!

Stariji glas je rekao - Misliš da je to klopka, Abu Auda?

- Ne znam što je to, dovraga. Uzmite oružje. Budite spremni

da iskočite čim se spustimo.

Jonu nije išlo s užadi oko zglobova. Ali to je mogla biti šansa za uspjeh, bolja šansa nego da riskira smrt rušeći letjelicu. Kad slete, Abu Auda i njegovi ljudi imat će više toga na pameti nego njega. Sprijeda, činio se nepomičan. Samo su napeti mišići pokazivali aktivnost iza njega gdje su mu ruke i zglobovi nastavili očajničku borbu.

Helikopter se zatresao, a zatim ostao miran u zraku, nježno se njišući s jedne na drugu stranu. Nastavio je vući i povlačiti užad. Koža mu je gorjela od trenja, ali je to zanemario. Helikopter se smirio u ravnom, ali polaganom okomitom spuštanju. Iznenada se cijela letjelica zaniijela divlje u stranu. Jon je izgubio ravnotežu i pao, a rame mu je udarilo o sjedalo. Nešto oštro udarilo ga je u leđa. Čuo je povike, dok su prvi teroristi iskakali na tlo. Još ih je slijedilo, a helikopter je vratio ravnotežu i sigurno sletio.

Dok su rotoru usporavali, Jon je brzo tražio oštru izbočinu na stijenci helikoptera. Trljao je leđa o nju dok nije ponovno osjetio bol, a zatim mu je topla mrlja krvi na leđima rekla da ju je našao. I dalje ležeći sa strane, naslonio se na zid pritišćući, tražeći, dok mu ruke nisu našle to mjesto. Dodirnuo ga je oprezno. Obloga na zidu se odvojila i komad oštrog metala iz tijela helikoptera bio je vani istjeran pritiskom. Ohrabren, trljao je užad o njega. Dok su se motori zaustavljali, čudan mir ispunio je letjelicu i on je osjetio da je uže počelo labavjeti.

Nastavio ga je trljati o metal poput noža dok se uže iznenada nije razdvojilo. Mogao je osjetiti krv na rukama ondje gdje se micao. Skinuo je uže sa zglobova i mirno legao. Uši su ga boljele od napetog slušanja. Koliko je terorista ostalo? Toliko su željeli istrčati da se činilo da ih je većina otišla prije nego što je helikopter doista sletio.

Vani su se čuli divlji povici i psovke. Abu Auda je vikao - Razidite se. Potražite ih. Sve pretražite!

- Evo karte Francuske! - netko je povikao. - Našao sam je u kolibi!

Čulo se još izvješća i glasnog psovanja. Komešanje vani pomaklo se dalje.

Jon je pokušao čuti disanje u helikopteru, najmanji pokret.

&QJB&@ffi] &

Ništa. Duboko je disao da smiri živce, skinuo je povez s očiju i pao na pod među sjedala. Virio je uokolo. Nikoga nije bilo ispred njega. Okrećući se, pogledao je uokolo. Ponovno nitko. I dalje ležeći na podu, strgnuo je vrpцу s usta i stao pretraživati helikopter u potrazi za jurišnom puškom, pištoljem, nožem koji je nekom ispao, bilo čime. Nožić koji je bio omotan oko noge uzeli su mu kad su ga zatočili.

Ali ponovno ništa. Dopuzao je do pilotskog i kopilotskog sjedala sprijeda. Ondje je spazio nezgrapan pištolj na polici pokraj kopilotova sjedala. Signalni pištolj. Oprezno ga je podigao i provirio kroz prozore. Sletjeli su na polju blizu uzvisine na rubu guste borove šume uz djelomično drvenu kolibu s visokim krovom. Koliba je bila visoka i uska pa je bila manje vidljiva iz zraka i sa strane. Mnoštvo borova bilo je blizu kuće i širilo se od uzvisine prema niskoj planini iza sebe. Dalje su bili snježni vrhovi. Netko je spomenuo Francusku. Alpe?

Dva teroristička vojnika s oružjem preko ramena podigla su tijelo Mauritanijina mrtvog pilota. Još su dvojica pretraživala strmi pašnjak, dok je visoko na balkonu drugoga kata stajao Abu Auda s dva starija Saudijsca. Pretraživali su u daljini.

No, beskonačna šuma privukla je Jonovu pozornost. Ako može kliznuti iz helikoptera i među borove, utrostručio bi izgleda za bijeg. Trebao je sad krenuti, dok su teroristi bili zaokupljeni. Svake sekunde povećavala se opasnost da Abu Auda i ostali odustanu od svoje potrage, pregrupiraju se i sjete na njega.

Sagnut prema podu izašao je na vrata na kopilotovoj strani koja nisu gledala na kolibu. Zaboravio je na rane, prešao preko ruba i držeći se prečke, puzao po tlu poput zmije. Ležeći na trbuhu, gledao je ispod helikoptera u teroriste koji su i dalje ljutito pretraživali. Zadovoljan, sa signalnim pištoljem u ruci, otpuzao je na rukama prema smeđoj travi koja je okruživala borovu šumu. Proljetni cvjetovi počeli su se pojavljivati među travom. Svjež miris vlažnoga planinskog tla dizao se oko njegove glave. Na trenutak je, opijen slobodom, osjetio vrtoglavicu. Ali se nije usudio stati.

Pužući lagano dalje, došao je do drveća i skliznuo sretan u mračnu šumu, gustu i punu jela. Teško je disao. Grašci znoja sku-

pili su mu se na licu. Ali rijetko kada se bolje osjećao. Čučnuo je iza drveta i proučavao teroriste na čistini i oko kolibe. Još nisu otkrili da ga nema. S hladnim smiješkom skočio je i otrčao.

Prvi put kad je čuo zvuk ispred sebe, skočio je iza drveta i bacio se na pod. Srce mu je lupalo dok je promatrao kroz čipkaste šumske sjenke. Kad je vidio da se glava pojavila iza bora, srce mu je počelo brže lupati. Glava je imala afganistanski turban i odjeću. Gotovo je nespretno naletio na naoružanog Afganistanca koji je još pretraživao šumu tražeći bilo kakav trag Chamborda, Maurita-nije i ostalih.

Muškarac se okrenuo polako, njegov mračni pogled proučavao je sjene. Je li čuo Jona? Činilo se da jest jer je podigao stari američki M16A1 i uperio ga nekamo u Jonovu smjeru. Jon je zadržao dah i čvrsto stisnuo signalni pištolj. Posljednja stvar koju je htio, bila je da opali. Ako signalna raketa pogodi Afganistanca, vrištat će poput demona. Ako promaši, signalna raketa će sve osvijetliti jače nego reflektor.

Promatrao je Afganistanca kako pažljivo korača prema mjestu gdje je Jon tiho ležao. Terorist je trebao pozvati pomoć, ali nije. Možda nije bio siguran što je čuo ili je li uopće što čuo. Po izrazu na muškarčevu licu činilo se kao da razgovara sam sa sobom u panici. Nije čuo ništa. Možda zec. Možda vjetar. Izraz lica mu se razbistrio, a držanje opustilo. Sad kad su ga ostavile sumnje, primaknuo se brže. Kad je došao do mjesta gdje se Jon skrivao, krenuo je vrlo brzo.

Jon je ustao i bacio se na njega prije nego što je momak mogao reagirati. Udarao ga je teškim signalnim pištoljem i bacio na koljena. Stavio je ruku na muškarčeva usta i udario ga oružjem po glavi. Krv je šiknula. Muškarac se borio, ali bio je očito zapanjen i zbunjen početnim udarcem. Jon ga je ponovno udario i terorist se srušio mlitavo na šumsko tlo. Teško dišući, Jon je gledao prema dolje. Pluća su ga boljela, a grudni mu je koš bio napet. Zgrabio je M16 i našao muškarčev zaobljeni bodež.

Kleknuo je da provjeri teroristovo bilo. Bio je mrtav. Jon je strgnuo punjenja za

M16 s njegova tijela, ustao i ponovno pošao kroz šumu. Dok se kretao brzim koracima, napeto je razmišljao. Pokušao je shvatiti što se dogodilo prije nego što je stigao helikopter. Zašto je saudijski pilot ubijen? Prema onome što je rekao Abu

330,

331

Auda, Chambord, Therese, Bonnard i Mauritanija bili su u kolibi. Kamo su sada otišli?

Odjekivale su mu Chambordove riječi: Nisam njihov, pukovniče Smith. Oni su moji. To mu je ostalo u mislima i intrigiralo ga. Mozaik čudnih komadića onog što je saznao od ponedjeljka počeo se sastavljati u njegovim mislima i napokon su one dobile smisao na neki ludi način. Zašto Chambord i Bonnard ne bi čekali? Naposljetku, štit polumjeseca je, navodno, radio za njega.

Chambord nije bio pripadnik štita polumjeseca. Jasno je rekao da su oni njegovi... Trčeći dalje, Ton je nastavio odgonetavati, pokušavajući nešto smisliti. I zatim, kao da se magla razišla, našao je smisao: kao što je Crni plamen bio paravan za štit polumjeseca, štit polumjeseca mogao bi biti paravan za Chamborda i francuskog satnika Bonnarda.

Možda je griješio, ali činilo mu se da ipak nije. Što je duže o tome razmišljao, to je popimalo više smisla. Mora doći do Freda Kleina i upozoriti ga što prije. Klein i pola svjetskih obavještajnih službi tražili su kriminalce, ali pogrešne. Klein to mora znati, a Jon je morao saznati kamo su Chambord i Bonnard otišli i kakvo su razaranje oni planirali.

Prvi znak da je Jon ponovno u nevolji bila je eksplozivna pucnjava iz helikoptera S-70A. Šišala je iznad vrhova drveća dok je Jon prelazio malu čistinu. Igllice borova su padale, a helikopter se naginjao i uspinjao, okretao da može poći drugi put. Do tada Jon više nije bio na otvorenom, a helikopter mu je prošao iznad glave i niz strminu. Bila je to varka, mislio je Jon. Vidjeli su ga prvi put i sletjet će na drugoj čistini niz strminu. Nakon toga teroristi će se razići i čekati. Ako ih je dovoljno da pokriju što veće područje, mogu se nadati da će doći do njih.

Posljednja dva sata probijao se na široki zavoj uzbrdo.

Kad više nije vidio znaka snaga štita polumjeseca, osjećao se dovoljno sigurno da skrene nizbrdo gdje će imati veće izgleda otrčati na cestu. Nagađao je da je u jugoistočnoj Francuskoj. Ako je

332

imao pravo, mogao je biti negdje između Mulhousea i Grenoblea. Svaki sat koji je proveo izvan dodira s civilizacijom, činio se kao gubitak vremena. Budući da je trebao telefon, riskirao je da prebrzo skrene s kursa. Nije otišao dovoljno daleko od kolibe tako da ga je helikopter primijetio.

Mora im prestati davati prednost. Okrenuo se, ali nije išao ponovno uzbrdo. Umjesto toga, skrenuo je prema nagibu do kolibe, nadajući se da će iznenaditi Abu Audu. Osim toga, koliba je vjerojatno bila blizu neke ceste. Iznenadno jato vrana koje je krenulo s okolnih borova bilo je prvi znak da je počinio još jednu pogrešku. Drugi znak bilo je mahnito glasanje neke preplašene životinje sto metara lijevo.

Podcijenio je Abu Audu. Kopnene snage slijedile su helikopter ako bi Jon učinio točno ono što je učinio. Jon se sakrio u otvor stijene nadesno gdje je mogao promatrati cijelu šumu ispred sebe. Koliko je ljudi Abu Auda dodijelio pratećim snagama? Imao je ukupno dvanaest ljudi osim ako nisu stigla pojačanja. Visoko gore vrhovi borova su se svijali na vjetru. Negdje u daljini zujale su pčele i pjevale ptice. Ali ptice nisu pjevale ovdje. Sume su bile sablasno tihe kao da nešto čekaju. Neće dugo.

Zatim se činilo da se sjenke ispod divovskih borova njišu krećući se poput rijetke magle. Iz magle, kao da lebdi na samim sjenama, pojavio se još jedan Afganistanac. Nije bio sam. Drugi terorist pojavio se pedesetak metara s Jonove desne strane i dvadeset metara niz strminu. Treći je bio na jednakoj udaljenosti na drugoj strani.

Jon nije vidio ostale. Nasmiješio se ozbiljnim smiješkom. Nije bilo pojačanja.

Tri protiv jednog - i koliko njih iz helikoptera dolazi uz strminu odostrag? Vjerojatno šestorica ili sedmorica. Ali, ako bude brz, to neće biti bitno. Ovaj put je Abu Auda pogrešno procijenio. Nije očekivao da će se Jon vratiti pod tako ostrim kutom, što ga je dovelo do ove trojice prije nego što su mislili. Trojica protiv jednog - ako je taj jedan naoružan s M16 i skriven, nije nemoguća situacija. Jon je vidio kako je prvi terorist otkrio kameno skrovište i signalizirao svojim drugovima da se razdvoje dok je on pretraživao.

333

Jon je pretpostavljao da su već shvatili da ima M16. Budući da je Abu Auda bio jak zapovjednik, mislilac, prebrojao je ljudstvo prije nego što su otišli iz kolibe. To je značilo da je otkrio kako mu je nestao jedan naoružani čovjek. Ako su našli tijelo, Auda je bio siguran da je M16 nestao. Jon je pažljivo provirio. Voda terorista išao je ravno na stijene. Jonova glavna briga bila je koliko ih brzo može izbaciti iz igre ili barem baciti na pod tako da se može iskrasti prije nego što shvate da ga nema. Ali prvi pucanj dovest će ostale u trku. Vrlo je vjerojatno da će netko upozoriti helikopter. Pričekao je prije nego što su ostala dvojica bila u ravnini sa stijenama, po jedan sa svake strane. Dotad je glavni čovjek bio manje od sedam metara udaljen. Došlo je vrijeme. Na rubu, Jon se digao, ispucao tri rafala: dva u prvog terorista i brzo mičući pušku, jedan u muškarca na istoku. Ponovno je pomaknuo pušku i ispalio još dva u muškarca na zapadu i zatim pobjegao. Prvog je pogodio izravno. Nije se dizao. Druga su dvojica također pala, ali nije bio siguran koliko ih je jako ranio. Dok je trčao, tjeskobno je slušao može li nešto saznati. Čuo je viku u daljini... i ništa više. Nije bilo nogu u trku koje se sudaraju s grmljem, nije bilo pucketanja niskih grana. Ni jedan zvuk potjere. Oprezno, tražeći zaklon gdje god je mogao, nastavio je trčati nizbrdo, sve dok je ponovno čuo helikopter. I čučnuo je pokraj velikog bora. Motrio je kroz male tunele među svjetlucavim iglicama. Uskoro je helikopter prošao iznad njega, a Jon je primijetio crno lice kako se nagnje da provjeri ispod sebe. Abu Auda. Sikorsky je nastavio. Jon nije mogao ostati ovdje jer se Abu Auda neće pouzdati samo u zračnu potjeru. Netko od njegovih ljudi još je na zemlji i Jon je trebao odlučiti. Ali i Abu Auda je trebao. Morao je pogoditi u kojem je smjeru pobjegao Jon.

Dok je Jon napeto slušao zvuk spuštanja i slijetanja, pokušao se uvući u ubojičin mozak. Napokon je zaključio da će Abu Auda očekivati da on ide ravno od svojih progonitelja pokušavajući se što više udaljiti od njih. Što je značilo, ako je imao pravo, da će se helikopter spustiti južno. Jon se okrenuo i otrčao nadesno. Zatim je usporio i krenuo na zapad prema šumi pokušavajući stvarati što manje buke.

_3M.

Nakon manje od sata, šuma borova počela se prorjeđivati. Znojeći se, uz rane koje su ga boljele, Jon je nastavio po otvorenom pašnjaku i uzbuđeno stao na rubu šum. Dolje je prolazio automobil asfaltnom cestom. Nije više čuo potjeru otkad je skrenuo zapadno, a povremeni zvuk helikoptera koji još pretražuje šumu bio je daleko nalijevo, na jugu. Ostao je među drvećem, žureći na sjever po rubu, nadajući se da će se cesta i šuma naposljetku sresti ili se barem približiti. Kad je našao potok, stao je i sagnuo se pokraj njega. Daščući, odvezao je bijeli rukav koji je Therese upotrijebila da mu poveže ruku nakon raketnog napada na vilu. Rana je bila dugačka, ali plitka. Oprao ju je kao i bok gdje je metak porezao kožu, pa čelo gdje su ga ogreble krhotine od udara rakete i zglobove. Neke su rane bile blago crvene, pokazujući znakove slabe infekcije. Ipak ni jedna nije bila ozbiljna. Pljusnuo je još hladne izvorske vode na svoje vruće, znojno lice i stenjući, krenuo dalje. Šumski zvukovi bili su ovdje normalni. Zatim je zastao. Nada ga je ispunila. Kroz drveće je mogao vidjeti raskrižje i znak na cesti. Pogledao je uokolo i pažljivo iskočio iz zaklona na asfalt. Prešao je cestu do znaka. Barem je znao gdje je: Grenoble 12 km. Ne jako daleko, a i bio je ondje već prije. Ali ako ostane na cesti, bit će uočljiv. Ako helikopter bude pretraživao tako daleko, lako bi ga se vidjelo.

Radeći planove, pobjegao je natrag u šumu i čekao. Kad je čuo buku automobilskeg motora, nasmiješio se s olakšanjem. Išao je u pravom smjeru. Promatrao je željno kad se iza zavoja pojavio kamion. Ostavio je M16 sa streljivom među borovima i nabacao zemlju na njih. Zatim je stavio savijeni afganistanski nož u jedan džep

jakne, a signalni pištolj u drugi i mahao je objema rukama. Seljak je stao, Jon se popeo u kabinu, pozdravivši momka na francuskom. Objasnio je da je stranac koji je došao u posjet prijatelju, a taj je otišao u Grenoble. Trebali su se naći za večeru, ali njegov auto nije mogao upaliti tako da je odlučio šetati nadajući se da će naći kakvog dobročinitelja. Pao je u šumi i zato je bio tako izubijan. Seljak je suosjećano vrisnuo i ispričao mu o ljepotama ovog područja zadovoljan što ima Jonovo društvo u ovoj dalekoj zemlji

335

visokih planina, širokih prostora i malo stanovnika. Vozili su, ali se Jon nije opustio. Njegov oprezan pogled nastavio je promatrati.

Grenoble, Francuska

Smješten u francuskim Alpama, Grenoble je bio fascinantno grad, star i povijestan, poznat po zimskim sportovima, osobito spustu, te srednjovjekovnim spomenicima. Seljak je ostavio Jona na lijevoj obali rijeke Isere na trgu Grenette, trgu s puno ljudi i kafićima na pločnicima. Blizu je bio trg St-Andre, srce Grenoblea. Topla suncana svjetlost izmamila je ljude van pa su sjedili za malim vanjskim stolovima u tankim majicama kratkih rukava, pijuci espresso.

Dok ih je proučavao, Jon je ponovno shvatio kako je bijedno izgledala njegova odjeća. Bila je prljava i mirisala na dim i nije imao pojma je li uspio očistiti lice u potoku. Već je privlačio pogrešnu vrstu pozornosti, nešto što zasigurno nije želio. Još ima svoju lisnicu pa će, čim nazove Freda Kleina, kupiti novu odjeću. Okrenuo se orijentirajući se i otišao prema trgu St-Andre. Ondje je našao ono što je najprije trebao - javnu govornicu - i nazvao Freda Kleina.

Kleinov glas bio je iznenađen - Znači, ipak si živ?

- Zvučiš razočarano.

- Nemojte biti sentimentalni, pukovniče - Klein je rekao veselo. - Poslije ćemo se grliti. Ima nekoliko stvari koje se događaju koje moraš odmah znati. - Opisao je posljednju elektroničku katastrofu: zaslijepljene satelite. - Nadao sam se da je molekularno računalo uništeno, a ono što se dogodilo da je samo gadan kvar.

- Nisi to vjerovao ni sekunde. Šteta je prevelika.

- Zovem to naivnom nadom.

- Je li Randi Russell pobjegla prije nego što je raketa eksplodirala?

- Ne bismo znali što se zapravo dogodilo u Alžiru da nije. U Parizu je. Gdje si ti? Izvijesti me o novostima.

Znači Randi je uspjela. Jon je polako ispustio dah. Objasnio je događaje od udara projektila te što je saznao.

Klein je prokleo - 'Znači misliš da je i štit polumjeseca paravan?

- Ima smisla. Ne vidim Dariusa Bonnarda kao islamskog teroristu, bez obzira na alžirske veze. Ali bio je na pravom mjestu u pravu vrijeme da potajno telefonira iz NATO-a. On ili Chambord ubili su pilota Štita polumjeseca u kolibi prije nego što smo došli i zatim pobjegli s Theresom. Abu Auda je bio zapanjen, bijesan, zabrinut je li Mauritanija još živ. Kako sam ja to iščitao, to nije bila iznenadna slučajna pobuna. To je bilo plansko preuzimanje kontrole.

- Misliš da Emile Chambord stoji iza svega?

- Možda, a možda i ne. Može biti satnik Bonnard, a on drži Chamborda i upotrebljava kćer za ucjenu - reče Jon, zabrinut za Theresu. Gledao je na ulicu, tražeći Abu Audu i njegove ljude.

- Jesi li čuo što o Peteru Howellu i Martvju?

- Prema mojim prijateljima u Langlevu oni su u Parizu. Marty se probudio.

Jon se nasmiješio. Koje olakšanje da se Marty vratio - Je li rekao što korisno o Emileu Chambordu?

- Nažalost, ništa što već ne znamo. Poslat ću Randi po tebe.

- Reci joj da ću čekati kod Fort de la Bastille na vrhu žičare.

Klein je ponovno umuknuo - Znaš, pukovniče, možda iza

Chamborda i Bonnarda stoji netko koga ne znamo. Može čak biti i kći.

Jon je razmišljao o tome. Nije Therese, ne. Nije vjerovao u to, ali ostatak onog

što je rekao Klein imalo je smisla. U njegovoj glavi počela se stvarati ideja, ideja koju je trebalo dalje istražiti.

- Izvuci me odavde, Frede.

336,

337

32

Pariz, Francuska

U sjedištu ratne mornarice na Place de la Concorde kapetan Liberal Tassini igrao se finim Mont Blanc naličperom na stolu dok je promatrao Petera Howella - Čudno je da to pitaš, Peter. Mogu li pitati što je potaknulo tvoje zanimanje?

- Recimo samo da je MI6 zatražio da proučim stvar. Vjerujem da to ima veze s malim problemom koji se tiče jednog od naših nižih časnika.

- A koji je to mali problem?

- Među nama, Libby, rekao sam im da idu redovitim kanalima, ali izgleda da se to tiče sina nekog jako važnog - Peter je pognuo glavu, praveći se da mu je neugodno. - Ja sam samo glasnik. Jedan od razloga što sam pobjegao iz službe? Temperament i ostalo. Samo mi učini uslugu i daj mi jednostavan odgovor i ja idem odavde i odlazim daleko od tebe.

- Ne može, bon ami. Tvoje pitanje odnosi se na nešto deli katno i složeno s naše strane.

- Ma nemoj mi reći. To je znači nezgodno pitanje, zar ne? Oprosti, ja..

Satnik Tassini okretao je olovku ponovno na stolu. - Naprotiv.

- volio bih zapravo znati kakve veze ima taj, ah da, niži časnik

s tim je li posljednji sastanak na De Gaulleu bio ovlašten ili neovlašten.

- Pa - Peter se nasmiješio urotnički - dobro, Libby. Čini se da je momak tražio povrat novca za troškove jer je bio na takvom sastanku kao zamjena za pilota jednog od naših generala. Njegov blagajnik želi znati je li zahtjev osnovan.

Kapetan Tassini glasno se nasmijao - Je li, nebasa mu? Sto kaže general?

- Osjetljivo. Čini se da je umro. Prije nekoliko dana.

Tassinijeve su se oči smanjile. - Ozbiljno?

- Bojim se da jest. Nije neobično kod generala. Bio je star, znaš.

- Pa - Tassini reče na engleskom - dobro. Zasad ti mogu samo reći da nije bilo ovlaštenog sastanka na De Gaulleu iako se jedan možda dogodio. I mi to istražujemo.

- Hmmm - Peter je ustao - dobro, reći ću samo starom davežu da se ne može potvrditi ni opovrgnuti. Blagajnik može ili ne mora vratiti novac dečku. To ovisi o njemu. Ali neće dobiti službeni odgovor.

- Okrutno prema dečku - suosjećao je Tassini.

Peter je krenuo prema vratima - Kakve veze ima De Gaulle s tim? Sto kapetan kaže o sastanku?

Tassini se naslonio i ponovno proučio Petera. Naposljetku je rekao - Tvrdi da nije bilo sastanka. Kaže da je uvježbavao taktiku broda u neprijateljskim vodama noću i da je naredba došla iz NATO-a. To je veliki problem za nas jer se čini da je nitko u NATO-u nije izdao.

- Jao. Dobro, drago mi je što se ja ne moram time baviti, stari

- Peter je mogao osjetiti Tassinijev ispitivački pogled na svojim ledima kad je odlazio. Sumnjao je u to da je nasamario svog prijatelja, ali obojica su sačuvala obraz i što je još važnije, mogućnost opovrgavanja

Berlin, Njemačka

Kurfürstendamm - Ku'damm, kako ga zovu mještani, prometni je bulevar u srcu novog

i skupim uredima, poznat je diljem svijeta. Poznavatelji su se kleli da Ku'damm nikad ne spava. U jednom od elegantnih restorana Pieke Exner probijala se među bijelim stolnjacima i ispoliranim srebrnim prema sastanku za ručak. Bio im je to drugi u dvanaest sati i znala je da je mladi poručnik više nego spreman - bio je vrlo nestrpljiv.

Očito je zbog skakanja na noge i pruskog klika svojih peta dobio šaljivi prijekor od svog šefa, generala Otta Bittricha. Bilo je to također očito iz nehajne odore koja pokazuje opuštenu familijarnost, što je nastojala postići kod njega cijele prošle večeri prije nego što je otišla kući. A i pustila ga je da ako i ne dašće, a ono barem teško diše. To su bili znakovi koje je htjela vidjeti. Ipak, imala je još posla. Nije htjela da mu opuštena bude odora, već njegov jezik.

Nasmiješila se i smjestila u stolcu. Radosno joj je pomogao da sjedne za stol. Dok je sjedio do nje, namjestila je svoj smiješak istinske topline kao da je mislila o njemu otkad su se rastali na njezinim vratima. Nakon što je galantno naručio skupu bocu najboljeg vina iz Rheingaua, nastavila je brbljati tamo gdje su stali kad su se rastali, o njezinim snovima o putovanjima i ljubavi prema svim dobrim inozemnim stvarima.

Kako se ispostavilo, brzo je uvidjela da je dobro obavila svoj posao, a poručnik je bio previše zaokupljen mislima o njoj da ne bi zagrizao u mamac. Ručak je prošao u tom tonu uz Schnitzel, drugu bocu Rheingaua i sjajni Strudel uz kavu i Brandj. Ali, koliko god da ga je omamila smiješkom i toplim stiskom ruke, nikad nije govorio o svom poslu.

Izgubivši strpljenje, zagledala se dugo i duboko u njegove oči uspjevši prenijeti intrigantni raspon emocija - sramežljivost, nervozu, laganu preplašenost, obožavanje, bestidnu žudnju i seksualnu želju, sve u isti mah. To je bio dar, a i stariji i pametniji ljudi od poručnika Joachima Bierhafa padali su na to.

Odgovorio je brzo plativši račun, a zatim su otišli. Sve dok nisu došli do stana iza Brandenburških vrata i preko rijeke Spree u boemski Prenzlauer Berg, dio bivšeg Istočnog Berlina, nije mogao razmišljati ni o čemu drugome osim o njoj, njezinu prekrasnom stanu i njezinu krevetu.

Kad su ušli, brzo je navukao zastore na popodnevnom suncu i začas se skinuo te dodirivao Piekine grudi, kad je ona uzdahnula i požalila se kako je hladno. Vrlo hladan svibanj u Njemačkoj. Kako bi voljela da je s njim u sunčanoj Italiji ili Španjolskoj, ili još bolje... na prekrasnom jugu Francuske.

Sav zauzet grudima i skidanjem zelenih tangi, Joachim je promrmeljao - Bio sam ondje, na jugu Francuske. Bože, da si barem bila sa mnom.

Nasmijala se zaigrano - Ali imao si svog generala.

- On je bio na onom francuskom nosaču većinu noći. Samo on i naš pilot. Sam sam šetao kejevima. Sam samcat. Morao sam jesti sam. Kakvu sam veliku bocu vina pronašao. Svidjela bi ti se. Bože, kako bih volio... ali sad smo ovdje i...

U tom je trenutku Pieke Exner pala s kreveta, uganula koljeno i nabila leđa. Nije mogla stajati bez poručnikove odlučne i pre-nježne pomoći. Dok ju je stavljao natrag u krevet, zamolila je koketno da je pokrije da joj ne bude hladno. Drhtala je. Pojačao je grijanje i stavio još jednu deku na nju. Pružila je tužno ruku. Bila je naravno slomljena i izuzetno razočarana, a isto tako zaplakana, osjećala je krivnju - Jadničak. Vjerojatno ti je grozno. Baš mi je žao. Hoćeš... hoćeš ... li biti dobro? Mislim, bio si tako... tako...

Joachim Bierhof ipak je bio časnik i džentlmen. Bio je prisiljen, kako bi odagnao njezin strah, reći da će biti dobro. Značila mu je ipak toliko više nego to. Stisnula mu je ruku i obećala da će se naći s njim rano ujutro, bude li se osjećala dobro, ovdje u njezinu stanu. - Nazvat ću te sutra! - I odmah je zaspala.

Poručniku nije preostalo ništa drugo nego da se obuče i tiho ode, pažljivo da je ne probudi.

Čim su se vrata zatvorila i zaključala, iskočila je iz kreveta, obukla se i nazvala na telefon. Javila je - General Bittrich bio je na jugu Francuske, baš kao što si i mislio. Proveo je pola noći na francuskom nosaču aviona. To je sve što si želio znati, Peter?

- Ti radiš čuda, dijete moje - izjavio je Peter Howell iz Pariza.

- Sjećaš se toga.

.340

341

- Peter se nasmiješio - Nadam se da cijena nije bila previsoka, Angie, stara.

- Ljubomoran si, Peter?

- U mojim godinama, draga, ja sam izuzetno polaskan.

- U bilo kojim godinama. Osim toga ti nemaš godine.

Peter se nasmiješio. - Nije baš da moje tijelo to zna cijelo vri jeme. Ali, moramo se još naći.

- Prijedlog, g. Howell?

- Angie, ti možeš probuditi i mrtve. I ponovno, hvala.

Angela Chadwick je zaklopila slušalicu, popravila krevet, uzela torbicu i napustila taj stan vraćajući se u svoj na drugoj strani Brandenburških vrata.

Pariz, Francuska

Marty je imao novi laptop koji je Peter kupio na Martvjevu kreditnu karticu.

Ostavljn sam i na lijekovima, Marty je bio nagnut nad njim u svojoj sobi u klinici, sjedeći prekrivenih nogu na vrhu svog kariranog prekrivača na krevetu.

Provjerio je web stranicu OASIS-a - on Une informacije o Aspergerovu sindromu - petnaest puta u posljednja dva sata, bez rezultata.

Lebdeći između očajja i odlučnog optimizma, pod utjecajem svojih lijekova, Marty nije čuo Randi ni Petera kako ulaze u sobu i razgovaraju.

- Ima li što novo, Marty? - Randi je upitala prije nego što su se vrata zatvorila.

Peter ju je prekinuo - M16 nije čula ništa. Iritantno. - Dodao je s tračkom gorčine - Da znamo za koga Jon zapravo radi, mogli bismo izravno kontaktirati s njima i možda dobiti izravno podatke.

Ozbiljnog pogleda Marty je promatrao Randi - Sto je s CIA-om, Randi?

- Nema novosti - priznala je.

Marty se namršti, a prsti su mu lupkali po tipkovnici. Provjerit ću ponovno OASIS.

- Kad si posljednji put pokušao? - upitao je Peter.

Dvije crvene točke prezira pojavile su se na Martvjevim obra-

zima. - Ako misliš da sam opsesivan, Peter, što je s tobom? Svi ti telefonski pozivi!

Peter je klimnuo i kratko se nasmiješio.

Marty je potihio gundao dok je išao na web stranicu OASIS-a.

Čim se na ekranu pojavila početna stranica, malo se opustio. To je bilo kao odlazak kući. Stvoren za ljude s Aspergerovim sindromom i njihove obitelji, OASIS je bio pun podataka, a osim toga tu je bio web ring. Marty je često provjeravao stranicu kad je njegov život bio normalan, no, normalan za njega. Ono što je ostatak svijeta smatrao normalnim, on je držao strašno dosadnim. Nije mogao zamisliti zašto bi netko želio tako živjeti. S druge strane, činilo se da OASIS pogađa srž. Oni koji su vodili stranicu, znali su o čemu pričaju. Kakav raritet, mrmljao je sam sebi. Radovao se čitanju nove knjige, OASIS-ova vodiča za Aspergerov sindrom koji su napisale Patricia Romanowski Nashe i Barbara L. Kirby. Čekala ga je na stolu kod kuće.

Pretraživao je poruke na OASIS-u, ali ponovno nije bilo ničeg. Naslonio se unazad, zatvorio oči i duboko uzdahnuo.

- Bez riječi? - upita Peter.

- Vraga, ne.

Bili su tihi u obeshrabrenju. Kad je telefon zazvonio, Randi ga je zgrabila. Bio je to Doug Kennedy, njezin šef u Langleyu. Dok je slušala, oči su joj zasvijetlile od uzbuđenja. - Znam to mjesto. Da. Sjajne vijesti. Hvala, Doug. Ne brini se. Ja ću to srediti. - Čim je zaklopila, okrenula se Martvju i Peteru. Gledali su u nju, čekajući.

- Jon je živ. Znam gdje je.

Grenoble, Francuska

Hladni alpski vjetar mrsio je Jonovu kosu i hladio mu lice dok se naslonio na zid Fort de la Bastille iz šesnaestog stoljeća s drugim turistima, visoko iznad Grenoblea. Usprkos sve jačem vjetru, činilo se da uživaju u prekrasnoj mješavini srednjovjekovnih i supermodernih zgrada daleko dolje. Poznat po visokotehnološkoj industriji i dobrim sveučilištima, Grenoble se širio od utoka rijeka Drač i Isere, dok su se iznad njega uzdizale čarobne Alpe, a njihov

343

snježni pokrivač sjajio je na popodnevnom suncu.

Ipak, to nije bila panorama na koju je Jonova pozornost bila usredotočena otkad je stigao u staru utvrdu. Bila je to žičara koja se dizala iz grada.

Bio je na zidu nekoliko sati, odjeven u nove traperice, zelenu majicu, pilotsku kožnu jaknu i tamne sunčane naočale.

U dubokim srednjim džepovima njegove jakne bili su afgani-stanski zaobljeni nož i signalni pištolj iz helikoptera, njegovo jedino oružje. Još je razmišljao o dobrim vijestima - da je Randi živa i da je Marty budan i dobro.

Ali, bio je nemiran. Trebala je već stići dosad i bio je svjestan da bi Abu Auda i njegovi ljudi mogli stići svaki čas. Bilo je neizbježno da će produljiti potragu do Grenoblea, jedinog većeg grada pored vile Chartreuse. Jon je previše znao i još je postojala šansa da nije uspostavio kontakt s pretpostavljenima. Mogli su čak pronaći pušku M16 i streljivo koje je zakopao ispod zemlje blizu ceste koja je vodila ovamo.

Sad je stajao na hladnom planinskom vjetru rame uz rame s ostalim turistima, neprimjetan u popodnevnom sjenkama, podigavši ruke na zid i proučavajući svaku gondolu koja je redovno dovozila putnike na tvrđavu sa stajališta u Stephane-Jay. Konstruirane da zadovolje turiste koji su voljeli prekrasne poglede, gondole su bile prozirne.

To je, naravno, također odgovaralo Jonu jer je mogao pregledati svakog putnika u gondolama. Prošlo je pet sati kad je konačno spazio ne Randi već jednog od ubojica Štita polumjeseca. Ritam mu se srca ubrzao.

Nije želio privlačiti pozornost tako da je nastavio sa svojom opuštenom pozom običnoga turista nalik ostalima dok je brzo analizirao i pokušao smjestiti lice: obrijani Saudijac koji je bio u skupini terorista koja je pobjegla iz vile. Bio je u prednjem dijelu gondole koja se polako dizala do tvrđave. Iako je on bio jedini terorist kojeg je prepoznao u gondoli, Jon je sumnjao u to da je sam. Još je članova Štita polumjeseca bilo uokolo.

Siguran u identitet muškarca, Jon se okrenuo, nonšalantno stavio ruke u džep jakne gdje je mogao zgrabiti oružje i krenuo prema stazama koje su vodile kroz Pare Guy Pape do grada.

^44

Nije želio otići ako se Randi pojavi. Ali gdje je bio jedan iz Štita polumjeseca, tu su i drugi i morao se suočiti s činjenicom da Randi možda nikad ne dođe.

Kad se našao izvan pogleda sa zida, počeo je brže hodati. Broj se turista smanjivao. Bilo je sve kasnije, a jaki vjetar koji je fućkao kroz popodnevne sjenke vjerojatno ih je obeshrabrio. Više ne primjećujući hladnoću, napustio je utvrdu, skrenuo prema stazi nizbrdo i počeo gotovo trčati. Zatim je vidio još pet ubojica Štita polumjeseca.

Sakrio se iza visoke živice. Penjali su se putem kojim je on htio upravo sići, a vodio ih je Abu Auda. Svi su nosili običnu zapadnjačku odjeću. Abu Auda je nosio beretku i djelovao poput morskoga psa koji je pokušao hodati po zemlji. Jon je promijenio smjer i krenuo prema stražnjem dijelu utvrde gdje je bilo još jedno područje parka. Skliznuo je iza visokog hrasta, promotrio područje odakle je upravo došao, a zatim i grad i rijeke ispod.

Slušao je intenzivno. Da, imao je pravo. Čuli su se brzi koraci odostraga koji su ulazili s uzvisine. Koraci su bili lagani, ali brzi. Izvukao je signalni pištolj i nož i brzo skočio.

Randi je odskočila. Dodirnula je prstom usne.

- Randi! - okrivio ju je.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Psst. Budi dobar.

Nacerio se od olakšanja - šefuješ kao i uvijek.

Visoka i atletski mršava, bila je dobrodošao prizor. Presvukla se u tamne hlače i jaknu zakopčanu samo trećinu što joj je olakšalo posezanje za oružjem. Imala je crnu kapu ponovno na glavi, povučenu do ušiju da skrije svoju svijetlu kosu. Također je nosila uske tamne sunčane naočale zavezane odostrag tako da ne padnu ako mora u akciju.

Dok je uskočila u sjenke do njega, lice joj je bilo zbunjeno, ali mirno. - I Peter je ovdje. Posao za dvoje, znaš. - Izvukla je mini-radio i progovorila - Imam ga. Stižemo.

- Dolaze - klimnuo je prema Fort de la Bastille, gdje je fino obrijani Saudijac pokazivao prema mjestu gdje su se skrivali. Govorio je uzbuđeno Abu Audi. Muškarci nisu pokazivali oružje. Barem ne zasad.

- Hajde!

345

- Kamo?

- Nemam vremena za objašnjavanje. - Otrčala je.

Štit polumjeseca je potrčao prema njima, šireći se kako je Abu Auda mahao desno i lijevo. Jon je prebrojio šestoricu, što znači da ih je pet ili otprilike pet bilo negdje uokolo, možda ovdje. Dok je žurio za Randi preko parka i dalje, pitao se gdje bi ta druga dvojica ili trojica mogla biti.

Trčali su naprijed. Randi je vodila, sve se više udaljavajući od Fort de la Bastille i žičare kao i od Štita polumjeseca. Teško dišući, pogledao je unazad i nije više mogao vidjeti teroriste. Zatim je čuo helikopter. Prokletstvo.

- To je njihov helikopter - rekao je Randi dok je gledao u nebo. - Znao sam da nisu svi u parku.

- Nastavi trčati - povikala je.

Trčali su dalje, usredotočeni na bijeg, a zatim je Jon vidio - ne Sikorski Štita polumjeseca, već drugi izviđački helikopter Hughes OH-6 Loach. Izgledao je kao preveliki bumbar dok je slijetao na otvorenu točku dvadeset metara ispred njih nadesno. Randi je krenula prema njemu mašući dok je Peter, odjeven u crni kombinezon, ispao s vrata. Nakon Randi, Jon je shvatio da nikad nije vidio ljepši prizor. Peter je imao crnu kapu i reflektirajuće sunčane naočale te držao spremnu britansku jurišnu pušku.

Jonovo olakšanje bilo je kratkoga vijeka. Čuli su se bijesni povici za njima.

Slijeva je jedan od terorista ispao iz drveća. Nekako je uspio doći brže od drugih. Podigao je oružje upereno na Randi dok se ona približavala helikopteru koji je vibrirao, a Peter se vratio u helikopter.

Jednim jedinim glatkim pokretom Jon se bacio, usmjerio sig-nalni pištolj i opalio. Napravio je veliku buku iako je bila prigušena helikopterom. Raketa je eksplodirala u oblaku dima i pogodila terorista ravno u prsa.

Projektil je sletio tolikom brzinom da je odbacio čovjeka među drveće. Ispustio je pušku i zgrabio raketu koja ga je udarila ispod grudnog koša. Vrištao je, a jaka galama sledila je Jona, jer su obojica znali što će se sljedeće dogoditi. Čovjekovo lice bilo je iskrivljeno od straha.

346

Raketa je eksplodirala. Dok je teroristov torzo letio u komadićima, Jon je uskočio u helikopter poslije Randi. Peter nije čekao da se vrata zatvore.

Poletio je. Abu Auda i njegovi ljudi odbacili su krinku i započeli paljbu iz pištolja i strojica. Meci su letjeli oko helikoptera, udarajući u podvozje i prodirući kroz stijenke dok je Jon ležao na trbuhu, držeći se za noge stolca, pokušavajući da ne izleti kroz otvorena vrata.

Randi je zgrabila stražnji dio njegova pojasa - Imam te.

Jonove ruke bile su hladne i znojne i osjetio je kako mu se prsti opuštaju. Čak ga ni Randi neće moći spasiti ako olabavi stisak. Da bi situacija bila i gora, Peter je skrenuo helikopterom oštro udesno, pokušavajući izbjeći paljbu i izaći izvan dometa. No, kut je uzrokovao da Jon klizi prema otvorenim vratima i sigurnoj smrti.

Randi je proklela i zgrabila ga ispod ruke drugom rukom. Jonovo je tijelo na trenutak prestao kliziti. Ipak, postojano djelovanje gravitacije i vjetra se

nastavilo. Slijedila je paljba. Peter je usmjerio helikopter prema rijeci. Jon je mogao osjetiti kako mu se prsti ponovno opuštaju. Ispuštao je grube zvukove dok se panično pokušao čvršće uhvatiti.

- Izvan dometa smo! - vikao je Peter.

Uskoro je došlo podne. Peter je počeo izravnavati helikopter, Jonovi su prsti kliznuli sa stolca. Pokušao ih je uhvatiti, ali mogao je uhvatiti samo zrak. Randi je skočila na njega, omotala noge oko njegova struka i sama zgrabila okvir stolice. Kut helikoptera dovoljno se popravio da ga je mogla stabilizirati. Bio je dijelom svjestan nje na sebi, njezina čvrsta, sigurna tijela, čvrstih mišića nogu i negdje u pozadini svog uma pomislio je da bi pod drugim okolnostima mogao uživati u tome. Ali taj trenutak je nestao. Strah se vratio.

Duge su sekunde prošle. Ravnoteža se pomaknula i više ga nisu vukle noge, već je dobio težinu u tijelu. Helikopter je napokon letio ravno. Ostao je nepomičan, zapanjen.

- Hvala Bogu da je gotovo - Randin glas bio je grub dok je ustala, skočila preko njega i zalupila vrata. - Ne bih ovo više ponovila.

347

Unutrašnjost helikoptera odjednom se stišala. Jonovi su mišići drhtali. Osjećajući se slabo, borio se da se digne i pao na jedino stražnje sjedalo. Pogledao je prema gore i vidio Randino lice prvi put otkad je uskočio u helikopter. Boja joj se vraćala. Zasigurno je bila blijeda od straha.

- Zaveži se - naredila je. A zatim se nasmiješila toliko širokim smiješkom i s olakšanjem koje joj je osvijetlilo cijelo lice.

- Hvala - grlo mu se skupilo, a srce mu je lupalo poput hidrauličkoga čekića. - Možda je to nedovoljno, ali ozbiljno mislim. Hvala.

Brzo je zakopčao remen.

- To je u redu što se mene tiče. Nema na čemu. - Dok se počela okretati prema naprijed, njezin je pogled uhvatio njegov.

Dugo su gledali jedno drugo u oči i izmijenili razumijevanje i oprost.

348

33

Leteći na sjeverozapad prema Parizu, helikopter je iza sebe ostavio Grenoble. Utihnuli su, a svaki je u sebi priznao kako je bio blizu smrti. Sam odostraga, Jon je dolazio k sebi iz svog transa iscrpljenosti. Ispustio je dubok uzdah, opuštajući um i tijelo od stresa i izbjegavanja smrti proteklih nekoliko dana. Odvezao je pojas i nagnuo se prema Peteru i Randi koji su sjedili na zajedničkom pilotskom sjedalu.

Randi se nacerila i potapšala ga po glavi - Dobar psić.

Jon se nasmiješio. Bila je zabavna, a sada se činila najšarmant-nijom osobom na svijetu. Nema ništa na svijetu do prijatelja, a dvoje najboljih prijatelja bili su uz njega. Stavila je slušalice preko kape, a naočale su se micale s jedne strane na drugu dok je promatrala uokolo, tražeći letjelice koje bi ih mogle slijediti.

Peter je također nosio slušalice i kroz sunčane naočale promatrao pokazivač goriva i smjerokaze. Nisko sunce bilo je nalijevo, vatrena kugla čije su kose zrake osvjetljavale vrhove drveća i snježna brda ispod i ispred njih. Daleko naprijed mogli su vidjeti raskošni prizor veličanstvene doline Rhone, obrubljene tipičnim kolažem vinograda.

Kabina starog OH-6 bila je skućena tako da su, kad se Jon nagnuo prema naprijed, njih troje bili prava družina. Podigao je glas da bude jači od buke rotora i izjavio - Spreman sam da me se izvijesti. Kako je Marty?

349

- Momak ne samo da nije u komi, nego je i nemiran - javio je Peter veselo. Opisao je bijeg u kliniku plastične kirurgije gdje je sakrio Martyja - Sad je u dobrom stanju kad smo mu rekli da si zapravo živ.

Jon se nasmiješio. - Šteta što nije mogao pomoći oko DNK računala i Chamborda.

- Da - reče Randi - sad ti. Reci nam što se dogodilo u vili u Alžiru. Kad sam čula automatsku paljbu, bila sam sigurna da su te

ubili.

- Chamborda uopće nisu oteli - rekao im je. Bio je uz Štit polumjeseca otpočetka. Zapravo, oni su bili njegovi ili tako barem tvrdi. To ima smisla s obzirom na ono što ja znam. Također je smislio varku da je zarobljenik radi Therese. Nije imao pojma da ju je Mauritanija oteo tako da je bio jednako iznenađen što je vidi kao što je bila ona kad je vidjela njega.

- To mnogo toga objašnjava - reče Peter. - Ali kako su, dovraga, izvukli prototip prije nego što je raketa udarila?

- Nisu - rekao im je Jon - raketa ga je sigurno razorila. Samo ne razumijem kako je Chambord mogao izraditi još jedan prototip i imati ga spremnog dovoljno brzo da kontrolira naše satelite.

- Znam - složila se Randi - to zbunjuje. Ali naši ljudi kažu da ni jedno drugo računalo nema snagu, brzinu ili kapacitet da reprogramira satelite kroz sve kodove, zaštitne zidove i druge obrane. Zapravo, većina je naših sigurnosnih mjera tajna i navodno se ne može otkriti, a još manje probiti.

Peter je provjerio vrijeme, udaljenost i pokazivač goriva. Rekao je - Možda oboje imate pravo. Ali, zašto ne bi postojao drugi prototip?

Jon i Randi su se pogledali.

- To je dobra ideja, Peter - reče Randi.

Jon će polako - Jedan koji već postoji. Chambord ima pristup ili ga je uredio da se može programirati iz daljine ili je obučio nekog drugog da upravlja njime po njegovim uputama. O tom prototipu Mauritanija, čini se, ništa nije znao.

- Krasno - Randi je promrmljala - drugo DNK računalo. Baš nam to treba.

- Ima smisla, osobito u vezi s onim što još nisam rekao.

350

- To zvuči zlokobno - reče Peter. - Izvijesti nas, Jone.

Jon je piljio kroz vjetrobran helikoptera u francusku prirodu, ispresijecanu malim rijekama i kanalima i naćikanu urednim seljačkim kućama. - Rekao sam vam da sam saznao u vili da je Chambord otpočetka bio sudionik terorizma - reče - i da je vjerojatno pomogao u planu napada na nas.

- Dobro. I? - Randi ga je požurivala.

- Satima prije nego što sam konačno pobjegao od Abu Aude počeo sam shvaćati da ne samo da je Štit polumjeseca iskoristio Baske za paravan, nego su Chambord i Bonnard također upotrebili javali Štit kao paravan. Štit je velika i fleksibilna organizacija koja barata terorističkim vještinama i može napraviti ono što Bonnard i Chambord ne mogu napraviti sami. Ali mislim da im je Štit dao još nešto ... to je njihov plašt. Skupina koju se može optužiti za bilo koji užas koji sami planiraju. Kome to prišiti ako ne na islam skoj ekstremističkoj skupini koji vodi čovjek koji je nekoć bio prvi pomoćnik Osame bin Ladena? I zbog toga su vjerojatno uzeli Mauritaniju sa sobom. Vjerojatno planiraju da on bude njihov žrtveni jarac.

Randi se namrštila - Znači, hoćeš reći da njih dvojica, Chambord i Bonnard, stoje iza svih tih elektroničkih napada na SAD. Ali zašto? Koji bi motiv imali svjetski priznati znanstvenik i uvaženi francuski vojni časnik?

Jon je slegnuo ramenima - Ja pogađam da njihov cilj neće biti lansiranje taktičkog nuklearnog projektila srednjeg dometa na Jeruzalem ili Tel Aviv. To ima politički smisao za Štit polumjeseca, ali ne za dvojicu Francuza kao što su Chambord ili Bonnard. Mislim da planiraju nešto drugo, vjerojatno protiv Sjedinjenih Država s obzirom na to da su zauzeli naše satelite. Ali još nisam uspio shvatiti zašto. Dok je vjetar strujao, a rotor helikoptera mirno bubnjali, troje prijatelja je umuknulo.

- A Štit ne zna ništa o tome što Bonnard i Chambord planiraju? - upita Randi.

- Slušajući kako razgovaraju, rekao bih da pomisao kako Bonnard i Chambord zapravo nisu njihove budale koje bi prevarili, nikad nije pala na pamet Štitu polumjeseca. To se događa fanati-

351

cima, oni vide samo ono što žele vidjeti.

Peterove su ruke čvršće zgrabile kontrole - Mislim da imaš pravo za plašt. Gadno će se provesti onaj koga okrive za ono što je učinjeno dosad, bez obzira na to kakav Armagedon planiraju. Kao što se dogodilo i nakon što su napadnuti Svjetski trgovinski centar i Pentagon. Naš vojnik i znanstvenik ne bi željeli da se nešto takvo sruči na njihove glave.

- Točno - priznao je Jon. Mislim da Chambord predviđa da se države mogu ponovno ujediniti da i ovaj put love počinitelje. Zato želi žrtvu, nekoga za koga je svijet spreman vjerovati da bi to učinio. Mauritanija i štit polumjeseca savršeni su za to. To je malo poznata teroristička skupina, pa tko bi povjerovao u njihovo opovrgavanje, osobito ako se čini da su uhvaćeni na djelu? I zatim, svi dokazi upućuju na to da su oteli Chamborda, u što će se prisegnuti. Dovoljno dobro laže da bi mu vjerovali. Pogledajte samo mene.

- A što je s Theresom? - reče Randi. - Dosad zna istinu, zar ne?

- Ne znam zna li cijelu istinu, ali zna za oca. Saznala je previše, što zabrinjava Chamborda. Ako voda dođe do grla, mogao bi je žrtvovati da spasi svoj plan. Ili će Bonnard preuzeti odluku i sam to obaviti.

- Vlastitu kćer - Randi se stresla.

- Ili je poremećen ili je fanatik - reče Jon. - To su jedini razlozi zbog kojih bi radio takav obrat - od svijetlog znanstvenika do prljavog terorista.

Peter je gledao u zemlju, njegovo kruto lice bilo je napeto dok je proučavao ceste. - Moram malo prekinuti naš razgovor. - Približavali su se malom gradu sagrađenom pokraj rijeke - To je Macon na rubu Burgundije. Rijeka se zove Saone. Izgleda kao mirno mjesto, zar ne? Zapravo i jest. Randi i ja smo tu napunili gorivo kad smo te išli tražiti, Jone. Nema problema, tu ću nas ponovno ispustiti. Spremnik za benzin je gladan. Kad si posljednji put jeo, Jone?

- Kvragu, ako se sjećam.

- Onda bismo trebali uzeti još nešto osim goriva.

U dugim valovitim sjenkama kasnog poslijepodneva, Peter je prizemljio OH-6 na mali aerodrom.

Pokraj Bousmelet-sur-Seine, Francuska

Emile Chambord se naslonio na stolcu i protegnuo. Kameni zidovi, srednjovjekovno oružje zlokobnog izgleda, prašni oklopi i visoki svodovi radnog prostora bez prozora gdje je neveselo iako je debeli berberski sag prekrivao pod, a lampe bacale tople zrake svjetla. On je želio raditi u oružarnici u kojoj nije bilo prozora. Bez prozora, bez ometanja, a kad god su brige o Theresi zaokupile njegov um, gurnuo ih je dalje od sebe.

Zurio je s ljubavlju u svoj prototip na dugom stolu. Iako je uživao u njemu, gajio je strahopoštovanje zbog njegove brzine i moći. Računalo je testiralo svaki mogući odgovor na bilo koji problem istodobno, a ne po sekvencijama kako su radila najveća i najbrža silicijska računala. Cyber riječima - najbržem svjetskom silicijskom superračunalu trebalo je puno, jako puno vremena. Ipak, bila su brža od ljudskog mozga. Ali najbrži od svih bio je njegov molekularni stroj, a njegova je brzina gotovo nerazumljiva.

A temelj je bio u paketima želatine, u posebnom DNK slijedu koji je stvorio.

Spirala DNK koja se omotala u svakoj živoj stanici - prirodna kemija koja je bila bit svih živih bića - bila je njegova umjetnička paleta. A rezultat je bio da je nerješive probleme, poput onih koji su se javljali u sustavima umjetne inteligencije, modernim složenim računalnim mrežama koje su djelovale poput informacijskih super autocesta i pri vođenju zamršenih igara poput

trodimenzionalnog šaha, koje nisu mogla riješiti ni najmoćnija superračunala, ovaj molekularni biser mogao lako probaviti. Naposljetku, bilo je to samo pitanje izbora prave staze u golemom broju vjerojatnih mogućnosti.

Bio je također fasciniran mogućnošću svoga djeteta da stalno mijenja identitet dok upotrebljava samo stotinku svoje snage. Računalo je samo održavalo zaštitni zid koji je mijenjao pristupnu šifru brže nego ju je bilo koje konvencionalno računalo moglo probiti. U biti je njegov molekularni stroj rastao tijekom upotrebe i što se

više upotrebljavao, to je više rastao. Nasmiješio se u hladnoj kamenoj sobi dok se prisjećao prve slike koju je vidio u glavi kad je zamislio to svojstvo. Njegov prototip bio je poput Borga u američkoj seriji Zvezdane staze koji je stalno evoluirao da nađe novu

352

353

obranu protiv napada. Sad je upotrebljavao svoj stroj koji se stalno razvijao da se suprotstavi najpodmuklijem od svih napada - onom na dušu Francuske. Kao nadahnuće ponovno je pogledao reprodukciju otmjene slike iznad stola, a zatim je predano nastavio tražiti tragove skro-višta Martvja Zellerbacha. Lako je ušao u Martvjev računalni sustav u njegovu domu u Washingtonu i otplesao u sekundi kroz posebno konstruirane softverske obrane računalnoga čudaka. Na nesreću, Marty ga nije posjetio od noći napada na Pasteur tako da Chambord nije imao nikakav trag gdje se on kreće. Razočaran, ostavio je mali »dar« i krenuo dalje. Znao je ime Martvjeve banke tako da je jednostavno mogao provjeriti njegove račune. Ali opet nije bilo nove aktivnosti. Razmislio je na trenutak i dobio drugu ideju - Martvjeva kreditna kartica. Dok su se zapisi o Martvjevima kupnjama pojavljivali na ekranu, Chambordovo se mrko lice nasmiješilo i njegove su napete oči bljesnule. Oui\ Jučer je Marty kupio laptop u Parizu. Uzeo je mobitel na stolu do sebe.

Muškarčev glas je odgovorio - May-fah-hem-tiksh. Ne razumijem.

Abu Auda je ponovio šifru i dodao - Imaju Mauritaniju.

Vrata su se otvorila, a maleni tamni čovjek gledao je zabrinuto prema gore.

-Da?

Abu Auda se probio. Ovo je bila glavna europska postaja za haivalalu, podzemni arapski put za transport, čuvanje, pranje i ulaganje novca. Neregulirana i u potpunosti tajna, bez pravih računa koje bi vlasti mogle naći, mreža je financirala ne samo pojedince nego i ciljeve. Lani je gotovo milijarda američkih dolara prošla samo kroz europski sustav.

- odakle je Mauritanija dobio novac? - Abu Auda je nastavio na arapskom. - Izvor? Iz čije je blagajne došao novac?

- Znaš da ti to ne mogu reći.

Abu Auda je izvadio pištolj iz tobolca ispod pazuha. Usmjerio ga je i dok je čovjek išao unazad, Abu Auda ga je slijedio. - Mauritaniju drže ljudi koji imaju novac. Oni nisu za našu stvar. Znam da je novac dao satnik Bonnard ili dr. Chambord. Ali ne vjerujem da su sami u tome. Sad ćeš mi odgovarati i nema ti druge.

Vaduz, Liechtenstein

Isklesanu u raskošnom seoskom pejzažu između švicarske i Austrije, malu kneževinu Liechtenstein često su zanemarivali obični turisti, ali voljeli su je stranci koji su trebali sigurno mjesto za transportiranje ili skrivanje novca. Liechtenstein je bio poznat po prekrasnom okolišu i apsolutnoj tajnosti.

U glavnom gradu Vaduzu sumrak se spustio na tamne sjene po prostranim ulicama uz koje je tekla rijeka Rajna. To je odgovaralo Abu Audi. I dalje odjeven u zapadnjačku odjeću, kretao se žustro, izbjegavajući kontakt očima, dok nije došao do vrata malene, neprimjetne kuće koju su mu opisali. Pokucao je triput, pričekao i pokucao četiri puta.

Cuo je kako se povlači zasun i vrata se uz škripu otvaraju.

Abu Auda je progovorio na arapskom u malom prostoru -Breet bate. Trebam sobu.

..354.

Iznad Francuske

Polu sata nakon što su uzletjeli iz Macona, Jon, Peter i Randi pojeli su sendviče koje su kupili na malom aerodromu te nastavili analizirati i raspravljati.

Peter je rekao - Što god odlučili napraviti da nađemo Cham-borda i Bonnarda,

trebamo odlučiti brzo. Vrijeme nije na našoj strani. Štoga da planiraju, učinit će to veoma, veoma brzo.

Jon je klimnuo. - Mauritanija je jutros planirao napasti Izrael. Sad kad znamo da je molekularno računalo u pogonu te da su Chambord i Bonnard slobodni i da putuju, pretpostavljamo da smo si kupili malo vremena, ali ne previše.

Randi se stresla - Možda ne dovoljno.

Sunce je zašlo, a tama se lagano spuštala na zemlju. Ispred njih se ocean svjetala krijesio u sivom sutonu. Pariz. Dok su gledali u

355

svjetla velegrada, Jon se u glavi vratio u Pasteurov zavod i prvoj eksploziji koja ga je dovela u Pariz i do Martvja. Činilo se da je prošlo mnogo vremena iako se Fred Klein pojavio prošloga ponedjeljka u Koloradu i zamolio ga da preuzme taj zadatak koji ga je vodio preko dvaju kontinenata. Sad se žarište suzilo, a cijena neuspjeha bila je još nepoznata, osim što su se svi složili da će biti visoka. Moraju naći Emilea Chamborda i njegovo molekularno računalo. A kad ih nadu, trebat će zdravog i budnog Martvja.

34

Pariz, Francuska

Dr. Lochiel Cameron mogao je vidjeti da je Marty iziritiran i frustriran.

Djelovanje lijekova je popuštalo i Marty je hodao sobom ukočenim, čudnim gegavim hodom, a dr. Cameron je sve to promatrao iz udobne fotelje sa zamišljenim smiješkom na licu. Bio je vedar i bezbrižan čovjek koji je vidio dovoljno ratova i razaranja da mu okretanje sata za ostarjele ljepotane obaju spolova u vlastitoj ekskluzivnoj klinici za plastične operacije nije bio neugodan posao.

- Znači, zabrinuti ste za svoje prijatelje - dr. Cameron je potaknuo razgovor.

Marty je stao i mahao razdraženo debeljuškastim rukama - Što bi oni mogli raditi?

Dok se ja raspadam u ovoj vašoj raskošnoj i siguran sam zelenaški, ako ne i kriminalno preskupoj mesnici, gdje su oni? Koliko treba da se dođe do Grenoblea i natrag? Zar je to na Plutonu? Ne vjerujem baš.

Nastavio se valjati po sobi. Zastori su bili navučeni, a soba je bila ugodna s lijepim pokućstvom i toplom svjetlošću lampi bez onog fluorescentnog bljeska od kojeg je većina bolničkih soba bila odbojna. Osjećao se čak i osvježavajući miris buketa svježih božura. Ali Marty nije primjećivao tu atmosferu. Razmišljao je

...,316..

357

samo o jednoj stvari - gdje su Jon, Randi i Peter? Bojao se da su otišli u Grenoble, ne da spase Jona od moguće smrti, već da svi zajedno poginu.

Dr. Cameron je rekao blago - Znači, uzrujani ste. Marty je zastao u pola koraka i okrenuo se liječniku u strahu -Uzrujan? Uzrujan! Mislite da sam uzrujan? Izvan sebe sam. Oni su u nevolji, znam to. Ranjeni. Leže negdje napušteni u vlastitoj krvi! - Zapljeskao je rukama i potresao ih ispred očiju koje je prosvijetlila zamisao. - Spasit ću ih. To je to. Sjurit ću se i izvući ih iz pandži zla. Ali moram točno znati gdje su. To je tako frustrira-juće...

Vrata su se otvorila i Marty se okrenuo, spreman da izbac i ostru primjedbu na onoga tko se usudio prekinuti njegov očaj.

Ali ondje je stajao Jon, visok, mišićav i veličanstven u tamnoj pilotskoj jakni.

Iako mu je mračno lice bilo natučeno, smiješak širok poput Atlantskog oceana bio je upućen Martvju. Iza njega naguravali su se Peter i Randi koji su se također cerili. Tijekom odrastanja Marty nije bio dobar u čitanju ljudskih emocija. Učenje da su kutovi usta prema gore smiješak, što je označavalo sreću, a da mrštenje može značiti tugu, bijes ili niz drugih manje radosnih osjećaja, uzelo je dosta vremena. Ali sad je Marty vidio ne samo da je njegovo troje prijatelja sretno što je tu nego i da je u žurbi. Kao da su došli da bi ponovno otišli. Stvari nisu bile dobre, ali oni su se dobro držali.

Ušavši u sobu, Jon je izjavio - Mi smo dobro, Mart. Baš mi je drago što te vidim.

Ne trebaš se brinuti za nas.

Marty je ispustio uzvik, a zatim se povukao unazad i mrko pogledao - Pa vrijeme je.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Nadam se da ste vas troje uživali. -Ispravio se u punoj visini - A ja sam vegetirao u ovoj dosadnoj klaonici sam s ovim... ovim - zurio je u dr. Camerona u naslonjaču - škotskim brijačem...

Cameron se nasmijao - Kao što možete vidjeti, u dobroj je formi. Tip-top i na putu potpunog oporavka. No i dalje ga treba čuvati od ozljeda. I naravno, ako bude osjećao mučninu ili mu se počne vrtjeti u glavi, morat će mu se pregledati glava. Marty je počeo prosvjedovati, ali Jon se smijao i prebacio ruku oko Martvjevih ramena. Marty se nacerio i pogledao Jona, Randi i

Petera odozgo prema dolje - No, barem ste se vi vratili. Čini se da ste svi u jednom komadu.

- To jesmo, momče - složio se Peter.

Jon je dodao - Zahvaljujući Randi i Peteru.

- Na sreću, Jon je želio da ga spasimo - objasnila je Randi.

Jon je počeo puštati Martvjevo rame, ali prije nego što je uspio, Marty se brzo okrenuo i zagrlio ga. Kad je posljednji put stisnuo Jona i krenuo dalje, Marty je govorio tiho - Bože, Jone. Nasmrt si me prestrašio. Drago mi je što si na sigurnom. Bez tebe nije isto. Dugo sam mislio da si doista mrtav. Zar nisi mogao početi živjeti nekim mirnim životom?

- Misliš kao ti? - Jonove su mornarskoplave oči zažmirile. - Ti si dobio potres mozga od bombe u Pasteurovu zavodu, a ne ja.

Marty je uzdahnuo - Mislio sam da ćeš to spomenuti.

Dok se dr. Cameron opraštao i odlazio, iscrpljena je trojka utonula u naslonjače.

Marty se vratio u krevet i stao udarati i gomilati jastuke na bijelu hrpu i sjeo na njih, punašni sultan na pamučnom prijestolju. - Osjećam žurbu - rekao im je - znači da nije gotovo? Nadao sam se da ćete mi reći da sada možemo ići kući.

- Voljela bih to - reče Randi. Skinula je vrpču koja je držala konjski rep i spustila kosu. Masirala je kožu na glavi objema

rukama. Ispod njezinih crnih očiju pokazali su se plavi podočnjaci

iscrpljenosti. - Mislimo da će pokušati uskoro udariti. Nadam se

da ima dovoljno vremena da ih zaustavimo.

Marty je upitao uzdignutih obrva - Gdje? Kada?

Da uštedi vrijeme, Jon je dao samo sažetak onoga što se dogodilo otkad su ga uhvatili u vili u Alžiru, završivši sa zaključkom da su se Emile Chambord i satnik Bonnard poslužili štitom polumjeseca ne samo za obavljanje prljavih poslova, nego i za skrivanje svoga sudionništva u planu korištenja DNK računala. Sad je par nestao s Theresom Chambord.

-Ja mislim - zaključio je Jon - da moraju imati drugi prototip.

Je li to moguće?

Marty je sjedio uspravno - Drugi prototip? Naravno! Emile je imao dva tako da može testirati različite molekularne sekvencije na učinkovitost, brzinu i kapacitet istodobno. Vidite, molekularno računalo radi kodirajući problem koji treba riješiti jezikom DNK

359

- osnovne četiri vrijednosti su A, T, C i G. Upotrebljavajući ih kao numerički sustav, rješenje bilo kojeg problema koji možete zamisliti može se kodirati u DNK spirali i...

Jon je prekinuo - Hvala, Marty. Ali završi ono što si govorio o Chambordovu drugom prototipu.

Marty je zažmirkao. Pogledao je smetene izraze na Peterovu i Randinu licu i uzdahnuo dramatično. - Oh, dobro. - Ne izgubivši ritam, nastavio je ondje gdje je stao. - Znači, Emileova druga naprava je nestala. Puf! Isparila! Emile je rekao da ju je rastavio jer smo bili toliko blizu rješenju da nije bilo potrebe za drugim sustavom. To mi se nije činilo razumnim, ali to je bila njegova odluka. Sve su pogreške bile ispeglane i trebalo je samo urediti glavni sustav.

- Kad je drugi nestao? - upita Randi.

- Manje od tri dana prije bombardiranja iako su svi preostali veliki problemi bili ispeglani više od tjedana dana prije.

- Moramo smjestiti naci drugi - reče mu Randi. -Je li je Cham-bord izostajao iz laboratorija? Vikendom? Praznikom?

- Ne, koliko se ja sjećam. Cesto je spavao na krevetu koji je

stavio u laboratorij.

- Razmisli, momče - Peter je pritiskao - možda na nekoliko sati?

Marty je izobličio lice koncentrirajući se. - Obično bi išao u hotelsku sobu, na nekoliko sati sna svake noći, znate.

Ali nastavio je misliti, prizivajući memoriju poput računala. Od sata kada je bomba eksplodirala u Pasteuru, njegov je um pretraživao unatrag minutu po minutu, dan po dan, njegovi neuronski završeci spajali su se precizno dok naposljetku nije klimnuo energično. Našao je.

- Da, dvaput! Noć kad je nestao, rekao je da trebamo pizzu, ali Jean-Luc je nekamo otišao, ne sjećam se točno kamo, tako da sam ja otišao. Možda me nije bilo petnaest minuta, a kad sam se vratio, Emilea nije bilo. Vratio se nakon još petnaestak minuta tako da smo stavili pizzu u mikrovalnu.

- Znači - reče Jon - nije ga bilo barem pola sata?

-Da.

- A drugi put? - Randi je bila nestrpljiva.

360

- Noć nakon toga primijetio sam da nema druge naprave, a njega nije bilo gotovo šest sati. Rekao je da je bio toliko umoran da se odvezao kući i spavao u vlastitom krevetu. Točno je da je bio iscrpljen. Obojica smo bili.

Randi je to analizirala. - Znači prvu noć kad je Chambord nestao, nije nestao na duže. Sljedeće noći nije ga bilo šest sati. Zvuči mi kao da ga je prve noći jednostavno odvezao kući. Druge noći odvezao ga je nekamo na tri sata od grada, vjerojatno manje.

- Zašto misliš da je on vozio? - upita Peter. - Zašto ne bi letio ili išao vlakom?

- Prototip je prevelik, preglomazan, s previše dijelova - reče mu Jon. - Vidio sam jedan i sigurno nije lako prenosiv.

- Jon ima pravo - složio se Marty. - Treba barem kombi da se transportira, čak i rastavljen. A Emile ne bi vjerovao nikome osim sebi da ga makne. - Uzdahnuo je tužno - To je sve tako nevjerovatno. Strašno nevjerovatno. Nevjerovatno strašno.

Peter se namrštitio - Mogao se odvesti bilo kamo od Bruxellesa do Britanije u tri sata. Ali čak i ako tražimo mjesto dva sata daleko, govorimo o više od stotinu kilometara oko Pariza. Pogledao je Martyja - Postoji li način da iskoristiš svoje elektronsko čarobnjaštvo da riješiš naš problem, pronađeš prokleti prototip?

- Oprosti, Peter - Marty je klimnuo glavom. Zatim je zgrabio novi laptop sa stola pokraj sebe i stavio ga je na prekrižene noge.

Modem je već bio priključen na telefonsku liniju. - Čak i ako pret postavimo da je Emile ostavio na mjestu sigurnosni softver koji

smo mi izradili, nemam dovoljno snage da se probijem. Emile je imao dosta vremena da sve promijeni, uključujući i šifre. Sjeti se, mi imamo protiv sebe najbrže, najmoćnije računalo na svijetu.

Ono toliko brzo mijenja šifre čime se štiti od svakog pokušaja da ga se pronađe i ništa što danas imamo ne može ga pronaći.

Jon je promatrao - Zašto si onda uključio laptop? Čini mi se kao da sam ideš u borbu.

- Pametan si, Jone - reče Marty veselo. - Da, tako je. Dok govorimo, ja se uključujem u svoje superračunalo kod kuće. Upravljat ću njime s ovog laptopa. Koristeći se svojim osobnim softverom, nadam se da će se ono za što sam rekao da je nemoguće pokazati laž. Ne može se ništa izgubiti i bit će zabavno poku-

361

sati. - Iznenada je prestao govoriti, a oči su mu se proširile od zapanjenosti, zatim i očaja - Oh, Bože! Kakav prljavi trik. Proklet bio, Emile. Iskoristio si moju velikodušnu narav!

- Sto je? - Jon je upitao dok je trčao do kreveta da pogleda Martvjev ekran. Na njemu je bila poruka na francuskom.

- Sto se dogodilo? - zabrinuto upita Randi.

Marty je gledao u monitor, a glas mu se povisio od gnjeva.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Kako si se usudio oskvrnuti moj računalni sustav. Ti... ti pokvareni satrape! Platit ćeš za ovo, Emile. Skupo ćeš platiti! Dok je Marty držao teatralni govor, Jon je glasno pročitao poruku Peteru i Randi na engleskom:

Martine,

moraš biti pažljiviji sa svojim obrambenim softverom. Bio je majstorski, ali ne za mene ili moj stroj. Isključio sam te, zatvorio stražnja vrata i potpuno blokirao. Nemoćan si. Učenik nije nadmašio učitelja.

Emile

Marty je prkosno podigao bradu. - Nema šanse da me porazi. Ja sam vitez, a vitez je na strani istine i pravde. Ja ću ga nadjačati! Ja... ja...

Dok se Jon odmicao, Martvjevi prsti letjeli su po tipkovnici, a njegov je pogled postao čvrst i fokusiran dok je pokušavao natjerati svoj kućni sustav da se vrati u život. Jon, Peter i Randi snuždeno su promatrali. Činilo se da vrijeme prebrzo prolazi. Morali su pronaći Chamborda i prototip.

Martvjevi su prsti usporili, a na licu su se pojavile malene točkice znoja.

Pogledao je, očajan - Sredit ću ga ja. Ali ne na ovaj način.

Pokraj Bousmelet-sur-Seine, Francuska

U tihoj sobi bez prozora Emile Chambord je pregledavao poruku na monitoru. Kako je i sumnjao, Zellerbach je uspostavio vezu sa svojim kućnim računalnim sustavom u Washingtonu u kojem trenutku je primio Chambordovu poruku, a sustav se sam .362

isključio. Od toga se Chambord glasno nasmijao. Nasamario je arogantnog malog Amerikanca. A sad kad je imao njegov trag, moći će ga i pronaći. Brzo je tipkao, započevši sljedeću fazu potrage.

- Dr. Chambord!

Znanstvenik je podigao pogled - Imaš novosti? Energičan i plećat, satnik Bonnard je sjeo na stolac pokraj Chambordova stola. - Upravo sam primio izvješće iz Pariza.

-Njegovo kockasto lice bilo je nesretno. - Naši ljudi pokazali su sliku dr. Zellerbacha prodavaču. Rekao je da Zellerbach nije bio čovjek koji je platio kreditnom karticom laptop. No, zvučalo je kao da je to mogao biti jedan od prijatelja Jona Smitha. Ali kad je moj čovjek provjerio račune od prodaje, adresa je bila u Washingtonu. Nije bilo bilješki o pariškoj adresi ili telefonskom broju. Naravno, budući da je Zellerbach mogao sam poslati tog čovjeka u trgovinu, naši su ljudi uokolo tražili sa slikom. Ponovno loši rezultat. Nitko nije prepoznao Zellerbacha.

Chambord se lagano nasmiješio. - Ne odustaj, prijatelju. Upravo sam naučio lekciju - moć DNK računala je toliko beskonačna da trebamo redefinirati pojam nemogućega. Bonnard je prekrizio noge, ljuljajući se na jednoj nozi nestrpljivo - Imate li drugi način da ga nađete? Moramo ih naći, znate. On i ostali znaju previše. Sad nas neće moći zaustaviti. Ali poslije... o da. To može biti katastrofalno za naše planove. Moramo ih brzo eliminirati.

Chambord je skrivao srdžbu. Poznao je rizike bolje nego Bonnard. - Na sreću, Zellerbach je posjetio svoj kućni sustav. Pretpostavljam da je prvo poduzeo mjere opreza, prebacujući signal od zemlje do zemlje, od bilo kojeg telefonskog broja koji je njegov modem koristio. Vjerojatno je pokušao dalje zamaskirati svoju stazu putujući velikim brojem servera i jednako velikim brojem aliasa.

- Kako možete ući u trag svemu tomu? - upita Bonnard.

Uobičajeno je maskirati elektronski trag. Uobičajeno je jer uspijeva.

- Ne mojim molekularnim strojem. - Dr. Chambord se samo uvjerenom vratio svojoj tipkovnici. - Za minutu imat ćemo telefon-363

ski broj u Parizu. A zatim će biti jednostavno otkriti adresu kojoj pripada broj. Nakon toga imam mali plan koji će u potpunosti završiti bilo čiju potragu.

35

Pariz, Francuska

- Dakle, stvari ovako stoje - Jon je govorio Randi, Peteru i

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Martvju - sve naše agencije rade na tome. Naše su vlade na najvišem stupnju pripravnosti. Naš je posao da napravimo ono što oni ne mogu. Prema onome što je Marty rekao o drugom prototipu, Chambord i Bonnard moraju biti oko dva sata od Pariza. Dakle, što još znamo, a što ne znamo?

- Oni su samotni znanstvenik i niži francuski časnik - odgovori Randi. - Pitam se jesu li to sve učinili sami.

- I ja - Jon se nagnuo u naslonjaču napeta lica. - Cijela operacija miriše na nekoga drugoga koji vuče konce. Imamo satnika Bonnarda koji operira oko Pariza bez ikakve vidljive veze s napadom na Pasteur i Pasteur je dignut u zrak, a dr. Chamborda kidnapiraju Baski. Baski odvođe Chamborda u Toledo gdje ga izručuju Štitu polumjeseca. Zatim se okrenu, vrate u Pariz, otmu Theresu i nju izručuju u Toledo. U međuvremenu je Mauritanija povremeno u Parizu, povremeno u Toledo, dok dr. Chambord i satnik Bonnard po svemu sudeći ne kontaktiraju sve do vile u Alžiru. Mauritanija vjeruje da je u partnerstvu s jednakim udjelima s Bonnardom i Chambordom sve do Grenoblea. Dakle... tko nadzire sve to, orkestrira, koordinira razne ljude i aspekte? Mora biti

364.

365

mm®

netko blizak dvojici Francuza.

Peter je dodao - Netko tko ima novac. To je očito skupa operacija. Tko to plaća?

- Mauritanija ne - reče im Randi. - Langlev kaže da su Mauritanijina sredstva jako ograničena otkad je napustio Bin Laden. Osim toga, ako se Chambord i Bonnard koriste Štitom polumjeseca, sigurno su oni bili inicijatori suradnje, tako da je vjerojatno da su i plaćali račune. Sumnjam da vojni satnik ili pravi znanstvenik poput Chamborda imaju taj novac.

Marty je oživio - Emile sigurno ne. - Klimnuo je okruglom glavom. - O, Bože, ne. Emile je daleko od bogatuna. Trebate vidjeti kako skromno živi. Osim toga, ne može organizirati ni svoju ladicu. Ozbiljno sumnjam da može usustaviti tolike ljude i aktivnosti.

- Na trenutak sam pomislio da bi to mogao biti satnik Bonnard - reče Jon. Naposljetku, on se probio od običnog vojnika. To je teško i zadivljuje. Ipak, ne doima se kao pravi organizacijski vođa, mozak akcije. On sigurno nije Napoleon koji se također probio od običnog vojnika. Prema dosjeu Bonnardova je sadašnja žena iz ugledne francuske obitelji. Tu ima novca, ali ne ovoliko koliko mi tražimo. Stoga, osim ako nisam nešto propustio, on ispada po obje točke.

Dok su Jon, Randi i Peter nastavili razgovarati, Marty je prekrižio ruke i legao na jastuke. Zatvorenih očiju, pustio je da mu se um vrati u nekoliko prošlih tjedana, leteći visoko kroz trodimenzionalni kolaž pogleda, zvukova i mirisa. Tako se vrativši, ponovno je doživio prošlost, prisjećajući se s radosnom jasnoćom rada s Emileom, uzbuđenja jednog malog uspjeha za drugim, razgovora u kojima su se rađale ideje, naručivanja jela, dugih dana i još dužih noći i mirisa kemikalija i opreme, načina na koji su laboratorij i ured narasli pod njim, kako je sve više osjećao da mu je to novi dom...

I sjetio se. Iznenada je spustio ruke, sjeo ravno i otvorio oči. Sjetio se točno kako su laboratorij i ured izgledali.

- Tako je - javio se glasno.

Sve troje promatralo ga je. Što je? - upita Jon.

- Napoleon - Marty je raširio ruke. - Spomenuo si Napoleona,

Jone. To me je podsjetilo. Ono što tražimo jest anomalija, nešto što se ne uklapa. Nešto čudno što upućuje na ono što nedostaje u jednadžbi. Sigurno znaš da kad gledaš u istu informaciju na isti način, dobivaš stalno iste odgovore. Cisti

gubitak vremena.

- Dakle, što nedostaje, Marty? - upita Jon.

- Pitanje zašto - reče Marty. - To nedostaje. Zašto Emile to radi? Možda je odgovor Napoleon.

- Čini to zbog Napoleona? - reče Peter. - To je tvoj neprocje njivi doprinos, momče?

Marty se namršti na Petera - I ti bi se mogao sjetiti, Peter. Rekao sam ti to. Dok se Peter pokušao prisjetiti misterija na koji se Marty pozivao, Marty je uzbuđeno stavio ruke preko glave. - Reprodukcijska. Nije se isprva činila važnom, ali sada je i te kako važna. To je zapravo anomalija.

- Koja reprodukcija? - upita Jon.

- Emile je imao odličnu reprodukciju slike koja je visjela na zidu u laboratoriju - objasnio je Marty. - Mislim da je originalno ulje bilo od Jacquesa Louisa Davida, poznatog francuskog umjet nika s kraja devetnaestoga stoljeća. Naslov je bio nešto kao Le Grande Armée se vraća iz Moskve. Ne sjećam se cijelog francuskog naslova. Pa - pomaknuo je laptop na stol i stao na noge, ne mogavši sjediti mirno - pokazivala je Napoleona u silnom strahu. Mislim, tko ne bi bio, nakon što je osvojio Moskvu, ali trebao se povući jer je netko spalio većinu grada, nije bilo hrane, a stigla je zima. Napoleon je krenuo s više od četiristo tisuća vojnika, ali kad se vratio u Pariz, preostalo ih je samo deset tisuća. Tako slika pokazuje Napoleona s bradom na grudima - Marty je pokazao.

- Jaše velikog bijelog konja, a galantni vojnici njegove stare garde posrću kroz snijeg poput pravih odrpanaca. Tako žalosno.

- I te slike nema u Chambordovu laboratoriju? - reče Jon. - Otkad?

- Nestala je u noći bombardiranja. Kad sam stigao da uzmem svoju knjigu, moj prvi šok bilo je truplo. Zatim sam primijetio da nema DNK računala. I na kraju sam vidio da nema ni slike. Tada se činilo da nije bitno gdje je slika. Nebitni detalj kao što možeš zamisliti. Sad se to čini jako čudno. Moramo paziti.

Randi je zbunjeno pitala - Zašto bi Crni plamen, Baski ukrali

367

sliku o francuskoj tragediji prije dva stoljeća?

Marty je uzbuđeno protrljao ruke - Možda nisu. - Zastao je radi efekta. - Možda ju je Emile uzeo sa sobom.

- Ali zašto? - pitala se Randi. - To čak nije bila originalna slika.

Jon reče brzo - Mislim da Mart kaže da nam razlog zašto je uzeo reprodukciju može reći što je Chambordu bilo na pameti kad je otišao s teroristima i možda zašto radi to što radi.

Peter je stao pod prozor. Povukao je zastor i proučavao mračnu ulicu dolje. - Nisam vam nikad spomenuo mali problem koji mi je MI6 zadao. Izgubili smo visokog generala prije nekoliko dana - Sir Arnolda Moorea. Bomba u njegovu Tornadu, nažalost. General je letio kući da podnese premijeru izvješće koje je bilo toliko tajno da je samo naznačio o čemu se radi.

- Sto je naznačio? - upita Jon brzo.

- Rekao je da ono što zna može biti bitno za vaše američke komunikacijske probleme, za prvi napad, to jest prvi za koji ste vi Jenkiji rekli nama. - Peter je pustio da se zastor vrati. Okrenuo se, a lice mu je bilo ozbiljno - Pokušao sam raznim kontaktima rekonstruirati što je Moore radio. Svi su njihovi podaci upućivali na tajni sastanak visokih generala na novom francuskom nosaču Charlesu de Gaulleu. Tu su bili Moore, naravno, koji je predstav ljao Britaniju, plus generali iz Francuske, Italije, Španjolske i Nje mačke. Znam identitet Nijemca - Otto Bittrich. Tu je zanimljiv dio - čini se da je sastanak bio izuzetno tajan. Naoko nije neo bično. Ali ipak, ispalo je da ga je organizirao francuski glavešina u NATO-u osobno, Jonov prijatelj general La Porte, a naredba da isploviti taj veliki, skupi vojni brod čini se da je došla iz NATO-a, ali nitko nije uspio naći izvornu potpisanu naredbu.

Jon reče - Roland la Porte je zamjenik vrhovnog zapovjednika NATO-a.

- Točno - reče Peter napeta i ozbiljna lica.

- A satnik Bonnard je njegov pobočnik.

- I to je točno.

Jon je šutio, razmišljajući o novim podacima. - Pitam se, mislio sam da se satnik Bonnard koristi La Portecom, ali što ako je obrnuto? La Porte je priznao da je francusko vrhovno zapovjedništvo

368

i vjerojatno on sam među njima, izbliza pratilo Chambordov rad. Što ako je La Porte pratio bliže nego bilo tko drugi, a zatim ono što je znao zadržao za sebe? Rekao je da su on i Chambord dobri prijatelji.

Marty je prestao koračati. Peter je klimnuo polagano.

- To ima smisla - reče Randi.

- Roland la Porte ima novac - dodao je Marty. - Sjećam se da je Emile govorio o generalu La Porteu. Divio mu se kao istinskom domoljubu koji je volio Francusku i vidio njezinu budućnost.

Prema Emileu La Porte je bolesno bogat.

- Toliko bogat da je mogao financirati ovu operaciju? - upita

Jon.

Svi su pogledali u Martvja. - Tako mi je zvučalo.

- Nek' sam proklet - reče Peter - zamjenik vrhovnog zapovjednika osobno.

- Nevjerojatno - reče Randi. - U NATO-u je imao pristup svim drugim izvorima, uključujući veliki ratni brod poput De Gaullea.

Jon se prisjetio kraljevskog Francuza, njegova ponosa i sumnjičavosti. - Dr. Chambord je rekao da je La Porte »istinski domoljub koji voli Francusku i vidi njezinu budućnost«, a Napoleon je bio i još je vrhunac francuske veličine. A sad ispada da je jedina stvar koju je Chambord uzeo sa sobom te noći osim DNK prototipa bila slika početka Napoleonova kraja. Početak kraja francuske »veličine«. Mislite li svi ono što ja mislim?

- Mislimo - reče Peter dok mu je mršavo lice poprimilo sve čani izgled - francuska slava.

- U tom slučaju i ja imam anomaliju - nastavio je Jon. - Prijetio sam to u prolazu, ali nikad mi se nije činilo bitnim. Ali sad, pitam se...

- Što to? - reče Marty.

- Dvorac - reče Jon - spaljene crvene boje, vjerojatno izgrađen od neke vrste crvenog kamena. Vidio sam uljano platno kad sam bio u kući generala La Portea u Parizu. Zatim sam vidio fotografiju, ovaj put u uredu NATO-a. Očito mu je važna. Toliko važna da voli imati kopiju u blizini.

Marty je požurio do kreveta i zgrabio laptop. - Da vidim ako

369

ga mogu naći i vidjeti je li Emile imao pravo o financijskom stanju te generala. Randi je pogledala Petera - O čemu je bio sastanak na De Gaulleu? I to nam može reći mnogo toga.

- Trebam saznati - reče Peter krećući prema vratima. - Budi ljubazna Randi i pitaj Langlev za bilo kakvu novost. I ti, Jone, hoćeš li ti isto učiniti sa svojima? Dok se Marty uključivao na internet koristeći se jedinom linijom u sobi, njih je troje istrčalo naći telefone.

U uredu dr. Camerona Jon je nazvao sigurni broj Freda Kleina.

- Našao si Emilea Chamborda i njegov prokleti stroj? - upitao je Klein bez uvoda.

- Da bar. Reci mi nešto više o satniku Dariusu Bonnardu i generalu La Porteu. Kakva je priroda njihovog odnosa?

- Duga. Trajna. Kao što sam opisao.

- Postoji li ikakva naznaka da je satnik Bonnard možda preuzeo vlast nad generalom La Portecom? Da taj Bonnard upravlja generalom?

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Klein je zastao, razmišljajući o pitanju. - General je spasio Bonnardu život u Pustinjskoj oluji dok je Bonnard bio još ono što oni zovu viši narednik. Bonnard sve duguje generalu. To sam ti već rekao.

- Što mi nisi rekao o njima?

Nastala je stanka za razmišljanje i Klein je dodao detalje. Dok je Jon slušao, situacija je počela dobivati smisao. Konačno je Klein završio.

- Što se događa, Jone? Dovraga, vrijeme leti. Osjećam to kao omču oko vrata. Kakav je to iznenađni interes za Bonnardovu vezu s generalom La Porteom? Jeste li pronašli nešto što ja ne znam? Planirate li štogod? Nadam se tome.

Smith mu je rekao za drugi prototip.

- Što! Drugo molekularno računalo? - Klein je bjesnio - Zašto nisi ubio Chamborda kad si imao priliku?

370 , ::^

Napetost je ulazila i u Jona. Odbrusio je - Kvragu, nitko nije slutio da postoji drugi prototip. Mislio sam da mogu spasiti Chamborda tako da nastavi raditi za dobro svih. Donio sam odluku, a s obzirom na ono što smo znali, mislio sam da je to prava odluka. Nisam znao da je sve to igra, da Chambord sve vodi, a nisi znao ni ti.

Klein se smirio - Dobro, što je bilo, bilo je. Sad moramo dobiti taj drugi DNK stroj. Ako znaš gdje je i imaš plan, želim znati.

Nemam plan i ne znam gdje je prokleta naprava osim da je negdje u Francuskoj. Ako će doći do udara, to će biti uskoro. Upozori predsjednika. Vjeruj mi, javit ću se čim budem imao štogod konkretno.

Jon je prekinuo vezu i otrčao do Martvjeve sobe.

U uredu bolničkog računovođe Peter se znojio dok je pokušao ovladati svojim ukočenim njemačkim - Generale Bittrich, ne razumijete! To je...

- Ja razumijem da MI6 želi podatke koje ja nemam, Herr

Howell.

- Generale, znam da ste bili na sastanku na De Gaulleu. Također znam da je jedan od naših generala koji je preminuo prije nekoliko dana, Sir Arnold Moore, bio s vama. Ono što možda ne znate jest da njegova smrt nije bila slučajna. Netko ga je želio ubiti. A sada vjerujem da ista osoba želi upotrijebiti DNK računalo da ostavi SAD bez obrane i zatim napadne. Hitno mi morate reći o čemu se radilo na tajnom sastanku kod generala La Portea. Nastala je tišina. - Dakle, Moore je doista ubijen?

- Bomba. Bio je na putu da obavijesti našeg premijera o nečemu vitalnome što je saznao na sastanku. To moramo saznati od vas. Što je general Moore saznao? Što je bilo tako strašno da je njegov avion dignut u zrak kako ne bi ništa priopćio?

- Sigurni ste za bombu?

- Da. Imamo trup aviona. Testiran je. Nema dvojbe.

Nastala je duga tjeskobna stanka.

371

Naposljetku Otto Bittrich reče - Dobro. - Govorio je oprezno pazeći da svaka riječ ima pravilnu težinu. - Francuski general La Porte želi u potpunosti integriranu europsku vojsku, neovisnu ili barem jednaku američkoj. NATO nije prikladan za tu njegovu svrhu. Isto tako ni male snage za brzo djelovanje EU-a. On vidi pravu Ujedinjenu Europu - Europu, kontinentalnu svjetsku silu koja će na kraju nadmašiti Sjedinjene Države. Odlučan je da hegemonija Sjedinjenih Država mora prestati. Kaže da je Europa već u poziciji da postane suparnička supersila. Ako ne zauzmemo to istaknuto mjesto koje je s pravom naše, tvrdi da ćemo završiti kao još jedna država ovisna o Sjedinjenim Državama, u najboljem slučaju velika i povlaštena kolonija, ali u krajnjoj liniji ipak robovi američkih interesa.

- Želite li reći da hoće zaratiti protiv Amerike?

- On tvrdi da već ratujemo sa Sjedinjenim Državama na mnoge, mnoge načine.

- Što vi kažete, generale?

Bittrich je ponovno zastao. U velikom se dijelu slažem s njegovim idejama, Herr

Howell.

Peter je čuo lagano oklijevanje. - Čujem jedan »ali«, gospodine. Sto je general Moore želio reći premijeru?

Bittrich je ponovno zašutio. - Mislim da je sumnjao kako general La Porte planira dokazati da ne smijemo biti ovisni o Americi tako da pokaže da se Amerikanci ne mogu sami braniti.

- Kako? - upita Peter. Slušao je odgovor s rastućom zabrinu tošću.

* * *

Dolje, u istoj javnoj govornici kojom se prije poslužila, Randi je zalupila slušalicu. Bila je ljuta i zabrinuta. Langlev nije imao ništa novo o generalu La Porte u ili satniku Bonnardu. Dok se žurila kroz predvorje i natrag, nadala se da su drugi bili bolje sreće. Kad je došla do Martvjeve sobe, Jon je stražario pokraj jedinoga prozora promatrajući ulicu, dok je Marty još sjedio na krevetu, radeći na laptopu.

- Nada - rekla im je i zatvorila vrata iza sebe. - Langlev ne pomaže.

372

- Imam nešto korisno - reče Jon s prozora - general La Porte spasio je život satniku Bonnardu u Pustinjskoj oluji. Kao poslje dica, Bonnard je izuzetno odan i pokazuje pretjerano poštovanje za generalovu veličinu.

Ponovno je pogledao na ulicu. Na trenutak mu se učinilo da vidi lik kako se pomiče žurno blok dalje. - Bonnard će učiniti što god general zatraži, a zatim će vapiti za sljedećom prilikom da mu se svidi. - Gledao je u daljinu tražeći lik. On ili ona je nestao. Proučavao je promet i malo pješaka u blizini privatne bolnice.

- Bože, Bože. Kakva veličina - Marty je pogledao sa svog računalnog ekrana. - Dobro, odgovor je da general La Porte i njegova obitelj vrijede stotine milijuna ako računate u američkim dolarima. Sve zajedno blizu pola milijarde dolara.

Jon je izdahnuo - Za to se može kupiti krasan mali teroristički napad.

- O, da - složio se Marty - general La Porte savršeno se slaže s našim profilom, a što više mislim o njemu, to se više sjećam kako je Emile stalno pričao o Francuskoj. Da ne dobiva poštovanje koje zaslužuje, kako je imala veličanstvenu prošlost, a njezina budućnost može biti još veća nego prošlost ako se pravi ljudi stave na čelo. Svako malo, zaboravio bi da sam ja Amerikanac i rekao nešto izuzetno iritantno o nama. Sjećam se da je jednom govorio kakav je dobar vođa general La Porte, veći nego što je njegova trenutačna pozicija. Rekao je kako je odvratno da veliki general La Porte mora raditi pod Amerikancem.

- Da - reče mu Jon - to bi bio general Carlos Henze. On je vrhovni zapovjednik savezničkih snaga NATO-a.

- Da, to je to. Ali nije bilo bitno da je to general Henze. Stvar je u tome da je Amerikanac, shvaćaš? Moja anomalija mnogo toga objašnjava. Očito je da je Emile uzeo reprodukciju Napoleona sa sobom jer je to njegovo nadahnuće - Francuska će ponovno ustati.

- Našao si financijske podatke preko računala? - čudila se Randi.

- Ništa lakše od toga - uvjeravao ju je Marty. - Bilo je lako naći njegovu banku, francusku naravno. Zatim sam ubacio neke softverske programe s kojima sam upoznat. Kad sam njih »nabri-

373

jao«, probio sam zaštitu, brzo udario i pobjegao s vrlo malo traga.

- A što je s crvenim dvorcem? - upita Jon.

Marty je bio zapanjen - Zaboravio sam. La Porte je bio tako fascinant. Sad ću. Peter je uletio u bolničku sobu gotovo trčeći. Njegovo koščato lice bilo je napeto.

- Upravo sam razgovarao s generalom Bittri-chom. Sastanak na De Gaulleu sazva je La Porte da dobije potporu za potpuno integriranu europsku vojsku. Naposljetku, smatra Bittrich, Ujedinjenu Europu. Jedna nacija - Europa. Bit-trich je bio prokleta oprezan, ali kad sam mu rekao da je naš general Moore ubijen, napokon se

otvorio. Ono što je uzbunilo Moo-rea i, čini se, Bittricha bilo je da je La Porte intenzivno radio na elektroničkim i komunikacijskim propustima američke vojske i strogo upozoravao da će ih biti još, dokazujući da američka vojska ne može braniti čak ni vlastitu zemlju.

Jonove su se obrve podigle. - Kad su se sreli na De Gaulleu, La Porte nikako nije mogao znati za naše energetske i komunikacijske probleme. Samo su naši ljudi i visoki britanski vođe bili upućeni.

- Točno. Jedini način na koji je La Porte mogao saznati bio je da stoji iza napada. U to vrijeme Bittrich nije obraćao pozornost na svoju zabrinutost jer je mislio da na njega utječe činjenica što pri vatno ne podnosi La Portea. Nazvao ga je hvalisavi žabac. - Pogle dom je ispitivao njihova lica. - U biti, Bittrich sumnja da će La Porte napasti vas Jenkije kad vam padne cijeli obrambeni sustav.

Jon upita - Kada?

- Upozoravao je - Peterov je glas postao krut i ogorčen - da ako je jedna tako nemoguća pomisao uopće istinita, što on naravno ne vjeruje ni sekunde, bit će kao što smo se i mi bojali: večeras.

- Zašto to misli? - upita Randi.

- Jer je u ponedjeljak na posebnoj tajnoj sjednici vijeća europskih država ključno glasovanje o tome hoće li se stvoriti paneuropska vojska. La Porte je imao važnu ulogu u pripremi tog tajnog sastanka pa će se o tome glasati tajno. Jedini zvuk bilo je otkucavanje sata na Martyjevom stoliću pokraj kreveta.

Gledajući kroz prozor na cestu, Jon je primijetio dvojicu muškaraca. Učinilo mu se da ih je već dvaput vidio kako prolaze pokraj bolnice.

Randi je ponovno upitala - Ali kada večeras?

- Ah-ha! - Marty se javio s kreveta - Chateau la Rouge. Crveni dvorac. To je taj?

Jon je otišao s prozora i provjerio monitor. - To je dvorac na La Porteovoj slici i na fotografiji. - Vratio se do prozora i pogledao ostale - Želite znati kada? Da sam ja La Porte, evo što bih učinio. Kad je šest sati u New Yorku i Washingtonu, u Kaliforniji su tri sata popodne. Prometna je gužva u cijeloj zemlji. U velikim gradovima na obje obale to je špica. Ali ovdje u Francuskoj je ponoć; tiha, mračna. Noć skriva mnogo toga. Da naštetim Sjedinjenim Državama najviše što mogu i da sakrijem ono što radim, pokrenuo bih napad iz Francuske negdje oko ponoći. Peter je upitao - Gdje je taj Chateau la Rouge, Marty? Marty je čitao s ekrana - Star je, srednjovjekovni, napravljen je od... Normandija! Nalazi se u Normandiji.

- Dva sata od Pariza - reče Peter - unutar dometa gdje bi moglo biti drugo računalo.

Randi je pogledala sat na zidu. - Skoro je devet sati. Ako Jon ima pravo...

- Bolje da požurimo - reče Peter mirno.

- Ja ću pozvati vojnu obavještajnu - Jon se počeo micati od prozora. Trebao je odmah obavijestiti Freda, ali je još jedanput pogledao na ulicu. Opsovao je. Imamo posjetioce. Naoružani su. Dvojica ulaze na prednja glavna vrata bolnice.

Randi i Peter su zgrabili oružje, a Randi je otrčala do vrata.

- O, Bože - reče Marty. Oči su mu se raširile i djelovale preplašeno. Ovo je užasno. Upravo sam izgubio vezu s internetom. Što se dogodilo?

Peter je provjerio modemska žicu i telefon - Ne radi!

- Presjekli su nam telefonske linije - Martyjevo je lice problijedjelo.

Randi je lagano otvorila vrata i slušala.

36

Pred vratima Martvjeve sobe hodnik je bio tih. - Hajde -Randi je prošaptala. - Vidjela sam drugi izlaz kad sam dolje tražila govornicu.

Marty je našao svoje lijekove, a Jon je uzeo laptop. Randi je vodila i oni su kliznuli tiho iz sobe i hodnikom pokraj zatvorenih vrata ostalih bolničkih soba. Sestra u štirkanoj bijeloj odori baš je kucala na jedna. Zastala je, zapanjena, a ruka joj je bila na kvaki. Projurili su šutke.

Sa stubišta se čuo ljutiti glas dr. Camerona na francuskom -Halte! Tko ste vi? Kako se usuđujete unositi oružje u moju bolnicu!

Povećali su brzinu. Martvjevo lice bilo je svijetlocrveno dok je jurio da održi korak. Prošli su pokraj nekoliko dizala, a na kraju hodnika Randi se progurala kroz požarni izlaz dok su za njima stubištem odzvanjali koraci.

- O, O! K-kamo? - povikivao je Marty.

Randi ga je utišavala, a njih četvero potrčalo je niz sivo stubište. Pri dnu Randi je počela otvarati vrata, ali Jon ju je zaustavio.

- Sto je s druge strane? - upita.

- Ispod prvog kata smo pa pretpostavljam da je to neka vrsta podruma.

Klimnuo je - Moj red.

Slegnula je ramenima i zakoračila nazad. Dao je laptop Martvju

376

i izvukao zakrivljeni nož koji je uzeo Afganistancu. Otvorio je vrata nekoliko centimetara i čekao da zaškripe okovi. Budući da se ništa nije čulo, još ih je pritisnuo i vidio kako se sjena pomiče. Zatimio je disanje. Pogledao je unazad i stavio prste na usne. Uzvratili su tihim klimanjem.

Ponovno je proučavao sjenu, vidio je gdje je svjetlo koje je bacilo sjenku, izmjerio pokret još jednom i opustio se. Osjetio se lagani miris benzina. Bili su u maloj podzemnoj garaži punoj automobila. Dizala su bila u blizini, a muškarac blijede kože obučen u običnu odjeću kružio je ispred njih s Uzijem u ruci.

Jon je pustio vrata i dok su se zatvarala, potrčao je. Muškarac se okrenuo, plave su se oči skupile. Bilo je prerano. Jon se nadao da će se provući. S prstom na okidaču čovjek je podigao oružje. Nije bilo vremena. Jon je bacio nož. Nije bio namijenjen bacanju, nije bio pravilno balansiran, ali nije imao ništa drugo. Dok se vrtio, Jon se bacio naprijed.

Čim je čovjek dotaknuo okidač, držak noža pogodio ga je u bok. Tri metka pala su na pod do Jonovih nogu. Zrakom su letjeli komadići betona. Jon je udario ramenom revolveraša u grudi, bacio ga je na bok nekog volva, okrenuo i udario šakom u lice. Krv je potekla iz nosa tog momka, ali samo je promrmljao i zamahnuo Uzijem prema Jonovoj glavi. Jon se pognuo i skočio u stranu dok je iza njega rigala paljba iz prigušivača.

Dok je Jon gledao iz čučnja, čovjekove grudi izbacivale su krv i komadiće tkiva. Jon je ustao.

Peter je stajao sa strane s Broivningom od 9 mm u rukama. -Oprosti, Jone. Nemamo vremena za boks. Moramo krenuti. Moj rent-a-car je vani. Njime sam dopremio Martvja iz bolnice Pompei-dou pa sumnjam da još itko zna za njega. Randi, izvadi sve iz džepova ovog jadnika. Saznajmo tko je, kvragu. Jone, uzmi mu pištolj. Idemo!

Bousmelet-sur-Seine, Francuska

Postoje trenuci koji određuju muškarca, a general La Porte znao je duboko u sebi da je to taj trenutak. Onako masivan, mišićav i odlučan naslonio se na balustradu najvišeg tornja u svom

377

dvorcu iz trinaestog stoljeća i gledao u noć brojeći zvijezde, znajući da nebeski svod pripada njemu. Njegov dvorac bio je na brežuljku od crvenoga granita. Pažljivo ga je obnovio njegov pradjed u devetnaestom stoljeću. Večeras je bio osvijetljen svjetlošću triju četvrtina mjeseca.

Pokraj njega bile su ruševine karolinškog dvorca iz devetog stoljeća, sagrađenog na mjestu franačke utvrde koja je pak bila na ostacima utvrđenog rimskog tabora koji je tu bio prije nje. Povijest ove zemlje, njezine građevine i njegova obitelj bili su isprepleteni. Oni su bili povijest Francuske, uključujući davne vladare i to ga je uvijek ispunjavalo ponosom i osjećajem odgovornosti.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Kao dijete čeznuo je za povremenim posjetima dvorcu. U noćima poput ove nestrpljivo bi zatvorio oči u snu, nadajući se kako će sanjati bradatog franačkog ratnika Dagovica, slavljenog u obiteljskoj predaji kao prvog u neprekinutoj lozi koja je na kraju postala La Porte. Kad mu je bilo deset godina, proučavao je obiteljske karolinške, kapetovičke i iluminirane srednjovjekovne rukopise, iako je tek trebao ovladati latinskim i starofrancuskim. Držao je rukopise s poštovanjem na krilu dok je njegov djed pričao nadahnute priče koje su bile tu zapisane. La Porte i Francuska, Francuska i La Porte... bili su isto, nerazdvojni u njegovoj glavi koju je bilo lako zadiviti. Kad je odrastao, njegovo se uvjerenje samo pojačalo.

- Generale? - Darius Bonnard se pojavio kroz vrata kule na visokom zidu. - Dr. Chambord kaže da će biti spreman za jedan sat. Vrijeme je da počnemo.

- Ima li kakvih novosti o Jonu Smithu i njegovim suradnicima?

- Ne, gospodine - Bonnardova se čvrsta brada podigla, ali pogled mu je bio nemiran. Bio je bez kape, a kratka podšišana plava kosa bila je gotovo nevidljiva na mjesecini. - Ne, još od klinike. - Ponovno se sjetio ubojstva jednog od svojih ljudi u podzemnoj garaži.

- Na nesreću izgubili smo jednog čovjeka - reče La Porte kao da mu je čitao misli. Ali opet, dobri zapovjednici jednaki su u tom pogledu. Samo je zadatak važniji od ljudi. Glas mu je bio ljubazan, velikodušan dok je nastavio - Kad ovo završi, pisat ću osobno nje-

378

govnoj obitelji da izrazim zahvalnost na njihovoj žrtvi.

- To nije žrtva - uvjeravao ga je Bonnard - cilj je plemenit. Zaslužuje svaku cijenu.

Na autocesti do Bousmelet-sur-Seine

Kad su izašli iz Pariza i bili sigurni da ih nitko ne prati, Peter je zaustavio auto na velikoj benzinskoj crpki. Pod jakim fluorescentnim svjetlom Jon, Peter i Randi otrčali su do telefonske govornice prijaviti svojim šefovima svoje sumnje o La Porteu, Cham-bordu, dvorcu i udaru. U džepovima muškarca kojeg je Peter ubio nisu našli ništa. Nije imao nikakve isprave, samo cigarete, novac i vrećicu bombona. Ali na jednom od njegovih prstiju bio je važan detalj - prsten sa znakom francuske Legije stranaca.

Jon je stigao prvi i stavio slušalicu na uho. Nije bilo tona. Stavio je kovanice. Opet nije bilo tona. Lupao je po vilici telefona, ali i dalje nije bilo linije, kao što nije bilo na telefonu u Martvjevoj sobi. Maknuo se, zbunjen i zabrinut. Uskoro su mu se pridružili

Peter i Randi.

- Jeste li dobili liniju? - No čim je postavio pitanje, Jon je pročitao odgovor s njihovih zabrinutih lica.

Randi je zatresla svoju plavu kosu. - Moja je linija mrtva.

- I moja - reče Peter - tiha kao groblje u četiri ujutro. Ne sviđa mi se to.

- Riskirajmo! - Randi je izvadila mobitel, uključila ga i unijela broj. Dok ga je podigla, njezino lice kao da se stisnulo. Zatresla je glavom ljutito. - Ništa. Što se događa?

- Bilo bi najbolje kad bismo se mogli javiti - reče Peter. - Mala pomoć naših agencija bila bi zgodna.

- Osobno - reče Randi - ne bih se protivila kad bi netko na dovoljno visokom položaju poslao bataljun vojske, ili čak tri, da nas nađu u La Porteovu dvorcu.

- Znam što misliš - Jon je otklipsao prema trgovini na benzinskoj crpki. Kroz prozorsko staklo mogao je vidjeti trgovca. Ušao je. Na zidu je bio televizor. Nije bio uključen, ali radio jest. Dok se približavao trgovcu koji je radio iza blagajne, glazba je

379

stala, a spiker je najavio lokalnu postaju.

Jon je rekao mladiću na francuskom da je pokušao telefonirati vani - Ne radi. Mladić je slegnuo ramenima, nije bio iznenađen. - Znam. Dosta ljudi se žalilo. Staju ovdje odasvud i nemaju prijam. I TV je isključena. Mogu dobiti lokalne

Ludlum Robert - Opcija Pariz

postaje i radio, ali ništa više. Kabelska ne radi. Strašno nezgodno, znate.

- Otkad imate taj problem?

- Od devet sati. Gotovo sat vremena.

Jonovo lice nije promijenilo izraz. Devet je sati bilo kad je Martvjeva telefonska linija u Parizu crkla. - Nadam se da će vam to brzo popraviti.

- Ne znam kako. Telefoni ne rade i nema šanse da to bilo kome javim.

Jon je požurio natrag do auta gdje je Randi upravo završila točenje goriva. Peter je otvarao prtljažnik, a Marty je stajao pored njega, djelujući pomalo smušeno dok je gledao uokolo. Nije bio na lijekovima, nadajući se da će naći molekularni prototip i biti u kreativnoj fazi da zaustavi što god je Chambord pokrenuo.

Jon im je rekao što je saznao.

- Emile - rekao je odmah Marty - taj odvratni štakor! O,

Bože! Nisam to želio spomenuti, ali bio sam jako zabrinut. To znači da se to napokon dogodilo. Isključio je sve komunikacije, mobilne i obične.

- Ali, neće li mu se to vratiti? - upitala je Randi. - Ako mi ne možemo raditi, kako on može?

- On ima DNK računalo - reče Marty jednostavno. - Može razgovarati sa satelitima, otvoriti brzi prozor i iskoristiti ga ako mu treba.

- Moramo krenuti - reče Peter. - Dođi ovamo. Izaberi svoj otrov.

Marty je pogledao u prtljažnik i skočio iznenađen. - Peter! Pa to je arsenal.

Skupili su se oko skrovišta pušaka, pištolja, streljiva i drugih zaliha.

- Kvragu, Peter - reče Jon - imaš pravo skladište oružja.

- Moje je geslo »Budi spreman!« - Peter je sklonio pištolj -

380..

stari veteran, vidiš. Naučili smo nekoliko stvari.

Jon je već imao Uzi tako da je izabrao pištolj.

Marty je žestoko klimnuo glavom. - Ne.

Randi ga je zasad ignorirala. - Imaš li išta poput CIA-inog užeta za penjanje i zračnog pištolja, Peter? Taj zid dvorca djeluje visoko.

- Upravo to imam - Peter joj je pokazao uže identično onome koje je dobila od CIA-e u Barceloni. - Posudio sam ga prije nekog

vremena i zaboravio ga vratiti, uf, uf.

Brzo su ušli u auto, a Peter je odjurio. Išli su ponovno prema autocesti koja će ih odvesti na zapad prema dvorcu gdje će, toplo su se nadali, naći generala La Portea i DNK računalo.

Na stražnjem sjedalu Marty je lomio ruke. - Pretpostavljam da to znači da smo sada prepušteni sami sebi.

- Ne možemo računati ni na kakvu pomoć - složio se Jon.

- Vrlo sam živčan zbog toga, Jone - reče Marty.

- Dobro je da si ovdje - reče Peter. To nas drži budnima. Da malo živnemo. Može biti i gore. Mogao bi sjediti posred kojeg god nesretnog dijela naše kugle zemaljske koji su ti manijaci naciľjali.

Pokraj Bousmelet-sur-Seine

Emile Chambord oklijevao je pred teškim željeznim vratima sobe gdje je bila zatočena njegova kći. Bez obzira na to koliko se trudio objasniti joj svoje stavove, ona je odbijala slušati. To je boljelo Chamborda. Ne samo da je volio Theresu, nego ju je i poštovao, divio se njezinu radu i njezinoj borbi da se probije u umjetnosti bez primisli na financijsku naknadu. Uporno je odbijala sve ponude da ode u Hollywood. Bila je kazališna glumica koja je imala svoju pravu viziju, što nije imalo veze s komercijalnim uspjehom. Prisjetio se američkog urednika koji je rekao: »Dobar pisac je bogat pisac, a bogat pisac je dobar pisac.« Zamijeni to s »glumac« ili »znanstvenik« i vidjet ćeš plitki etos Amerike pod kojom je dosad svijet bio osuđen živjeti.

Duboko je udahnuo i otključao vrata. Ušao je tiho ne trudeći se da ih ponovno zaključa.

381

r

Zamotana u pokrivač, Therese je sjedila pokraj uskog prozora u malenoj sobi u jednom od raskošnih naslonjača s visokim naslonom koje je volio La Porte. Budući da je general cijenio povijesnu autentičnost, dvorac je imao malo udobnosti iza debelih sagova na kamenim podovima i tapiserija koje su visjele s kamenih zidova. Vatra je gorjela u velikom kaminu, ali njezina je toplina malo učinila da spriječi hladnoću koja kao da je zračila iz svake površine u komori poput špilje. Zrak je bio vlažan i zagušljiv.

Therese ga čak nije ni pogledala. Zurila je netremice kroz prozor u zvijezde. Pridružio joj se, ali gledao je dolje. Tlo je bilo obasjano mjesečevom snježnom svjetlosti pokazujući tamnu travu na popunjenom opkopu, s normanskim farmama po brežuljcima i šumama koje su se prostirale uokolo. Sjenovit voćnjak starih, kvrgavih stabala jabuka okruživao je dvorac.

On reče - Vrijeme je Therese, skoro će ponoć.

Naposljetku ga je pogledala - Znači u ponoć ćete to učiniti. Nadala sam se da ćeš se urazumjeti, da si došao ovamo reći mi da si odbio pomoći tim ljudima bez savjesti.

Chambord je izgubio strpljenje - Kako ne vidiš da će nas ono što radimo spasiti? Nudimo novu zoru Europi. Amerikanci nas guše svojom glupavom kulturnom pustinjom.

Onečišćuju naš jezik, ideje, naše društvo. S njima na čelu svijet nema vizije i ima vrlo malo pravde. Oni imaju samo dvije vrijednosti: koliko čovjek može potrošiti za najveću moguću cijenu i koliko može proizvesti za najmanju moguću plaću - gornja mu se usnica razvukla od gnušanja.

Therese je nastavila gledati u njega kao da je kukac pod mikroskopom - Kakve god da su im mane, oni nisu masovni ubojice.

- Ali jesu! Što je s učinkom njihove politike u Africi, Aziji i Latinskoj Americi?

Zastala je, razmišljajući. Zatim je klimnula glavom i gorko se nasmijala - Tebe nije briga za to. Ti to ne radiš zbog altruizma. Želiš njihovu moć. Isti si kao general La Porte i satnik Bonnard.

- Želim da Francuska ustane. Europa ima pravo sama upravljati svojom sudbinom! - Okrenuo se da ona ne vidi njegovu bol.

Bila je njegova kći... kako ne razumije?

Therese je šutjela. Na kraju ga je primila za ruku i glas joj se

smekšao. - I ja želim jedan svijet u kojem su ljudi samo ljudi i nitko nema vlast ni nad kim. - Francuska? Europa? Sjedinjene Države? - klimala je glavom žalosno. - Koncepti su anakroni. Ja želim ujedinjeni svijet. Mjesto na kojem nitko ne mrzi ili ne ubija u ime Boga, države, kulture, rase, seksualne orijentacije ili bilo čega drugog. Naše razlike treba cijeliti. To su prednosti, a ne slabosti.

- Misliš da Amerikanci žele jedan svijet, Therese?

- A ti i tvoj general?

- Imat ćeš bolje izgleda za to s Francuskom i Europom nego s njima.

- Sjećaš se nakon Drugog svjetskog rata kako su nam Amerikanci pomogli da se obnovimo? Svima su nam pomogli i Nijemcima i Japancima. Pomogli su ljudima cijeloga globusa.

Tako daleko Chambord nije mogao ići. Ona je odbijala vidjeti istinu. - Za cijenu - odbrusio je - u zamjenu za našu individualnost, našu humanost, naše umove, naše duše.

- Iz onoga što mi govoriš vaša bi cijena mogla biti milijuni ži vota.

- Pretjeruješ, dijete. Mi ćemo upozoriti svijet da Amerika ne može braniti čak ni sebe, ali žrtava će biti malo. Inzistirao sam na tome. I mi smo u ratu s Amerikancima. Svake minute, svakoga dana moramo se boriti ili će nas uništiti. Mi nismo kao oni. Ponovno ćemo biti veliki.

Therese je pustila ruku i ponovno zurila kroz prozor u zvijezde. Kad je progovorila, glas joj je bio jasan i tužan - Učinit ću sve što mogu da te spasim, tata. Ali moram te i zaustaviti.

Chambord je ostao nepomičan još jedan trenutak, ali ona ga nije ponovno pogledala. Izašao je iz sobe i zaključao vrata za sobom.

^ 382

383

37

Ponovno su stali, ovaj put na maloj benzinskoj postaji pokraj sela Bousmelet-sur-Seine. Prodavač je klimnuo kao odgovor na Jo-novo pitanje - Oui, bien, grof je u Chateau la Rouge. Danas sam napunio spremnik njegove limuzine. Svima nam je drago. Nismo vidjeli tog velikog čovjeka otkad je preuzeo NATO. Tko bi bio bolji, pitam vas?

Jon se nasmiješio, primijetivši lokalni ponos što se La Porte podigao za još jednu stubu u zapovjednoj strukturi NATO-a.

- Je li sam? - upita Jon.

- Nažalost - prodavač je skinuo kapu i prekrizio se. - Grofica

je preminula prije mnogo godina. - Gledao je u noć, iako nikoga drugog nije bilo tu. - Bila je mlada dama u dvorcu neko vrijeme, ali je nitko nije vidio više od godinu dana. Neki kažu da je to dobro, da grof mora biti primjer. Ali, grofovi su dovodili žene, a ne supruge stoljećima tamo gore, zar ne? A što je sa seljankama? Kći kožara rodila je velikog vojvodu Vilijama. Osim toga, mislim da je grof usamljen, a još je mlad. Velika tragedija, zar ne? - I zahihotao je.

Randi se nasmiješila i djelovala kao da suosjeća - vojnici su često oženjeni vojskom. Sumnjam da je satnik Bonnard doveo svoju ženu.

- A taj. On nema vremena za bilo koga osim za grofa. Predan je njegovu gospodstvu. Čudim se što je uopće oženjen.

384

Dok je Jon vadio eure da plati, prodavač ih je proučavao -Trebalo vam je malo benzina. Sto vi hoćete s grofom?

- Pozvao nas je da dođemo i pogledamo dvorac ako ikad budemo u blizini.

- Imate sreće. Nije često ovdje. Smiješno, još je neki tip pitao prije jednog sata. Veliki crni momak. Rekao je da je bio u Legiji s grofom i satnikom Bonnardom. Vjerojatno jest. Nosio je zelenu beretku, osim što ju je nosio krivo, znate, više onako kako je Englezi nose. Nekako arogantno. Imao je smiješne zelene oči. Nikad nisam vidio takve oči na crncu.

- Sto je još nosio? - upita Jon.

- Kao i vi, hlače, jaknu - prodavač je mjerkao Randi - osim što je njegova djelovala novo.

- Hvala - reče Jon i on i Randi vrata se u auto. Dok je Peter vozio, Jon je pitao njega i Martvja - Čuli ste?

- Jesmo - reče Peter.

- Je li crnac onaj kojeg zovete Abu Auda? - upita Marty.

- Ako ima takve oči, mogao bi biti - reče Randi. - To znači da Štit polumjeseca također misli da su Bonnard i Chambord tamo. Možda traže Mauritaniju.

- A da ne spominjem da se žele dokopati DNK računala, ako mogu - nagađao je Peter - i osvetiti se Chambordu i satniku Bonnardu.

- Štit polumjeseca komplicira stvari - reče Jon, ali možda ispadne da će biti korisni.

- Kako? - reče Randi.

- Odvrćanje pozornosti. Ne znamo koliko legionara otpad nika La Porte ima sa sobom, ali kladim se da ih ima znatan broj. Bit će dobro ako se budu zabavljali s nekim drugim.

Vozili su u tišini još deset minuta uz mjesečevu svjetlost. Cesta je bila blijedi put u tihoj, seoskoj noći. Nije bilo drugih automobila na cesti. Svjetla farmi i

vlastelinskih imanja krijesila su se kroz jabukovce, gospodarske zgrade i staje u kojima je vjerojatno bila oprema od koje se radila jabukovača i Calvados po kojima je regija bila poznata.

Naposljetku, Randi je pokazala prema naprijed i gore - evo ga. Marty koji je većinom šutio otkad su se makli s autoceste, izne-

385

nada je rekao - Srednji vijek! Veličanstvene zidine! Ne očekujete valjda da se penjem po tim smiješnim zidovima? - zabrinuo se. Nisam divokoza.

Chateau la Rouge nije bilo seosko imanje, kako mu je ime govorilo. Bio je to mračni srednjovjekovni dvorac sa zidinama i dvije kule. Mjesečeva svjetlost postala je granitna i tamna krva-vocrvena. Visoko na brdu pokraj nečeg što je izgledalo poput nepravilnih nazupčenih ruševina mnogo starijeg dvorca nalazio se Chateau la Rouge koji je Jon vidio na slici i fotografiji.

Peter je pažljivo proučavao masivnu građevinu - Počnite s opsadom. Taj je prokleta star - kasno dvanaesto ili rano trinaesto stoljeće, normansko-engleski, rekao bih gledajući ga ovako. Francuzi su voljeli da im utvrde budu malo elegantnije i s više stila. Vjerojatno je star kao Henrik Drugi, ali sumnjam...

- Zaboravi povijest, Peter - prekine ga Randi. - Zašto misliš da se možemo popeti po tim zidovima, a da nas nitko ne primijeti?

- Ja se ne penjem - javio se Marty.

- Neće biti teško - zanio se Peter. - Čini se kao da je obnovljen negdje u prošlom stoljeću. Opkop je ispunjen, nema rešetke, a ulaz je širom otvoren. Naravno, večeras će čuvati ulaz. Našminkali su brdo do zidova što je prednost za nas. I nagađam da se ne moramo brinuti o vrućem ulju, strelicama i sličnim obredima sa zidina.

- Vruće ulje - Marty se tresao. - Hvala, Peter. Baš si me razveselio.

- Sa zadovoljstvom.

Peter je ugasio svjetla i krenuli su prema podnožju brda gdje je zaustavio auto. Na mjesečini su imali čist pogled na zavojit prilaz koji je vodio do prednje strane i kroz ulaz sličan tunelu. Kao što je Peter pogodio, nije bilo vrata ili zapreke, a proljetno je cvijeće raslo u dobro održavanim gredicama sa svake strane. La Porteovi iz devetnaestoga i dvadesetoga stoljeća očito nisu bili zabrinuti za napad. Ali par naoružanih ljudi u civilnoj odjeći na otvorenom prednjem ulazu pokazivao je da je La Porte iz dvadeset prvoga stoljeća bio.

Peter je mjerkao dvojicu čuvara - Vojnici, Francuzi, vjerojatno Legija.

386

- Ne možeš to znati, Peter - Marty ga je prekorio - još jedno tvoje pretjerivanje u kojem glumiš iskusnog pustolova.

- Au contraire, mon petit ami. Vojska svake države ima svoju tradiciju, metode, obuku koja daje specifičan izgled i držanje.

Američki vojnik drži oružje na desnom ramenu, britanski na lijevom. Vojnici se miču, staju na pozor, marširaju, staju, salutiraju i drže se drukčije ovisno o zemlji. Svaki vojnik može reći tko je obučavao vojsku zemlje drugog ili trećeg svijeta ako samo promatra. Ti čuvari su francuski vojnici, momče, i kladim se na vinski podrum da su Legija.

Razljućeni Marty reče - Trabunjaš! Čak je i tvoj francuski smeće!

Peter se nasmijao i skrenuo auto prema vijugavoj seoskoj cesti.

Jon je primijetio helikopter. - Gle! Ondje gore!

Helikopter je bio smješten na kuli šesnaest metara gore, a njegovi su rotori stršali na kamenoj balustradi. - Kladim se da su tako Chambord i Bonnard otišli iz Grenoblea i doletjeli ovamo. Dodaj vojne čuvar, La Portea koji je ovdje i štit polumjeseca i rekao bih da je DNK računalo ovdje.

Dok se Peter nastavio približavati dvorcu, Randi reče -Krasno. Naše je samo da uđemo.

Jon je zurio uz strminu. - Možemo se popeti sa svojom opremom. Stani ovdje, Peter. Peter je s ugašenim motorom spustio auto s ceste među stara stabla jabuka. Auto je

Ludlum Robert - Opcija Pariz

poskakivao dok nije stao na točki gdje se strmina susrela sa zidom. Jon, Peter i Randi su izašli. Peter je tiho pokazao gdje su se glava i ramena čuvara micala uza zid na mjesečevoj svjetlosti.

Razgovarali su šaptom. Zvuk se čuo daleko u seoskoj noći.

- Netko je vidio ostale? - upita Jon.

Nakon što su proučili zid u oba smjera, oboje su klimnuli glavom.

- Idemo izmjeriti - reče Peter.

Namjestili su stoperice na satovima i promatrali. Prošlo je više od pet minuta prije nego su vidjeli glavu čuvara kako se vratila i nestala u drugom smjeru. Ponovno su čekali, ali čovjek je ovaj put prošao puno brže, za manje od dvije minute.

387

- Dobro - Jon je odlučio - kada ode na našu desnu stranu, imamo pet minuta. To bi trebalo biti dovoljno da barem dvoje među nama dođe do vrha.

Peter je klimnuo - Trebalo bi.

- Osim ako nas čuju - reče Randi.

- Nadajmo se da neće - reče Jon.

- Gledaj! - Peter je šaptao, pokazujući nalijevo.

U daljini su se pognute crne sjene penjale uzbrdo, prema ulazu u dvorac. Štit polumjeseca.

Pokazujući znakove rukama, Abu Auda je požurivao svoje ljude kroz stari jabukovac i usponom prema širokom ulazu između dvaju niskih tornjeva. Trebao mu je veći dio dana od povratka iz Lichtensteina da skupi pojačanja, mnoga iz drugih islamističkih ćelija, čak i odmetnutih skupina. Pozvao je pomoć kad je saznao kamo su general La Porte i njegov lakaj, pokvarena zmija Bon-nard, odveli lažljivog dr. Chamborda i njegova dugogodišnjeg suborca Mauritaniju.

Sad je pod njegovim zapovjedništvom bilo pedesetak boraca. On i njegova mala ćelija boraca veterana vodili su nove ljude prema ulazu. Njegovi su izviđači prebrojili stražare i čuvare te javili da su samo dvojica na ulazu, dok ih je manje od pet bilo u ophodnji cijelim bedemom. Ono što ga je zabrinjavalo bio je manjak podataka o tome koliko je francuskih vojnika bilo skriveno u dvorcu. Naposljetku, zaključio je da to nema veze. Njegovih pedeset boraca moglo je poraziti dvaput... triput više ljudi ako treba.

Ali to su mu bile najmanje brige. Ako bitka loše krene, ti francuski otpadnici mogu ubiti Mauritaniju prije nego što dođe do njega. Stoga, odlučio je Abu Auda, najprije treba doći do Mauri-tanije. Za to će uzeti malu skupinu, popeti se na zidine gdje su francuski stražari bili najtanji i spasiti Mauritaniju čim većina njegovih trupa započne bitku.

388

- Idemo - reče Jon dok je Peter ponovno otvarao svoj prtljaj nik.

Njih troje spremilo je svoju opremu, a Marty se ukopao u autu. Randi je ubacila uže i drugu H&K MP5K strojnicu i SAS-ovu torbicu, a Peter je natovarao malu kocku plastičnog eksploziva, fitilje i nekoliko granata. Vidio je Jona kako ga promatra.

- Prikladno za zaključana vrata, debele zidove i slično. Jesmo spremni?

Marty je spustio prozor - Ugodno penjanje. Ja ću čuvati auto.

- Hajde van, Mart - reče Jon - ti si naše tajno oružje.

Marty je tvrdoglavo klimao glavom. - Ja se služim vratima da uđem u zgrade, osobito jako visoke zgrade. U velikoj opasnosti možda uđem i kroz prozor, u prizemlju, naravno.

Randi nije ništa rekla. S opremom za penjanje krenula je tiho strmom uzvisinom, a Jon je pogledao Petera i klimnuo prema drugoj strani automobila. Peter je otišao s druge strane.

- Nema vremena da budeš sramežljiv, Marty - reče Jon veselo.

- Eno zida. Ideš gore ovako ili onako - otvorio je vrata da zgrabi

Martyja.

Marty se izmigoljio - izravno u čvrsti zagrljaj Petera koji ga je izvukao iz auta dok je prosvjedovao, ali ne glasno. Randi je već bila u podnožju dvorca, pripremajući uže i mrežu koju će iskoristiti da odvuče Martyja do vrha. Jon i Peter

Ludlum Robert - Opcija Pariz

vukli su Martyja koji se još odupirao i žalio uz uzbrdicu.

Randi je provjerila da bude sigurna da dolaze, vidjela je gdje se nalaze i klimnula. Zakoraknula je unatrag spremna da ispali kuku preko zida. Ali u podnožju dvorca Marty se spotaknuo preko njezine opreme i gurnuo nju na zid. Kuka je zazvečala u noći. Svi su se smrznuli.

Iznad njih čuo se zvuk čizama u trku.

Peter je prošaptao - Svi uza zid! Izvukao je SAS-ov pištolj Broiuning od 9 mm.

Stavio je prigušivač.

Iznad njih se pojavilo lice koje je pokušalo vidjeti tko je ili što uznemirilo tihu noć. Ali bili su tako blizu zida, u nevidljivom, sje-novitom području, da se stražar naginjao i naginjao sve dok je bio

389

napol izvan zidina. Vidio ih je, a Peter je u istom trenutku pažljivo naciljavši objema rukama, opalio.

Čuo se meki prasak oružja s prigušivačem, a zatim tiho, oštro mrmljanje. Čuvar je pao bez zvuka preko zida i sletio muklo gotovo njima pod noge. S uperenim pištoljem Jon se nagnuo nad palog čovjeka.

Pogledao je prema gore - Mrtav. Francuske oznake na prstenu.

- Idem gore - reče im Randi ne gledajući mrtvog vojnika.

Pažljivo ciljajući, ispallila je kuku prema gore. Začuo se zveket kad su titanski vršci uhvatili kamen i primili se. Penjala se na automatskom zupčastom kotačiću i nakon nekoliko sekundi nagnula se i mahnula da je sve čisto.

Omča je pala. Peter i Jon brzo su je zavezali oko šutljivog Mar-tyja koji je prestao prosvjedovati, a njegovo okruglo lice bilo je blijedo i ozbiljno dok je promatrao truplo.

Glas mu se malo tresao, ali pokušao se nasmiješiti dok je govorio - Više bih volio dizalo. Možda žičaru?

Nakon nekoliko sekundi prvi su pucnji kod ulaza proparali

noc.

- Sad! - reče Jon. - Penji se!

38

Na Air Force One

koji se kreće zapadno od Washington D.C.-a

Predsjednikova tajnica, gospoda Estelle Pike, provirila je glavu u sobu za sastanke u zrakoplovu. Njezina nakovršana kosa bila je neurednija nego obično. Dignula je obrvu i rekla - Plavi.

Oklijevala je sekundu ili dvije dok se predsjednik okretao u svom nelsonjaču, dalje od zapanjenih očiju Charlesa Ourava, Emily Powell Hill, šefa združenog stožera i DCI-a koji su sjedili oko dugog stola za sastanke, da podigne slušalicu plavog radiote-lefona koji je stajao pokraj zlokobnog crvenog.

- Da? - slušao je. - Siguran je? Gdje je? Što? - Glas mu se ispunjavao napetošću - Cijela zemlja? Dobro. Obavještavaj me.

Predsjednik Castilla okrenuo se da se suoči s očima koje su se usredotočile na njega. Bili su sada prva linija, svi na letećoj Bijeloj kući. Tajna je služba tražila da budu mobilni na Air Force One jer je to bilo mudro s obzirom na neizvjesnost situacije. Javnost je još bila u mraku. Sve što se moglo, sada se napravilo, osim ako nije postojao konkretan način upozorenja i evakuacije.

Predsjednik je donio tešku odluku da se stalni komunikacijski problemi prenesu medijima kao opasan virus na kojem se radi, a počinitelji će biti pronađeni i kažnjeni.

391

U potpunosti izviješteni i uvijek u stalnoj radijskoj vezi, dopredsjednik i potpora za sve ovdje, bili su na sigurnom u dubokim bunkerima Sjeverne Karoline tako da će, ako se dogodi ono najgore, savezna vlada nastaviti s radom. Žene i djeca također su evakuirani na razna tajna podzemna mjesta. Iako je znao da nema takvih mjera za ostatak zemlje, jer bi to bilo jednostavno nemoguće, zdvajao je. Moraju naći način da spriječe ono čega se bojao.

Govorio je mirno okupljenim savjetnicima - Obaviješten sam da će napad biti danas navečer. Nemam ništa određenog osim toga. - Namrštio se i klimnuo glavom, tužno, frustrirano - I ne znamo što će biti napadnuto, ni gdje.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Predsjednik je vidio pitanje iza svih tih očiju koje su zurile u njega. Koji je bio njegov izvor podataka? S kim je razgovarao? I ako oni nisu znali, koliko je pouzdan mogao biti taj izvor ili izvori? On nije imao namjere udovoljiti njihovoj znatiželji: Tajna jedan i Fred Klein ostat će u potpunosti tajni dok ih ne prenese na nasljednika s preporukom da održi i organizaciju i tajnovitost. Napokon je Emily Powell Hill, njegov NSA, upitala - Je li to potvrđena činjenica, g. predsjedniče?

- To je najbolji zaključak koji imamo ili ćemo vjerojatno imati.

Castilla je proučavao njihova tmurna lica znajući da će izdržati. Znaajući da će i on izdržati. - Ali sad znamo otprilike gdje je DNK računalo, što znači da postoji dobra šansa da ga još možemo uništiti na vrijeme.

- Gdje, gospodine? - upitao je admiral Stevens Brose.

- Negdje u Francuskoj. Sve komunikacije iz zemlje ili u zemlju upravo su ondje zatvorene.

- Prokletstvo - glas šefa kabineta Bijele kuće Ourava je zadrhtao - sve komunikacije? Cijela Francuska? Nevjerojatno!

- Ako su isključili komunikacije - reče Powell Hill - onda moraju biti vrlo blizu tomu. Čini mi se sigurnim kao da će to biti danas.

Predsjednikov pogled prešao je skupinom. - Imali smo pet dana da pripremimo našu najbolju obranu. Čak i uza sve cyber napade možemo biti spremni. Jesmo li?

Admiral Stevens Brose se nakašljao pokušavajući ukloniti neka-
392..

rakterističnu notu straha iz glasa. Admiral je bio jednako hrabar i odlučan pod paljbom kao bilo koji drugi profesionalni vojnik, a vojnik se mogao boriti s neizvjesnošću bilo kada i bilo gdje. Ali taj rad naslijepo s nezaustavljivim računalom protiv nepoznate mete iscrpljivao ga je, kao i sve ostale.

Reče - Spremnii smo koliko možemo biti, s obzirom na to da su naši sateliti i ostale komunikacije ugašene, a naše zapovjedne šifre ugrožene. Radimo dvadeset i četiri sata na dan i deset sati istovremeno da sve vratimo u funkciju i promijenimo šifre. -Oklijevao je - Ali nisam siguran pomaže li to doista. S obzirom na to što DNK stroj može, čak i naše posljednje šifre vjerojatno će biti provaljene, a bit ćemo izvan funkcije ponovno za nekoliko minuta, možda sekundi. Pogledao je svoje kolege zapovjednike -Naša jedina prednost jest naš novi tajni eksperimentalni obrambeni sustav. Budući da ne znaju da ga imamo, to može biti dovoljno - admiral je pogledao svoje kolege časnike - bude li napad raketni.

Predsjednik je klimnuo. - Na temelju onoga što DNK računalo može i onoga što znamo o teroristima, vrlo je vjerojatno.

Glas šefa zrakoplovstva Brucea Kellvja bio je odlučan kad se složio - Ni jedno interkontinentalno balističko oružje niotkud neće probiti naš novi antiraketni sustav. Jamčim to.

- Jeste li sigurni da ne znaju da ga imamo?

U punoj prostoriji šef združenog stožera i DCI klimnuli su potvrdno.

Admiral Brose je odgovorio za sve njih - Sigurni smo, gospodine predsjedniče.

- Onda se nemamo zbog čega brinuti, je li? - reče predsjednik. Nasmijao se u tihoj sobi, ali ga nitko nije pogledao u oči.

Chdteau la Rouge, Francuska

U oružarnici bez prozora na vrhu dvorca, gdje su oklopi od okova visjeli pokraj praznih oklopa dr. Emile Chambord je podigao glavu i slušao. Čula se pucnjava vani. Što se događa? Netko puca na dvorac? Debeli zidovi prigušili su buku, ali zvuk se ipak čuo.

393

Iznenada se računalni ekran pred njim zabijelio.

Žurno ga je prilagodio i ponovno dobio kontrolu. Prototip nikad nije bilo lako držati čvrstim, a bježao je pod njegovim nemirnim prstima. Dvaput je uhvatio zapovjedne šifre staroga sovjetskog projektila koji je odabrao general La Porte i koji je još bio u silosu tisućama kilometara daleko. Dvaput je i izgubio šifre kad se temperamentni aparat od optičkih kabela i pakiranja želatine destabilizirao. Trebao je svaki djelić koncentracije i spretnosti da završi posao, a ova pucnjava

Ludlum Robert - Opcija Pariz

koja mu je derala živce, nije mu pomagala.

Je li postajala glasnija? Približavala se? Tko bi to mogao biti? Možda pukovnik Smith s američkim i engleskim vojnicima?

Zabrinuto je pogledao svoju omiljenu reprodukciju koja je visjela iznad stola. Tu je bio potučeni Napoleon s ostacima ponosa Francuske, domarširao je iz Moskve i zatim bio ponovno potučen, ovaj put od engleskih šakala koji su ga čekali. Kupio je reprodukciju kao mladić i nosio je sa sobom, podsjetnik kako je nekad bila velika njegova zemlja. Za njega se sve promijenilo sa smrću njegove žene. Sve osim odanosti Francuskoj. Sve je postalo budućnost Francuske.

Pomislio je da bi pucnjava mogla doći od štita polumjeseca čiji su borci došli spasiti Mauritaniju. Ali možda će ovaj put oni stvarno ukrasti molekularno računalo, a njega oteti.

Slegnuo je ramenima. Nije bilo bitno. Svi su kasnili.

Kad se vratio svom poslu, vrata su se otvorila. Roland la Porte pognuo je svoje imponzantno tijelo i ušao. - Je li projektil programiran? - pitao je. Ispravio se, njegova veličina i osobnost kao da su ispunili sobu. Bio je obučen ležerno, u hlače na crt, kvalitetnu bretonsku košulju i safari jaknu. Njegove crne čizme bile su ulaštene do visokog sjaja, a njegova tamna, gusta kosa bila je zalizana unatrag.

- Ne požurujte me - reče Chambord izživciran - ta pucnjava

čini me nervoznim. Tko je to?

- Naši stari islamistički prijatelji, štit polumjeseca. Nisu bitni.

Bonnard i legionari potući će ih, a mi ćemo iskoristiti islamistička trupla kao dokaz da baš njih treba okriviti i loviti. Šteta što su vas prekinuli prije nego što ste pokrenuli njihov napad na Izrael. To bi

.394

nam pružilo dodatnu zaštitu.

Chambord nije rekao ništa. Obojica su znali da nije bilo vremena da pomaknu cijelu operaciju iz Alžira, pregrupiraju se i pošalju projektil na Jeruzalem. Ne sada kad je napad na Sjedinjene Države bio primarni cilj. Sve se sada mora završiti, tako da La Porte provede nedjelju telefonirajući kako bi učvrstio potporu za glasanje vijeća EU-a u ponedjeljak.

Chambord je imao problema. Tu mu je trebalo Zellerbachovo znanje. - Šifre se probijaju teže nego na raketi koju sam reprogramirao za Mauritaniju - požalio se. - Projektil je star, ali šifre su nove...

General La Porte ga je prekinuo - Pustite to načas. Imam drugi zadatak za vas.

Chambord je pogledao na sat. - Imamo samo pola sata! Moram točno programirati ruski satelit da mi prozor bude što manji. Nije lako otvoriti komunikacije sa satelitom pa ja mogu obaviti njegov posao.

- To je dosta vremena za vaš čarobni stroj, doktore. Došao sam vam reći da Amerikanci imaju tajni eksperimentalni antiraketni obrambeni sustav. Nisam očekivao da će ga upotrijebiti, ali upravo sam saznao da su ga uključili. Nije odobren, ali znam da je bio uspješan na testiranjima. Ne možemo riskirati mogućnost da proradi ili da naš projekt propadne. Morate isključiti taj novi antiraketni sustav kao što ste i sve ostale obrambene sustave.

- Kako znate toliko?

- Mi svi špijuniramo jedni druge, čak i navodne saveznike - rekao je La Porte slegnuvši ramenima. - Ne postoje prijatelji među državama, samo interesi.

Gore na zidinama mjesečeva se svjetlost odbijala od zidova dvorca pa je kamena staza pokraj vrha izgledala kao da teče rijeka krvi. Jon, Randi i Peter brzo su izviđali kroz to priviđenje. Marty je krenuo s Peterom. Na vrhu su bila dva stražara. Brzo su ih se

šili, a zatim su im došla još četvorica u susret.

Držeći jednu od jurišnih pušaka FAMAS koju je pokupio,

395

Peter je rekao jednostavno - Ništa.

Jon i Randi su javili isto. - Dvadeset i dvije minute do ponoći -dodala je Randi - tako malo vremena.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Potrčali su dugim, tamnim zavojitim stubištem koje kao da je padalo u tamni beskraj. Iza njih je Marty držao blizanca Ran dine H&K MP5K dvjema rukama kao da mu o njoj ovisi život. Gledao je nervozno.

Legionari su zaposleni na ulazu - rekao im je Jon - zato ih nema više gore. Moramo pretražiti četiri kata i kule. Podijelimo se. Svatko može uzeti jedan kat. Ako bilo tko treba pomoć, neka upotrijebi voki-toki.

- To je opasno, Jone, dijeliti naše snage - usprotivila se Randi.

- Znam, ali sada je gubljenje vremena još opasnije. Mart?

- Idem s Peterom.

Jon je klimnuo. - Idite u prizemlje. Ja idem na drugi, a Randi na treći. Sastat ćemo se na vrhu. Idemo.

Potrčali su po spiralnom kamenom stubištu. Peter i Martv su vodili.

Randi se odvojila od formacije, a zatim Jon.

Na donjem katu Peter je prvi uskočio u hodnik, Martv ga je slijedio. Slaba električna svjetla bila su razmaknuta i nisu baš pomagala da se odagna mrak. Bilo je nekoliko vrata s obje strane, sva su bila u nišama u debelim zidovima. Martv je pažljivo otvarao svaka vrata, dok je Peter čekao sa spremnim oružjem. Nikoga nisu našli. Nije bilo pokušaja u prvim sobama, znaka da je barem dio velikog povijesnog dvorca uopće bio u upotrebi.

- Znaš li koliko stoji grijanje jednog od ovih srednjovjekovnih čudovišta? - prošaptao je Peter retorički.

Martv nije vjerovao u retorička pitanja. - Ne, ali da imam računalo izračunao bih u nekoliko sekundi. - Oslobodio je ruku od teške puške i pucnuo prstima.

Peter je otpuhnuo i nastavili su tražiti. Povremeno je buka brze izmjene paljbe prodirala u dvorac i činilo im se da se vani dogodio drugi napad. Zatim je došlo razdoblje šutnje nakon kojeg su slijedili sporadični pucnjevi. Unutra je bilo teško reći kako je stajala bitka, je li završila i ako jest, kako je završila.

Naposljetku, kad nisu našli dr. Chamborda, DNK stroj, gene-

394

rala La Portea ni satnika Bonnarda i skrivali su se u sobe da izbjegnu ono malo stražara koji su patrolirali hodnicima, otrčali su natrag na gornji kat gdje su im se pridružili Jon i Randi.

Četvorka se kretala niz hodnik, provjeravala vrata kad su dva vojnika došla iza ugla i umalo se sudarila s njima. Francuzi su odmah skinuli jurišne puške s ramena. Dok se Martv spotaknuo unazad sa strašnom strojnicom spremnom ako se vojnici oslobode, Randi i Jon su oborili prvoga na pod, a Peter je bio na drugome sa svojim nožićem Fairbain Sykes. Čuo se oštri izdisaj, prigušeno javljanje pištolja i ni jedan otpadnički francuski vojnik nije se više pomaknuo.

Martv je teško gutao, tražeći zrak. Mrzio je nasilje, ali njegovo okruglo, nježno lice bilo je odlučno dok je čuvao hodnik, a ostali su vukli trupla u praznu sobu. Vrata su se zatvorila, a njih četvero se žurilo sve dok Jon koji je sad vodio nije stao na uglu i podigao ruku kao znak da se stišaju.

Gestikulirao je ostalima. Krenuli su prema naprijed i stali. Pred njima je bio jedini stražar ispred uobičajenih željezom pojačanih drvenih vrata, naslonjen lijeno na kameni zid, pušeći cigaretu. Njegov pogled bio je usmjeren dalje od njih, usredotočen na vrata koja je, činilo se, čuvao. Obučen u ležernu civilnu odjeću, nosio je vojne čizme i tamnocrvenu beretku povučenu na lijevu stranu. Na ramenu mu je bila jurišna puška FAMAS. Sve je to pokazivalo da je pred njima još jedan francuski legionar.

Dok je stražar pušio i zijevao, Jon je ponovno signalizirao ostalima. Čekali su dok se on polako došuljao iza čovjek i udario ga snažno kundakom svog Uzija. Čuvar je pao poput kamena, onesvi-ješten. Peter i Jon su ga odvukli u praznu sobu, stavili mu povez na usta i zavezali ga vlastitom odjećom i pojasom. Ali ne prije nego što se Randi sjetila da ga pretraži i našla veliki željezni ključ u njegovu džepu. Jon je uzeo jurišnu pušku FAMAS i još streljiva te su se vratili do vrata koja su bila pod stražom.

Peter je slušao. - Netko se miče unutra - prošaptao je. Isprobao je vrata i klimnuo glavom - Ne bi čuvali Chamborda.

- Osim radi zaštite - reče Randi.

- Od čega bi ga čuvali? - pitao se Martv.

- Od napada štita polumjeseca dolje niže - objasnila je Randi.

397

- Hajdemo saznati - Jon je stavio ključ u bravu. Bila je svježe podmazana i lako se okrenula.
 Randi je gurnula vrata dovoljno široko i ušla. Peter se ubacio nakon nje, a Jon i Marty ostali su u hodniku, čuvajući leđa.
 Soba je bila toplija od drugih, vatra je gorjela u velikom kaminu. Bila je opremljena čudnom kombinacijom teških srednjovjekovnih komada i običnog suvremenog pokućstva, no sobica se činila praznom. Randi i Peter su usmjerili svoje oružje desno i lijevo, stojeći gotovo leđa uz leđa u prolazu. Ne vidjevši nikoga, kretali su se oprezno.
 Therese Chambord ustala je poput bijelog duha iza duge, masivne komode, s teškim svijećnjakom u ruci.
 Rekla je iznenađena na engleskom - Agentice Russell?
 Randi je osorno zapitala - Gdje vam je otac? DNK računalo?
 - U oružarnici. Mogu vas odvesti. - Odložila je svijećnjak i požurila prema naprijed s dekom na ramenima, još tvrdoglavo odjevena u svoje otrcano bijelo večernje odijelo. Njezino natečeno lice bilo je prljavije. - Čula sam pucnjavu. To ste bili vi? Došli ste zaustaviti La Portea i mog oca?
 - Da, ali nismo mi pucali. Unutra je štit polumjeseca.
 - O, Bože - Therese je brzo pogledala uokolo - Jon? Je li...
 Jon je ušao u sobu - Kad je planiran napad?
 - U ponoć. Nemamo mnogo vremena.
 - Osam minuta - Jon se složio turobno. - Reci nam što znaš.
 - Prema onome što sam čula i što je moj otac rekao, ispalit će projektil na Sjedinjene Države. Ne znam točnu metu.
 - To je zasad dovoljno. Evo, uzmi ovo.
 Dao joj je jurišnu pušku FAMAS i zatim su istrčali iz sobe.
 Air Force One,
 iznad Iowe
 U sobi za sastanke predsjednik Castilla je slušao postojano bru-janje četiriju snažnih mlažnjaka i pogledao na zidni sat. Namješten prema glavnom satu pomorskog opservatorija koji je bio temeljen na pedeset i osam atomskih satova, bio je fenomenalno točan - na

deset nanosekundi. Dok je predsjednik gledao u njega, brojke su se promijenile u 0552. Kad će ubojice udariti? Dug dan ih je iscrpio, izjeo im živce.

- Zasad je dobro - objavio je veselo nikome posebno, iako su lica njegovih vojnih i civilnih savjetnika bila iscrpljena i tjeskobna.

- Da, gospodine - admiral Stevens Brose uspio je namjestiti smiješak. Nakašljao se kao da mu je bilo teško gutati. - Spremni smo. STRATCOM leti, svi su naši zrakoplovi spremni, a novi je antiraketni sustav namješten i spreman da napadne čim se pojavi meta. Sve je obavljeno.

Samuel Castilla je klimnuo - Sve što se može obaviti.

Uz šapat koji se širio poput kuge dugim stolom, savjetnica za nacionalnu sigurnost Emily Powell Hill koja je nosila prezime jednog od najvećih i najtragičnijih generala Konfederacije u građanskom ratu odgovorila je - To je sve što itko može učiniti, gospodine predsjedniče.

398

399

Nešto se u generalu promijenilo ili je to možda uvijek postojalo, ali sad, kad su bili nadomak uspjeha, general se razotkrivao.

* * *

39

Chdteau la Rouge, Francuska

U staroj oružarnici s mačevima predaka, oklopima i borbenim sjekirama, general La Porte stajao je pokraj Emilea Chamborda. Čvrsto je stezao svoje široke ruke iza jakne dok je zurio u računalni ekran gdje su se pojavljivali nizovi brojeva. La Porteovo široko lice bilo je napeto, a njegov nepomičan pogled usredotočen, iako nije razumio apsolutno ništa od onoga što je Chambord radio.

- Je li američki antiraketni sustav isključen? - upitao je nestrpljivo.

- Još minutu - Chambord je dodirnuo još tipaka. - Da...da... evo nas. Imam ga. Naslonio se, zarumenio se i likovao - Jedan vrlo iritantan antiraketni sustav isključen je i čvrsto zaključan.

La Porteovo lice bilo je ozareno od zadovoljstva. Klimnuo je. Ipak, usta su mu se pretvorila u turobnu liniju, a ostrim je glasom zatražio - Završite programiranje projektila, doktore. Želim da bude aktiviran i spreman za lansiranje.

Chambord je pogledao La Portea i nastavio raditi iako je osjećao nelagodu. Shvatio je da veliki general nije samo nestrpljiv već i izivciran. Chambord je razumio nestrpljivost i poštovao je. Naposljetku, proizlazila je od žudnje. Ali izivciranost je bila druga stvar.

400

Jon i Randi su podigli glave sa stubišta tornja i proučavali prostor izvan oružarnice. Zrak je ovdje bio manje prozračan, pun vlažnih mirisa gljivica i starog kamena koji se činio da prožima dvorac. U slabom osvjetljenju nitko ih nije mogao vidjeti osim ako bi im oči privukli maleni pokreti među sjenkama.

Jon je pogledao na sat. Sedam minuta do ponoći. Premalo vremena.

Nestrpljivo je proučavao vrata oružarnice koja je opisala The-rese Chambord. Bila su oko šest metara daleko. Dva vojnika su ih čuvala, ali nisu bila poput neopreznog stražara koji se dosađivao pred Theresinim vratima. Uzbunjeni i spremni stajali su raširenih nogu i sa svojim oružjem. Još dvije zdepaste jurišne puške FAMAS bile su spremne u njihovim rukama dok su promatrali uokolo i povremeno pogledavali vrata. Bit će ih teže iznenaditi, a možda se i još vojnika nalazi u oružarnici.

Jon i Randi su se spustili i otrčali do stuba. Pokraj stuba na donjem katu okupio se ostatak koji je tjeskobno čekao.

Jon im je opisao izgled - Stubište nastavlja zavijati u kulu. Prostor ispred oružarnice dubok je oko šest metara, osvijetljen je električnim svjetlom, ali ga nema dovoljno. Prilično je mračno.

- Ima li načina da im se priđe bočno? - upita Peter.

Randi je odgovorila - Nema načina da se dođe iza njih.

Njezine riječi prekrila je umalo jaka buka daleke pucnjave.

Zvučalo je bliže, bilo je glasno kao da je štit polumjeseca napokon probio važnu obranu. Možda su se naposljetku probili u dvorac.

Jon je nastavio - Prema načinu na koji su dva čuvara gledala u vrata oružarnice zaključujem da je unutra general sa Chambordom.

- Slažem se - reče Randi.

- Možda je samo satnik Bonnard - reče Peter - ili obojica.

- Netko mora voditi otpor protiv štita polumjeseca - reče

Randi. - Satnik Bonnard logičan je izbor za to.

401

- Točno - reče Peter. - Brinem se da se ta dva čuvara mogu povući unutra i držati cijelu noć. Naposljetku, to je oružarnica. Oružarnica je uvijek imala najbolju obranu u dvorcu. Idemo izvidjeti. Moramo naći neki način da uđemo u sobu, a da ih ne uzbujemo.

- Šest minuta je do ponoći - reče Randi zabrinuto.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- O, Bože - prošapće Marty.
Složivši se, pojurili su niz hodnik prema mjesecini na prozoru s druge strane i poprečnom hodniku. Osjetilo se neko kretanje ispred njih na mjestu gdje su se hodnici sastajali. Jon je to primijetio na vrijeme da ih spasi, da ih ne otkrije. Oštro je šapnuo - Dolje!
Ispred njih su se likovi počeli micati kroz raskrižje, dva i tri istodobno. Mjesecina im je obasjavala lica dok su prolazili. Jedan je svijetlio poput slonove kosti.
- Abu Auda - reče Randi tiho. - To je mala skupina. Šute, ali čujem kako se vrata otvaraju i zatvaraju. Traže nekoga ili nešto.
- Mauritaniju - zaključio je Jon.
- Da, Mauritaniju - složila se Randi. - Oni su se izdvojili da oslobode Mauritaniju.
- Ali prvo ga moraju naći - reče Peter. - Zato provjeravaju sobe.
Jon je zastao - To nam može biti prednost. Ako dođe do vatrenog okršaja, to će dovesti La Portea i druge koji se još ne bore sa štitom polumjeseca.
- Kad jednom odu, bit će lako ući u oružarnicu - reče Randi.
Peter je klimnuo - Idemo lopove uvesti u oružanu borbu.
Otrčali su prema križanju zajedno s Martvjern koji ih je neustrašivo slijedio. Jon je provirio iza ugla. Niz hodnik prije skretanja Abu Auda je radio s nečim što je izgledalo kao otpirač da otvori vrata dok su njegovi ljudi čuvali hodnik. Jon je prošaptao opis onoga što je vidio. Zatim je rekao - Abu Auda je gurnuo vrata. Zauzeti su onim što je u sobi. Ovo nam je prilika. - Dao im je brze instrukcije i otrčali su iz svojih skrovišta u sjenoviti prolaz.
On i Randi su kleknuli dok su Peter, Marty i Therese stajali iza njih. Otvorili su paljbu na teroriste štita polumjeseca.

Rafali su fijukali i zabijali se u zidove i strop. Jedan je terorist pao uz vrisak. Abu Auda i ostali brzo su se okrenuli, legli na hodnik i uzvratili paljbu. Mauritanija je ispuzao iz sobe u hodnik. Zgrabio je oružje palog muškarca i pridružio se. Buka je odjekivala i uvećavala se kroz kameni prolaz.
* * *

Nizovi, čini se, nečitljivih brojeva, simbola i slova punili su ekran, dok se dr. Chambord borio da reprogramira stari sovjetski projektil u dalekoj arktičkoj tajgi. Nije razumio zašto ima toliko posla, zašto su šifre nove.

- Trebali smo ostati pri prvom projektilu koji ste izabrali, generale - rekao je preko ramena La Porteu koji je sjedio iza njega naslonjen na suprotni zid. Dva vojnika čuvala su stražu s obje generalove strane. - U taj projektil bilo je lako upasti kao i u onaj koji je štit htio poslati na Jeruzalem. Ali šifre ovog su drukčije, teže. Zapravo nove.

- Morate naći način, doktore - general je ustrajao - odmah.
Dr. Chambord se nije trudio da klimne. Njegovi su prsti nastavili lupati po tipkovnici. Naposljetku je stao i zabrinuto promatrao ekran. S olakšanjem se oglasio. - U redu. Evo. Obavljeno. Jedan je reprogramirani interkontinentalni balistički projektil naciľjan, spreman i tempiran da bude automatski lansiran u ponoć.

Počeo se okretati prema La Porteu, ali stao je iznenada kao paraliziran. Namrštio se i gotovo poput usporena filma njegov se pogled ponovno vratio na monitor. Mučen strahom, dodirnuo je dvije tipke i promatrao odgovor na svoje pitanje kako se pojavljuje na ekranu. Imao je pravo.
Ruke su mu odskočile s tipkovnice kao da je dobio elektrošok. Okrenuo se na stolcu. Glas mu se podigao - Na tom projektilu što ste mi dali da ga programiram je nuklearna glava! Nisu je skinuli. U potpunosti je naoružan i operativan! Zato su na njemu nove šifre. Bože! Kako ste mogli tako pogriješiti? Nuklearni projektil, generale. Nuklearni! To nije jednostavan udar raketom da bi se nešto dokazalo! Okrenuo se natrag na svoju tipkovnicu. Dahtao je od straha i bijesa. Promrmľjao je - Ima vremena. Moram ga isključiti... ima vremena...

Ludlum Robert - Opcija Pariz

je, okrenuo se i ugledao pištolj u generalovoj ruci. La Porteov glas bio je miran, proračunat - Maknite se od tipkovnice, doktore. Dr. Chambord je oštro udisao, uplašen. Bio je ljutit, ali je počeo također shvaćati da mu je život u opasnosti. - Recite mi da niste namjeravali taj đavolski čin, generale. Nuklearni napad. Nevjerojatno! Iz antiknog stolca s visokim naslonom La Porte je spustio pištolj, dopustivši da mu visi ležerno u velikoj ruci. Govoreći sve glasnije, reče povjerljivo - To nije pogreška, doktore. Konvencionalna bojeva glava ne bi dala potresni šok koji trebaju Europa i Francuska. Na ovaj način nema oklijevanja. Vidjet će da moramo krenuti od početka. Nakon ovoga glasovat će u ponedjeljak kako ja želim. Dr. Chambord se ponovno namrštio. - Ali rekli ste... meni ste rekli... La Porte je uzdahnuo, dosađujući se. - Samo sam potvrdio što je vaša građanska savjest željela čuti. Još imate taj glupi seljački strah da se ne usudite ići do krajnjih granica. Poslušajte moj savjet, doktore. Uvijek se usudite. Tko ne riskira, ne profitira, jadni moj Chamborde. Čak i Englezi i nedokučivi Amerikanci katkad vide u tome istinu. Dr. Chambord bio je introvertiran čovjek nenaviknut na izražavanje emocija. Zapravo, bilo mu je jednako neugodno i kad bi plakao i kad bi se smijao što je značajka gotovo nedostatka osjećaja na koji se katkad žalila njegova žena. Sad mu je pogotovo nedostajala žena. No, nedostajala je ona njemu svakoga dana otkad je umrla. Uvijek joj je govorio da je um beskrajno složen sustav, pa ako i nije izražavao emocije, on ih je osjećao duboko poput nje. Dok su mu se te misli javljale, počeo se smirivati. Postalo mu je jasno što mora činiti. Skupio je svoje prste ispred njega i rekao ozbiljno - Odmah ćete ubiti barem pola milijuna ICBM-om. Radijacija će ubiti još ne znam koliko milijuna. Ostavit će otpad... - stao je i gledao.

404

Generalov se pištolj ponovno podigao, sada usmjeren u Cham-bordovo srce. General je imao bahat izraz lica i Chambord je dobio iznenađen dojam da visok stolac na kojem je sjedio upće nije stolac. Bilo je to prijestolje. Dr. Chambord bijesno je opsovao. - To je to! Cijelo ste vrijeme to namjeravali. Zato ste odabrali Omahu. Ne samo zato što je sjedište američkog strateškog zapovjedništva i važnija meta čak i od Pentagona. Ili zato što je središte informacijskih usluga i telekomunikacijske industrije. To je zato što je to središnje područje, kako ga zovu, gdje ljudi misle da su sigurni jer su u sredini, kontinenta. Cijele Sjedinjene Države misle da je srednji zapad siguran. Jednim udarcem pokazali biste da su najsigurniji ljudi na najsigurnijem mjestu nesigurni pretvorivši njihovo »središnje područje« u pustoš, a istodobno biste osakatile američku vojsku. Toliko poginulih samo da bi se nešto dokazalo. Vi ste čudovište, La Porte! Čudovište. General La Porte slegnuo je ramenima - To je potrebno. - Armagedon - Chambord je jedva mogao disati. - Iz pepela ponovno će se izdići feniks Francuske, Europe. - Ludi ste, La Porte. La Porte je stao, njegova veličina i osobnost ponovno su dominirale oružarnicom. - Možda lud, doktore. Ali na nesreću za vas, ja nisam lud. Kad stignu vlasti, naći će tijela Mauritanije, satnika Bonnarda i vas. - A vi ćete nestati - Chambordov glas zvučao je mrtvo čak i samom sebi. - Bit će kao da niste nikad bili ovdje. Neće ni znati da vi stojite iza svega ovog. - Naravno. Ne mogu se nadati da ću moći objasniti upotrebu svog dvorca u vašoj strašnoj zavjeri ako vi i satnik Bonnard preživi vite. Hvala vam na pomoći. - Naš san je bio laž. - Nije bio laž. Samo nije bio tako malen kako ste mislili. - Generalova dva pucnja iz pištolja eksplodirala su u nadsvođenoj sobi. - Zbogom, Chambord. Dobro ste služili Francuskoj. Otvoreni oči znanstvenik je pao sa stolca poput ispuhane igračke. Istodobno, činilo se kako jaka paljba dolazi sa svih strana. La

405

Porte se ukočio. Štit polumjeseca bio je na drugom kraju dvorca. Kako su mogli biti tako blizu sada?

Sjurio se prema vratima, gestikulirajući dvojici legionara u oru-žarnici da ga slijede. U hodniku je zastao da izda naredbe dvojici stražara koji su čekali i sva petorica krenula su niza stube.

- Natrag! - Jon je upozorio preko buke i letećih metaka.

Buka više nije bila bitna, tako da su otrčali natrag kroz hodnik prema spiralnom stubištu koje je vodilo do istočnog tornja. U skućenom prostoru između kamenih zidova paljba iza njih zvučala je kao da dolazi od cijele vojske. Iznad njih vrata su se oružarnice s treskom otvorila, slijedila je vika na brzom francuskom. U međuvremenu odozdo se čula nova buka. Noge u čizmama udarale se prema gore. Legionari su stizali u pomoć.

Jon, Randi, Peter, Marty i Therese uskočili su u dvije prazne sobe s obje strane hodnika.

Teško dišući, Jon je polako otvarao svoja vrata i vidio Petera kako također miče centimetar po centimetar svoja vrata. Promatrali su La Portea, bez odore i četiri legionara kako jure, idu prema mjestu gdje se dio štita polumjeseca sukobio s legionarima, pretpostavljao je Jon. General La Porte izvikivao je naredbu koja se izgubila u gromoglasnoj pucnjava.

Jon i Peter skliznuli su u prolaz, a za njima i drugi. Išli su prema stubištu u kuli dok su se u daljini iza njih legionari i štit polumjeseca nastavili boriti. Jon je vodio, ostali su ga slijedili, brzo se penjući, stigavši na vrh, zastali su i gledali pažljivo uokolo. Vrata oružarnice bila su širom otvorena i nije bilo zvukova iznutra, šjenovito odmorište na stubištu sa slabim elektronskim svjetlima i uskim prozorima sagrađenim za strijelce bilo je napušteno.

- Što to znači? - Marty je želio znati.

Jon je mahnuo tražeći tišinu, signalizirajući rukom, poslao je Petera i Randi u oružarnicu. - Marty, Therese i ja pokrivat ćemo stube - prošaptao je. Gotovo odmah Randi je bila vani. -

Svi dodite ovamo - domahivala je iznutra - požurite.

Marty se sjurio za njom, tražeći prototip, a Therese odmah za njim. Jon je čuvao leđa pazeći na opasnost. Zajedno su stali zapanjeni pogledom na Emilea Chamborda na sagu pokraj stola. Bio je okrenut na lice kao da je pao sa stolca.

Therese je pokrila obraze rukama - Tata! Ne! Potrčala je prema njemu.

- Oh, Bože! Oh, Bože! - Marty je slijedio i tapšao je po ramenu.

Therese je jecala, bacila se na koljena te okrenula svog oca. Dvije rupe od metka bile su mu u grudima. Krv je preplavila košu- \ Iju.

- Je li živ, Jone? - Reci mi je li živ.

Dok se Jon sagnuo pored nje, pogledao je na sat. - Mart! Računalo. Manje je od dvije minute do ponoći!

Marty je prodrmao svoju okruglu glavu kao da je razbistruje -Dobro, Jone. - sjeo je u stolac Emilea Chamborda i počeo raditi po tipkovnici.

Peter je potrčao prema vratima - Idemo, Randi. Netko im mora čuvati leđa.

Klimajući suglasno, krenula je za njim. Njihova tamna odjeća

stopila se s dugim sjenkama.

Jon je provjerio dr. Chamborda - Čini se da su oba metka ušla u srce tvog oca. Žao mi je, Therese. Odmah je umro.

Klimnula je i zajecala.

Tresući glavom, Jon je ustao i požurio da može stati iza Mar-tyja i biti od pomoći ako zatreba. Istodobno je pretražio staru oružarnicu sa srednjovjekovnim naoružanjem, štitovima i oklopima koji su visjeli s kamenih zidova i naginjali se u kutovima, soba je bila prostrana, s dosta pokućstva, sve staro, teško drvo. strop je bio visok, a električna svjetla nedovoljna da u cijelosti osvijetle sobu.

Zapravo, činilo mu se da su pune tri četvrtine velike sobe neosvijetljene.

Instalacije su bile samo u ovom dijelu pokraj vrata. Ipak, Jon je mogao vidjeti dovoljno da uoči hrpu drvenih sanduka za koje je pretpostavljao da sadržavaju streljivo.

- Brže, ti čudovište - Marty je opominjao tihi aparat. - Opireš se gospodar, je

li? Ne možeš pobijediti viteza. Tako, sad je bolje.
407

Kristovih mu rana, ti prevrtljiva zvijeri. Ah-ha! Možeš se migoljiti i možeš pobjeći ako želiš, ali ne možeš se sakriti od - stresao se i zašutio.

- Sto je, Marty? - Jon upita brzo - što vidiš? - Zurio je u brojeve, simbole i slova dok su punili ekran, red za redom. Iako je znao osnove programiranja, nije imao pojma što je išta od toga značilo.

Marty je poskočio u stolcu kao da je električni. - Zmija! Zmaj! Ne možete pobijediti junaka, viteza, ratnika. Mirno... mirno... tako sada... tako... A! Imam te, ti prljavo blebetalo, to... O, Bože!

- Nešto se dogodilo, Marty. Reci mi što je!

Pogledao je u Jona, a njegovo jedro lice bilo je blijedo. - Emile je odabrao operativni ruski ICMB. Ima naoružanje. Nuklearno. I sad je... sad je... lansiran! - Dahtao je kad se vratio da prevede podatke s ekrana - Projektil je u zraku. Krenuo je!

Jonove su se grudi stegnule. Usta su mu se osušila. - Kamo ide, Mart? Sto je meta?

Marty je žmirnuo - Omaha. - Gledao je u monitor, a zatim u Jona, a njegovo lice bila je maska bijede i zbunjenosti - Zakasnili smo.

..4f18L

40

Air Force One,
slijeće u Omahu

Sam u svojim privatnim odajama, sa snažnim zujanjem četiriju mlaznih motora u ušima, predsjednik Castilla zagledao se u svoj odsjaj u prozoru dok su kotači Air Force One doticali pistu pri solidnom slijetanju. Uskoro će on i njegovi ljudi biti sigurni u snažno utvrđenom podzemnom bunkeru američkog strateškog zapovjedništva ili STRATCOM-a kako su ga svi zvali - ovdje na zrakoplovnoj bazi Offutt. STRATCOM je bio srce obrane zemlje, zadužen za planiranje, usmjeravanje i ratno djelovanje strateških snaga. Dok je NORAD motrio nebo, STRATCOM je koordinirao sve napade odmazde.

Prilagodio je pogled i usmjerio ga kroz prozor, zrakoplov poput Air Force One jurio je niz pistu da uzleti. Jedan je u floti uvijek bio stacioniran u STRATCOM-u zbog hitnih slučajeva. Sad će to biti odvratanje pozornosti svakog neprijatelja koji ga bude tražio.

Predsjednik je duboko uzdahnio, osjećajući krivnju što su ugroženi životi da zaštite njega i njegov ured. Okrenuo se od prozora. Dok je veliki avion usporavao i počeo rulati, podignuo je mikrofonski velikog kratkovalnog radija.

- Kako se držiš, Brandone?

409

w

Iz bunkera u Sjevernoj Karolini javio se dopredsjednik Bran-don Erikson - Dobro, Sam, dobro. Ti?

- Podnošljivo. Počinjem se znojiti, doduše. Dobro bi mi došao tuš.

- Znam.

- Spreman da preuzmeš, Brandone?

- Neće biti potrebe za tim.

Predsjednik se suho nasmiješio - Uvijek mi se sviđalo tvoje samopouzdanje. Čut ćemo se. - Isključio se. Pomaknuo se nelagodno u stolcu, a na vratima se čulo oštro kucanje - Uđi!

Ušao je Chuck Ouray. Lice mu je bilo siva maska, a noge kao da su klimave. -

STRATCOM-ovo zapovjedno središte, gospodine. Eksperimentalni raketni obrambeni sustav se srušio. Ne možemo ništa učiniti. Potpuno smo nemoćni. Sefovi razgovaraju sa znanstvenicima i pokušavaju sve vratiti, ali nisu optimistični.

- Stižem.

Chateau la Rouge

Napetost je ispunjavala vlažnu staru oružarnicu. Jon je virio tjeskobno preko Martvjeva ramena u računalni ekran. Soba je bila hladna i mirna. Jedinu zvuk bila

Ludlum Robert - Opcija Pariz

je prigušena paljba i kliktanje tipkovnice dok je Marty bjesomučno radio.

Jon nije htio prekinuti Martvja. Ipak - Možeš li uništiti raketu?

- Pokušavam - Martvjev glas bio je promukao kao da je zaboravio govoriti. Pogledao je - Prokletstvo, dobro sam naučio Emi-lea. Napravio je puno štete... A mene treba kriviti! - Pogled mu se vratio na monitor i počeo je lupati po tipkovnici tražeći način da zaustavi projektil. - Emile je brzo učio...Našao sam. O, ne! Projektil je na svojoj najvećoj visini - na pola puta preko Atlantika!

Jon je osjetio kako dršće. Živci su mu bili napeti poput violinske žice. Uzdahnuo je da se opusti i stavio toplu ruku na Marty-jevo rame. - Moraš naći neki način... bilo koji način... da zaustaviš tu nuklearnu bojevu glavu, Mart.

k«.

* * *

Satnik Darius Bonnard naslonio se na kameni zid, njegova krvava lijeva ruka visjela je nekorisno, na krvavi bok bila mu je pritisnuta smotana košulja dok se borio da održi svijest. Većina ljudi bila je iza barikade od teškog srednjovjekovnog pokućstva iza ugla. Mogao je čuti kako general izvikuje naredbe i ohrabruje ih. Bonnard je slušao sa smiješkom na licu. Očekivao je da pogine u kakvoj slavnoj bitki Legije protiv moćnog neprijatelja Francuske, ali ova, čini se, mala čarka može biti još vrednija, a neprijatelj najod-sudniji od svih. Naposljetku, ovo je bila jasna borba za budućnost.

Dok se tješio tim mislima, vidio je znojnog vojnika druge pukovnije Legije kako trči prema njemu idući prema barikadi. Bonnard je podignuo ruku - Stani! Prijavak. - Našli smo Mauricea vezanog i s povezom na ustima. Čuvao je onu Chambordovu. Kaže da su napadači bili trojica muškaraca i naoružana ženska. Islamisti ne bi imali vojnkinju.

Bonnard se uspravio. To je morala biti ona vještica iz CIA-e što znači da su Jon Smith i njegovi ljudi ovdje. Naslonjen na legio-narevo rame, spotaknuo se iza ugla, pao iza barikade i otpuzao do mjesta gdje je La Porte bio pognut i pucao na zid namještaja na

krajnjem dijelu prolaza.

Bonnard je dahtao - Pukovnik Smith je ovdje, generale, u dvorcu. Ima troje ljudi sa sobom.

La Porte se namrštió i pogledao na sat. Još nekoliko sekundi do ponoći. Kratko se zadovoljno nasmiješio. - Ne brini se, Darius. Kasne. - Zastao je, shvativši da je broj važan. Četiri. Trebalo ih je biti samo troje - Smith, Englez Howell i ženska iz CIA-e - Zellerbach! Dovedi su Zellerbacha. Ako bilo tko može omesti napad, to je on. - Izdao je naredbe. Zatim - Povlačenje! U oružarnicu.

Pokreti

Dok je ljudstvo trčalo, La Porte je gledao u svog dugogodišnjeg pobočnika, koji je izgledao kao da je teško ranjen. Uz malo će sreće umrijeti. Ipak, bio je rizik da čeka. Provjerio je jesu li legionarova leđa okrenuta.

- Što je, mon Generala - Bonnard ga je slabašno promatrao, zbunjen.

411

La Porte je osjetio trenutak nježnosti - Hvala ti na tvom doprinosu. - Zatim je slegnuo i prošaptao - Bon voyage, Darius. - Prostrijelio mu je glavu, skočio na noge i krenuo za svojim vojnicima.

Omaha, Nebraska

Predsjednik i njegova pratnja u tri teško oklopljena terenca jurili su po pisti Offutta. U terencu je zakrčio predsjednikov radio. Podigao ga je i slušao kako bestjelesni glas iz zapovjednog središta javlja - Nema napretka, gospodine predsjedniče. - Muškarčev je ton naznačivao jedva kontroliranu paniku. - Šifre se stalno mijenjaju. Ne znamo kako su to napravili. Nemoguće je da računalo reagira tako brzo...

- Nije nemoguće za to računalo - promrmľjao je šef kabineta Ouray.

Predsjednik i Emily Powell Hill su ga ignorirali dok je glas na radiju nastavio krčiti - ... vjerojatno reagira automatski na slučajnu sekvenciju poput boksača u ringu. Čekajte... kvragu, ne..

Iznenađeno ga je novi radijski glas prekinuo. Žena - Imamo napravu na radaru, gospodine. To je projektil. Dolazi. Ruski ICBM. Nuklearni. Bože. Ide... što? Reci

Ludlum Robert - Opcija Pariz

ponovno? Jeste li sigurni? - Njezin se ton promijenio, postao je autoritativan i miran, jak i odgovoran. - Gospodine predsjedniče! Usmjeren je na Omahu, gospodine. Mislim da ga nećemo moći zaustaviti. Prekasno je. Sidite ili napustite odmah zračni prostor.

Prvi se glas, sad sve glasniji, vratio - Ne mogu ga vratiti. Ne mogu..

Chateau la Rouge

Abu Auda je sagnuo glavu osluškujući. Električne zidne lampe bile su ugašene, a hodnik je bio u zadimljenoj pomrčini. Polako je ustao iza barikade a njegove oči istrenirane u pustinji proučavale su suprotni zid od pokušstva.

412

- Nestali su, Khalide - rekao je Mauritaniji. - Inshallah! - sla
vio je.

Ljudstvo štita polumjeseca, umorno i ranjeno, počelo se derati
i penjati preko barikade.

Mauritanija je podignuo ruku tražeći tišinu. - Čujete li?

Slušali su. Na trenutak nije bilo pucnjave nigdje u dvorcu. Ali čula se buka nogu u trku. Čizme. To su trebali biti legionari francuskoga generala koji nisu trčali prema njima već drugim putem -
prema kuli.

- Dobro. Napuštamo ovaj prokleti dvorac da se borimo još
jedan dan protiv neprijatelja islama.

Mauritanija, u poderanoj beduinskoj odjeći koju je imao još od Alžira, klimao je glavom - Ne, moj ratnički prijatelju. Ne napuštamo dvorac bez onog po što ste
došli.

- Došli smo po tebe, Mauritanče.

- Onda ste budale. Za svoju stvar trebamo Chamborda i nje
gov čudesni stroj. Ne idem bez njega. Pronaći ćemo ostatak naših
ljudi, a zatim francuskog generala, svinju, La Portea. Gdje je on,
ondje je i računalo.

Ik

U slabo osvijetljenoj oružarnici s pljesnivim oružjem i hladnim zrakom Marty je
izgovorio još jedan ljutiti monolog dok se borio da uništi nuklearni projektil koji
se približavao svojoj meti.

Na sagu pod nogama Therese Chambord se pomaknula. Otkad je Jon proglasio njezina
oca mrtvim, sjedila je nepomično uz njega, tiho jecala držeći njegovu ruku, gotovo
u transu.

Kad je Marty iznenada prestao s bombastičnim govorom, podigla je glavu,
slušajući...

- ... Ne možeš pobijediti, ti neprosvijecena zvijeri! Ne tiče me se kako su teške
đavolske Emileove šifre. Oderat ću te živu i objesiti tvoju ljuskavu kožu na svoj
zid s ostalim zmajevima koji rigaju vatru, a koje sam uništio u borbi na život i
smrt. Evo ti, bijedna kreaturo, evo ti! Da, evo ode još jedna obrana... evo ti...
Ah-ha!

U međuvremenu vani na kuli Peter i Randi bili su pognuti u sjenci čuvajući
oružarnicu. Zrak je smrdio na prašinu i kordit

413

koji je dolazio odozdo, pekući im nosnice.

- Čuješ to, Peter? - Randi je upitala tihim, grlenim glasom.

Njezino oružje bilo je usmjereno na stubište koje je silazilo
odavde do prve razine dvorca i dizalo se do istočne kule iznad njih. Na svakoj
razini bio je otvor veličine širokih vrata.

- Doista čujem. Lopovi ne žele odustati. Dosađuju. Peterov je
pištolj također bio usmjeran na početak stubišta.

Slušali su kako se čizme penju prema njima, pokušavajući biti nečujne na kamenim
stubama. Čim se pojavio prvi od legionara, Randi i Peter su opalili. Krv je šiknula
kad mu je metak razorio sljepoočnicu. Pao je. Nastala je iznenadna gužva dok se
ostatak legionara povlačio.

Peter se okrenuo i upozorio prema oružarnici - Preuzmi. Stigli su La Porteovi
ljudi.

Požuri se unutra - povika Randi - zvuči kao da ih je mnogo više nego što smo
očekivali!

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Therese koja je još sjedila na podu pokraj očeva trupla kao da je pribrala novu snagu - Ja ću pomoći. - Stisnula je očevu ruku i stavila je na grudi. Stavila je drugu ruku na prvu. Uzdahnula je, podigla pušku FAMAS koju joj je Jon dao i ustala. Izgledala je krhko i izbezumljeno na slaboj svjetlosti oružarnice.

Jon upita - Jesi li dobro?

- Nisam. Ali bit ću. - Činilo se kao da ju je prožeo val energije i da dolazi k sebi. Pogledala je prema ocu, tužan smiješak pojavio joj se na licu. - Živio je dobar život i napravio važan posao. Na kraju ga je izdala opsjena. Uvijek ću ga se sjećati kao velikog čovjeka.

- Razumijem. Budi oprezna.

Klimnula je. Sa slobodnom rukom skupila je streljivo koje joj je Jon dao i krenula prema stubištu. Ubrzala je hod i nestala kroz vrata.

Gotovo odmah Jon je čuo kako njezin FAMAS otvara vatru da pomogne odbiti još jedan napad uza stube. Sijevnula je uzvratna vatra. La Porteovi odmetnuti vojnici ovaj su put uzvratili. Buka je odjekivala oružarnicom od čega su Jona podilazili žmarci. Želio je biti vani da im pomogne.

Jon reče - Mart? Kako ti ide? Ima li napretka? Mogu li ti ja

ikako pomoći? - Ako su oni imali malo vremena za bijeg, Amerika je imala još manje. Marty se nadvio intenzivno nad tipkovnicu. U njemu je bio duh iščekivanja, možda čak nade. Njegovo debelo tijelo gotovo se udvostručilo, napelo čvrsto poput opruge.

- Krepaj! Krepaj! Krepaj! Ti čudovišno čudovište.. - Skočio je.

- Što je - upita Jon - što se dogodilo?

- Gledaj! Gledaj! - Marty je pokazivao na monitor.

Kad je paljba popustila na odmorištu, Jon je gledao. Umjesto jednoličnih redova brojki i slova crni je monitor prštao od srebr-nastobijelih zvijezda, prikaza noćnog neba. Na desnoj strani bio \ je prikaz francuske obale, dok su na lijevoj strani bili objekti koji su pokazivali Sjedinjene Države na dalekom zapadu, kao Omahu u Nebraski. Točkasta crvena crta micala se u luku prema Omahi. Na kraju crte, kao da je vuče, bila je mala crvena strelica.

- Pokazuje li to putanju projektila koji je Chambord lansirao?

- upita Jon. - Onog s nuklearnom bojevom glavom?

- Da. Drži oči na ekranu - Marty je pogledao na sat i brojio.-

Pet... četiri... tri... dva... jedan!

Crvena je strelica eksplodirala u malom bijelom prasku poput tučenoga vrhnja.

Jon je zurio nadajući se da je dobro razumio - Je li to projektil?

- Bio je projektil! Marty se počeo gegati plešući po kamenom podu. - Nestao je!

- To je to? Siguran si, Mart? Jon je piljio, dopustivši si prve izdanke uzbuđenja. Apsolutno siguran?

- Sam je eksplodirao! Dok je bio još iznad oceana. Nikad nije

stigao do naše obale! - Brzo se okrenuo i nagnuo da poljubi monitor gotovo izgubivši ravnotežu. - Prekrasan stroj! Volim te, stroje!

- Suza se pojavila u krajičku oka - Amerika je sigurna, Jone.

414

415

w

41

U staroj oružarnici Marty je poskakivao u krug, slaveći svoje veličanstveno uništavanje nuklearnog projektila koji je mogao ubiti milijune Amerikanaca. Jon je promatrao radosno nekoliko sekundi upijajući sam velike novosti, dok mu je povremena pucnjava vani govorila da se Peter, Randi i Therese drže, braneći kulu da je ne zauzmu legionari.

Ali nisu ih mogli zaustaviti zauvijek. Bili su brojčano mnogo slabiji. Sad kad je prijetnja projektilom završila, morali su pobjeći.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Marty je stao i okrenuo se Jonu. Njegov glas bio je pjevan i ispunjen olakšanjem kao da je jedva mogao vjerovati sam sebi. -Amerika je sigurna, Jone. Amerika je sigurna!

- Ali mi nismo, Marty - Jon je otrčao do vrata da provjeri aktivnost kod stubišta. - Možeš li vratiti satelitske veze?

- Naravno.

- Učini to.

Marty se vratio za računalo i nastavio raditi.

Jon se nagnuo prema mjestu gdje su Peter, Randi i Therese čuvali stubište.

Klečali su, pa ležali na trbuhu, nalazeći zaklon gdje su mogli, u širokom sjenovitom prostoru.

- Možete li ih zadržati još nekoliko minuta? - upita.

- Neka to bude jako malo minuta - upozorila je Randi zabri

nuta lica.

Klimnuo je i otrčao Martyju - Koliko još?

- Čekaj... čekaj... evo! - Marty se nacerio u njega. U usporedbi

sa zaustavljanjem projektila to je bila šetnja po plaži. Veze su čiste.

- Dobro. Pošalji ovo - Jon je izbacio niz brojeva, šifru koja je jamčila da će njegova poruka doći do Freda Kleina. - Zatim dodaj

- La Porte, Normandija, Chateau la Rouge, sada.

Martvjevi su prsti letjeli. Poskakivao je u stolcu, još uzbuđen, zračeći optimizmom. - Izvršeno. Sto je sljedeće?

- Bježimo!

Marty je djelovao šokirano. Namrštio se i klimao glavom - Ne, Jone! Ne možemo tek tako ostaviti računalo! Rastavit ćemo ga. Tako ga možemo uzeti sa sobom.

- Pogrešno - odbrusio je Jon. On je to već pokušao, a paljba

ispred oružarnice postajala je glasnija. - Nemamo vremena.

Marty je jaukao - Ali, Jone, moramo uzeti prototip. Sto ako ga se ponovno dočepaju ljudi generala La Portea?

- Neće - Jon je zgrabio genija koji je protestirao i odvuкао ga prema vratima.

- Pusti me, Jone - reče Marty ljutito - mogu sam hodati.

- Trči.

Na odmorištu stubišta Peter, Randi i Therese još su jednom gurnuli legionare otpadnike niz stube. Therese je strgnula posljednji preostali rukav i iskoristila ga da poveže krvavu ranu na Pete-rovu bedru. Randi je pogođena u gornji dio podlaktice, metak je prošao kroz nju i nije prouzročio veću štetu. Čvrsti zavoj zaustavio je krvarenje.

- Što se dogodilo - upita Randi - jeste li zaustavili udar?

- Naravno - Jon ih je uvjerio - Marty je ponovno uspio.

- Prokleta dugo ti je trebalo - Peter je gundao, no njegovo se grubo lice rastegnulo u veliki smiješak kad je nastavio promatrati stubište.

Jon je čučnuo uz Petera - Daj mi granatu! Peter, stari vojnik kakav je bio, nije postavljao pitanja. Uzeo je ručnu bombu iz naprtnjače i pružio je Jonu bez riječi.

- Odmah se vraćam.

Jon je otrčao u oružarnicu, stavio granatu na vrh poslužavnika s pakiranjima želatine i povukao iglu. Odjurio je kao da mu je vrag bio za petama.

Kad je izbio natrag na odmorište, povikao je - Svi dolje!

416

417

Pali su ravno na kameni pod. Granata je eksplodirala iza njih, čelični dijelovi i drveni šrapneli letjeli su u smrtonosnoj tuči. Na vrhu stubišta legionar je povikao, krv je šiknula iz njegova lica gdje su ga zatezali šrapneli. Srušio se negdje izvan njihova vidokruga.

- Zašto si, dovraga, učinio to, Jone? - Randi je zapitala.

- Pakiranja želatine - objasnio je Jon - ona su ključ molekular

Ludlum Robert - Opcija Pariz

nog računala. Sadrže DNK sekvenciju koju je stvorio Chambord.

Bilo koji znanstvenik njegove razine stručnosti može iskoristiti

samo jedan da obnovi Chambordovo djelo.

Marty je klimnuo, nesretan - Čak ne bi trebali puno pakiranje želatine. Potrebno je samo ostrugati neki ostatak da se dobije uzorak.

Jon reče - Pakiranje želatine trebala su biti potpuno uništena da ne padnu u pogrešne ruke.

Prestali su razgovarati dok je zvuk čizama koje su još jednom jurišale uz stube odjekivao prema njima. Peter, Randi i Jon otrčali su do stubišta i ispalili vatru. Legionari se nisu vidjeli, ali meci su fijukali i čule su se ljutite psovke i zvukovi gužve od povlačenja.

Martv je gledao oko odmorišta na stubištu u kuli, počevši shvaćati očajničku borbu koja se vodila dok je on radio u oružar-nici na DNK računalu. Pogledao ih je i progutao knedlu. Pokušao je govoriti veselo.

- Je... li to »velika« bitka, Peter?

- Velika - reče Peter - ali vjerojatno kratka. Te stube dolje, bojim se da su jedini izlaz iz kule. A legionari nas, čini se, baš i ne žele pustiti van.

- U klopki smo - Martvjevo lice istegnulo se u strahu.

- Osim ako ne smislimo nešto drugo - složila se Randi.

Kao da izdaje strašan proglas, snažni glas generala La Portea derao se na francuskom - Morate se predati, pukovniče Smith! Nadjačali smo vas tri naprema jedan i još naših ljudi dolazi svake minute. Ne možete pobjeći pokraj nas. Randi reče - General neće baš biti raspoložen za praštanje kad shvati da smo mu plan dignuli u zrak.

- Da ne spominjem, da nas ne može ni jednog ostaviti na ži votu ako se planira izvući čist - istaknuo je Peter.

Randi reče - Zato je vjerojatno ubio dr. Chamborda, a ne

čujem ni glas satnika Bonnarda dolje. Čujete li vi?

Teška ju je paljba prekinula. Zvučalo je kao da dolazi iz donjega kata. Pripremili su se, ali ovaj put nije bilo juriša uza stube. Umjesto toga paljba se pomakla i postala glasnija i intenzivnija. Čuli su se povici na arapskom, paštou i drugim jezicima.

- Štit polumjeseca je vrlo blizu - shvatila je Therese.

- Napadaju La Porteovu skupinu odostraga - Peter je zaklju

čio. - I dok pogibija za svoju zemlju ima smisla, nadajmo se da

naši islamsistički prijatelji tu opciju drže nepotrebno za nas.

Martv je promatrao Jona koji je proučavao stubište dok mu je oružje bilo spremno. - Imaš plan, Jone, nadam se?

- Nema razloga da siđemo - zaključio je - idemo gore u kulu.

Imamo Randinu opremu za penjanje, Peterov plastični eksploziv i još nešto granata pa je to naša najbolja šansa.

- I ondje je krasan mali helikopter smješten na osmatračnici koju smo primijetili pri dolasku - podsjetio ih je Peter.

- Veličanstveno! - Martv je počeo trčati stubama svojim čud

nim gegavim hodom - Utrka je za brze, vitezovi. Budimo vrlo brzi.

Dok su ostali trčali za Martvjem, Peter i Jon isparili su posljednji dugi rafal niz stubište.

- Dva kata, mislim - reče Peter i okrene se te otrči prema naprijed.

No iznenadni val topline zaustavio je Jona. Vratio se na odmo-rište. Dim je sukljao iz oružarnice, a zatim i plamen. Sve to staro, preveliko drveno pokućstvo koje je La Porte volio vjerojatno se zapalilo od eksplozije granate.

Požurio je uz kameno stubište, sjetivši se sanduka sa streljivom koje je također vidio u oružarnici, uskladištenog odostrag. Čizme La Porteovih ljudi udarale su za njim, približavajući se. Jon je dostigao ostale, a on i Peter su zgrabili gegavog Martvja svaki za jednu ruku i pogurali ga između sebe.

Therese je bila na čelu, trčeći poput gazele, dok je Randi bila odostraga da štiti pozadinu. Okretala se često da uspori potjeru rafalima svojeg MP5K.

- Preko kule - Therese je teško disala, izgledala je kao bijela crta u tami.

- Randi i ja ćemo zadržati ovdje legionare - reče im Jon. - The-

rese, ti uzmi Martyja, trčite i zauzmite prozor. Ne onaj za strijelce. Nađite nešto kroz što se možemo provući, da je što bliže kuli. Peter, stavi fitilj u plastični eksploziv i stavi ga devet metara dalje.

Peter je klimnuo dok su se Jon i Randi bacili na kameni pod da otvore vatru na prve progonitelje. Njihovi meci sasjekli su prva dva brzo, dok se treći povukao niz kružne stube. Dvojica ranjenih nisu se pomaknula. Na trenutak nije bilo potjere, dok se pucnjava pojačala na mjestu koje je sada bilo daleko ispod njih. Čini se da su La Porte i njegovi ljudi bili toliko zauzeti štitom polumjeseca da su mogli dati samo nekoliko ljudi za ovu potjeru, ali to se moglo brzo promijeniti.

Slabi zvuk glasova lebdio je uz stube, zatim su slijedile stope koje su pokušale biti nečujne. Osjećao se također čudan miris dima iz drva koje je gorjelo, ne samo dima oružja, kako bi se očekivalo. Jon je dvojio hoće li reći ostalima za plamen i kutije streljiva u oružarnici.

Na kraju je odlučio da neće. Ne mogu ništa učiniti s tim u vezi osim da ubrzaju sve što rade, pobjegnu što je brže moguće.

A to je bilo ionako ono što su već radili.

- Izvršeno - Peter je javio tiho.

Jon i Randi ispalili su još jedan rafal u prvog legionara koji je došao u vidokrug, poslavši ga u trku natrag.

Zatim su potrčali za Peterom. Njih troje je došlo do poprečnog hodnika na drugoj strani kule kad je Peterov plastični eksploziv eksplodirao tako da je val došao do njih, do njihovih lica. Iza njih hodnik se srušio u gomilu kamena i dima. Therese je stajala na ulazu jedne od prostorija kule, pokazujući im da dođu naprijed.

Kašljući, Peter je zgrabio granatu sa svog pojasa i čučnuo odakle je mogao promatrati zadimljene kamene krhotine.

Randi i Jon opet su potrčali. Soba je imala tri uska prozora i jedan veliki gdje su Therese i Marty čekali tjeskobno.

- Možemo vidjeti helikopter odavde - Marty je rekao Randi.

Zatim se zabrinuo - Čini se jako malen.

- Bit će dobar ako dođemo do njega. - Randi je zakvačila malu kuku za pukotinu na zidu kule i izvan prozora bacila žicu oblo ženu najlonom niz bedem sedam katova niže, stavila ormu i počela se spuštati.

490

Čim je stigla, Jon reče - Ti si sljedeći, Marty.

- O, dobro - Mart je sjeo na prozorsku dasku i zatvorio oči. -

Navikao sam na opasnost.

Orma se vratila gotovo odmah, a Therese i Jon su ga zavezali u nju i spustili ga bočno. Marty je stigao, orma je poletjela gore, a Therese ga je slijedila kad je granata eksplodirala u prolazu.

Urlici i vika začuli su se kad je Peter uletio u sobu. Lice mu je bilo izuzetno mrko. - Tu sam, Jone. Brišimo!

Jon je pokazao na prozor - Ti prvi, Peter. Stariji imaju prednost pred lijepima.

- Zbog te primjedbe, momče, možeš ostati. - Peter je dobacio posljednju granatu Jonu i kliznuo preko ruba čim se pojavila orma.

Dok se Peter vezao i nestao, Jon je čekao fiksirajući se na vrata. Srce mu je glasno kucalo.

Kad se orma ponovno pojavila, zgrabio ju je i brzo je stavio. Upravo tada dva su se legionara sjurila u sobu. Dok je visio visoko iznad bedema, Jon je povukao iglu, bacio granatu i otpustio kočnicu tako da može pasti niza zid dvorca.

Dok je jurio prema dolje, od detonacije se žica snažno zaljuljala i osjetio je da se kuka pomiče. Udahnuo je i opasno povećao brzinu nadajući se da će se spustiti prije nego što se kuka oslobodi. Prsni koš mu se stegnuo kad je shvatio koliko je sivog dima izlazilo iz jednog od prozora kule.

Naposljetku, čim su noge dotaknule stazu na bedemu, kuka je iskočila i pala, gotovo ga pogodivši. S olakšanjem je vidio da su Peter, Marty i Therese već trčali prema kuli gdje je bio smješten mali izviđački helikopter.

Povici nisu odlazili iznad bedema nego duž njega.

- Ovaj put to je štit polumjeseca - Randi je vikala - brže!

Ludlum Robert - Opcija Pariz

- Jon i Randi trčali su za svojim prijateljima. Peter je već bio za komandnom pločom i helikopter se tresao, rotori su mu se okretali, a Therese i Marty bili su zavezani na putničkim sjedalima. Jon i Randi također su uskočili. Peter je uzletio, nagnuvši helikopter prema dolje dalje od dvorca kad je prvi od vojnika štita polumjeseca stigao, pucajući dok su oni bježali.

421

Meci su parali stijenkama i zvečali po podvozju. Svi su teško disali. Gledali su jedni druge šutke, nisu mogli govoriti, dok je Peter vozio helikopter sve dalje i dalje od La Porteova dvorca od crvenog kamena. Zvijezde su svjetlucale na čistom noćnom nebu, neditirane, kao da se ništa neobičnog nije dogodilo. Jon je razmišljao o generalu La Porteu, o Štitu polumjeseca, o cijelom kaosu i strahu proteklih nekoliko dana i ponovno se pitao koliko se zla može počinuti u ime dobra. Gotovo kilometar i pol od dvorca počeli su se opuštati kad su čuli vulkanski prasak. Zatreslo je zrak oko njih i helikopter je zadrhtao. Okrenuli su se u svojim sjedalima na vrijeme i vidjeli kako istočna kula dvorca Chateau la Rouge nestaje u divljoj eksploziji vatre i kamenja. Dim je sukljao. Crveni i zlatni plamenovi propi-njali su se na noćnom neba. Krhotine su svjetlucale dok su letjele zrakom.

Blagi Bože, Jone - reče Peter - ja sam impresioniran. Što se dogodilo? - Okrenuo je helikopter tako da vidi dvorac. Lebdio je tako da svi mogu gledati.

- Da. Htio sam to spomenuti - reče Jon.

- Što spomenuti? - Randi je odmah pitala. - Što si to prešutio?

Jon je slegnuo ramenima. - Streljivo. Sanduke streljiva uskladištene u stražnjem dijelu oružarnice.

Peter je podigao glas - Bacio si granatu u prostoriju u kojoj je bilo skladište streljiva? I nisi nas upozorio?

- Hej, znači niste primijetili sanduke - reče Jon uvrijeđeno - zar vam moram sve pokazati? Osim toga, streljivo je bilo prilično daleko.

- Nemoj se loše osjećati, Peter - reče Marty uslužno - ni ja nisam vidio streljivo.

Theresino je lice problijedjelo - Ni ja nisam, na čemu sam sada jako zahvalna.

- Cijela svrha ove duge, opasne avanture bila je da zaustavimo prijetnju DNK računala. - Randi je promatrala Jona, boreći se sa smiješkom kad je primijetila osjećaj krivnje na njegovu lijepom licu. - Uspio si, Jone. Uništio si ga granatom.

- Mi smo uspjeli - složio se Jon - unatoč svemu.

Peter je klimnuo osorno. Zatim se nasmiješio. - Jesmo li spremni da se sad vratimo kući?

Još jednu minutu nastavili su proučavati prizor dok se vatra širila velikim starim dvorcem u daljini. Zatim je Peter nagnuo helikopter u dugom polaganom krugu, spremajući se da završi let jugoistočno od Pariza. Jon i Randi su izvukli mobitele da daju puno izvješće svojim šefovima. Therese se naslonila na stolac i umorno uzdahnula.

- Vidite one male svijetle točkice na nebu - Marty nije pitao nikoga posebno - kako idu istočno? Izgledaju kao krijesnice. Može mi tko reći što su one zapravo?

Svi su gledali u točkice svjetlosti koje su postajale sve veće.

- NATO-ovi helikopteri - reče Jon napokon - prebrojio sam ih dvadeset.

- Idu na dvorac - zaključila je Randi.

- Čini se da je tvoja poruka stigla, Jone - Marty je opisao kako mu je Jon dao šifru da obavijesti nadređene o Chateau la Rouge.

- Poslao sam je netom prije nego što je Jon uništio prototip.

Uskoro se činilo da je tamna noć puna letjelica, velikih helikoptera koji su prevozili postrojbe i u odnosu na njih mali je izviđački Bell izgledao kao patuljak. Novopridošlice su letjele u čoporu, idući na sjever u savršenoj formaciji. Zbog mjesečine su svijetlili poput zvijeri s drugoga svijeta, a njihovi rotori izgledali su poput srebrnih mačeva koji se okreću.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Gomilanje tolikih letjelica oduzimalo je dah. Veliki helikopteri sletjeli su na normansku zemlju osvijetljenu mjesecom, još u formaciji. NATO-ovi vojnici su iskočili, razišli se i krenuli brzim korakom prema gorućem dvorcu gdje su se plamenovi dizali visoko te se proširili na nešto što se činilo polovicom dvorca. Postrojbe su bile precizne i odlučne, što je ulijevalo povjerenje.

- Lijepo je vidjeti NATO u akciji - rekao je Jon u preskromnoj ocjeni.

Marty je klimnuo i uzdahnio - Peter, vidjeli smo dovoljno. Vodi nas natrag u Pariz. Hoću kući.

- Imaš pravo - reče Peter i oni nastave put.

477

h

Mjesec dana poslije

Fort Collins, Kolorado

Bio je to jedan od onih sunčanih lipanjskih dana po kojima je Kolorado bio poznat. Plavo nebo, mirisni zrak i aromatski miris borova koji je lebdio na laganom povjetarcu. Jon je ušao u funkcionalnu zgradu u kojoj su bili tajni laboratoriji CDC-USAMRIID-a gdje su on i drugi znanstvenici radili da stvore »prvo« DNK računalo na svijetu.

Klimnuo je i pozdravio laborante, tajnice i službenike imenom, a oni su mu uzvratili. To je bilo prvi put da su ga vidjeli otkad je otišao i rekli su mu da im je jako drago što se vratio. Kako mu je baka?

- Sve nas je prestrašila - neprestano je ponavljao - umalo nije umrla. Sad je bolje.

Kad je stigao prije dva dana na ovaj rustikalni kampus sveučilišta Kolorado, svi događaji iz Francuske, Španjolske i Alžira bili su još svježiji iako je stres počeo blijedjeti. Pamćenje može katkad biti blagodat. Pamti dobro, a zaboravi loše. Proveo je deset dana s Fredom Kleinom, prošavši sve detalje. Arhiva Tajne jedan je rasla, a svaka nova informacija, ime, mjesto i shvaćanje onih koji bi mogli nauditi drugima na visokoj razini te visokoj i niskoj razini bili su obrađeni za buduće proučavanje. Na vrhu popisa bio je teroristički vođa pod pseudonimom M. Mauritanija koji je nekako

426

izbjegao uništenje u dvorcu. Ispario je poput širokog bijelog ruha koje je volio.

Od onog što je Jon mogao saznati, nekolicina iz Štita polumjeseca uspjela je pobjeći s njim. Nije bilo toliko mrtvih terorista kako su Jon, Randi i Peter nagađali u svojim izvješćima. Truplo Abu Aude nađeno je s nekoliko metaka u leđima. Nitko nije znao tko je ispalio te metke, naravno, jer ni jedan živ otpadnički legionar ili terorist nije uhvaćen u gorućoj gromadi dvorca.

Čak je i francuski general Roland la Porte, koji je stajao iza svega, bio mrtav. Metak u glavu rasprsnuo mu je pola lubanje. Nekako je imao vremena da se obuče u odoru, s grudima punim medalja i odlikovanja prije nego što se ubio. Pištolj mu je bio u ruci, a njegova besprijeckorno ispeglana odora bila je natopljena krvlju.

Bio je to tužan kraj na neki način, razmišljao je Jon dok se uspinjao stubama u sobu za sastanke. Toliki potencijal, a izopačen. No, zbog svega toga je i postojala Tajna jedan. Fred Klein je poslao razvodnjenu verziju Jonova izvješća vojnoj obavještajnoj, kao paravan za njegovo navodno zaposlenje ondje... Na taj bi način, ako bi general Carlos Henze ili Randi Russell ili čak Therese Chambord tražili, našli da je legitimno zaposlen kao vanjski suradnik.

Nitko nije želio vjerovati da je život tako krhak kakav je zapravo bio. Tako su razne obavještajne agencije obavijestile svoje medijske satelite. I CIA, ministarstvo obrane i Ovalni ured držali su se priče o čarobnim hakerima i novim virusima te čvrstoj snazi američke vojske i njezinih komunikacija. S vremenom će gužva nestati. Ljudi su išli dalje. Događale su se druge krize. Već su bile skinute s naslovne stranice i uskoro će biti najobičnije, neponovljive stare vijesti. Jon se progurao do sobe za sastanke i zauzeo mjesto odostraga dok su njegovi kolege istraživači dolazili. Bio je to tjedni sastanak da rasprave nove eksperimentalne

putove koji su djelovali optimistično u njihovoj potrazi za molekularnim računalom. Bili su raznovrsno društvo, veseli, jako inteligentni i prilično nekontrolirani. Slobodoumni. Najbolji znanstvenici uvijek su imali vragolastu crtu. U suprotnome ih ne bi privuklo neistraženo. Netko je kuhao kavu.

427

Miris je ispunio sobu. Nekoliko je znanstvenika izletjelo da uzme šalice. Kad su se svi smjestili, bilo je tridesetero muškaraca i žena na metalnim stolicama na preklapanje. Nakon što je završio s poslom, vodeći znanstvenik tima usmjerio je sastanak na Jona. Izašao je pred publiku. Iza njega prozori su gledali na zeleni kampus Kolorada - svi se vjerojatno pitate gdje sam, dovraga, bio proteklih nekoliko tjedana - počeo je Jon ozbiljna lica.

-Pa..

S lijeve je strane Larry Schulenberg povikao - Nije te bilo, Jone? Nisam znao. Usred smijeha drugi su nastavili - Nisam uopće primijetio. Jesi li siguran, Jone? Nisam sanjao? ... Je li? Doista?

- Dobro - reče Jon, također se smijući. - Valjda sam zaslužio to. Da malo promijenim izjavu. Ako je to itko primijetio, nije me bilo. - Njegov izraz je ponovno postao ozbiljan - Jedna od stvari koje sam učinio bila je razmišljanje o našem radu. Dobio sam neke ideje. Na primjer, učinilo mi se da smo zanemarili mogućnost da se koristimo svjetlosnim molekulama u našim prekidačima. One mogu biti više nego samo prekidač koji se pali i gasi, možemo imati jedan sa stupnjevima, kao prekidač za kratka svjetla. Larry Schulenberg je rekao - Govoriš o tome da ne koristimo molekule samo za računanje, nego i da otkriju izračune.

- To bi - rekao je netko drugi uzbuđeno - bila prava stvar. - Možete zatim pokupiti svjetlost konvencionalnim sredstvima i prenijeti je - nagađao je treći. - Možda se svjetlosna energija može upiti u nekoj vrsti presvučene metalne ploče koja onda može davati energiju.

Jon je klimao dok su oni počeli živahno razgovarati jedan s drugim. Naposljetku ih je prekinuo - Drugi problem koji imamo jest slobodno mijenjanje tijeka informacija kako to može silikonsko računalo. Možda rješenje može biti uporaba još jednog sklopa između naših DNK molekula i prekidača. Znaate, mi smo ograničavali svoje ideje na čvrste konstrukcije, ali ne postoji ni jedan pravi razlog da DNK računalo priključimo na čipove. Zašto ne iskoristiti otopinu? Imali bismo veću fleksibilnost.

428

- Ima pravo! - netko je povikao. - Zašto ne bismo uzeli bio-molekularne želatine? Roslyn, ti si doktorirala na biopolimerima? Možemo li prilagoditi tu novu tehnologiju pakiranja želatine?

Dr. Roslyn James preuzela je raspravu na nekoliko minuta, crtajući na dobro rabljenoj bijeloj ploči i dovodeći skupinu u korak s najnovijim dostignućima u istraživanju bioželatine.

Sastanak je uskoro krenuo svojim tijekom. Neki su već radili bilješke. Drugi su se nabacivali s mišljenjima i idejama. Jedna je stvar vodila do druge i uskoro je cijela soba brujala. Jon je ostao s njima i oni su razmjenjivali ideje tijekom jutra. Možda od toga ništa ne bude. Naposljetku, moralo je postojati više od jednog načina da se stvori molekularni stroj, a Jon nije imao dovoljno podataka o remek-djelu Emilea Chamborda da bi im mogao dati odgovore koji bi doveli do lagane reprodukcije. Ali, mogao je ponuditi dobru odskočnu dasku.

Razišli su se za ručak. Neki će nastaviti diskusiju tijekom i poslije ručka, dok će drugi ići ravno u svoje laboratorije, razmišljajući o svojim istraživanjima. Jon je šetao hodnikom namjeravajući ići u kantu. I zatim odmah natrag u laboratorij. Želio se vratiti na posao. Razmišljao je o polimerima kad mu je zazvonio mobitel.

Jon se javio.

- Zdravo, pukovniče. Ovdje Fred Klein - njegov je glas bio veseo, mnogo drukčiji nego prije samo nekoliko tjedana.

- Jon se nasmiješio - Nekako ti ne prepoznajem glas.

Ludlum Robert - Opcija Pariz

Netko je zgrabio Jonovu ruku. Stresao se i zatekao nespremno. Da je to bila pucnjava iz automobila, znao bi da mora skočiti u zaklon. Trebat će mu malo da se privikne na sigurnost običnog života, ali bio je spreman da počne. Duša i tijelo gotovo su mu zacijelili, ali ipak... bio je umoran.

- Hoćeš li nam se pridružiti, Jone? - upita Larry Schulenberg, gledajući na mobitel u Jonovoj ruci.

- Da. Za nekoliko minuta. Sačuvaj mi mesnu štrucu. Moram obaviti telefonski razgovor.

Schulenberg se nacerio, a svjetlost iznad njega ulovila je dijamant u njegovu uhu i reflektirala ga s bljeskom srebrnastoplavog što je podsjetilo Jona na Chambordova pakiranja želatine.

429

- Djevojka? - Schulenberg je upitao uljudno.

- Ne još. - Jon je obećao - Prvi ćeš saznati.

- Dobro - Schulenberg se nasmijao iz sveg srca i otišao do dizala.

- Čekaj, Frede - reče Jon na telefon - idem van da možemo razgovarati.

Sunce u podne bilo je vruće, zrake su prodirale kroz čisti planinski zrak poput lasera kad je izašao i krenuo niz stube. Planine su ga podsjetile na Petera.

Posljednji put kad su razgovarali, Peter se vratio u svoje gnijezdo u Sierre, skrivajući se od Whitehalla. Imali su neki novi projekt za njega, a on nije znao želi li ga uzeti. Naravno, nije htio otkriti Jonu o čemu se radi.

Jon je stavio naočale i rekao na telefon - Slušam te.

- Jesi li razgovarao s Randi u posljednje vrijeme? - Fred je upitao razgovorljivo.

- Naravno da nisam. Ona je negdje na zadatku. Ali Marty mi je poslao e-mail jutros. Vratio se i kune se da više nikad neće napustiti dom.

- To smo već čuli.

Jon se nasmiješio - Provjeravaš me.

- Je li? Pa, valjda da. Bilo ti je teško ondje...

- Svima. I tebi. Teško je biti iza scene, čekati, ne znati. - Postojala je rupa koja je zabrinjavala Jona - A što je s Mauritanijom? Ima li ikakvih novosti o njemu?

- Sto se toga tiče, on je bio moj izgovor da te nazovem. Nisi mi dao da dođem do njega dovoljno brzo. Imam dobre vijesti. Primi ječen je u Iraku. Veza MI6 je javila da je primijećen neki muškarac koji odgovara njegovu opisu, a zatim ga je drugi svjedok sa sigurnošću identificirao. Sad ćemo srediti Mauritaniju.

Jonov um vraćao se na događaje u lovu na Chamborda i molekularno računalo pa do Mauritanijine hladnokrvnosti da zamijeni tuđu smrt za svoje snove. - Dobro. Javi mi kad ga nađeš. Ja sam se vratio na posao. Moramo napraviti DNK računalo.

431

Nakladnik

EXTRADE d.o.o.

RIJEKA

Tel.: 051/628-725

Fax: 051/625-186

E-mail: extrade@ri.htnet.hr

www.extrade.hr

Za nakladnika Predrag Tomljanović

Prijevod

Krešimir Lipovšćak

Lektura/korektura Sunčana Martinčević

Likovna oprema i priprema za tisak EXTRADE d.o.o.

Tisak

Grafički zavod Hrvatske d.o.o., Zagreb

Rijeka, 2004.

CIP - Katalogizacija u publikaciji Sveučilišna knjižnica Rijeka UDK 821.111 (73)-31

Ludlum Robert - Opcija Pariz

=163.42

LUDLUM, Robert

Opcija Pariz / Robert Ludlum; preveo s engleskoga Krešimir Lipovšćak. - Rijeka :
Extrade, 2004.

Prijevod djela: The Pariš option. ISBN 953-6342-93-6

ISBN 953-6342-93-6

Knjižnica Zelina

III lili lili

540019666